

САИД АҲМАД

ЙЎҚОТГАНЛАРИМ ВА ТОПГАНЛАРИМ

«Sano-standart» нашриёти
Тошкент – 2014

УЎК 821.512.133-
КБК 83.3(5Ў)

Ўзбек адабиёти

А98

С21

Саид Аҳмад.

Йўқотганларим ва топганларим. – Т.: “Sano-standart” нашриёти, 2014. Хотиралар. Адабий ўйлар. – 352 б.

Ушбу китоб муаллифи – Ўзбекистон Халқ ёзувчиси Саид Аҳмад ҳозирги кунда унутилмас хотираларга айланган атоқли адабиёт арбоблари билан узоқ вақт бирга бўлган. Уларга сафарларда ҳамроҳлик қилган. Халқимиз ардоғидаги бу беназир инсонларнинг нурли кунларида ҳам, алам-изтироб чеккан онларида ҳам ёнларида бўлган. Хотираларда адабий тўқималар йўқ. Тасвирланган воқеалар синчковлик билан кузатилган, ёзувчининг ўткир нигоҳидан ўтган соф ҳақиқатдир.

Китобнинг биринчи бобида тилга олинган ва ажиб меҳр билан тасвирланган устозлар энди йўқ. Улар халққа, ватанимиз бадиий хазинасига қимматбаҳо гавҳарлар қолдириб йўқлик сари кетганлар.

Китобнинг иккинчи бобида ҳозирги кунда ижод қилаётган ва бугунги кунда етук ёзувчи бўлган, халқ хурматига сазовор бўлган ёзувчилар, китоб муаллифи шогирдлари тўғрисида қайноқ фикрлар баён қилинади.

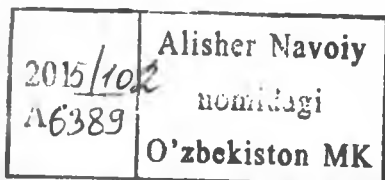
Учинчи бобда гоҳ нурли, гоҳ нурсиз кунларни бошидан кечирган муаллифнинг изтироблари, кўп машаққатлар билан топган иқболи тўғрисида таъсирли фикрлар баён қилинади.

Ўйлаймизки, бу асар ўқувчиларни бефарқ қолдирмайди. Уларни ўйлашга чорлаб, бу ёруғ кунларда яшаш бахти қанчалар машаққатлар ҳисобига келганини баён қилади.

Қайта нашр муаллифи:

Хусанходжаева Нодира Саид Аҳмад қизи

ISBN 978-9943-4473-7-0

© “Sano-standart” нашриёти, 2014 й.

Ю 43776
391

Йўқотганларим...

ШУЪЛА

Ўтди даврон,
Кетди карвон,
Энди карвонлар қайдадир.

Кўшиқ

Устоз Ойбек тўғрисида билганларимни ёзмоқчиман. Аммо ҳар гал жазм қилганимда журъатсизлик кўлимни қайтаради. Буюк одамлар ҳақида гап айтиш, балки, осондир, қоғозга тушириш эса ниҳоятда қийин. Айтилган гап ўша жойда қолиб кетиши мумкин. Қоғозга тушгани тарих мулкига айланади. Ана шунинг учун ҳам журъатсизлик кўпинча хоҳишдан устун келади.

Шундай ҳолни ҳатто буюк Навоий бобомиз ҳам бошидан кечирган. У «Хамса»нинг бағишлов қисмида шундай ёзади:

Эмас осон бу майдон ичра турмоқ,
Низомий панжасига панжа урмоқ.

Ойбек «Навоий» романининг биринчи сатрларини ёзаётганда қандай ҳолга тушган, буни билмайман.

Шуни биламанки, Навоий даҳосининг салобати, қудрати, буюклиги олдида Ойбекдек мумтоз ёзувчида ҳам кўрқув, журъатсизлик бўлган.

Энди мен Ойбек даҳоси олдида «Борса гумон» йўл бошида ҳайрон турибман. Умуман, Ойбек тўғрисида бирон нима ёзишга ҳаддим сиғадими? Унинг ўзига муносиб гаплар топа оламанми?

Навоий Низомий даҳосидан, Ойбек Навоий қудратидан истиҳола қилган бўлса, энди мен Ойбекнинг буюклиги қаршисида довдираяпман.

Ҳаётнинг минг бир чиғиригидан омон ўтган, тухматларга, маломатларга бир эр киши бўлиб чидаган, соғлигини душ-

манлари йиллар бўйи емирган бир сабр-бардошли ўғлон тўғрисида устозларнинг руҳи мададкор бўлсин, деб ёзишга журъат қилдим...

Минг тўққиз юз ўттиз саккизинчи йилнинг авжи баҳор пайти эди. Ёш-ялангнинг қулоғида қўшалоқ гилос. Қулупнайидан қип-қизил доғ ўтирган қоғоз бўлақларини шамол уёқдан буёққа учиради. Дунёни сув босса тўпиғига чиқмайдиган ўспиринлар бодрингфуруш олдида тик туриб «учириқ» ўйнашади.

Хадрадан Эски Жўва томон озроқ юрсангиз, чаптаги чоғроқ кўча олдидан чиқасиз. Кўча бошида Ҳамза театрининг биноси бор (Ҳозир бу бинода А. Ҳидоятлов номидаги театр жойлашган). Тунука бозорига борилади. Ўнг томондан катта бозорга йўл тушган.

Жами бозорлар ичида сершовқини шу тунука бозори. Тунукага урилган болғаларнинг овозидан қулоқларингиз битади. Бунда қақир, обдаста, самовар карнайи, хокандоз, патнис, тоғоралар ясалади.

Шу ердаги банк ва омонат касса биносининг зинасида Ойбек олдида янги картошка, бодринг, гилос солинган саватчани кўйиб, газета ўқиб ўтирибди. У газета ўқишга шунчалик берилиб кетган эдики, тунука бозорининг шовқини ҳам қулоғига кирмасди. Ёнидан кўчат судраган, қўй етаклаган, қоп орқалаган кишилар ўтади. У буни сезмайди.

Ойбек бундан саккиз ой олдин Ёзувчилар уюшмасидан ўчирилган.

Ботуни Самарқандда ҳибсга олишди. У бир неча йилдан бери қамоқда ётибди. Санжар Сиддиқни Қибрайдаги дам олиш уйидан, Қурбон Берегин билан Анқабойни ёзувчиларнинг IV пленуми президиумидан ижод аҳлининг кўзи олдида қўлларига кишан солиб олиб кетишди. Ўша пленумда Ойбек билан Ҳамид Олимжон уюшмадан ўчирилди. Шу жойнинг ўзида аъзолик ҳужжатлари тортиб олинди.

Киоскалар олдида одам кўп. Газеталар ҳар куни «халқ душманлари» тўғрисида қулоч-қулоч мақолалар босиб чиқаради.

Фитрат, Чўлпон, Қодирий, Ғози Юнус, Элбек, Усмон Носирларни фош қилувчи мақолаларнинг кети узилмайди. Улар бу хил ҳужумлардан қамалганларидан кейин ҳам қутилишмади.

Ойбек тунука бозорининг даранг-дурунгига парво қилмай, мук тушганича газета ўқияпти. Мақолалардан ўз номини ахтаради. Хайрият, бу гал номи йўқ экан.

Уч-тўрт боғ редиска кўтариб хотини Зарифахоним келди.
— Юринг, кетдик, — деди у. — Газетада нима гап? Сизни нима дейишяпти?

— Отажон Ҳошимни ёзибди.

Отажон Ҳошим тил ва адабиёт институтининг директори, таниқли адабиётшунос олим эди.

Иккови то трамвай бекатига етгунча индамай боришди.

Зарифахоним эрини сира ёлғиз қолдирмасди. Қаерга борса, бирга борарди. Нашриётларга, таҳририятларга борганда эшик олдида кутиб ўтирарди. Ёнида бўлсам, олиб кетишолмайди, деб ўйласа керак.

Ойбек ўша пайтларда болалари билан тор бир уйда яшарди. Ижод қилиш учун мутлақо шароит йўқ эди. Эр-хотин ўйлаб-ўйлаб яшаб турган хонанинг шифти билан поли оралиғида болаҳона қилишди. Ойбек унга нарвонда чиқар, то сахаргача мук тушиб ёзарди. Ёзиб чарчаган пайтларда қаддини ростласа боши шифтга тегарди. Кундузлари баъзан Эски Жўвадаги «Октябрь» кутубхонасига бориб ёзарди.

Бу кутубхона илгари «Турон» номи билан аталган. Абдулла Қодирий, Чўлпон, Фитрат, Ғафур Ғулوم, Ойбек, Миртемирлар бу ерга тез-тез келиб туришган.

«Турон» сўзини эшитганда Шўро ҳукуматининг лабига учуқ тошарди. Ҳамзанинг «Яша Турон» шеъри ҳам «Яша Шўро» қилиб ўзгартирилди. Илгари Турон замонга қофия эди. Энди Шўро замонга қофия бўлибди. Бечора шеърни куппа-кундузи қароқчилар ечинтириб, қофиясини ўғирлаб кетган эдилар.

Уюшмадан Ойбекка уч хонали яхши бир уй беришди. Эр-хотиннинг қувончлари чексиз эди. Юкларини ортиб янги уйнинг ҳовлисига туширишди. Бироқ бу юкларни уйга олиб кириш nasib қилмади. Ойбекни уюшмадан ўчиришди. «Буржуа миллатчиси» сифатида уюшмадан ўчган Ойбекка янги уйнинг калитини беришмади. Юкларни қайтариб олиб кетди.

Зарифахоним қишлоқ хўжалиги институтида, медицина институтида кимёдан дарс берарди. Олган маошини тежаб-тергаб рўзғор қиларди.

Ҳамид Олимжон билан Ойбекни дўстлар Ўқув-педагогика нашриётига ишга жойлаштирадилар. Икковлари ҳам нашриёт ишларини уйда бажаришарди. Ойбек тиним билмай ишларди. У нашриёт учун қадимги дунё адабиёти тарихи дарслигидан

Юнон адабиёти қисмини таржима қилди. Айна пайтда бошлаб қўйган романини давом эттирди.

Бу пайт қама-қамалар сал-пал босилган, Ойбекни таъқиб қилмай қўйгандилар. Газеталарда шеърлари босила бошлади. Достонлари яна дарсликларга киритилди.

1938 йилнинг кеч кузи эди. Акам кечкурун Ойбек, Миркарим Осим, Ҳомил Ёқубов ва Ҳоди Зарифларни уйга бошлаб келди. Ойим ош дамлади. Озроқ вино ичиб кайф қилишди. Патефон қўйиб Бобораҳим Мирзаевнинг ўша пайтда жуда машҳур бўлган «Фигон» кўшигини қайта-қайта қўйиб эшитишди. Вақт алла-палла бўлганда меҳмонларни Раис кўчадан Пушкин парки дарвозасигача кузатиб чиқдик. Бирдан Ойбек безовталаниб қолди. У ҳаяжонланганида озроқ дудуқланиб қоларди.

— Роман қани? Роман, роман...

Аввалига нима деяётганига тушунмай бир-биримизга қарадик. Боя дераза раҳига омонат қўйилган қоғоз папка эсимга келди. Ҳозир олиб келаман дедиму лой кечиб, уйга югурдим. Зум ўтмай оғир, қалин папкани олиб келдим. Ойбек қувониб кетди. Бағрига босиб, елкамга қоқди.

— Раҳмат, раҳмат, — деярди у тутилиб. — Бу роман, роман...

Болалигимда китобга жуда ўч эдим. Қодирий, Қаҳҳор романларини берилиб ўқиганман. Фафур Фулом ҳикояларини ёд билардим. Ойбекнинг достонларини, шеърларини ўқигандиму, аммо бирон ҳикоясига кўзим тушмаган эди. Демак, у роман ёзган.

1939 йилнинг баҳорида Давлат нашриётида Ойбекнинг романи ўқилипти, деб эшитдим. Мен у пайтда «Муштум»да ишлардим. Таҳририят ҳам, нашриёт ҳам тўртинчи қаватда эди. Илгарилари ҳам уюшмада бўладиган муҳокамаларда қатнашиб турардим. Уюшмада Чўлпоннинг «Аваз» деган пьесаси ўқилиб, муҳокама қилинганди. Негадир пьесани Чўлпоннинг ўзи эмас, Аброр Ҳидоятлов ўқиганди. У ўқиёлмай қийналган ёки тўғри ўқимаган жойларини ундоқ эмас, бундоқ деб Чўлпоннинг ўзи тузатиб турарди. Кейинчалик нима сабабдандир «Аваз» Аброр Ҳидоятлов номи билан саҳнага қўйилди.

Нашриёт директорининг кабинетига ёзувчилар, муҳаррирлар тўпланиб туришган экан. Ўртадаги столда ҳу ўша, бизнинг уйда қолган папка. Унда «Ойбек. Қутлуғ қон, роман», деган ёзув бор эди.

Кўлэзма араб алифбосида ёзилгани учун шу алифбони биладиган муҳаррир Маъруф Ҳаким ўқийдиган бўлди.

Менимча, роман ўн кунга яқин ўқилган бўлса керак. Мен тўрт марта қатнаша олдим, холос.

«Қутлуғ қон» муҳокамада жуда яхши баҳо олибди. Босиб чиқаришга тавсия қилишибди, деб эшитдим.

Баъзи қитмирлар роман, албатта, Ёзувчилар уюшмасида муҳокамадан ўтиши керак, нашриёт муҳокамаси етарли эмас, деб туриб олишди. «Қутлуғ қон» яна муҳокама қилинди. Китобдан анча «сиёсий хатолар» топишди. Туркистон халқларининг революцион онгини ўстиришда рус пролетариатининг роли кўрсатилмаган. Асар қаҳрамони Йўлчи улуғ рус халқининг илғор фикрли вакиллари фаолиятдан баҳраманд бўлмаган. Китобга, албатта, улуғ рус халқининг вакилларини киритиш керак, деган фикрлар муаллифга зўрлаб тиқиштирилди.

Яқиндагина ўттиз етти, ўттиз саккизинчи йилларнинг олатўполонидан бир амаллаб ўтиб олган Ойбек учун китобда кўрсатилган «нуқсонлар» яна янги айблар қўйишга баҳона бўлмайди. Акс ҳолда, роман босилмай қолиб кетади.

Романнинг охирида Ойбек ўзини зўрлаб бўлса ҳам рус инқилобчиси Петров образини киритади. У қамоқда Йўлчининг онгига инқилобий руҳ сингдиради. Мутлақо саводи йўқ Йўлчини ўрисча китоб ўқишга ўргатади. Йўлчи ундан зулмага қарши террор йўли билан эмас, онг билан, тактика билан курашиш йўллариини ўрганади. У ёзиб берган хат орқали инқилобчи Андреев билан танишади.

Ойбек Йўлчи нутқига ҳам унча-мунча ўзгартиришлар киритади. У энди оддий, солда қишлоқ йигити эмас, оқу қорани таниган, ҳар бир гапни ўйлаб гапирадиган «инқилобчи» даражасига етади.

Ана шундан кейин «Қутлуғ қон» нашр қилинади.

«Ўтган кунлар» дан, «Меҳробдан чаён»дан, «Кеча ва кундуз»дан жудо бўлган ўзбек китобхони романни ниҳоятда қувонч билан кутиб олди. У қўлма-қўл бўлиб ўқилди.

Илгари бирон ҳикоясини ўқимаган китобхон Ойбекнинг бирдан шундай мукамал роман ёзганига ҳайрон эди.

Ойбекнинг ўлимидан кейин Зарифахоним ёзувчининг архивидан бир неча ҳикоясини эълон қилди. Биз, Ойбекнинг мухлислари устозимизнинг роман ёзишдан олдин ҳикоялар

ёзиб, машқ қилганини билдик. Ўша эълон қилинган ҳикоялар жиндек ўзгаришлар билан «Қутлуғ қон»га алоҳида боб қилиб киритса бўладиган даражада эди. Улардан «Қутлуғ қон»нинг хиди келиб турарди.

Романнинг бунчалик довруғига сабаб нима эди? Унда акс эттирилган воқеаларнинг шоҳидлари ҳали ҳаёт эдилар. Инқилоб бўлганига атиги йигирма йил бўлган. Ёзувчининг жиндек уйдирмасини ўқувчининг синчков назари дарров илғаб оларди. Ойбек воқеаларга ёлғон аралаштирмади. Рост гапни ёзди.

Ҳақиқий рассомлар одамнинг ўзига қараб суврат ишлайди. Бундай сувратда чинакам инсон қиёфаси тўғри акс этади. Ойбек ҳам ўз қаҳрамонларини ўтқизиб қўйиб, сўз билан сувратини ишлагандек. Ҳаким бойвачча, Танти бойвачча, Олимхон эллиқбоши, Ёрмат, Нури, жадид Абдушукур... Буларнинг ҳаммаси ўзига қараб чизилган қиёфалар.

Ёки Тошкентнинг инқилоб арафасидаги кўринишини олайлик. Худди ўзи. Унда тахминан тасвирланган жойлар йўқ. Ҳаммасини Ойбек кўрган, неча марталаб кезиб чиққан кўчалар, гузарлар, расталар...

Роман тили ниҳоятда ўзбекона.

«Қутлуғ қон»нинг муваффақияти Ойбекка қанот берди. Кўп йиллардан бери дилига тугиб қўйган, унча-мунча бобларини хомаки ёзиб қўйган «Навоий» романига тайёргарлик кўра бошлади.

Навоийга алоқадор нимаики бўлса барини синчковлик билан ўрганди.

Ҳирот харитасини олдига қўйиб, қўҳна шаҳар кўчаларини хаёлан неча марталаб кезиб чиқарди. Навоий замондошлари, уларнинг шоир ҳақида айтган гаплари, сарой зиддиятлари, дўстлари ва душманлари, подшоҳнинг беқарор ўйлари – бари-бари Ойбек хотирасига ўрнашиб қолди. Буюк шоир ёзган жами асарларни қунт ва сабот билан ўрганиб чиқди.

Ана шундан кейингина Навоий қиёфаси бир бутун ҳолда кўз олдида пайдо бўлди.

Иккинчи жаҳон уруши жанггоҳларида шиддатли жанглар кетаётган пайт. Радио ҳар тонг дилларни вайрон қилувчи хабар тарқатади. Киев қўлдан кетди. Смоленск остоналарида шиддатли жанглар давом этмоқда. Ленинград ҳамон қуршовда. Почтачилар «қора хат» тарқатиш билан банд.

Ойбек «Навоий» романи устида тинимсиз ишлайди. Кечаси ҳам, кундузи ҳам ёзади.

Тошкентда одам кўпайиб кетган. Уруш бўлаётган жойлардан қоп орқалаб келаётганларнинг сон-саногини йўқ. Москва ҳамда Москва остоналаридаги заводлар кўчириб келтирилган. Нон етишмайди. Электр энергияси ҳам камайган. Ҳарбий заводлар электр қувватини сўриб қўймоқда. Ҳатто трамвайлар ҳам кеч саодат ўн бирдан кейин юрмайди. Тошкент кўчаларини кечалари чароғон қиладиган лампочкалар қисқартирилган.

Ойбек керосин лампа ёқиб, оч-наҳор роман ёзаяпти. Тезроқ романи тугатишга шошади. Ҳамма галаба учун кечани кеча, кундузни кундуз демай ишлаётган бир пайтда беш юз йил нарёқдаги воқеалар билан ўралашиб қолганидан хижолат бўлади. Нима бўлса ҳам китобни тугатишим керак, деб уриниб ётибди.

Зарифа Саидносирова ўша дамларни эслаб «Ойбегим менинг» китобида шундай ёзади:

«Бир кеча ёдимда. Ойбек ёзиб ўтирарди. Мен ҳам ёзибми, ўқибми ўтирибман.

— Зарифа, қорним оч, жуда очикдим, — деб қолди Ойбек.

Мен нима дейишни билмайман, индамадим. Жавоб қилолмадим. Негаки уй қуп-қуруқ эди.

— Бирор нарса йўқми? — сўради Ойбек. Ўрнимдан туриб шкафни ахтардим. Хужрадаги хурмача, халталарни текширдим. Бир ҳовуч йирик кепак, бири-кки қошиқ шакар топдим, сўнг хурмачанинг тагини сидира-сидира бир қошиқ ёғ олдим. Примусда кепакни қовуриб, сўнг унга шакар аралаштириб дастурхонга тортдим. Билмадим, бу қандай таом бўлди экан? Ойбек ҳазратлари номи менга ҳам номаълум бўлган бу таомдан бир-икки марта қошиқ учиди олган бўлди. Сўнг «сен ҳам егин» деб мени қистади.

— Йўқ, очикмадим, ўзингиз еяберинг, — дедим унга. Менинг курсоғимда ҳеч нарса йўқ эди. Фақат қаноат бор, холос. Ойбек озгина еди. Озгинасини қолдириб деди:

— Эрталаб болаларга берарсан.

Менга боқиб жилмайди-да, тагин ёзувга киришди...»

Москва хавф остида. Пойтахтга яқин келиб қолган фашистлар дурбинда Москвани бемалол кўриб турардилар.

Ойбек тиним билмай ишларди. Рўзғор ишлари Зарифа-хонимнинг гарданида. Ишдан келибоқ тунука банка кўтариб

керосин топиб келишга чиқиб кетади. Чунки бу уйда тонг отгунча чироқ ўчмасди. Ойбек кечаси билан ишлаб, тонг ёришгандагина чироқни пуфлаб ўчиради.

Ўша пайтларда Ойбек озиб, кўзлари киртайиб қолганди. Шундоқ бўлса-да, у ишлаб чарчамасди. У «Навоий»ни тугатаману, уруш тўғрисида зудлик билан янги роман бошлайман, деб дилига тугиб қўйганди. Унда бошқа ёзувчиларда учрамайдиган бир одат бор эди. Бирон асар устида ишлаётган пайтда бошқа яна бир асарни пишитиб борарди. «Кутлуғ қон»ни ёзаётганда «Навоий» романи ҳам етилиб қолган, энди у «Навоий»ни тугатаётганда уруш мавзуидаги романни кўнглида пишитарди.

Ниҳоят, уруш олови чақнаб турган бир пайтда романга нуқта қўйилди.

Ўша йиллари мен Бекобод шаҳридаги Фарҳод қурилишида мухбир бўлиб ишлардим. Ойда бир Тошкентга келиб «Қизил Ўзбекистон» таҳририятига ҳисоб берардим. Бир гал келганимда янги шаҳардаги китоб дўконида одамларнинг навбатда турганларини кўриб ҳайрон бўлдим. Одамлар нон, керосинга навбатда туришарди. Нечукки, улар китоб дўконида навбатда туришади? Яқин келиб суриштираман, Ойбекнинг «Навоий» романи сотилаётган экан. Навбатда туриб биттасини сотиб олдим. Варақлаб кўрдим. Беш юз йигирма беш саҳифа. Унга марҳум Ҳамид Олимжон муҳаррирлик қилган экан. Номини қора рамкага олинган. Демак, у ўзи муҳаррирлик қилган бу китобни кўролмаган. Ҳамид Олимжон шу йили баҳорда ҳалок бўлган эди.

Китобни Бекободга олиб кетдим. Уни қўлимдан қўймайман. Қурилиш трассаларига борганимда ҳам, ертўла «квартирам»да ҳам ўқийман. Ўқиганларимни қурувчиларга гапириб берарман.

Романни ҳали ўқиб тугатмаган эдим, ғалати бир хабар эшитдим ҳайрон бўлиб қолдим. Ойбекни армия сафига чақириб, фронтга жўнатиб юборишибди. Тавба, бу қанақаси бўлди? Бозор тўла савдогар, чайқовчи. Арзимаган ишлар билан ивирсиб юрган сўлақмондек йигитлар қолиб, ўзбекнинг фари, ғурури, номдор ёзувчиси Ойбекни жангга жўнатишадими? Наҳотки раҳбарларимиз бунга йўл қўйишди экан?

Бу гапнинг қанчалик рост-ёлғонлигини билиш учун Тошкентга — таҳририятга телефон қилдим. Муҳаррир ўринбосари Рихси Сахобоев, Ойбекнинг ўзи марказқўмга ариза бериб,

янги романга материаллар йиғиш учун бир муддат фронтга юборишларини сўраганини, уни фронтдаги ўзбек жангчиларига концерт қўйиш учун кетаётган артистлар билан фронтга юборишганини айтди. Мен унга:

— Фарҳод курилишига республиканинг жами областларидан минг-минглаб қурувчилар келган. Бу гап тез орада ҳамма областларга тарқаб кетади. Ойбекнинг нима мақсадда фронтга кетгани тўғрисида кичкинагина бўлса ҳам хабар берсанглар яхши бўларди, — дедим. Бу гапим унга маъқул тушди.

Қўлимдаги китобни Ойбек кўрганмикан? Ё китоб босмадан чиққунча сабри чидамай кетавердимикан, деб ўйлайман.

Ойбек жанг майдонларида окопма-окоп юриб ўзбек жангчиларини қидирди. Ўқлар ёғилиб турган, ҳаёт-мамонт жанглари бўлаётган пайтларда улар билан гаплашди. Исм-фамилияларини ёндафтарга ёзиб олди. У бомба самолётдан ташлангандан то ерга тушиб портлагунча қанақа овоз чиқазишини, замбарак залп берганда неча қарич орқага сурилишини ўз кўзи билан кўрди. Санитар қизларнинг ўқ ёмғири остида ярадорларни қандай олиб чиқишларини кузатди. Душман вайрон қилган шаҳарларда кезди. Асир олинган фашистларни ҳайдаб келаётганларини кўрди, уларнинг жирканч афт-ангорларига нафрат билан қаради.

Унинг бу жойларда кўрган-кечирганлари бўлғуси «Қуёш қораймас» романи учун детал вазифасини ўташи керак. У нимаики кўрган бўлса, барини ёндафтарига ёзиб қўйди.

Ойбек уруш тугагандан кейин ҳам Сталинград тикланмай туриб, шаҳар вайроналарини ўз кўзи билан кўриш учун «Қаҳрамон шаҳар»га бориб келди. Ана шундан кейин у роман устида муқим ўтириб иш бошлади.

Михаил Шолохов ҳам ҳали «Очилган қўриқ»нинг иккинчи китобини тугатмай туриб «Улар Ватан учун жанг қилганлар» романини бошлаган эди. У ёзган бўлимларини «Известия» газетасида давомли бостириб турди. Кейинчалик иши юришмадими ё бирон нимадан кўнгли тўлмадими «Очилган қўриқ» устидаги ишини давом эттирди. «Инсон тақдири» қиссасини, «Нафрат илми» асарларини ёзди. «Улар Ватан учун жанг қилдилар» қолиб кетди. Урушдан кейин ҳам романни давом этдирмади. Пешма-пеш матбуотда эълон қилинган бобларни китоб ҳолида нашр қилиб қўяқолди. Аммо Ойбек «Қуёш қораймас» романини охирига етказди.

Ойбек «Навоий» учун биринчи даражали Давлат мукофоти сазовор бўлди. Ўзбекистонда ташкил қилинган Фанлар Академиясининг ҳақиқий аъзолари қаторидан жой олди. У Иттифоқ Олий Кенгашига депутат қилиб сайланди.

Унинг бу муваффақиятларидан дўстлари шод бўлдилар. Душманлари асабийлашдилар.

Ойбек лауреат, Ойбек депутат, Ойбек академик, Ойбек Ёзувчилар уюшмасининг раиси...

У шунча унвонлардан ҳаволанмади. Аввал қандай бўлса ўшандай яшади. Ўшандай меҳнат қилди.

Ижодда омади келмаган рақибларининг ичлари куйиб кетди. Унга очиқдан очиқ ҳужум қила бошладилар. Улар нима бўлса ҳам Ойбекнинг асабига тегиш, шу йўл билан уни ижоддан узиб қўйишлари керак эди. Мажлисларда, матбуот саҳифаларида очиқдан очиқ туҳмат қила бошладилар. «Навоий» романидан хато қидириш асосий вазифалари бўлиб қолди.

Собиқ Ўзбекистон Компартиясининг биринчи котиби Ниёзов партиянинг 1952 йил февраль пленумида қилган докладининг асосий қисмини Ойбек шу пайтгача нимаики ёзган бўлса, ҳаммасини миллатчилик руҳида ёзган, феодал тузумини қўмсаган, тарихий жараёни марксистик нуқтаи назардан таҳлил қилмаган, деб айблади.

Унинг бу докладидан илҳомланган олим Абдуғани Мирзаев ўша йилнинг 7 декабрида «Коммунист Таджикистана» газетасида «Тарихий воқеаларни бузиб кўрсатишга қарши» деган катта бир мақола бостирди.

Мақолада Ойбекка шундай айблар қўйилган эди:

«Навоийнинг ватанпарварлиги фақат Ҳиротни севиш билан чегараланган. Биноий шахсида у тожик ва ўзбек халқининг маданий ҳамкорлигини атайин бузиб кўрсатган. Навоий ижодига марксистик нуқтаи назардан ёндашмагани жиддий идеологик хатоларга олиб келган. Бу ҳол буржуа миллатчиларининг бир вақтларда Ойбекка ўтказган таъсири шу кунларгача сақланиб келаётганидан дарак беради».

Ўша давр нуқтаи назаридан қараганда бу мақола Ойбекни қамоққа олиш учун асос бўла оларди. Қодирий, Чўлпон ва Фитратлар айнан шу айб билан қамалган эдилар.

Мирзаев шу мақоласи учун раҳбарларнинг илтифотига сазовор бўлди. Яъни у «Ўзбекистонда хизмат кўрсатган фан арбоби» унвони билан тақдирланди.

Орадан беш ярим ой ўтиб «Қизил Ўзбекистон» газетаси Ботир Файзиёвнинг «Навоий» романи тўғрисидаги ачимсиқ мақоласини эълон қилди. Ундаги гаплар Абдуғани Мирзаёв фикрлари билан ҳамоҳанг эди.

Мақолада Ойбек ўтмишни сохталаштирган, Навоийни идеаллаштирган, Биноий камситилган, бунда Ойбекнинг миллатчилиқ кайфияти сезилиб туради, дейилган эди. Файзиёв романдаги «Тўғонбек қимиз ичган қозоқдек ҳузур қилди», деган жумлага қаттиқ ёпишиб олади. Ойбек бу ерда қардош қозоқ халқини ҳақорат қилган, деб туриб олади. Хўш, қозоқлар маза қилиб қимиз ичса, бунинг нимаси ҳақорат экан? Мабодо Ойбек кўк чой ичган ўзбекдек ёки вино ичган грузиндек, пиво ичган немисдек маза қилди, деса шу халқлар хафа бўлишадими?

Ойбек бу хил бачкана, куракда турмайдиган гаплардан баъзан асабийлашар, баъзан кулибгина қўяқоларди.

Бу хил мақолаларнинг кўпини Зарифахоним Ойбекка кўрсатмай архивга ташлаб қўярди.

«Навоий» метин қоядек бу хил бўронларни писанд қилмас, аксинча, минг-минглаб ўқувчи меҳрини тортарди. Ойбек эса бир дам бўлсин ижоддан тўхтамасди.

Эллигинчи йилнинг апрел ойида Ойбекнинг рақиблари ташкил қилган бир муҳокама мажлисида қатнашган эдим.

Китоб ҳолида босилиб чиққан «Олтин водийдан шабадалар» романи муҳокамага қўйилган эди. Қанча гап бўлса қўлёзма пайтида айтмайсишларми, китоб ўқувчилар томонидан қизиқиб ўқиладиган бир пайтда муҳокама қиласишларми, деб айтадиган азамат топилмади. Бу йиғинга, асосан, Ойбекнинг рақиблари тайёрланиб келишганди. Муҳокама хабарини эшитиб келган китобхонлар адабиётчилар уйини тўлдириб ўтиришарди.

Сўзга чиққан Назир Сафаров шундай дегани кечагидек эсимда (жумлаларни, сўзларни айнан келтираман):

— Ойбекнинг бу романи аригинал асар эмас, плагат. Сиймон Бобоевсканинг «Коволерия золотой звизда» китобидан кўчириб олинган.

Залда гуррос кулги кўтарилди. Сафаров одамларнинг нимага кулаётганига ҳайрон эди. Ойбек ҳам силкиниб-силкиниб, мириқиб куларди. Сафаров унга ўқрайиб қаради.

— Нега куласиз?

Ойбек ўтирган жойида жавоб қилди:

– Сиз умуман ўрисча билмайсиз. Бу роман ҳали ўзбек тилига таржима қилинмаган. Ўқимагансиз. Китобнинг номини ҳам, авторининг фамилиясини ҳам билмайсиз. Ундан кўчириб олганимни қаёқдан билақолдингиз. Дўстларингиз дурустроқ ўргатишмабди-да...

Пастдагилар чапак чалиб юборишди. Айниқса, студентлар жон-жаҳдлари билан қарсак уришарди.

– Бу шунақа, – деди Сафаров чапак босилгандан кейин. – Бу кишининг танқидга тоқатлари йўқ. Бетимнинг қалини – жонимнинг ҳузури, дейдиганлардан у.

Пастдан «ҳой, ҳой, оғзингизга қараб гапиринг», деган овоз чиқди.

Сафаров шовқин-суронда гапиролмай тушиб кетди.

Ана шундан кейин романи оёқости қилишга келганлар минбарга чиқмай жойларида бўшашиб ўтиравердилар.

Романининг ютуқлари тўғрисида, йўл қўйилган хатолари тўғрисида очиқ-ойдин гаплар бўлди.

Бу йиғинда Ойбек билан Абдулла Қаҳҳорнинг жиндек чўқишиб қолганликлари эсимда. Одатда Абдулла Қаҳҳор сўзга чиққанда зал жим бўлиб қолар, чеккани коридорга чиқиб кетганлар ҳам оёқ учида юриб жойларига келиб ўтирардилар. Абдулла Қаҳҳор романининг қайсидир қаҳрамонини ўта силлиқ, ҳаддан ташқари ижобий бўлиб қолганини айтганда Ойбек сапчиб ўрнидан туриб кетди.

– Сизга ўхшаб «совет кишилари»ни шафтолиқоқига ўхшатиб тасвирламайман.

Абдулла Қаҳҳор шафтолиқоқи ҳам ёмон нарсас эмас, деб кулиб қўяқолди.

Муҳокама мажлиси «Олтин водийдан шабадалар»ни асосан ижобий баҳолади. Ниятлари амалга ошмаган рақиблар бўшашиб чиқиб кетишди.

«Олтин водийдан шабадалар» романининг муҳокамасидан кейин Ойбек домлани кўчагача кузатиб чиққан эдим. У машинага ўтираркан, эплашолмади-я, деб қўйди. Кейин орқа ўриндиқдан битта романи олиб тиззасига қўйди-да, авторучка билан қуйидаги сўзларни ёзди: «Ёш дўстим ва ҳамкасбим Саид Аҳмадга юракдан ёдгорлик. Ойбек. 18.IV.50».

Шу йили собиқ Марказ Давлат мукофоти комитети «Олтин водийдан шабадалар»ни мукофотга лойиқ асар деб баҳолайди,

тезда мукофотга тавсия қилинганлар, деб уюшмага телеграмма юборди. Уюшмадан жавоб бўлмади. Яна телеграмма келди. Уюшма раиси яна жавоб бермади. Ойбек ҳадеб мукофот олаверадими, деб ғайирлик қилади. Комитет Ойбекнинг ўзига телеграмма юбориб романдан ўн нусха юборишини сўрайди. Зарифахоним бу илтимосни бажонидил бажаради.

Уюшма раҳбарлари Москва бизнинг розилигимизни олмай мукофот бериб юбориши мумкин, деган ташвишда, зудлик билан романга қарши мақолалар уюштирадилар. Воҳид Зоҳидов «Қизил Ўзбекистон» газетасининг 50-йил 15, 16, 17 февраль сонларида романга қарши узундан-узоқ мақоласини бостиради. Ва уни Давлат мукофоти комитетига юборди.

Рақиблар ниятларига етадилар. Ўша йили Ойбек ўрнига туркман ёзувчиси Берди Кербобоевга «Ойсултон оқ олтин водийсидан» деган қиссаси учун иккинчи марта Давлат мукофоти берадилар.

Ойбек кечиримли одам эди. У ҳеч қачон рақибларидан ўч олмасди. Худога солиб қўярди. Ўзига ёмонлик қилган дўстларига ҳам яхшилик қилаверарди. Дилига кўп озор берган, уни бадном қилишга уринган, асабларини ишдан чиқарган уюшма раиси қарз сўраб келганда йўқ демай, ўн минг сўм пул берганига ўзим гувоҳман.

Ҳамма вақт йўлига тўғаноқ бўладиган Воҳид Зоҳидов докторлик диссертациясини олиб келганда Ойбек ёзиб турган романини тўхтатиб, 1200 саҳифали қўлёзмани синчковлик билан ўқиб чиқади. Унга қимматли маслаҳатлар беради. Атайин Москвага бориб ҳимояга бағишланган илмий йиғинда нутқ сўзлаб, уни ёқлайди. Москва олимлари унинг нутқини тинглаб Навоийни яна бир бор кашф қилганликларини узоқ вақт гапириб юришади. Мана шу одам миннатдорчилик ўрнига «Олтин водийдан шабадалар»га тўхмат қилди.

«Навоий» романига ҳужум қилган, уни бадном қилишга уринган Ботир Файзиев номзодлик диссертациясини ҳимоя қилаётганда хаста ётган Ойбек йиғинга бориб, гина-кудуратларни унутиб, уни ҳимоя қилди ва овоз берди.

Ойбекка қарши курашиб тўймайдиган уюшма раиси яна бир пасткашликка қўл уради. Ойбек устидан 22 саҳифалик тўхматдан иборат хат тайёрлаб унга ўзи, Шевердин, Ойдин, Мильчаков ва яна кимдир имзо чекадилар.

1950 йилнинг 1 февралда партбюро мажлисида шу хатни муҳокама қиладилар. Ойбек бу гаплар тухмат эканлигини айтиб, раис билан санманга боради ва мажлисни ташлаб чиқиб кетади.

1959 йилнинг мартада Москвада ўзбек адабиёти ва санъати ўнқунлиги бўлган эди. Ёзувчилар, бастакорлар, рассомлар, театрлар бу издиҳомга янги асарлар билан боришган эди. Адабиётчилар уйда ўзбек ёзувчиларининг асарлари муҳокама қилинарди. Уша пайтда Ўзбекистон Олий Совети президиуми раиси бўлган Шароф Рашидов литфондимизнинг директори Шомил Алядинга бир папка берди.

— Тезда Тошкентга жўнайсиз. Шу қўлёзмани уч кун ичида китоб қилиб, олиб келасиз, — деди. — Матбуот бошқармасидагилар сизни аэропортда кутиб олишади.

Бу рус тилига таржима қилинган «Қуёш қораймас» романининг қўлёзмаси эди.

Уч кун эмас, беш кун ўтиб Ш. Алядин янги босмадан чиққан «Солнце не померкнет» китобидан 20-30 нусхасини олиб келди.

Бу қадар тез китоб чиқиши мумкинлигини бировга айтса, ўлай агар, ишонмайди. Аммо бу ҳақиқат эди. Рашидов романининг бир неча нусхасини Марказ ёзувчилари олдиға қўйди. Бундан беш кун олдин картон папка ичидаги қўлёзма чиройли китоб бўлиб келганига ҳайрон эдилар.

Шу пайт Ўзбек ва Туркман адабиёти бўйича мутахассис, москвалик кинодраматург Кладо ўзбек драматургияси ҳақида гапираётган эди. У бир дам сўзини тўхтатиб, ҳали муқовасининг елими қуримаган китобни қўлиға олиб варақлади. Кейин Зарифахоним билан ёнма-ён ўтирган Ойбекка қараб икки панжасини жуфтлаб «Кутлуғ бўлсин» маъносида эгилиб қўйди.

— ... Шундай қилиб, — дея сўзини давом эттирди у. — Ўзбек драматургияси йилдан йилга куч йиғяпти. Ўнқунликка олиб келинган асарлар бунга мисол бўла олади. Бироқ шу яхши асарлар орасида хом, ниҳоятда дидсизлик билан ёзилган саёз драмалар ҳам борлигини очиқ-ойдин айтишимиз керак. Ўзингиз биласиз, йигирманчи, ўттизинчи йилларда деҳқоннинг ер ҳайдаш қуроли омов эди. Ҳозир қудратли тракторлар билан ер ағдаряпти. Муқимий номидаги музыкали драма ва комедия театри сахнасида қўйилган «Олтин қўл» пьесаси ҳатто омов даражасида ҳам эмас.

Ойбекнинг рақиби, номдор ёзувчининг ранги қув ўчди. Нотикқа газаб билан тикилди.

Ана шу муҳокамадан кейин орқаворотдан уни омоч, деб атайдиган бўлишди.

Ойбек тантана қилиш ўрнига, «омоч»нинг олдига бориб, кўяверинг, айтаверади, деб юпата бошлади.

1949 йилнинг июль ойида Ўзбекистон Ёзувчилари уюшмасининг пленуми бўлган эди. Унда Марказқўмнинг уюшма фаолиятини умуман ёмон баҳолаган қарорининг муҳокамаси бўлганди. Қарорда янги гап йўқ. Аввалги йилда бўлиб ўтган февраль пленумида биринчи котиб Ниёзов қилган нутқ қарорга асос қилиб олинган. Уч кун давом этган пленумда Ойбекнинг рақибларига худо берди. Улар яйраб-яйраб гапиришди. Ойбекка тақалмаган айб қолмади. Пленумнинг учинчи куни Ойбекни вазифасидан озод қилишди. Илгари «Қизил Ўзбекистон» газетасида муҳаррир бўлиб ишлаган Шароф Рашидовни раис, Уйғун билан Шевердинларни раис ўринбосарлари қилиб сайладилар.

Орадан бир йил ўтмай Рашидов Ўзбекистон Олий Совети президиумига раис бўлди. Энди уюшма Уйғун билан Шевердинлар кўлида қолди.

Рашидовнинг бошқа ишга кетиши Ойбек рақибларини фаоллаштирган эди,

Рашидов Ойбекни ниҳоятда ҳурмат қиларди. Ўзбекнинг шундоқ мумтоз ёзувчиси борлигидан қувонарди. «Олтин водийдан шабадалар» романига ўзи муҳаррирлик қилганди. У уюшмага раислик қилган вақтда романга ҳужум қилишга ботинмагандилар. Рашидов бундай қилишга йўл қўймасди ҳам.

Ойбекни унвонлардан маҳрум қилиш қўлларида келмасди. Академик унвони унга умрбод берилганди. Аммо депутатлик ваколати атиги беш йил. Унга қарши курашнинг энг яқин йўли уни бадном қилиш. Асарларидан хато топиш.

Ойбек рақибларининг илҳомчиси, «сардори» тўғрисида Абдулла Қаҳҳор шундай деганди: «Ҳаммаёққа ўт тушсаю, ёнган уйнинг мўрисидек бўлиб бир ўзи қолса».

Ойбек Украина ёзувчиларининг съездига вакил бўлиб борганда «Навоий» ва «Қутлуг қон»ни ўқиган бир рус аёли билан танишади. У аёл айниқса «Навоий» романини ҳузур қилиб ўқиганини, шу роман орқали Навоий ижодига қизиқиб қолганини айтади. Тошкентга борганингизда Навоийнинг рус

тилига таржима қилинган шеърларидан юборсангиз, деб илтимос қилади.

Ойбек ижод билан, академия ишлари билан банд бўлиб, Киевга Навоий шеърларини юборишни унутади. Киевлик хонимда Ойбекка нисбатан қандайдир муҳаббатга ўхшаган бир ҳис пайдо бўлганга ўхшарди. Ҳам ошиқона, ҳам таъналарга тўла хат юборади. Бу хат Ойбекка келиб тегмайди. Уюшмадаги рақиблар хатни очиб ўқиб, уни Ойбекка қарши қуролга айлантирадилар. Партия мажлиси чақириб Ойбекни ахлоқсизликда айблайдилар. Пок рус аёлини алдаган, деб таъналар қиладилар. Мажлисда ундан хотинингни қўйиб, ўша аёлга уйланасан, деб туриб оладилар. Хотининг туркистонлик капиталист Саидносир бойнинг қизи. Сен коммунистсан. Совет тузумига ёт оилада тарбия кўрган аёл билан яшашинг мумкин эмас. Агар рус аёлига уйлансанг, сендаги миллатчилик кайфияти ҳам ўз-ўзидан йўқ бўлади, — дейдилар.

Бу пайт Ойбекнинг уч ўғил, бир қизи олдинма-кетин воёга етиб келаётган эди.

Ойбек бу гапга кўнмайди. Киевлик рус аёли мен учун оддий бир китобхон, холос, дейди.

Ойбек хотиндан ёлчиган одам эди. Зарифахонимдек фидойи аёлни китобларда ҳам учратмаганман. У бутун умрини Ойбекка бағишлади. У Ойбек деб яшади.

Икковлари қовушган кунларидан бошлаб, Зарифахоним Ойбек ёзган ҳар бир варақ қоғозни кўз қорачиғидек эҳтиёт қилади. Ҳозир Ойбек архивига кўз ташласангиз унинг жамики матбуотда эълон қилинган шеърлари алоҳида конвертда, қайси газетада, қайси куни босилгани ёзиб қўйилган. Юзлаб шунақа конвертлар Ойбек меросини ўрганувчиларга хизмат қиляпти.

Ойбек умрининг охириги йилларида гапиролмай қолди. Бармоқлари қалам тутолмасди. Бўлғуси асарларини бировга айтиб ёздиришнинг ҳам иложи йўқ. Ўзим ёзай деса, бармоқлари қалам тутишга ярамайди.

Эр-хотин бир-бирларига шунчалик ўрганиб кетишган эдики, бир имо билан Ойбекнинг нима демоқчилигини Зарифахоним билиб оларди.

Ўзбекистонда хизмат кўрсатган фан арбоби, Беруний номидаги Давлат мукофоти лауреати, профессор Зарифа Саидносирова уйда Ойбекнинг шахсий котибаси ва хонадон соҳибаси эди. Ойбекнинг кейинги ўн йил ичида яратган ро-

ману қиссаларини, достону шеърларини, мақолаларини Зарифахоним унинг имо-ишораларидан, кўз қарашларидан, қўл ҳаракатларидан сезиб қоғозга туширганди.

Бир хотин бўлса шунчалик бўлади-да!

Сароймулкхоним бобомиз соҳибқирон Амир Темурнинг содиқ рафиқаси, доно кенгашчиси, таянчи, буюк Туроннинг гўзал маликаси Бибихоним эди.

Вафо ва садоқат тимсоли бўлган Моҳларойим Фарғона хони шоир Амир Умархоннинг умр йўлдоши, беназир маслаҳатчиси, шеърят осмонида чақнаган юлдуз Нодирабегим эди.

Қозоқнинг тенгсиз шоири Абайнинг севгилиси сулув Айгерим (ўзбекчада Ойкарам) ҳамиша илҳом париси бўлиб, уни ижодга ундарди. Айгеримнинг ҳусну малоҳатидан, пурмаъно сўзларидан, ноз-карашмаларидан шеър тўкиларди. Абай табиатнинг бу ноёб мўъжизаси олдида ҳайрону лол бўлиб, қалами учига шеър қуйилиб келаётганини сезмай қоларди.

Адабиётимиз хазинасига мумтоз асарлар қолдирган, халқнинг фаҳри, ғурури бўлган Ойбекка бутун меҳрини, муҳаббатини бағишлаган, ўзлигидан, роҳат-фароғатдан кечиб устозимизга ижод имкониятларини яратиб берган Зарифахоним ўша Сароймулкхонимнинг, ўша Моҳларойимларнинг, ўша Айгеримларнинг бири эди.

Ойбек ишлаб чарчаган пайтларда уйидан чиқиб, дарахтлар қуюқ соя ташлаган кўчасида қўлини орқасига олиб айла-ниб юрарди.

Дарвозадан ўнг томонга юрса, Уста Ширин кўчасидаги бекатга чиқади. Бу жой жуда гавжум. Кўчанинг икки бетида автобус, троллейбуслар бекати. Тўғрида озиқ-овқат дўкони. Одам кўп. Учраган одамки бор, унга салом бериб, ҳол-аҳвол сўраб ўтади. Шундоқ буюк одамнинг суҳбатидан баҳраманд бўлай, деб атайин эзмаланиб гаплашадиганлар ҳам кўп бўлади. Бу жойда Ойбек фикрини бир жойга тўплаёлмайди. Кўпинча у уйидан чиқиб, чап томонга юради. Сал нари борса, ўша катта йўлга олиб чиқадиган кўча бор. Бу жой Уста Ширин бекати билан Янгиариқ бекати оралиғида. Деярли одам учрамайди. Учрашганлари ҳам шошиб-пишиб саломлашади-да, автобусдан қолиб кетмай деб, бекат томон чопади.

Ойбек дарахтга суяниб ўй ўйлайди. Унинг қизиқ одати бор эди. Ўйлаганда албатта Навоийнинг ўзи севган мустазодини овоз чиқариб ёд ўқирди.

Дин офати бир мугбачайи моҳи лиқодир,
майхорау бебок.
Ким ишқидин оний ватаним дайри фанодир,
сармасту ёқам чок.
Ҳам куррасининг дуди вара белига зуннор,
мен кофири ишқи.
Ҳам юзи маъжус ўти киби шуъла сизодур,
мен ўртанибон пок.

Қирқ етти, қирқ саккизинчи йилларда «Шарқ юлдузи»да ишлаган пайтларимда Ойбек уюшмамизнинг раиси эди. Баъзан кабинетдан чиқиб хоналарни айланар, бирон сўз демай яна чиқиб кетарди. Ўшанда ҳам Навоийнинг шу мустазодини овоз чиқазиб ўқиб юрарди. Шунақа пайтда унга салом берсангиз, худди уйқудан уйғониб кетгандек чўчиб тушарди, чунки сиз салом берган пайт у ёзаётган асарининг қаҳрамонлари билан гаплашиб турган пайтга тўғри келиб қоларди.

Назаримда, улуг бобомизнинг бу газали Ойбек учун ижод тилсимини очадиган сеҳрли калит эди.

Худди шу жойда, 1966 йилнинг кузида Ойбек менга, Фафур ҳақида ёзинг, уни яхши биласиз, деган эди.

Ёзадиган гап кўп. Ҳаммасини ёзиб бўлмайди. Ойбекнинг мотами куни газетада эълон қилинган таъзияномага асосан унга озор берган, унинг ўлимини тезлаштирган кишилар имзо чеккан эдилар. Бу нима? Бу уларнинг таъзиясими ё қувончими?

Ойбекнинг ўлимидан уч-тўрт ой олдин Зарифахонимни дўконда учратиб қолдим. Сут олгани чиққан экан.

— Бизникига бир киринг, домла шу кунларда сал тажанг бўлиб юрипти, сизни кўриб зора ёзилса, — деб қолди.

Ўша куни домланинг уйига чиқдим. Ойбек дарахт соясида чирманда чалиб ўтирарди. Кулгим қистадию ўзимни босдим. Шундоқ буюк одамнинг чирманда чалиши менга ғалати туюлди. Зарифахоним жуда ҳушёр аёл эди. Дарров изоҳ берди:

— Докторлар буюрган. Чирманда чалсанг, бармоқларинг ҳаракатга келади, деган.

Дарҳақиқат, Ойбекнинг бармоқлари қалам туголмасди. Ёзадиган асарлари дилида тайёр турипти. Қани эди, бармоқлари ишлаб кетсаю, дилдаги асарларини қоғозга тўкса. Ҳеч бўлмаса, ярим-ёрти бўлса ҳам гапиролса, оғзидан чиқмай

туриб Зарифахоним ёзиб оларди. Афсуски, кейинги пайтларда на тил ишлайди, на қўл. Дилида пишиб турган шеърлар, дostonлар, романлар галаён қияпти.

Зарифахоним айтган «бир оз тажанглиги» ана шундан эди.

Салом-алиқдан кейин Ойбек қўлидаги чирмандани менга узатиб, чалинг, деди. Чалишни билмаслигимни айтдим. Икковимиз ҳам жимиб қолдик. Чой олиб чиққан Зарифахоним менга, қизиқ-қизиқ гаплардан айтинг деб, ошхонага кириб кетди.

Мен Мирзакалон Исмоилийнинг 60 йиллик юбилейида саҳнада шимининг тугмаси узилиб кетганини, икки қўли совға-саломлар билан банд бўлганидан тиззасига тушиб қолган шимини кўтаролмай кўзлари жовдираб қолганини айтганимда Ойбек қарсиллаб кулиб юборди. Қўлидан чирмандаси тушиб, ерда ғилдираб кетди. У қотиб-қотиб куларди, силкиниб-силкиниб куларди. Зарифахоним нима гап, деб ошхонадан чиқди. Ойбек, сен эшитма, дегандек ишора қилди.

Ойбек тагин, тагин деб қистайди. Мен нима дейишимни билмайман. Охири Ғафур Ғуломнинг бир раис ошнасиникига Ҳабибий домлани Навоий деб олиб борганини, раис қўй сўйиб, меҳмон қилганини, “Навоий”га тўн кийдирганини айтганимда Ойбек боягидан ҳам қаттиқ кулди. У кулгидан тўхтаб тагин, тагин дерди.

Ойбекнинг ғалати одати бор эди. Қўлига қоғозми, гугурт чўпими тушса, бир чеккасидан тишлаб узиб ташлайверарди.

Энди Ғафур Ғуломнинг Ойбек тўғрисида тўқиган латифаларидан айта бошладим.

— Бир куни Ойбек хотини билан кинога борипти. Билет олишипти. Кинохона эшигидаги хотин улардан билет сўрапти. Билет йўқ. Ойбек билетни ямлаб қўйган экан.

Ойбек ёлғон, ёлғон, деди қийналиб. Латифани эшитиб турган Зарифахоним рост, деди.

— Нашриёт бухгалтери пул ёзиб берган қоғозни кассага боргунча «еб» қўйганингиз эсингиздан чиқдими, — деди Зарифахоним.

Икковлари маза қилиб кулишди.

Ойбекка оёқ кийим чидамасди. Икки ойга қолдирмай қийшайтириб, жағини айириб ташларди. Шу тўғрида Ғайратий тўқиган латифани айтдим.

Ойбек Катта Фарғона канали қурувчилари тўғрисида очерк ёзгани борганди. Унинг «Оқсоқоллар» деган очерки ҳам газетада босилганди.

Ойбек канал қурувчиларидан бир чол билан гаплашиб қолибди. Чол унга разм солиб:

– Зап қоматдор, файзли йигит экансизу, аммо оёқдан ёлчимаган экансиз-да, – депти.

– Э, э, ёл-ғоон, – деди Ойбек қийналиб.

Кейин оёғига қараб, жағи айилиб, бир томонга қийшайиб кетган ковушини кўриб, кулиб юборди.

– Проост, – деди у бўйнига олиб.

Ўша кун кечгача Ойбекнинг уйида кулишиб ўтирдик.

Ана шундан кейин сал вақт ўтмай Ойбек бу ёруғ оламини ташлаб кетди.

Унинг шодон кулгилари ҳамон қулоғимдан кетмайди.

«Сиз Фафурни яхши биласиз, ёзинг», деганди.

Энди унинг ўзи тўғрисида ёзиб ўтирибман.

Одамлар бор, ўлгандан кейин унутилиб кетади.

Одамлар бор, ўлгандан кейин ҳам яшайверади.

Ойбек эса қанча узоқлашса, шунча яқинлашяпти. Узоқлашган сари қадри ошяпти. Узоқлашган сари одамлар меҳри уни бағрига тортяпти. Узоқлашган сари овози тиниқ, ёрқин эшитиляпти...

Олимларнинг далолат беришларича, ҳозир осмонда чақнаб турган сонсиз юлдузларнинг кўпи минг йиллар олдин сўнган, аммо уларнинг шуъласи ҳалигача келиб турибди.

Ойбек жисмонан сўнди, лекин унинг даҳоси таратган шуъла дилларимизни ҳамон ёритиб турибди.

Мен ана шундай буюк зот билан кўп суҳбатларда бўлганимдан ғурурланаман, шундай алломанинг назари тушганидан қувонаман.

30 ноябрь, 1996 йил.

ҚУТЛУҒ ДАРГОҲ

Фурсат ғаниматдир, шоҳ сатрлар-ла
Безамоқ чоғидир умр дафтарин.

Ғафур Ғулом

Ойбек домла билан бир маҳаллада турамиз. Баъзан Ойбек ака ишлаб чарчаганда дарахтлар қуюқ соя ташлаган сокин кўчада қўлини орқасига қилиб ўйланиб юради. Бир гал у кишига рўпара келиб қолдим. Шунда Ойбек домла бир гап айтди:

– Сиз Ғафур билан жуда узоқ вақт бирга бўлгансиз. Ёзинг! Нимаики билсангиз ҳаммасини ёзинг. Шеърларининг маъносини чақаман, деб уринманг. Бу гапларни адабиётшуносликка қўйиб беринг. Ғафурнинг ўзи қанақалигини ёзинг. Гапи қанақа, юриши қанақа, қилиғи қанақа, шуларни ёзинг. Агар Ибн Сино, Рудакий, Беруний каби алломаларнинг ёнида юрган дўстлари хотиралар ёзишганда, тарихчилар қийналиб ўтиришмасди. Бизда ҳатто кечагина ўтган Муқимийнинг сурати ҳам йўқ. Агар шу ишни қилсангиз, Ғафур тўғрисида ёзилган илмий асарлар қаторига яхши бир хайрли иш қўшган бўласиз. Ёзинг. Албатта, ёзинг!

Ойбек домланинг бу гапидан кейин Ғафур ака тўғрисида жуда кўп ўйлайдиган бўлиб қолдим. Бисотимни титкилаб қарасам, ёзса арзигулик анчагина хотиралар бор экан. Қанчадан қанча сафарларда бирга бўлганман. Юзлаб латифалар, ҳикоялар эшитганман. Қувнаган, руҳан эзилган онларида ёнида турганман. Азиз фарзандидан жудо бўлиб, ўкириб йиғлаганини, қиз узатиб, ўгил уйлаган саодатли дақиқаларини кўрганман. Қизалоғининг сочига лента таққандан тортиб, невараларини опичлаб юрганларини кўрганман.

Арманистонда, Туркманистону Тожикистонда бутун бир халқ адабиётининг обрўси бўлиб, бахтга тўлиб юрганларига гувоҳман. Мана шу кўрганларим, учрашганларим қоғозга тушса, Ғафур Ғулом қиёфасини оз бўлса-да, баҳоли қудрат акс

эттирар, деган ният билан ёзишга киришдим. «Вақт» шеърининг туғилиши ҳақидаги биринчи хотирам эълон қилинганда Ойбек ака бу ёруғ оламда йўқ эди.

Тошкентнинг Арпапоя маҳалласидаги биринчи уй Ғафур Ғуломники эди. Бу ҳовлида бутун дунё шоиру адибларининг йўллари кесишган. Бу уйда ҳинд, араб, италян, турк, чех, афғон, олмон, инглиз, куба, поляк, покистон, фаранг шоирлари мушоира тузишган. Бу уйда ўтмиш, бугун, эртанги адабиёт ҳақида қизгин баҳслар бўлган. Ўрта Осиё ва Қозоғистон, Кавказ адиблари бу уйни ўз уйларидай билишарди. Бу уйда мен Петр Павленкони, Луговскойни, Вера Инберни, Якуб Коласни, Микола Бажан, Николай Тихонов, Константин Симонов, Николай Погодин, Мухтор Авезов, Собит Муқонов, Берди Кербобоев, Самад Вурғун, Севунц, Жалол Икромий, Абашидзе, Турсунзода, Лоҳутий, Айнийларни кўрганман.

Бу давраларда Ғафур Ғулом тўлиб-тошиб шеърлар ўқирди. Нимаики бисотида бўлса, барини дастурхонга тўқарди. Ҳовлисида пишиб ётган гилосларни сават-сават қилиб ўртага кўярди. Ўғил-қизлари одоб билан хизмат қилишарди.

Бу уй Ҳамид Ғулом, Мирмуҳсин, Туроб Тўла, Асқад Мухтор, Рамз Бобожон, Шухрат каби шоирлар учун билим юрти эди.

Ана шунинг учун ҳам унга бағишланган хотираларим номини «Назм чорраҳасидан репортаж» деб атадим.

Мени ёзувчи қилган, адабиётнинг сирли-сеҳрли кўчаларидан омон олиб ўтган, хатойимга қуйиб, ютуғимга қувонган устозим Ғафур Ғулом хотирасига ушбу битикларимни бағишладим. Ва унинг ўз сатрлари билан ҳурматли ўқувчиларимизни назм чорраҳасига таклиф қиламан.

Олам билар, Фурқат кўча йўли бор,
Беруний майдони, ёшлар кўли бор.
Муқимий биносин худди сўли бор,
Кўрсатувчи милиционер кўли бор.

Бизнинг уйга кўниб ўтинг, дўстларим.

Ҳар китобдир оиламиз офтоби,
Тирсиллайди кутубхона шкафи.
Кимники, деб сўрса меҳмон арбоби,
Ғафур деган бир Насриддин китоби.

Бизнинг уйга кўниб ўтинг, дўстларим.

«ЙИГИТЛАР» ТУФИЛГАН ТОНГ

Ғафур ака сира одамсиз туrolмасди. Ҳамма вақт уй тўла одам бўларди. Қирқ олтинчи йилнинг эрта кўклами эди. Ғафур ака редакцияга телефон қилиб кечқурун келишимни сўради.

– Бизникида ётиб қоласан, ойингга айтиб кел.

Мен Ғафур аканинг бунақа эркаликларини яхши билардим. Унинг қайсарлиги-ю, жиндек мақтанганнамо гаплашишлари, ҳар бир тўртлик кетидан мақтаб турадиган битта одам зарурлигини биламан. Бошқалардан кўра у кишини мен келиштириб мақтардим. Ўзи ҳам бунга тан бериб:

– Мақташни сенга-ю, ёзишни менга чиқарган, дерди.

Кечқурун бордим. Шеър ёзамиз деган одам бир уй меҳмон йиғиб, улфатчилик қилиб ўтириптилар. Келин аямга: – Бу қанақаси бўлди? – дедим.

Муҳаррам опа кулди.

– Акангизнинг касалларини биласиз-ку. У кишининг «бер-бер» касаллари бор.

Бу касални мен билардим. Уруш йиллари Ғафур ака ўзига теккан озиқ-овқат улушини олиб келганда бизга ўхшаган кам-харж ёшларга бўлиб берарди. Кўшниси, жуда ҳам яхши кўрган дўсти Мирзаабдулла ака ҳам қуруқ қолмасди. Муҳаррам опа нолиб: «Болаларга ҳам қолсин», деганда у кулиб: «Бер-бер» касалим борлигини биласиз-ку», дерди. Ҳозир Муҳаррам опа ўша воқеаларни эслатган эди.

– Бугун нашриётдан пул олган эканлар, «бер-бер» касаллари тутиб қолиб одам бошлаб келганлар. Бекор келибсиз, шеър бўлмаса керак.

Болохонадаги кабинетга чиқсам, полга жой қилинган. Дастурхон атрофида машҳур шоир, Бедилни ёд биладиган, ажойиб навоийшунос Боқий домла, Ғафур Фуломнинг дўсти, яқинда Тошкентга кўчиб келган андижонлик шоир Сайфий, Ҳабибий домла ўтиришипти. Жами машоққларнинг пири Юнус ака тақсимчага чертиб, хониш қиляпти.

Улфатларни кўриб бугун шеър бўлмаслигига астойдил ишондим. Ғафур ака мени кўриб, хижолат тортганидан «лаганбардорлик» қилиб меҳмонларга мани таништирди:

Танишиб қўйинглар. Бу менинг шоғирдим. Ўзимдан ўтиб кетган. — Шундан кейин у менга қаради. — Бўлдимми ё яна мақтайми?

Мулзам бўлиб бир чеккага ўтирдим.

Куни кеча Беруний номидаги Ўзбекистон Давлат мукофоти лауреати деган номга сазовор бўлган Мирзо Улуғ у пайтда ёш бола эди. Ҳабибий домлага кўк чой дамлаб чиқаман деб дадасининг яхши кўрган кўк чойнагини синдириб қўйди. Шундан кейин Фафур ака менга: «Чой-пойга ўзинг қараб тур», деб буюрдилар. Бу пайт Боқий домла Умархон саройидаги шуаронинг пешқадам шоири Адо тўғрисида, унинг «Адо қаддини дол этмиш» сатри билан тугайдиган тўртлиги хусусида кўзларини юмиб гапираётган эдилар.

Боқий домла кексайиб қолган, қувват бўлади, деб жиндек-жиндек коньяк хўплаб турардилар. Фафур ака ҳазил қилиб:

— Шоирнинг сиёҳдони ичкарида бўлади. Домланинг сиёҳдонларига тез-тез шароб қуйиб турмаса қуриб қолади, — деди.

Боқий домла кулиб Фафур акага бир қарадилар. Тилларига қандоқ гап келганини сезган Фафур ака у кишидан олдин гапириб қўя қолди:

— Албатта, биз ҳам шу неъматдан бебаҳра эмасмиз. Бирдан кулги кўтарилди. Эшик гичиллаб очилиб, Мирзо Улуғ мени имлаб чақирди. Кетидан пастга тушдим. Дарвоза олдида Файратий домла билан Фафур ака хуш кўрмайдиган, жиндек ичкилик оғзига тегса, ҳеч кимга гап бермайдиган, ўзини ўзи шоир атаб юрадиган танишимиз турибди. Бошлаб кирай десам, бу одам улфатларнинг суҳбатини совутади. Файратий домлага кўзимни қисиб:

— Фафур ака уйда йўқлар, — дедим.

— Кираверайлик, келиб қоларлар, — деди Файратийга эрғашиб келган шоир.

— Халивери келмайдилар. Дўрмондаги Ёзувчилар боғига кетганлар, — дедим.

У тураверди. Мен Файратий домлага:

— Фафур ака сизга бир хат ташлаб кетган эдилар. Шунли олиб тушай, — дедим.

То болохонага чиққунимча мабодо турқи совуқ кириб қолса, одам борлигини билмасин, деб Фафур ака остонадаги кавуш, калишларни йиғиб, ичкарига опкириб қўйган экан.

Уйдагилар жим. Бирортасидан садо чиқмасди. Овозимизни чақирилмаган меҳмон эшитиб қолмасин деб, бир-бирлари билан имлашиб гаплашишяпти.

Ғафур ака тиззасига қоғоз қўйиб, кўз юмиб очгунча нималарнидир ёзиб қўлимга берди. Ўқидим:

«Ғайрато, ёнингдаги шилқимни барбод айлагил,
Адресимиз Арпапоя, сен буни ёд айлагил.
Ҳам Юнус, Боқий, Ҳабибий тўти кушдек интизор,
Тез келиб суҳбат аро базмимни обод айлагил.

Сайфий домланинг исм-шарифларини шеърга қўшмадим. Бунга сабаб у киши заёмдан юз минг сўм ютганлар, ёмон ниятли одамлар сезмаслиги керак. Ҳозирча Сайфий домла секрет.

Сенга хурмат ила Мирза Абдул Ғафур Шоший, собиқ Қоратоший».

Хатни Ғайратийга бердим. Ўқиб чўнтагига солди-ю, «меҳмон»ни бошлаб кетди. Ярим соатлардан кейин кула -кула қайтиб келди.

Меҳмонлар ётиб қолишди. Муҳаррам опа то ярим кечагача ошхонада куймаланиб қозон осди. Ғафур ака эрталабга сомса қилишни буюриб, болахонага чиқиб кетди.

Соат учлардан ошганда Ғафур ака мени уйғотди. Қўлида қоғоз, кўзойнаги пешонасида.

– Тур, илҳом париси. Шеър туғиляпти, доялик қилиб юбор.

Дарров турдим. Кичик кабинетга кириб стулга ўтирдим. Уйқум қочмаганидан икки марта эснаган эдим, Ғафур аканинг жаҳли чиқиб кетди. Шунини ҳам айтиб қўяйки, Ғафур аканинг жаҳли чиққанда қочишдан бошқа илож қолмасди. Дарров тавба қилдим. Қўрққанимдан уйқум ҳам қочиб кетди.

Ғафур ака тўртта тўртликни ёзиб бўлган экан. Кўкрагини кериб, худди радио дикторларига ўхшаб тантанали овозда ўқиди.

Бу унинг ҳозирда жуда машҳур бўлиб кетган «Йигитларга» деган шеърининг бошланиши эди.

Роса мақтадим. Ғафур ака суюниб кетиб:

– Юр, опангга ўқиб берамиз, – деб қолди.

Муҳаррам опа хамир қориб ҳозиргина ётгани, то ярим кечагача меҳмонларга овқат пишириб чарчаганини айтдим. Фафур ака ўйланиб туриб қолди. Унинг шеър ёзганда бировга ўқиб бермаса туролмайдиган, дарров фикр эшита қолсам, деган одати бор эди. Секин кириб чироқни ёқмай Файратий домлани уйғотиб чиқдим. Домла ўзига келмай, анча пайтгача кўзини ишқаб ўтирди. Фафур ака битта шарт қўйди.

– У ери ундоқ, бу ери мундоқ, дейдиган бўлсанг, кириб ёта қол.

– Фафур, мақтов масаласида мендан хотиржам бўлавер.

Фафур ака болалигидан дўсти, аччиқ-чучукни бирга татиган, шеър азоби-ю, роҳатини бирга баҳам кўрган ўртоғи олдида ёйилиб кетди. Эркаланиб шеърни ўқий бошлади.

Ҳозир худди кўриб тургандайман. Фафур ака шеър ўқияпти. Файратий домла хўнг-хўнг йиғлаяпти.

Шеърнинг таъсири қай даражага етганидан ҳаяжонланиб кетган Фафур ака шифтга анча вақтгача тикилиб турдида, бирдан қўлига ручка олиб араб алифбосида ўнгдан чапга қарата ёзиб кетди. У гоҳ шифтга тикилар, гоҳ менга, гоҳ Файратийнинг тугмаси солинмаган ёқасига қараб қоларди. У қарарди-ю, кўрмасди. Хаёли, фикри бошқа ёқда. Домла билан икковимиз қилт этмай ўтирибмиз.

Фафур ака бир соатча гоҳ ёзиб, гоҳ ўчириб икки саҳифани тўлдирди.

Кейин кўзи очиқ бўлса ҳам тимирскиланиб столдаги «Казбек»ни қидириб топди. Гугурт чақиб ўт олдирди, шу топда у папирос олганини ҳам, чекканини ҳам билмайди. Бу ишларни беихтиёр бажаряпти. Шеър битганди. Энди оққа кўчириш қолганди. Ўтириб чиройли қилиб оқ қоғозга кўчирди. Кўзи ёриган хотиндай чарчаб ўзини стулга ташлади.

– Бўлди. Бўлди, оғайни, – деб шеърни Файратийга узатди. – Ўқи. Овоз чиқариб ўқи. Бир эшитай.

Домла иккита тўртликни ўқигандан кейин Фафур ака сапчиб ўрнидан туриб кетди.

– Оғзингда нос борми, нима бало. Буёққа бер! Шеърни унинг қўлидан юлиб олди-ю, тик турганча Маяковскийчасига қилиб оёғини икки томонга кериб, қўлини ҳавода силкитиб ўқий бошлади:

... Бир йигит ҳижрони баъзан отанинг
Бағрини, дўстларим, доғ-доғ ўртар...
Расо қоматингиз бизга асодир,
Уфуринг, боғимиз бўлсин муаттар...

Фафур ака шеърни ажиб бир шавқ билан ўқиди. Ҳаммамиз жимиб қолдик. Фақат Файратий домла бир оғизгина гап айтди:

— Саломат бўл, ўртоқ. Жонинг омон бўлсин.

Эрталаб нонушта пайтида Фафур ака меҳмонларга шеърни ўқиб берди. Ҳаммага маъқул бўлди.

Тарқалиш пайти келди. Меҳмонларни кўчагача кузатиб чиқди. Эрталабки тўй ошидан қайтиб келаётган чоллар кўчадан ўтишарди. Муқимий театри тарафидан устига кўмир орган иккита арава келарди. Кўмирчи аравакашлар қора телогрейкаларини елкаларига ташлаб, эгарда қийшиқ ўтиришарди. Радиодан «Чоргоҳ» ашуласи янграб қолди.

Фафур ака кўча ўртасига тушиб аравакашга қичқирди:

— Тўхтат аравангни! Биласанми, ким ашула айтяпти. Мулла Тўйчи акам айтяптилар.

Ошдан келаётган чоллар тўхташди. Ҳамма жим. «Чоргоҳ»нинг мунгли, юракни ўртовчи оҳангларига тўлган бутун кўча жимиб қолганди. «Чоргоҳ» тугади. Дикторнинг овози янгради.

— Сиз Ўзбекистон халқ артисти Юнус Ражабий ижросида...

Фафур ака хижолат бўлиб Юнус акага қаради.

— Э, ўлинг, сизмидингиз. — Кейин у аравакашларга қичқирди: — Ҳайда отингни!

Чоллар ҳам, шоир меҳмонлар ҳам кулиб юборишди. «Йигитлар» шеъри туғилган кечанинг тонги шу зайлда ёришган эди.

ТОШКЕНТ ТАРОНАСИ

Шоирликни ҳавас қилган ёшлар Фафур акадан шеър қандоқ қилиб ёзилади, деб кўп сўрашарди. Шунда Фафур ака ҳазил қилиб жавоб қайтарарди:

— Шеър ёзиш учун аввал қўлни яхшилаб атир совун билан ювиш керак.

Фафур ака ҳазилни жуда яхши кўрарди. Бир кун ундан, сиз ўз тенгдошларингиздан қайси ёзувчининг асарларини

яхши кўрасиз, деб сўрадим. У кулмай, жиддий туриб жавоб қилди:

— Ўз тенгларимдан Фафур Фуломнинг шеърларини яхши кўраман, ўзимдан кичиклардан сенинг шеърларингни яхши кўраман.

— Ахир мен шеър ёзмайман-ку, — дедим кулиб. Фафур ака ҳам кулиб жавоб қилди:

— Фафур Фулом ёзган энг яхши шеърлар туғилаётганда сен ёнида тургансан. Ёзмаган бўлсанг ҳам, Фафур Фуломникига шериксан.

Мен яна бўш келмадим.

— Тўғриси айтинг, қайси бирининг ёзганлари сизга ёқади?

Фафур ака бу саволга жавоб беришга ўнғайсизланди. Кўзига тикилиб тураверганимдан кейин айтишга мажбур бўлди.

— Ука, ҳаммамиз ҳам яхшимиз, ҳаммамизда ҳам озми-кўпми нуқсон бор. Тенгдошларимнинг бирини яхши, бирини ёмон дейишга сира тилим бормайди. Айт дединг, айтаман. Ойбекнинг кенглиги, Абдулланинг сиқиклиги, Шайхзоданинг чуқурлиги, Миртемирнинг эркалиги менга жуда ёқади.

Кейин у бу гапни кенгроқ қилиб тушунтирди:

— Ойбек фикрни кенг қамраб олади. Айниқса «Навий» романи Ойбек ижоди ширага, ўзи ақлга тўлганлигини кўрсатади. Абдулла бошқалар бир саҳифада айтадиган гапни битта гапда айтади-қўяди. Шайхзода шеърлари ғиж-ғиж ақлга тўла, Миртемирнинг шеърларини ўқисам яйраб кетаман. У шошилмай, эркаланиб ёзади.

Фафур ака дўстларининг шеъриятдаги топқирлигини яхши сезар, фахрланарди.

Фафур ака шеър ёзадиган куни сира жиддий гап айтмасди. Кечгача ҳазил қилар, ҳазилвон одамлар билан гаплашарди.

— Нега унақа қиласиз, ахир бугун шеър ёзмоқчисиз, жиддийроқ ўйласангиз-чи. Билиб қўйинг, эртанги газетадан шеър учун жой олиб қўйганмиз.

Фафур ака кулади.

— Шеър ёзишдан олдин каллага дам бериш керак. Кулги, ҳазил дам олишнинг энг яхши усули. Ундан ташқари, кулги шоирда яхши кайфият уйғотади. Хурсанд бўлсам, шеър ўзидан ўзи қуйилиб келаверади.

Ғафур ака тўғри айтаётган эди. Кайфияти яхши чоғларда катта шеърларни бир ўтиришда ёзганини ўз кўзим билан кўрганман. Бирор нарсадан диққат бўлиб қолса, битай деб турган шеър ҳам қолиб кетарди. Унинг «Тошкент тонготари» деб аталмиш беқиёс гўзал шеъри ана шундай бир зарб билан ёзилган эди. Бу шеърни ўқиган ҳар бир киши шоирнинг қандай кайфиятда эканини ҳар бир сатрдан пайқаб, ҳис қилиб туради. Тошкентда тонг отаётганини, пойтахтнинг ғира-шира тонг палласидаги манзараси, уйғониш товушлари шоир юрагидан оқиб чиқиб ўқувчи қалбига киради. Бу шеър худди расом ажиб бир манзара қаршисида туриб бўёқлар билан чизган суратга ўхшайди. Эсимда бор, Ғафур аканикига минг тўққиз юз қирқ олтинчи йилнинг ўн биринчи ноябрида кечкурун боргандим. Ғафур ака дераза олдига ойна қўйиб юзига совун суртиб соқол олаётган экан. У ойнадан мени кўриб, жиндек сабр қил, деган ишора қилди. Ғафур ака сира уйда соқол олмасди. Доим сартарошхонага кирарди. Ҳайрон бўлдим. У бетини артиб жавоб қилди:

— Соқол олдирай десам, икки-уч хира ошнам магазин олдида кутиб туришипти. Зиёфатга судрашмоқчи. Зухур полвон норин қилиб чақиряпти. Боргим йўқ. Чақириб келишган эди, опанг йўқ деворди. Ўзинг биласан, шеър ёзаётганда иягимга қўлимни қўйиб ўйлайман. Соқол ғашимни келтирмасин, деб ўзим опташай қолдим.

Унинг бу гапидан бугун албатта шеър ёзиб беришига ишондим. Бундан беш кун олдин у «Бахт тонготари» деган шеър ёзиб редакцияга олиб борган, шеър еттинчи ноябрь куни газетамизда босилиб чиққан эди.

Бугун у байрам кайфиятида, кечагина чиққан шеър тўғрисида ёр-биродарларидан, қаламкаш дўстларидан илиқ-иссиқ гаплар эшитган эди.

Ўша кеч Ғафур ака худди сафарга отланаётгандек тайёрланарди.

— Бедилнинг китобини топиб қўй, электр плитани юқорига олчиқиб қўй. Дутор мана бу ёқда турсин, шахматни столга қўй. «Вокруг света» журнали юзароқда турсин, хурак отадиган бўлсанг нариги уйга чиқиб ёт. Опанга айт, янги рўмолча берсин...

Ғафур аканинг рафиқаси Муҳаррам опа кулади.

— Биров келса жуда суюлиб кетасиз-да. Ҳеч ким бўлмаса,

ўзлари ўтириб шеър ёзаверадилар. Биров келдими, тамом, уни у ёққа қўй, буни бу ёққа қўй. Операцияга ётадиган одамдай бесаранжом бўлиб қоладилар.

Сир очилиб қолганидан Фафур аканинг ўзи ҳам кулади.

– Мана кўрдингми, бечора Фафур Фуломнинг аҳволини кўрдингми. Менга азоб бергани берган. Тагин ҳам бир амаллаб шеър ёзаман-да. Шунинг учун ҳам Навоий билан Муқимий бечоралар хотин олишмаган-да.

Фафур ака ўз гапидан ўзи қотиб-қотиб кулади. Мен ҳам гап қистираман.

– Шунақа дейсизу келин аямга бағишлаб нечта шеър ёзгансиз?

– Қўрққанимдан, лаганбардорлик қилиб ёзганман. Муҳаррам опа кулиб чиқиб кетади.

Ўша тун Фафур ака дутор чалиб, то ярим кечагача «Тановар»ни бир неча марта айтди. У бу қўшиқни жуда севарди. Баъзан секин хиргойи қилиб кўзидан милт-милт ёш тўкарди. Бундай пайтларда ундан гап сўраб бўлмасди. Дуторни қўйиб Тўйчи ҳофизни эслади. Тўйчи ака билан қилган суҳбатлари, унинг ижрочилик маҳоратидан анча гапирди. Гапни тошкентлик машҳур Сайдаҳмат аскияга улади. Ўз даврининг машҳур сўзамоли бўлган бу одамини Фафур ака ажиб бир завқ билан гапирарди. Ундан кейин Абдулла фонусчи деган кишини, Тошкентга биринчи граммафон олиб келган, биринчи фотосуратчи бўлган Илҳом самоварчининг қилган ишлари, Тошкентда от қўшиладиган конкага тушганини, колизейда Юпатов циркени томоша қилганини айтиб берди.

Бу гаплардан мен Фафур ака Тошкентнинг ўтмиши тўғрисида, Тошкентда ўтган машҳур кишилар тўғрисида бирон нима ёзса керак деб ўйладим.

Фафур ака ўзига ерга жой солиб, стол лампасини ёстиғи ёнига қўйиб, «Вокруг света» журналини ўқишга тушиб кетди. Чарчаган эканман, ухлаб қолибман. Бир маҳал уйғонсам, тонг отай деб қолибди. Фафур ака ўрнида йўқ.

Фафур аканинг ҳозирги икки қаватли уйининг тепасидаги хоналардан бири кабинет, бири меҳмонхона, ярми очик шийпон эди. Бу шийпондан бутун шаҳар, айниқса, Бешёғоч гузари, Ёшлар кўли, мутахассислар уйи кўриниб туради.

Ўрнимдан туриб столга қарадим. Лампа стол четида, ўртадаги ялтироқ оқ қоғозга икки варақ тўла шеър битилган.

Аммо сарлавҳаси йўқ. Фафур ака ўзи ўқиб бермаса, битмаган қўлэзмани бировга ўқитмасди, балога қолмай деб ўқимай шийпонга чиқдим.

Фафур ака панжарага бағрини бериб кўл тарафга қараб папирос тутатиб ниманидир ўйлаяпти. Шу кўйи ярим соатча мен ҳам қимирламай туриб қолдим. Кўчалардан ҳали байрам шиорлари, байроқлар йиғиб олинмаган. Сарғайган барглари орасида турли рангга бўялган лампочка шодалари ҳали ўчирилмаган эди. Энди тонг ёришяпти.

Фафур ака папиросни кўчага қараб улоқтирди-ю, шошиб ёнимдан ўтиб ичкарига кирди. Орқасидан кирдим. У столга ўтирмай тик турганича энгашиб ёзаяпти.

У ҳеч нарсани кўрмас, ҳеч қандай товушни эшитмасди.

Шу кўйи у ярим соатдан ортиқ тик туриб ёзди. Кейин икки тўртликни ўчириб гижимлаб ташлади. Бир оздан кейин энгашиб олиб кўзойнак тақиб ўқиди. Столга кўйиб худди дазмоллаётгандек қўллари билан текислади. Бошқа қоғозга ўша иккала тўртликни чиройли қилиб кўчириб олди. Гижимланганини бурда-бурда килиб йиртиб ташлади, уёқдан буёққа юриб қозикдаги дуторнинг битта ипини чертди. Уй ичида овознинг тарқалишини билмоқчи бўлиб бирпас қулоқ солиб турди. Яна чертди. Овоз айланмади, шекилли, ҳафсаласи пир бўлиб битта-битта юриб ташқарига чиқиб кетди.

Уй ичи тартибсиз бўлиб кетган эди. Гилам устида журналлар, чойнак ўртада, пиёла тўнкарилиб колган, ўзи билан ўзи шахмат ўйнаган, шекилли, доналари сочилиб ётибди. Уй ичи папирос тутунига тўлиб кетганидан кўзим ачирди.

Кийиниб орқасидан чиқдим. У бояги жойда яна ўшандоқ турибди. Энди тонг ёришган, анҳор четидаги теракларнинг учи шам пилигидек қип-қизил бўлиб турарди.

Фафур ака менга қарамай кўл силтади:

— Бирпас сабр қил!

У гапини тугатмаёқ шарт бурилди-ю, ичкарига кириб кетди. Зум ўтмай тўрт варақ қоғоз кўтариб чиқди.

— Бўлди. Фафур Фуломнинг шеъри битди.

Унинг юзида шундай ғалати қувонч бор эдики, ҳеч қачон уни бунақа кайфиятда кўрмаган эдим.

Кўп донолар шоиру ёзувчиларни ҳомиладор хотинга ўхшатишади. «Агар ҳомиладор хотин тўққиз ойу тўққиз кунга

етказмай тугса, бола майиб туғилади. Шоир ё ёзувчи ҳам калласидаги гапини меъёрига етказмай ёзса майиб асар туғилади», дейишади.

Ғафур ака кечаси билан уриниб кўзи ёриганга ўхшарди. Унинг кўзларида ҳам қувонч, ҳам чарчоқ бор эди.

У ўзини тетик тутишга уринарди. Янги туғилган шеър қувончи уни тутиб турарди.

Пастда Муҳаррам опанинг оёқ товуши эшитилди. Бу шеърнинг ҳам ҳар галгидек биринчи ўқувчиси шоирнинг энг яқин дўсти Муҳаррам опа бўлди.

Ғафур Ғулومнинг бу шеъри пойтахтимиз шаънига айтилган энг яхши шеърий тарона эди.

ИЖОДКОР ОБРЎСИ

Қирқ еттинчи йилнинг февраль ойи бўлса керак. Ердан ҳали қор кетмаган. Ўзбекистон Олий Советига сайловлар тараддуди қизгин тус олган пайт эди.

Эрталаб радиодан яхши бир хабар эшитиб қолдим. Ғафур акани Самарқанд область Ургут районидаги Қоратепа сайлов округидан Ўзбекистон Олий Совети депутатлигига номзод қилиб кўрсатишибди.

Бу хушxabар билан табриклагани Ғафур аканикига бордим.

— Жуда вақтида келдинг-да, уйингга одам юбормоқчи эдим. Ҳамидга одам кетди, ҳозир келади. Кечкурун учовимиз Самарқандга кетадиган бўлиб қолдик. Ургутда сайловчилар билан учрашув ўтказилар экан. Бирга ҳамроҳ бўласизлар. Ҳозир поездга билет буюриб қўйишимиз керак.

Самарқандга кетаётганимизни эшитиб «Ўздавнашр»даги ўртоқлар Садриддин Айнийнинг янгигина босмадан чиққан «Судхўрнинг ўлими» китобидан бир неча нусхасини домлага топширишимизни сўраб қолишди. Йигирма нусха китобни чамадонга солиб қўйдим. С. Айнийнинг бу асари урушдан олдин ёзилиб, «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» журналида босилган, китоб ҳолида энди нашр қилиниши эди. Домла мендан икки-уч марта «китоб чигдими?» деб сўраган эдилар.

Ўша куни учовимиз кечки поездга чиқдик. Купенинг иккита пастки, битта юқори полкаси бизга теккан эди. Юкларни қўйиб энди ўтирган ҳам эдикки, бўйнига бут осган бир поп

кириб келди. У юкни юқори полкага ташлаб қайтиб ташқарига чиқиб кетди.

Уруш тугаган бўлса ҳам ҳали тирикчилик яхши изга тушмаган, нон карточкаси тугатилмаган пайтлар эди. Шунинг учун Муҳаррам опа йўлда ейиш учун у-бу пишириб берган эди. Ҳамид Фулом билан мен ҳали ёш, унча-мунча ичкиликдан қайтмайдиган пайтларимиз эди. Йўлда эрмак бўлади деб бир-икки шиша ичкилик ҳам олган эдик. Купемизга бегона кишининг киргани бизга унчалик ёқмаган эди.

– Қўяверларинг, – деди Фафур ака, – бунақаларнинг кўпи билан гаплашганман: поплар жуда ичадиган бўлади. Бир-икки пиёлани босиб-босиб берсак, ухлайди-қолади.

Гап гапга уланиб Иван Грознийга бориб қадалди. Грозний Қозонни босиб олгани шарафига «Василий Блаженный» ибодатхонаси қурилганини, Пушкин «Гаврилиада» достони учун монастырь судига тушишига оз қолганини Фафур Фулом айтиб берди.

Бу оддий суст дўппили кишининг шунчалик билимдонлигига поп ҳайрон эди.

Вақт алламаҳал бўлиб қолган, ётиб ухлаш керак эди. Аммо икковининг гапи сира тугамасди. У Фафур аканинг кимлигини билгиси келарди-ю, шунча вақт ўтиб энди сўрашга ийманарди. Хуллас, у билан Самарқанд вокзалида ажрашдик. Очиғи уни станцияда йўқотиб кўйдик. Чунки самарқандлик шоирлар устозни кутишга кўпчилик бўлиб чиқишган эди. Улар билан овора бўлиб попни унутиб кўйган эдик.

Учрашувга яна икки кун бор экан. Самарқанд ёзувчилари шу яхши фурсатдан фойдаланиб Фафур ака ижодига бағишлаб, область театрининг қишки биносида катта адабий кеча ташкил қилишган экан. Кўчаларда «Академик, Давлат мукофотининг лауреати, орденли шоир Фафур Фуломнинг ижодий кечаси бўлади» деган катта босма афишалар ёпиштирилган эди.

Юқларимизни обком боғидаги хонага жойлаштирганимиздан кейин Фафур ака бир гап айтиб қолди.

– Кечкурун театрда бўламиз, эртага яна бирон иш чиқади, индинга Ургутга кетамиз. Ҳозир бир-икки соат вақтимиз бор экан, бир этиб бориб Айний домлани зиёрат қилиб келайлик. Борсак, у киши кўп хурсанд бўладилар. Шундай қилайлик, Ҳамид, сен икки шиша коньяк топ. Бурунбой, сен беш-олтита лимон топиб кел. Домланинг унча-мунча коньяк отиб турадиган одатлари бор. Лимонга ҳам ўчроқлар.

Ҳамид Фулом билан икковимиз магазинлардан айтилган нарсаларни тополмай охири ресторандан топдик. Учовлон пиёда Регистон тарафга йўл олдик.

Садриддин Айнийнинг ҳовлиси шундоққина Регистон тагида эди. Дарвозаси ҳам Шердор мадрасасига қараб турарди.

Домла уйда эканлар. Бизни кўриб жуда қувониб кетдилар. Фафур ака билан бел олиб кўришдилар.

Домлани пулга, харжга анча пишиқроқ дейишарди. Биз кечгача домланинг уйларида меҳмон бўлиб, бу хусусиятларни сезмадик. Дастурхон ноз-неъматларга тўлиб кетган эди. Фафур аканинг бунақа пайтларда жиндек «шайтонлик» қилиш одати бор эди. Боя биз ресторандан олган нарсаларни дастурхон устига қўяркан, бизга кўзини қисиб қўйиб деди:

— Домла, сизнинг оз-оз коньяк нўш қилишингизни биламан. Аэропортда летчик укаларим кўп. Домланинг олдига кетяпман, қайси бирларинг Кавказга учсаларинг иккитагина коньяк билан беш-олтита лиму опкелларинг, деб тайинлаган эдим. Кеча уйга ташлаб кетишибди. Иккита лимуни болалар еб қўйишипти, кечирасиз.

Домланинг кўзларидан ёш чиқиб кетгудек бўлди.

— Барака топинг, мулла Абду Фафур. Лиму кўп шифоли нарса бўлади. Бунни бировга бермай эҳтиётлаб ейман. Домла севиниб кетганларидан шошиб ўринларидан турдилар.

— Сиз мулла Абду Фафур, бозорнинг нишоллосидан еманг. Қаллоб улар. Сизга мен ўзим нишолло қилиб бераман.

Домла шундай деб ташқарига чиқиб кетдилар. Ҳамид Фулом билан иккаламиз ялт этиб Фафур акага қарадик.

— Домлани алдадингиз-а.

— Бировни хурсанд қила олса, ёлғон гап ҳам яхши бўлади. Кўрдингми, домла эриб кетдилар. Ҳозир чилчўп опкелиб ўзлари нишолда қилиб берадилар.

Дарҳақиқат, домла кичкинагина мис қозон, чилчўп билан кириб келдилар.

Китобни домланинг олдиларига қўйдим. Шошиб кичкинагина пичоқча билан боғичларини кесиб биттасини олдиларда, кўзларига яқин келтириб варақладилар. Кейин менга қараб: «Хайрият, чигибди, раҳмат, болам», деб қўйдилар.

Ана шундан кейин учовимизга биттадан китобга дастхат ёздилар. Менга ёзганларида шундай сўзлар бор эди:

«Ўртоқ Саид Аҳмадга дўстлик эсдалиги. Айний. 4.47».

Ғафур ака менга секин қараб: «Домла сени дўстим деди», деб қўйдилар. У кишининг ёшларига нисбатан мени дўстим дейишлари Ғафур акага эриш туюлган эди. Кейинчалик қаерда Айний ҳақида гап кетса, «Саид Аҳмаднинг дўсти», деб кулиб юрарди.

Нишолда тайёрлаш асносида суҳбат қизиби кетди. Гапни Ғафур ака бошлаб қўйган эди.

— Домла, анчадан бери битта гапнинг маъносини чақолмай юраман. Эрталабки таомни нонушта дейишади. На форсда, на арабда бор бу сўз. Туркий халқларда ҳам бунга маъни бериб бўлмайди. Сал-пал форсга яқин боради-ю, маъни ажра-тиб бўлмайди.

Домла қўлларидаги чилчўпни қозончада қолдириб, тел-пак кийдирилган чойнақдан пиёлага чой қуйиб, ўйланиб қолдилар.

Биз бу икки буюк шахснинг суҳбатига жимгина қулок солиб ўтирардик. Айний домла чойни ичиб бўлиб пиёлани эҳтиётлик билан дастурхон четига қўйдилар. Узоқ ўйладилар.

— Менимча ҳам форсий маъни топиш қийин. Лекин бар-рибир топамиз. Икковимиз бир бўлиб битта гапга маъни беролмасак ёзувчилигимиз қаёққа борарди.

— Тўғри айтдингиз, домла. Но қўшимчаси форс сўзларида ишлатилади. Менимча, нонушта бузиб айтилган форсий сўз бўлиши керак.

— Тўғри, мулла Абду Ғафур. Нонуштанинг маънисини шуки, оч қоринга ейилган таом. Нонушта эмас, ноши то дейиш керак.

Форс тили баҳона бўлиб Бедил ижоди ўртага тушиб қолди. Домла Айний шу кунларда Иброҳим Мўминовнинг Бедил фалсафасига бағишланган диссертациясига оппонентлик қилаётганларини айтдилар.

Ғафур ака Ўзбекистондаги бедилхонларнинг энг зўри ҳисобланарди. Қулфи дили очилиб кетиб домла билан форсигўйлик қилиб кетди.

У Бедил шеърларини ёд айтар, форс тилининг ажаб бир гўзал оҳанглари жуда назик ўқирди. Айний домла унга маҳлиё бўлиб ора-сира «балле», «балле», деб қўярди.

— Ҳой, менга қаранг, диссертация куни чақиртирайми сизни? Хоҳласангиз диссертация билан танишишингиз мумкин. Зиён қилмайсиз.

Фафур ака шу кунларда иши жуда кўплиги, академия бир нечта аспирантни боғлаб қўйганини айтиб, узр сўради.

Фафур ака табиатан бетоқат одам бўлганидан кетишнинг пайига тушиб қолган эди.

– Ҳай, энди нишоллони емай кетасизми, болалар ҳозир киёмини келтиради.

Домланинг қизлари кострюлкада буғи чиқиб турган киёмни олиб кирди. Бирпасда нишолда ҳам тайёр бўлди. Очигини айтсам, умримда ҳали бунақа хуштаъм нишолда емаганман. Домла ҳақиқатан ҳам нишолдага уста эканлар.

– Э, сиз мени бухорча мойли ҳолвамни емабсиз.

Вақт пешиндан оққанда домла бизни Регистон майдонига олиб чиқдилар. Фафур ака, сиз қолинг, уриниб қоласиз, дейишига қарамай, домла биз билан Регистон айлангани чиқдилар. Фафур ака қадамни катта-катта ташлаб тез юрадиган одати бор эди. Домланинг ҳасса билан имиллаб юришларига тоқати етмас эди.

– Э, дўстингга айт, қола қолсинлар.

Фафур ака рост айтган эканлар, домла чарчаб қолдилар.

– Ҳай, майли. Энди мен орқамга қайтай. Кетгунингизча яна бир келинг. Энди ҳалво пишириб бераман.

Домла Тошкентдаги ёр-биродарларига салом айтишимизни тайинлаб орқага қайтдилар.

То ётоқхонамизга келгунимизча бўлган суҳбатнинг таъсиридан чиқолмасдик. Борган сари Фафур аканинг билимдонлиги, ҳозиржавоблигига қойил қолардим. Бу китобларни қачон ўқиган? Форс тилини қачон ўрганган? Ундоқ десам, қозоқ билан қозоқча, татар билан татарча, уйғур билан уйғурча тутилмай гаплашади. Фақат тилларнигина билиб қолмай адабиётлари, урф-одатлари, қўшиқларини ҳам яхши билади. Уйғурча «Садр полвон» қўшиғини айтиб бир сомсапаз уйғурни йиғлатганини ўз кўзим билан кўрганман. Уша қўшиқ шундай бошланарди:

«Ёвмилдан қочган чоғда
Сочим бир кучоқ ўлди.
Ёвмилдан қочган чоғда
Қовурғам пичоқ ўлди».

Кечаги поездда бўлган суҳбатга нима деса бўлади? Динларни билиши, уларнинг моҳиятини ўртага қўйиб, бир дин арбобини мот қилиши.

Бу нарсаларга ажабланмай бўлмас эди.

Мана ҳозир Регистон ансамбли олдидан ўтяпмиз. Олдинда Ғафур ака Ҳамид Фулом билан гаплашиб кетяпти. Орқада мен уларнинг гапларига қулоқ солиб бораман.

Ғафур ака Самарқанд тарихи, айниқса, тарихнинг Алишер Навоий ҳаётига боғлиқ томонларидан гапириб берарди. Баъзан тўхтаб, кўзойнагини қўлига олиб, пештоқлардаги араб, форс тилларида ёзилган шикаста хатларга тикилиб қоларди.

Регистон майдонига кирдик. Ғафур ака жимиб қолганди. У гўё улуғ боболар босган тупроқни оёқости қилишни истамагандек, авайлаб юраётганга ўхшарди. Гапирганида илгаригича баланд овоз билан эмас, шивирлаб гапирарди: — Мана шу ердан неча марта Навоий юрган. Мана шу пештоқларга тикилиб не-не хаёлларга борган. Манави тўғридаги нақшин эшикдан Улуғбек неча бор кириб, неча бор чиққан. Ажаб!

Ғафур аканинг бола табиатини яхши билардим. Сал нарсадан қувониб, сал нарсага мўлт-мўлт ёш тўкканини ҳам кўп кўрганман. Оббо, шу топда йиғлаб юборса нима қиламиз, деб ўйлаб унга қарадим. Ўйлаганим тўғри чиқди. Ғафур аканинг икки кўзи жиққа ёш эди. Шундай пайтларда уни алаҳситиш керак эди.

— Менга қаранг, Ғафур ака, бунақа қиладиган бўлсангиз эртага сайловчилар билан бўладиган учрашувда, йиғлоқи депутат олиб келдик деб айтаман. Ғафур ака дарров ҳушини йиғди.

— Ҳа, шайтон сезиб қолдинг-а. Шу топда хаёл ўлгир олиб қочган экан. Навоий билан гаплашаётган эдим. Суҳбат жуда ширин жойига келганда хаёлни бўлиб қўйдинг. Шеър туғилаётган эди-я?!

Дурахшон юлдузлар сари ўкирган,
Бўйнида занжиру қалби озод шер.
Инсоний муҳаббат меҳри-ла вафо,
Эрку бахт тимсоли улуг Алишер.

Албатта битта зўр шеър ёзаман. Ёзиб қўй, кейин эсимдан чиқиб қолмасин.

(Орадан бир йил ўтиб Навоийнинг беш юз йиллик юбилейи кунларида Ғафур ака Навоийга бағишлаб шеър ёзди.

Шеърнинг олтинчи тўртлиги бўлиб юқоридаги сатрлар шундоқлигича киритилган эди.)

Самарқанд сафаримиз ниҳоятда қизиқ воқеалар, айниқса, буюк шоирнинг ҳали мен учун очилмаган томонларини кўрсатадиган воқеалар билан тўлиб-тошган эди. Театр сахнасида шоир шаънига айтилган қайноқ сўзлар, унга бағишланган шеърлар сира эсимдан чиқмайди.

Ургутдаги сайловчилар билан бўлган учрашувларда сайловчилар олдида унинг ажойиб сўзларини, ўқиган шеърларини ўз қулоғим билан эшитиб ҳақиқатан ҳам Фафур Фуломнинг халқ билан бирлигига, ижодининг нақадар халқчиллигига тан берган эдим. Самарқанд сафари тугаб, қайтишимиз илғор пахтакорларнинг республика курултойи очилиши арафасига тўғри келган эди.

Биз тушган поезд состави Қашқадарё, Сурхондарё, Бухоро, Самарқанд области вакиллари билан тўлган эди. Хар бир вагонда зиёфат.

Фафур Фулом номини эшитиб, ўзини кўришни орзу қилган узоқ қишлоқ деҳқонлари вагонимизга келиб ўтириб олишар, илтимос қилиб бизни ўз вагонларига олиб кетишарди.

То Тошкентга етиб келгунимизча суҳбат, ўйин-кулги давом этди.

Сафардан қайтишимиздаги суҳбатлар менга Фафур аканинг яна янги бир томонини очиб берди.

Домла Зарафшон водийсини ҳам ниҳоятда яхши билар экан. Бухоролик билан гаплашганда қишлоқлардаги танишлари, борган тўйлари, ўша ердаги илғор чорвадорларни номманом айтиб берарди. Ҳатто қайси шевада гапиришини айтиб уларни кулдиарди.

Сал фурсат ўтмай сайлов бўлди. Фафур Фулом Ўзбекистон Олий Совети депутати деган юксак шарафга муяссар бўлди...

«ШУМ БОЛА»НИНГ ДАВОМИ

Ўттизинчи йиллар Фафур аканинг ижоди авжи ширага тўлган пайт эди. Адабиётнинг деярли ҳамма жанрларида тинмай ёзарди. «Қизил Ўзбекистон»да шеър босилган бўлса, ўша куни Ёшлар газетасида ҳикояси ҳам босиларди. Фельетон, очерк, публицистик мақола, Маяковский ё Асеевдан таржима ёки бирон областдаги янги тузилган колхоздан хабар...

Хуллас, Фафур ака ўйин-кулгига ҳам, ёзишга ҳам, Инжиқ-ободдаги боғига бориб, деҳқончилик қилишга ҳам вақт топарди. Бирон кун ҳам тек турмасди.

Газетада ҳикояси босилган куни Фафур ака, албатта, эски шаҳар расталарини, гузарларини айланиб юрарди. Ҳикояси одамларга қандай таъсир қилганини билгиси келарди.

Бу пайтларда Фафур ака кулги ҳикоялари устаси сифатида ном чиқарган эди. Ўттиз иккинчи йилда «Нетай» қиссасини ёзди. Ана шундан кейин унинг фақат кулгили воқеаларни тасвирлаш билан чегараланмай, инсондаги кучли психологик ҳолатларни тасвирлашга ҳам ниҳоятда уста эканлиги маълум бўлди. «Соялар» ҳикояси ундаги шу хусусиятини янада яққол кўрсатди.

Фафур ака ёзишдан тинмасди. Ҳамманинг оғзига тушган «Кўкан»дан кейин «Икки васиқа», «Тўй» деган дostonларини ёзди. Адабиёт ишқибозлари бу дostonларнинг мағзини чақиб улгурмаёқ, Фафур ака ўнлаб хикоя, очерк, фельетонлар ёзди. Ўттиз олтинчи йилга келиб у бирдан икки катта қиссани эълон қилди. Бири «Ёдгор», бири машҳур «Шум бола».

«Гулистон» журнали «Ёдгор»ни боса бошлади. «Муштум» эса бутун йил давомида «Шум бола»нинг саргузаштларини босди.

Бу журналларнинг навбатдаги сонлари чиққанда газета киоскаси олдида узундан-узоқ навбат пайдо бўларди.

«Шум бола»нинг учинчи қисми ёзилаётганда мен Фафур аканинг ёнида эдим. Қиссани тезроқ ёздириш учун «Муштум»дан мени Фафур аканинг уйига “командировка” қилишган эди.

Уйига борганимда Фафур ака йўқ, қўлёзма стол устида тахланганча турарди. Фафур ака менга қўлёзмасини ишонарди. Чунки араб алифбосини билганим учун унинг бир нечта шеър ва ҳикояларини машинисткаларга диктовка қилганман.

Стол устидаги қўлёзмаларни варақлай бошладим. Шуни ҳам айтиб қўяйки, журналимиз қиссани битмаёқ эълон қила бошлаганди. Фафур ака навбатдаги бобларни пешма-пеш келтириб турарди. Бирон сабаб бўлиб Фафур ака командировкага кетиб қолса, журналхонлар олдида хижолат бўлиб қолишдан кўрқардик. Шунинг учун ҳам Фафур акани ҳол-жонига қўймай, саҳарлаб уйига борардим. Мен борганимда қисса охирлаб

қолган, шум бола Тошкентга қайтиб Кўса Маддох ҳикояларини тинглаб турган пайтда тўхтаган эди.

Домла Шоаҳмад акани кузатгани чиқиб кетган эканлар. Келиб сал хижолат чеккандек бўлдилар.

– Битказолмадик, укажон, нима қилсанг қил, вой деган номард!

– Шу бугун олиб кетмасам, мени «Муштум»дан ҳайдаб юборишади.

Домла кўчага чиқиб кетиш учун ўзини уёқ-буёққа ташлаб баҳоналар қидира бошлади. Эпллолмади. Охири ўтирди.

– Бўпти. Шу бугун «Шум бола»га нуқта қўйиб бераман. Сен чиқиб Эски Жўвадан битта «Казбек» опкелиб бер. Мен ёзиб тураман.

Ғафур ака мени ишга буюриб, қочиб қолишини билиб турибман. Муҳаррам опа: «Хушёр бўлинг, акангиз Мирза Абдулла ака билан аллақаяққа кетишмоқчи», деб айтиб қўйган эди. Нима қилишимни билмай қолдим. Ҳовлига чиқсам, Жўраҳон шимини чўткалаётган экан.

– Жон ука, битта папирос опкелиб беринг, – деб ялиндим. Жўраҳон пулни олиб, зинғиллаганча кетди.

(Жўраҳон Ғафур аканинг фронтда ҳалок бўлган ўғли. Қирқ биринчи йили «Соғиниш» шеърини унга бағишлаган эди.) У Мирза Абдулла аканинг ўғли Фатхулланинг велосипедида кетган экан, бирпасда папиросни олиб келди. Ғафур ака энди ҳеч қандай баҳона тополмай қолди.

– Қув бола экансан. Мени енгдинг.

Ана шундан кейин Ғафур ака оғзи ён тарафдан қўйилган сиёҳдонга ручкани тиқиб ўйлаб кетди. Ручкани сиёҳдондан чиқармай турибоқ ҳиринглаб кула бошлади.

– Қизиғи келди. Антиқаси келди. Агар эртага ёзсам бу гап ё келарди ё келмасди.

Ғафур ака ручкани қитирлатиб ёза бошлади.

Ҳожи бобо Шум болага иссиқ нонни орқалатиб, эзмаланиб гапириб кетаётган жойи эди. Қоғозга шундай сўзлар ёзилди.

«Ҳа, шунақа, болам. Ота-она дунёга мўрт келади. Энди битта она топсанг бўлди. Ота ўз оёғи билан келади...»

Бу ёзилаётган сатрлар қиссанинг учинчи қисмига хотима бўлиши керак. Ҳожи бобо образи бутун қисса давомида учрамаган, бутунлай янги персонаж эди. Воқеа Тошкент четидаги

такялардан бирида ўтяпти. Бунда кўкнори балосига учраган турли табақага мансуб кишилар иштирок этади. Фафур ака икки образни фавкулудда бир маҳорат билан чизарди. Ҳожи бобо билан ҳинд саррофи санъаткорона чизилган портретлар эди.

– Ҳожи бобога марҳум дадамнинг кўп қизиқ хислатларини, сўзларини шундоққина ёзиб қўя қолдим. Дадам ҳам кўчада юрганларида хассаларининг учи билан йўлдаги қоғозларни титиб кўрардилар, нон тушиб қолган бўлса олиб ўпардилар, кўзларига суртиб, кейин девор қавагигами, баландроқ жойгами кўярдилар. Ҳожи бобо ҳам шунақа қилади.

Шу баҳона бўлиб, Фафур ака Тошкент бозорларида одамларнинг пулларини майдалаб фойда кўрадиган ҳинд саррофлари тўғрисида гапириб берди.

– Ҳинд сурмасидек яхши сурма дунёда бўлмайди.

Буни Тошкент қизлари, келинчаклари яхши билишарди. Ҳинд саррофлари ўтадиган кўча тупроғига бармоқлари билан кўндаланг чизик тортиб қўйсалар ҳинд ундан ўтолмасди. Сурма бергандагина улар чизикни қафтлари билан ўчириб ташлардилар. Шундан кейингина ҳинд ўтиб кетарди. Умуман, ўша пайтларда хина, сурма сотадиган ҳиндлар, қоғоз гул сотадиган, фокус кўрсатадиган хитойлар кўп бўларди. Қиссага киритилган ҳинд саррофи ўшаларнинг умумлашган образи бўлди...

Хуллас, ўша куни мен ҳовлида қоровул бўлиб ўтирдим. Фафур ака гоҳ мени сўкиб, гоҳ мақтаб, қиссага охириги нуқтани қўйди.

Умуман, Фафур акани ёзув столи ёнига ўтириши қийин эди. Бир ўтириб олгандан кейин эса турмасди.

Айниқса, шеър бўлса битта тўртлик, ҳикоя бўлса биринчи саҳифа тўлгандан кейин ўзи қизиқиб кетиб, то асар битмагунча ўрнидан турмасди. Аввалига хиралик қилиб, кўзига ёмон кўринардик. Битгандан кейин эса ўзи миннатдорчилик билдирарди.

– Хўп иш қилдинг-да. Баҳона билан қисса битиб қолди. Маладес.

Бу қиссанинг дунёга келишида Фафур аканинг болалик ўртоғи, журналист уста стенограф Шоаҳмад Шораҳмедовнинг хизматлари катта бўлган. У биринчи бўлиб шу қиссани ёзишга ундаган, ўзи стенографлик қилиб, адибнинг оғзидан

чиққан жумлаларни сўзма-сўз ёзиб борган. Қиссанинг ҳамма қисмларини ўша киши ёзиб олганлар.

Ғафур ака билан ҳамиша ёнма-ён бўлган талантли таржимон Ваҳоб Рўзиматов ҳам Ғафур аканинг жуда кўп ҳикоя, шеър ва фелъетонларини ёзиб олган эди.

«Шум бола»нинг учинчи қисми ҳам «Муштум»да давомли босилиб, журнал қўлма-қўл бўлиб кетди.

Бу эса Ғафур Ғулом шуҳратига яна шуҳрат қўшди.

Кейинчалик, уруш йиллари ҳам, урушдан кейинги йилларда ҳам Ғафур ака «Шум бола»ни кўлига олиб варақлар, ўқиб кулиб-кулиб кўярди.

1947 йилнинг охирларида Ғафур ака яна «Шум бола»ни кўп гапирадиган бўлиб қолди.

Бир куни Ғафур ака ўзи туғилган Қўрғондаги маҳалласига бир ўртоғининг тўйига бориб келди. У ерда бирга ўсган ўртоқларини учратганини, кўчаларда айланганини, онасини танийдиган кампирлардан бир-иккитасини кўрганини айтди.

Ғафур ака икки-уч кун хаёлчан бўлиб юрди...

— «Шум бола» яна тинч қўймаяпти. Бир балоларни ёзворгим келяпти. — Шундан кейин Ғафур ака қиссанинг тўртинчи қисмини ёзмоқчилигини, ҳатто баъзи бир бобларини ўйлаганини айтди.

Ўйлаган бобларидан баъзилари эсимда қолган.

Ҳинд саррофи Шум болага Ҳиндистонни кўп мақтарди. «Ҳиндистонда қўй текин, она-бола фил биттанга, нон дарахтда пишади», дерди. Шум болада Ҳиндистонга бориш иштиёқи туғилиб қолади. Такядан ортирган чақаларини эҳтиёт қилиб Ҳиндистон сафарига тайёрланиб юради. Эрмакталаблар уни лақиллатишади. Ҳиндистонда фил бўлгани учун занжир етишмас эмиш, кўпроқ занжир олиш керак. Ҳиндистонда илон ўйнатадиганлар хуштакка зор. Йигирма-ўттизта чулдироқ хуштак ола кетиш керак. Иложи бўлса, Тўйчи ҳофизнинг пластинкасидан элликтача, самовар карнайдан қирқтача ола кет, деб маслаҳат беришади.

Шум бола бу гапларга ишонади. Занжир, хуштак, пластинка, самовар карнайларни орқалаб пиёда йўлга тушади.

Қисса сюжети тайёр эди. Аммо Ғафур ака ёзишга шошмасди. Сабабини сўраганимда, у киши шундай деб жавоб берган эдилар:

— Айнидим. «Шум бола» ёзилганига ўн йилдан ошди. Мен ўн йил олдинги Фафур Фулом эмасман, ҳозирги билимим, маҳоратим билан қиссани бошқатдан ёзиб чиқишим, ундан кейин давомига ўтиришим керак. Барибир таҳрир қилмаганимда ҳам Ҳиндистонни кўрмай туриб қандай қилиб қахрамонимни уёққа олиб бораман.

Шундай қилиб, қиссанинг тўртинчи қисми қолиб кетди.

Аммо Фафур ака уни ёзмаганидан афсусланган пайтлари ҳам кўп бўлган.

— Муни қара, ёзаверсак буларкан. Барибир «Шум бола» Ҳиндистонга бормасди. Шунча юк билан бориб бўлармиди, Ўратепада қолиб кетарди. Аттанг. Ўшанда сен бўшлиқ қилгансан, хиралик қилганингда шу қисса дунёга келиб қоларди.

Минг тўққиз юз олтмиш иккинчи йили Фафур ака «Шум бола»ни қўлига олди. Шу қиссанинг биринчи сатрларидан бошлаб стенография усулида ёзиб олган Шоаҳмад Шораҳмедов Фафур акани ишга солди. Қисса бошдан-оёқ таҳрир қилинди. Янги боблар киритилди. Ҳожи бобо образига жуда кўп деталлар қўшилди.

Айниқса, қиссанинг боши, охири, ўрталарида ўзгаришлар бўлди. Фафур Фулом «Шум бола» қиссасини салкам йигирма беш йил ишлади, деса янглиш бўлмайдди. Қиссанинг биринчи ва иккинчи қисмлари 1936 йилда ёзиб тугатилган. Учинчи қисми қирқинчи йилларнинг охирида тугатилган. Олтмишинчи йилларнинг бошларида қайта таҳрир қилинган.

Фафур ака ҳаётлигида босилиб чиққан охириги нашрини ўпиб кўзига суртганди.

— Тамом, энди бўлди, — деди кўзлари яшнаб.

— Нега? — дедим. — Бир қизиқиб кетсангиз, буёғини ҳам ёзворасиз.

— Йўқ. Буёғини энди сизлар ёзасизлар. Сен ёзасан. Шум бола энди академик, лауреат, депутат...

Фафур ака «Шум бола»нинг ойнаи жаҳон орқали намоиш қилинган телепостановкасини кўролмади. У орамиздан кетган эди.

Кўрганда қандай севинарди.

Ҳар гал «Шум бола»ни қўлимга олганимда устозимни ўйлаб кетаман. Бу қисса ёзилаётган пайтдаги унинг кулгилари кулоғимга эшитиларди. Бир кўзини қисиб «қотирдимми!»

дегандек, мақтанганнамо қарашлари шундоққина кўриниб кетади.

Буюк қаламкаш билан қилган суҳбатларимиз, биргаликдаги сафарларимиз, ижодхонасидаги сокин, фақат ручканинг қитирлашигина эшитилиб турадиган дақиқалар хотирамда жонланаверади, жонланаверади...

ШОИРНИНГ РАФИҚАСИ

Бағишлов

Ҳовлимизда икки туп гилос бор. Менимча, Тошкентда бу гилосдан олдин пишадигани бўлмаса керак.

Минг тўққиз юз олтмиш олтинчи йилнинг ўн саккизинчи апрель куни эрталаб эшик тақиллаб қолди. Чиқсам, Фафур Фулом турипти. Ичкарига таклиф қилдим. Бундан уч кун аввал Фафур аканинг биздан икки ҳовли нарида турадиган бир таниши вафот қилган эди. Бирга бориб, кўнгил сўраб чиқамиз, деб азонлаб келган экан.

Ичкарига кирдик. Ҳовлида гилоснинг пастки шохлари пишганини кўриб Фафур ака ҳайрон бўлди.

— Шу пайтда ҳам гилос пишар эканми?

Мен у кишининг табаррук қилиб биринчи узиб беришларини сўрадим. Фафур ака чўзилиб бир-икки дона узган бўлди. Кейин мен кичкина шотича қўйиб саватчага териб тушдим-да, тақсимчага солиб, дастурхонга қўйдим. Фафур ака бир-икки донани оғзига солиб, энди бас, деди.

— Агар шуни мен учун узган бўлсанг, битта қоғозга ўраб бер. Опангга омонлиққа олиб бораман, — дедилар.

Ҳазиллашгим келди.

— Хотинингизни мунча яхши кўрмасангиз!

Фафур ака кулди.

— Сен нима деб ўтирибсан. Опангни менинг кўзим билан кўр. Шундоқ ўғилларимнинг онаси-я.

Мен у кишига қараб ғалати кулиб қўйдим. Фафур ака бу кулгининг маъносига етди.

— Нима демоқчилигингни билиб турибман. Фафур Фуломдек бесаранжом, мулойимлигидан тажанглиги кўп, ёш боладек

инжиқ одам билан бир умр яшаб келаётгани учун ҳам яхши кўрасиз, демоқчимисан, топдимми?

– Қойилман! – дедим.

– Баракалла. Дунёда шоирга хотин бўлишдан қийин нарса йўқ. Опанг шунга чидаяптими, тасанно!

Ғафур ака ҳақиқатан ҳам рафиқаси Муҳаррам опани жуда яхши кўрарди.

Кўп сафарларда бирга юрганман. Ғафур ака бирон яхши нарса кўрса опага илинарди.

Минг тўққиз юз олтмиш биринчи йилнинг октябрь ойида Арманистонда эдик. Декада қатнашчиларига жуда кўп ёдгорликларни кўрсатишди. Икки-уч минг йиллик иморатлар, тошга айланган неча минг йиллик китобларни кўрганимизда Ғафур ака: «Аттанг, опангни ҳам олиб келсам бўларкан, кўрарди», деб ўкинарди.

Сафарларда юганда Муҳаррам опани тез-тез тилга олиб қоларди. Самарқандга борганда, албатта, бозорга тушиб жувоз ёғи қидирарди.

– Опанг жувоз мойидан қилинган ошни яхши кўради. Ёки Марғилонга бориб қолса, ўзи машинада келган бўлишига қарамай, Марғилон луччагидан бир сават тўлдириб олиб, самолётда учиб келарди.

– Опангнинг оғзи тегсин.

Марғилон сафаридан, албатта, Муҳаррам опага атлас олмай қайтмасди.

Аввал Москвада бўлган бир воқеани айтай.

Ғафур аканинг олтмиш йиллик юбилеи Москвада ҳам ўтган эди. Адабиётчиларнинг Марказий уйига Ғафур аканинг ихлосмандлари йиғилган эди. Машҳур турк шоири Нозим Ҳикмат ҳаммадан олдин келиб Ғафур акани бағрига босди. Николай Тихонов назокат билан аввал Муҳаррам опа билан кўришиб, қўлини ўпди-да, кейин Ғафур аканинг олдига келди.

– Олтмишга кирибди-ю, қирчиллама йигит-а! Хотини яхши бўлса керак бунинг! – деди кулиб. Муҳаррам опа мени туртиб қулоғимга шивирлади:

– Хайрият, хотини яхши дейдиганлар ҳам бор экан.

Шундан кейин Ғафур аканинг шаънига ана ундоқ-мана бундоқ деган мақтовлар ёғилди. Ғафур ака суйилиб, бизни унутиб қўйиб, ўртоқлари билан гапга тушиб кетди.

Муҳаррам опа эрининг бу қувончига ич-ичидан севи-
нарди. Зал одамга тўлиб, собиқ Иттифоқ шоирлари, артисту рас-
сомлари бу оташин шоирнинг муборак олтмиш ёши билан
чин юракдан табрикладилар. Концертдан кейин Ёзувчилар
союзи катта зиёфат берди. Зиёфатда ҳам яна Фафур ака шаъ-
нига чиройли гаплар бўлди.

Сергей Васильев деган атоқли рус шоири Фафур аканинг
«Бизнинг уйга қўниб ўтинг, дўстларим» деган шеърини ўз тар-
жимасида ўқиб берди-да, кейин Муҳаррамхоним саломатли-
гига қадаҳ кўтаришни таклиф қилди.

Муҳаррам опанинг юзидаги, кўзидаги аллақандай ийма-
нишни кўриб турардим. Ортиқча ҳашамларга кўникмаган,
шундоқ буюк бир шоирнинг рафиқаси бўлишига қарамай, жуда
оддий, тортинчоқ бу аёлнинг қалбида нималар бўлаётганини
сезиб турардим. Кечқурун меҳмонхонага келганимизда опа-
дан:

— Боя мажлисда ўтирганингизда нималарни ўйладингиз?
— деб сўрадим.

— Акангиз кўп ичиб қўймасинлар-да, деб ўйлаб ўтирдим,
— деб жавоб қилди.

— Йўқ, тўғриси айтинг, — дедим. Муҳаррам опа жил-
майди.

— Очигини айтсам, кўп нарсалар хаёлимдан ўтди. Акан-
гиз шеър ёзадиган кечаси ўзлари ҳам ухламайдилар, мени ҳам
ухлатмайдилар. Икки сатр ёзсалар ҳам дарров чиқиб, ўқиб
берадилар. Агар ухлаб қолгудек бўлсам уйғотиб ўқиб бера-
дилар. Мажлисда мақталаётган шеърлар қандоқ ёзилганини
ўйлаётган эдим. Ростини айтсам, битта шеър битгунча нечта
папирос чекканларидан тортиб, неча марта чой дамлаб берга-
нимгача хаёлимдан ўтди.

Ҳаммамизда ҳам ўзимизга яраша жаҳл, инжиқлик бор.
Аммо Фафур аканики бошқаларникидан сал ортиқроқ юрарди.
Умуман, Фафур аканинг шодлиги ҳам, жаҳли ҳам баландроқ
пардада юрарди.

Мана шунақа инжиқликларга фақат Муҳаррам опа чи-
дарди. Фафур аканинг бир яхши одати бор эди. Жаҳл усти-
да кимни хафа қилса, эртасига ё уйига бориб, ё қақиртириб
ундан узр сўрарди. Кечгача машинасида олиб юриб, кечаги
хафагарчиликни кўнглидан чиқариб юборарди.

Муҳаррам опага эса Фафур ака бир қошини бармоғи билан кўтариб учирган бўларди-да, жилмайиб:

— Сиз ўзимникисиз, — дерди.

Фафур ака Муҳаррам опанинг елкасига қўлини ташлаб кулади.

— «Қаҳрамон она» деган унвон чиққан. Ўшандан биттасини олиб бераман. Фафур Гуломга мард хотин тегади. Инсоф билан айтинг, сизга нечта шеър бағишлаганман?

Дарҳақиқат, Фафур ака бу жафокаш, ҳеч қачон нолишни билмаган хотинга қанчалаб қайноқ шеърлар битган. Бу шеърлар шоирнинг ич-ичидан қўшиқдек отилиб чиккан мисралар эди.

Жонланиб ўзинг айт, қайси сўз билан,
Сенинг мақтовингни куйлайин, қоғоз!
Дўстим Муҳаррамга ошиқ кўз билан
Бир умр термулдим, икковинг мумтоз.

Қалбда муҳаббат бўлмай туриб, бирга кечган умридан рози бўлмай туриб бундай сатрларни битиб бўладими?!

Олмос бетоб. Москва касалхонаси палатасида кўкка боқиб ётибди. Муҳаррам опа бемор бошида, мижжа қоқмай оппоқ тонглари оттиради. Ўзининг ҳам, бировнинг ҳам дардига тоб беролмайдиган Фафур ака озиб, юзида ажинлари кўпайиб қолди. Москва билан Тошкент орасида безовта қатнай бошлади.

Шоир учун оғир бўлган ўша олтмиш иккинчи йилнинг ёзида икковимиз почтага бордик. Фафур ака Москвага посилка жўнатар эди.

Яшиқда турли мева-чевалардан ташқари сув пуркалган ток баргига ўралган икки сиқим ўсма ҳам бор эди.

— Хотин киши ҳар қандай шароитда ҳам хотин. Шуни унутмаслик керак. Она-бола палатада ўтириб бир ўсма кўйишсин, дедим-да.

Фафур ака сермеҳмон одам эди. Эртадан то қора кечгача меҳмон кутиш осон эмас. Бу қийин иш аёллар зиммасида бўлади. Муҳаррам опанинг оёғи ошхонадан, қўли капгирдан узилмасди. Меҳмонларни назокат билан кутиб, назокат билан кузатарди.

Ғафур ака серхарж, кўча-кўйда улфатчиликка ишқибоз одам эди. Аммо асло рўзғорни кам қилмасди. Эрта билан Кўкча бозорига бориб болаларга қатиқ, қаймоқ, иссиқ нон харж қилиб келарди. Уйдан мева-чева узилмасди.

Ғафур аканинг ўзи шунчалик шўх, шунчалик ўйинқароқ бўлгани билан болаларига қаттиқ турарди. Шунча болани во-яга етказиб биронтасининг орқасидан ёмон гап эшитмади. У болаларини эркалатишни ҳам биларди, ортиқча шўхлик қиладиган бўлса, танбеҳ беришни ҳам биларди.

Ғафур ака кўпдан бери бир нарсани орзу қилиб юрарди.

— Опанг бир этак бола билан ўралашиб қолди. Мана, бўёғига неваралар ҳам кўпайяпти. Куч-қуввати бор вақтида бир узоқ жойларни айлантисам.

Ғафур ака бу ниятини ҳам амалга оширди. Опа билан иккови бутун Европани айланишди. Улар сузмаган денгиз қолмади.

Бу шоирнинг ўз рафиқасига, қатор-қатор болаларни меҳр билан тарбиялаган, бирга кечган энг ширин, энг бахтиёр кунлар учун миннатдорчилиги эди. Шунда беихтиёр шоирнинг ушбу сатрлари қулоғинг остида жаранглагандек бўлади:

Яшаш орзусини синашга атай,
Ўртоқ тутиндим уйландим, аммо,
Бадавлат чўнтақдан сўм санагандек,
Чуғурчуқ қиз-ўғил туғдинг, тасанно...

Мен Ғафур акани сўнги марта «Муштум» редакцияси жойлашган иккинчи қават зинасида учратдим. Мирмуҳсин билан тушлик қилиб чиқаётган эдик. Ўша куни биз овқат қилаётганимизда олти баллдан ортиқ куч билан ер қимирлаган эди. Ҳаммамиз овқатни ташлаб ҳовлига тушган эдик. Қайтиб кираётган Ғафур ака пиллапоя панжарасига суяниб турибди. Мирмуҳсин:

— Қўрқдингизми, домла? — деб сўради. Ғафур аканинг ранги оқарган эди.

Дарров қўшни хонадан стул опчиқиб қўйиб бердик. Ғафур ака нафасини ростлаб менга деди:

— Опангга телефон қил. Акам тинч, деб айт, ўзи тинч-микин. Болалар қўрқмадимикин, шуни билиб бер. — Кейин у Мирмуҳсиннинг саволига жавоб берди. — Қўрқдим, акаси.

Нега қўрқмас эканман. Болаларим бор. Опанг бор. Невараларим бор. Албатта қўрқаман-да.

Унинг бу гапи шоирона кўтаринкиликдан холи, ўзини боти кўрсатишга бегона самимий инсонча гап эди.

Бу сўнги учрашувимиз эканини мен қайдан билай.

Шоирнинг дилкаш қалами энди ёзув столи устида қимирламай мунгли ётибди.

Шоирнинг иш кабинети энди жимжит.

Муҳаррам опа «Казбек» тутунининг ҳиди ўрнашиб қолган бу хонада аста-секин қадам босиб юради. Жавондаги китоблар, чала қолган саҳифалар олдида узоқ-узоқ туриб қолади. Қулоғига шоирнинг овози эшитилгандек бўлади:

Ўғлимнинг тароғи кўкрак чўнтакка
Янглишиб тушибди: мендек бўйи бор.
Оёғи мендан-ку бир номер ортиқ
Жаҳонга қадамни қўймоқ эътибор.

Узр этди Муҳаррам соч ювар чоғда:
Янглишиб кийибди костюмингизни.
Ўттиз йил ҳидладим мен сочингизни
Ҳиди анқиб кетди нечун бу боғда.

Шоирнинг рафиқаси хонада ҳамон кезади. Кўз олди-га биринчи фарзанд қувончи келди. Жўрахоннинг шаҳид бўлгани тўғрисидаги қора хат пайдо бўлди. Шоирнинг изтироблари, Академияга сайланган кундаги шодликлар, «Шарқдан келаётирман» китобининг доврўғи, Давлат мукофоти эълон қилинган кундаги дўстлари қутлови. Халқ сийлаб Олий Советга сайлаган кундаги қувончи. Ҳозир ойнабанд шкафта осиглиқ турган костюм ёқасидаги қатор орденларнинг ҳар бири эълон қилинган кун, дўстлар, ёр-биродарлар тўпланган зиёфатлар, хаммаси, ҳаммаси худди кечагина бўлиб ўтгандек...

Радио хушxabар келтирди. Фафур Фуломга энг юксак халқаро мукофот берилди. Афсус, минг афсус, ўзи ҳаёт бўлганда бу тонгни қандоқ кутиб оларди. Уй одамга тўларди. Даврада эркаланиб, ҳар бир меҳмонга биттадан матал тўқиб кутиб оларди.

Шоирнинг рафиқаси Кремль саройида. У Халқаро мукофот комитети раисининг қўлидан олтин медални қабул қилиб

олар экан, бир қалқиди. Миҷжалари орасида ёш йилтираб қолди. У ҳаяжонда эди. Ҳам қувонч, ҳам ўкинч бор эди унинг дилида.

У зарҳал билан битилган дипломни бағрига босганича саройдан чиқар экан, кўзидан дув ёш оқиб кетди.

У Майдон оралаб меҳмонхонага қайтганда номерда яна бир хушxabар кутиб турарди. Столи устида телеграмма: «Ойи-жон. Улуғ акамга Беруний номидаги Ўзбекистон Давлат мукофоти берилди. Табриклайман. Олмос».

Муҳаррам опанинг кўзидан ёш қуйилиб келаверди, келаверди...

Бир кун туз ичган уйга қирқ кун салом бер дейдилар.

Ҳурматли Муҳаррам опа! Мен уйингизда устоз таълими-ни олганман. Дастурхонингиздан нон ушатиб еганман.

Нону туз ҳурмати ушбу сатрларни битдим.

«ВАҚТ»НИНГ ТУФИЛИШИ

(Бир шеър тарихи)

Бутун илҳомини, талантини, билиму билағонлигини халқига, халқининг орзу-умидларига бағишламаган ёзувчи чинакам халқ ёзувчиси бўлолмайди.

Ажойиб сўз санъаткорлари қолдирган мерос — бадиий адабиёт хазинасига кўз ташласак, бутун умрини халқ манфаатлари йўлига сарфлаган катта талантларни кўраимиз.

Фафур Фулом ана шундай беназир санъаткор эди. У бирон дақиқа халқидан четда, халқининг ниятларидан узилиб қолмади.

Мен мана шу ҳамиша фахр-ғурур билан тилга олинадиган зукко санъаткор билан ўттиз йилдан ортиқ бирга бўлганимдан ҳамиша фахрланиб юраман.

Фафур Фулом менинг кўзим олдида жуда кўп шеърлар ёзган. Фақат ўзбек адабиётидагина эмас, Умумиттифоқ адабиётида ҳам фахрли ўрин олган етук шеърлар ёзилаётганда ёнида эдим.

Адабиётимиз тарихини яратишда ҳар биримиз, улуғ воқеалар гувоҳи бўлган кишиларни, қайтариб бўлмас дақиқаларни қоғозга тушириб қолдиришимиз керак.

(Бу ўринда ўзбек романчилигини бошлаб берган Абдулла Қодирий романлари қай тариқа яратилгани ҳақида шу адибнинг ўғли Ҳабибулла Қодирий мақолалари жуда яхши иш бўлганлигини эслатиб ўтмоқчиман).

Биз ёш ёзувчилар Фафур Фуломдан, Ойбекдан, Абдулла Қаҳҳордан, Шайхзодадан таълим олганмиз. Улар билан бирга сафарларда бўлганмиз, уларнинг ижодхоналарига кирганмиз. Сухбатларида қатнашганмиз.

Демак, биз шу муҳтарам адибу шоирларимизнинг хотираси олдида қарздормиз. Уларнинг ижод жараёнларини, хусусиятларини, халқ оғзига тушиб кетган қўшиқларини, ҳар бир хонадоннинг мулки бўлиб қолган китобларини қай тариқа яратилганлигини тарихга қолдиришимиз керак.

Мен Фафур ака билан узоқ йиллар ота-боладек бирга бўлганим, беқиёс гўзал, сермаъно шеърларининг ёзилишида ёнида бўлганим учун ҳам бу зукко шоирнинг ижод жараёнини яхши биламан.

Маълумки, ҳар қандай ўткир шоирнинг ҳам ҳамма ёзган яхши, аъло шеърлари орасида унинг бутун ижодий кучини, санъаткорлик чўққисини белгилаб берадиган бир неча шеърлари бўлади.

Мен Фафур Фуломнинг ана шундай шеърларидан «Турксиб йўлларида», «Соғиниш», «Сен етим эмассан», «Вақт», «Қозоқ элининг тўйи» ва «Алишер» деган шеърларини биламан.

Бу шеърлар ҳақида вақти-соати билан гаплашамиз. Ҳозир мен жуда машҳур бўлиб кетган «Вақт» шеърининг ёзилишини айтиб бермоқчиман.

Уруш тугаган йилнинг куз ойлари эди. 1945 йилнинг ўн саккизинчи сентябри бўлса керак. Ўша пайтларда мен «Қизил Ўзбекистон» газетасида фельетончи эдим. Ўша куни эрталаб ишга келишим билан редактор чақирди. У мендан, Фафур акадан бир шеър ундиришимни тайинлади.

– Фафур ака билан гаплашдим, илҳом париси келса, ёзаман, деяптилар.

Фафур ака мени «илҳом париси» деб атарди. Чунки мен редакция топшириғи билан у кишидан қўп шеърлар ундирганман. Икковимиз ҳам тез тил топишиб кетардик. Бошқа одам борса, гап гапга қовушмай, шеър унмай қоларди. Шу-

нинг учун ҳам шеър зарур бўлганда мени юборишарди. Дарров Фафур аканинг уйларига телефон қилдим.

— Хабарим бор, — деди Фафур ака. — Пешиндан кейин кел. Кечгача мен билан валақлашиб юрсанг, шеър бўлади, бўлмаса йўқ.

Мен рози бўлдим. Тайинланган вақтда уйга бордим. Домла уйда йўқ эканлар. Кабинетларига кириб бирон нима ўқимоқчи бўлдим. Стол устидаги бир тахта қоғозга менинг суратимни чизиб икки елкадан кемтик қанот чиқариб қўйиптилар. Тагида шундай ёзув бор:

— Илҳом париси, мен аптекага чиқиб кетдим. Келгунимча учиб кетмагин деб қанотларингни қирқиб қўйдим. Фафур аканг».

Шуни ҳам айтиб қўяйки, Фафур ака унча-мунча ўртоқлик ҳазили суратларини чизиб турардилар. Айниқса Шайхзода, Туроб Тўла, Темур Фаттоҳ, Маннон Уйғур, кейин ўзларининг суратларини жуда кулгили қилиб чизардилар. Менинг суратимни бўлса кўз юмиб чизардилар.

Домла ўша куни мени кечгача овора қилдилар. Феълларини билганимдан халақит бермадим. Кеч бўлди. Қоронғи тушди. Домланинг шеър ёзиб бериш нияти йўққа ўхшарди.

— Менга қара, — дедилар. — Ке, шу ишни эртага қолдирайлик.

Мен кўнмадим. Эртага эрталаб шеърсиз редакцияга борсам, редактор хафа қилишини айтдим.

— Азонда ёзамиз. Бўптими? Фафур Фуломнинг гапи битта бўлади. Тамом. Яхши шеър ёзаман, деган шоир кечқурун палов еб ётиши керак. Ҳозир икковимиз ош қиламиз.

Кўнмай иложим йўқ эди. Ошдан кейин то ярим кечагача Бедил ўқиб маъносини тушунтириб берар, афанди айтиб куларди. Билиб турибман, домла шеър ёзиш олдидан руҳини енгиллатмоқчи, ўзига яхши кайфият яратмоқчи. Ётиш олдидан билагидаги соатни ечиб, кўзойнак тақиб қаради.

— Бўлди, — деди домла, қайта ўрнидан туриб. — Шеър тайёр. Комил Алиев шундай деган эди: «Сарлавҳаси билан тагига ёзиладиган ўз номинг нақд бўлса, асаринг битди деявер». Шеърнинг номи билан тагидаги Фафур Фулом битди.

У кишига савол билан қарадим.

— Жияним Ҳамидулла ўтган куни шу соатни совға қилган эди. Шу соатга бағишлаб шеър ёзаман.

Бошқатдан кийиниб ўтириб олдик. Мен пастга тушиб чой дамлаб чиқдим. Столга чойнакни қўя туриб қарасам, шеърнинг икки сатри ёзилиб қопти.

Фунча очилгунча ўтган фурсатни
Капалак умрига қиёс этгулик.

Хаёлини бузмаслик учун чой куйиб стол қирғоғига қўйдим. Қараб турибман, Фафур ака ўйлаяпти. Кўзи гоҳ шифтга тикилар, гоҳ қошлари чимирилиб худди уришмоқчи бўлгандек менга ёмон қараб қоларди. Биламан, бунақа пайтда Фафур ака қарагани билан мени кўрмайди. Хаёлида яратаётган нарсасинигина кўради. Ручкани сиёҳдонга зарда билан ботирди-ю, ёза кетди:

Гоҳида бир муддат олгулик нафас...

Бу сатрни шошиб ўчирди-ю, бошқатдан ёзди:

Баъзида бир нафас олгулик муддат
Минг юлдуз сўниши учун етгулик.

Шундан кейин ўчиб қолган папиросни сўрди. Гугурт чақиб қайта ўт олдирди-да, менга қаради.

— Қалай? Мана бунга Фафуровский шеър дейилади.

Фафур аканинг бутун хусусиятларини яхши билиб олган эдим. Шунақа пайтда мақтаб қўйсанг руҳи кўтарилиб кетадию ажиб бир ғайрат билан ишга тушади.

— Э, қойил қивордингиз, Фуломуп ака.

— Жим тур, аралашма. Келиб қолди.

Яна ручкани олиб бир оз ўйлади-ю, жуда ҳам тез ёза бошлади. Сўзлар қофияси билан, вази билан, маъноси билан куйилиб келарди. Ручкани тез-тез сиёҳдонга ботирар, биронта сўзни устидан ўчирмай кетма-кет ўн икки сатрни дам олмай ёзиб бўлди. Энди дам олади деб ўйлаб нимадир демоқчи эдим, қўлини силтаб гапиртирмади. Ўрнидан туриб у ёқ-бу ёққа юрди. Яна ўтирди, яна ёзди. Бу гал иккита тўртлик ёзди. Қимирлагани кўрқаман. Фафур аканинг ёмон одати бор эди. Бирон нарсани ўзи бузиб қўйса ҳам, аламини бошқа одамдан оларди.

Стол устидаги соат чиқиллаб турибди. Секин қарадим. Тўрт ярим. Тонг отишга ҳали анча вақт бор. Ишқилиб шеър чала қолмасин-да, деб қўрқаман. Бўёғига чарчаб қолди шекилли, бармоқларини шақирлатиб менга қаради.

– Энди бўлар-а?

– Йўғ-е, – дедим, – Фафур Фулом бўлатуриб шунақа калта шеър ёзасизми? Шеър деган газетада битта қараганда кўринадиган бўлиши керак.

– Шошма, ҳали айтадиган гап кўп.

Уй тутун бўлиб кетган эди. Деразани очиб шамоллатдик. Ўзимиз болохонадан пастга тушиб ҳовлида айланиб юрдик.

Шаҳар жимжит. Трамвайлар ҳам ётган. Фафур ака папирос тутатиб кулди:

– Бу шоирлик ҳам ажиб ғалати ҳунар экан-да. Одам боласи борки, ҳаммаси маза қилиб ухляпти. Биз магазин қоровулидек кўз юймаймиз.

Домланинг ҳазилига ҳазил қилдим:

– Хўп, шеърни-ку сиз ёзасиз, эртага пулини ҳам сиз оласиз, мен нима қилиб юрибман.

– Сенми, сен, – деди бир оз ўйланиб Фафур ака. – Сен бир вақт келиб Фафур Фулом қанақа қилиб шеър ёзишини мақола қилиб пул оласан. Менданам сенга маза.

Тонг ёришай деб қолди. Индамасам шеър қолиб кетадиган. Юқорига чиқишни қистадим. Фафур ака анча совуб қолган экан, кўнгли тилар-тиламас юқорига чиқди.

– Илҳом париси бўлгандаям жудаям хира илҳом париси экансан.

Аччиқ чойдан кейин мен яна қимирламай ўтираман. Фафур ака ручкани қитирлатди.

Тонг ёришиб биринчи трамвай ўтганда шеърнинг охириги сатри ёзилаётган эди. Фафур ака аллақандай маза қилиш билан тагига чизди-ю, ўрнидан турди. Мана ўқи.

– Ёзаётганингиздаёқ ўқиб қўйганман, – дедим.

– Бўлди, тамом!

– Йўқ, дедим. Тамом бўлгани йўқ. Менга қаранг, Фафур ака, – Домлани жиндек мақтаб ишга солмоқчи бўлдим. – Навоий ҳам, Машраб ҳам, умуман, илгариги шоирлар шеърларининг охирига «кетур соқий» деган гап кўшиб қўярдилар. Нима, Фафур Фуломнинг ўшалардан камлиги борми?

Фафур ака ўйланиб турди-да, дарров ручкани олди.

– Фафур Фуломники бошқача бўлади. Фафур Фуломники Фафуровский бўлади. – У шундай деб ёзишга тушиб кетди. Бирпасда охирги тўртлик битди.

Ҳаёт шаробидан бир қултум ютай,
Косани тўлдиргин, умрзоқ соқий.
Куёш-ку фалакда кезиб юрибди,
Умримиз боқийдир, умримиз боқий.

Шу билан тонг отар пайтда Фафур Фулом номини жуда узоқ элларга олиб борган шеърга нуқта қўйилди. Бу шеър улкан шоирнинг фалсафий қудратини, сўз санъаткорлигини, ҳаёт ҳодисаларини ниҳоят чуқур билишини намойиш қилган эди.

Шуни ҳам айтиб қўяйки, бу шеърни биринчи ўқиган киши Маннон Уйғур эди.

Ўша куни шеър завқи билан Фафур ака эрталаб ҳам жиндек мизғиб олмади. Нарӣ-бери чой ичишиб кўчага чиқдик. Ҳали вақтли, идоралар очилмаган. Бешёғочдан пиёда кетяпмиз. Ўқчига яқин қолганда мутахассислар уйи олдида тўхтаб, балконда папирос чекиб ўтирган Маннон Уйғурни чақирди. Оға пастга тушиши билан салом-алик қилиб ўтирмай ёнидан шеърни олди-ю, ўқиб берди.

Уйғур оға Фафур аканинг феълини яхши биларди. Мўлжалдан ўтказиб мақтади. Унинг мақтовини эшитиб хотиржам бўлдик.

Редакцияга шеърни топшириб тинчиган Фафур ака трамвай бекатига келганимизда қўлимни қаттиқ қисдилар.

– Раҳмат, ука. Агар сен хиралик қилиб туриб олмаганингда ким билади, бу шеър ёзилармиди, йўқмиди.

Сал кунда шеър рус тилига таржима бўлиб, «Правда»да босилди.

Фафур Фулом номини яна бир поғона юқорига кўтарган «Вақт» шеъри шу тариқа минг тўққиз юз қирқ бешинчи йилнинг ўн тўққизинчи сентябрь тонготарида дунёга келганди.

1969, 5 февраль.

СЕВИНЧ КЎЗЁШЛАРИ

Минг тўққиз юз қирқ учинчи йилнинг куз кечаларидан бирида «Қизил Ўзбекистон» редакциясига Ўзбекистон Халқ Комиссарлари Совети раисининг ўринбосари Султон Умаров кириб келди. Ўша кеча мен редакцияда навбатчилик қилардим. У пайтларда газета жуда кеч босмага бериларди. Кўпинча Олий Бош кўмондоннинг биронта шахарни душман панжасидан озод қилган кўшинларга буйруғи кечаси радио орқали эълон қилинарди. Бу хушxabар газетанинг биринчи саҳифасида эълон қилиниши шарт эди.

Султон Умаровнинг бемаҳалда, кечаси соат ўн бирдан ошганда келиши кутилмаган ҳол эди. Умаров редактор кабинетида узоқ қолиб кетди. Бир маҳал қабулхона эшиги тепасидаги кўнғироқ жиринглаб қолди. Кирдим. Редактор қизил папкадан уч-тўрт варақ қоғоз олиб менга берди.

— Таржимон Шербек Алиев кетиб қолган. Рихсивой билан икковинглар зудлик билан таржима қилингллар. Ҳозирок теришга тушириш керак.

Ташқарига чиқиб бу муҳим ҳужжат нима эканлигини би-лиш учун варақлаб қарадим. Бу Ўзбекистон Халқ Комиссарлари Советининг республикада Фанлар академиясини ташкил қилиш тўғрисида ҳамда биринчи академикларни белгилаш тўғрисидаги иккита қарори эди. Шошиб рўйхатга қарадим. Академиклар ичида менга таниш кишиларнинг ҳам номлари бор. Фахрий аъзолар қаторида Садриддин Айний, ҳақиқий аъзолар орасида Ойбек, Фафур Фулом, мухбир аъзолар рўйхатида Ҳамид Олимжон билан Олим Шарафиддиновлар бор эди.

Мухаррир ўринбосари Рихси Соҳибоев билан иккимиз қарорни таржима қилиб редакторга олиб кирдик. Султон Умаровнинг ўзи таржимани диққат билан кўздан кечириб бир хўрсиниб кўйди. Кейин Ражабовга қараб ҳасрат билан деди:

— Агар Азиз тирик бўлганда албатта академиклар сафида бўларди.

У киши айтган Азизни мен танирдим. У урушдан олдин узоқ йиллар Самарқанд Давлат университетига раҳбарлик қилган ва урушнинг бошларида собиқ Ўзбекистон Компартияси Марказий Комитетида фан бўлимининг бошлиғи бўлган, кейин ўз аризаси билан фронтга жўнаб кетган Азиз Валиев эди. Қирқ учинчи йилда политрук майор Валиевнинг Укра-

инани озод қилиш учун олиб борилган жангларда мардларча ҳалок бўлгани ҳақида қора хат келган эди. Шу топда Умаров билан Ражабов бу истеъдодли олимни эсга олган эдилар.

Ўша кечаси Олий Қўмондон буйруғи келмай газета тонгга яқин босмага олинди.

Нима бўлса ҳам бугунги хушxabарни Фафур акага вақт-лироқ етказиб хурсанд қилмоқчи эдим.

Газета босила бошлаши билан икки-уч нусхасини олди-му биринчи трамвай билан Фафур аканикига жўнадим. Ҳали тонг отмаган, кўчада биринчи сменага кетаётган ишчилардан бошқа ҳеч ким йўқ эди.

Фафур ака ўша вақтда Кадовотдаги уйида яшарди. Ҳали кўча эшиги очилмаган экан. Узоқ тақиллатдим. Муҳаррам опа уйқули кўзини ишқаб эшикни очди. Бемаҳалда келишимдан ташвишланиб олазarak бўлиб қолди.

— Тинчликми? Нима гап бўлди?

— Э, хурсандчилик. Акамни чақиринг.

— Кечаси ишлаган эдилар. Тонготарга яқин ётганлар. Агар жуда зарур гап бўлмаса уйғотмай қўя қолайлик. Озроқ ухласинлар.

Муҳаррам опага газеталарни кўрсатиб Фафур аканинг академик бўлганларини айтганимдан кейин шошиб уйга кириб кетди. Бирпасдан кейин Фафур ака тамоман уйқуси қочган ҳолда чиқди. У мен томон келаркан, йўл-йўлакай хотинига гапирарди:

— Опчиқинг, бирон нима севинчига опчиқинг.

Фафур ака қўлимдан газетани юлиб олди-ю, саҳифаларини оча бошлади. Шошганидан кўзойнагини олиб чиқмаган экан, ўқиёлмади.

— Ўқи, ўзинг ўқи!

Мен иккала қарорни ҳам тик турганча ўқидим.

Фафур аканинг кўзидан ёш чиқиб кетди.

— Академик. Фафур Фулом академик. Етти ухлаб тушга кирмаган гап бу.

Муҳаррам опа тахи бузилмаган янги чуст дўппини тиззасида кериб, бошимга кийдириб қўйди.

— Сизга ҳам акангизнинг йўлини берсин, укам.

Фафур аканинг уйи орқасида майдонча бўларди.

Майдончадан қўшниси Мирза Абдулла аканикига эшик очилган, кеч пайтлари Фафур ака шу майдончадаги супачада

Мирза Абдулла ака билан чойхўрлик қилиб ўтиришарди. Майдончага иккалалари ҳафсала билан гул экишган, Тошкентда Пушкин номли парк бўлгани сабабли бу майдончани Пушкинча деб аташарди. Ҳозирда тонг маҳалдаги ғовур-ғувурдан уйғониб кетган Мирза Абдулла ака чиқиб қолди.

— Э, ана Ҳожи қийқириқ ҳам чиқиб қолди, — деди Фафур ака. — Яхши бўлди чиққанинг. Ҳозир бориб Саъдини уйғотиб, икковинг бозор қилиб чиқинглар. Ҳали замон уйни меҳмон босади.

У пайтларда радиоприёмник йўқ эди. Девордаги радиокарнайини Муҳаррам опа баланд қилиб қўйди. Аллақандай куй янграрди. Мирза Абдулла ака халта кўтариб чиқиб кетди. Сал ўтмай радиода Халқ Комиссарлари Советининг академия тузиш ҳақидаги ва биринчи академикларни тасдиқлаш тўғрисидаги қарори рус ва ўзбек тилларида ўқиб эшиттирилди. Фафур ака менга қаради.

— Газета дежурлиги қанақа бўлишини биламан. Сен болохонага чиқиб жиндек мизғиб ол. Ҳали келди-кетдига хизмат қиласан, — деди.

Индамай болохонага чиқиб кетдим. Билмадим, қанча ухлаганимни, Муҳаррам опа уйғотиб юборди.

— Меҳмонларга шу ерга жой қиладиган бўлдик.

Шундан кейин ухлаёлмадим. Уйга бирин-кетин меҳмонлар кела бошлашди. Энг аввал Ҳомил Ёқубов билан Фафур аканинг энг яқин ўртоғи Шоаҳмад Шораҳмедов кириб келди.

Шийпон олдидаги айвонда Мирза Абдулла ака газак тайёрлар, Фафур аканинг кадрдони Саъдулла Абдуллаев жаз-буз қилиб ошхонада қозонга сабзи-пиёз босарди.

Саъди ака нашриётларда узоқ йиллардан бери кассирлик қилар, Тошкентдаги ошга усталардан бири эди. Фафур ака бўш вақтларини шу киши билан бирга ўтказарди. Улар бир-бирини сенлаб гапиришар, уйларида бирор тансиқ овқат бўлса бир-бирларига илинишарди. Соатлаб пичирлашиб гаплашиб ўтиришарди. Саъди ака қаерда янги латифа эшитса, оқизмай-томизмай Фафур акага етказарди.

Эшикдан бошлашиб Ҳабибий домла билан Юнус Ражабийлар кириб келишди. Фафур ака уларни кучоқ очиб қарши олди.

— Окагинанг айлансин, — деди Юнус ака соф тошкентча қилиб, — академик ўзимиздан чиқиб қолди.

Ҳабибий домла қўшимча қилди:

— Мулла Абду Ғафур, академик дегани олий маълумотдан юқори деганими? Шаънингизга битта ғазал ёзай деб шунча уриндим, эплломадим. Академик сўзи арузга тушмас экан.

Ғафур ака хахолаб кулиб юборди.

— Уринманг, домла. Хоразмлик шоир Қурбон ота ҳам мотоциклни арузга туширолмади хуноб бўлган.

Ҳамза театридан Уйғур, Етим Бобожон, Аброр Ҳидоят, Сайфи Олимов келишди. Улар орасида Ғафур аканинг супургичи ўртоғи Ҳожи ака, олтига седанали нонни қийиққа тугиб чегачи Тоға лақабли чол, улардан кейин халқ ҳофизлари Жўрахон Султонов ва Маъмуржон Узоқовлар кириб келишди. Болохона одамга тўлиб кетди. Республиканинг атоқли арбобларининг деяри барчаси жам бўлган эди. Олимлар йўқ эди. Чунки улар орасидан ўнга яқин киши академик унвонига сазовор бўлиб, улар ҳам келди-кетдини кутиш билан банд эдилар.

Базм авжга чиққан, аския, ҳофизларнинг хониши, шеърхонлик бир-бирига уланиб кетарди.

Ўша куни гўё уруш бўлмаётгандек, бомбалар портламаётгандек, худди урушдан олдинги тинчлик йилларининг байрам кунларига ўхшарди.

Кечгача табриклаб келувчиларнинг оёғи узилмади. Ўша куни мен Ғафур аканинг халқ орасида қанчалик эътибор қозонганини, республикада номи чиққан алломалар унинг талантига қанчалик юксак баҳо бериб эъзозлашларини ўз кўзим билан кўрдим.

Кеч кириб қолган эди. Кўча тарафда машина гуриллагани эшитилди. Сал фурсат ўтиб остонада Усмон Юсуповнинг салобатли гавдаси кўринди. Уни Собир Абдулла бошлаб келарди. Мен Усмон Юсуповни фақат президиумларда кўрганман, яқиндан кўрмаган эдим. Ўзимни йўқотиб қўйдим. Ғафур ака уларга пешвоз чиқди.

— Ғафурвой, — деди Усмон Юсупов, — қадрдоним, буюк унвон муборак бўлсин!

Икковлари кучоқ очиб кўришишди. Ғафур ака уларни ичкарига бошлади. Дастурхон атрофида ўтирганлар гур этиб ўринларидан туришди.

— Эҳ-ҳе, жами уламолар шу ерда экан-ку, — деди Усмон Юсупов кулиб. — Ҳозир Ойбекникидан келяпман. Қори Ни-

ёзийни табрикладим. Уста Ширинни, Ҳамидни табрикладик. Бугун чинакам байрам, биродарлар. Фафур, ўзинг ёзгансан-ку, «Бизнинг кўчада ҳам байрам бўлажак», деб. Ана ўша сен айтган байрам кўчанга келди. Арзийсан, қадрдоним.

Фафур ака қўлини қовуштириб тик турарди.

– Э, ўтир, – деди кулиб Юсупов. – Қўл қовуштириб қуллуқ қилиш сенга ярашмас экан.

Фафур ака дарров жавоб қилди:

– Ота, ҳали академикликнинг машқини олганимча йўқ. Ҳозирча бошловчи академик бўлиб ким эшикдан кирса, қуллуқ қилиб турамиз-да.

Ўтирганлар гурра кулиб юборишди. Юсупов қулгидан тўхтаб:

– Сенга бир гап айтиш керагу қочиш керак, – деди.

Кечаси билан ухламай навбатчилик қилиб, куни билан Фафур ака меҳмонларини кутиб чарчаб қолдим. Юрган йўлимда мудрардим. Аҳволимни кўриб Фафур ака: «Майли, уйингга кета қол, жуда адойи тамом бўлдинг», деди. Кетаётганимда Муҳаррам опа газетага ўроғли бир нарсани узатди. Унда назаримда ё сомса, ё варақи бўлса керак. Олмаيمان деб қайтарган эдим, Фафур ака жеркиб берди:

– Эси йўқ, сенга эмас, ойингга. Қутлуғ уйдан насиба...

Орадан икки-уч кун ўтиб академиянинг биринчи таъсис мажлиси бўлди. Фафур ака редакцияга телефон қилиб, дарров «Националь» меҳмонхонасига боришимни сўради. Бордим. Меҳмонхона олдида Айний домла билан икковлари туришарди.

– Танийсизми, домла, менинг шогирдим, – дея Фафур ака таништира бошлаган эди, Айний домла танийман, дея кўришгани қўл узатди.

Ҳар гал редакция ишлари билан Самарқандга борганимда, Айний домлани зиёрат қилиб чиқардим.

– Сен бундай қил, – деди Фафур ака, – биз домла билан уйга кетдик. Сен союзга бориб менга келган телеграммаларни олиб бор, хўпми?

Шу гапдан кейин икковлари машинага ўтириб жўнаб кетишди.

Союзга бориб телеграммаларни олдим. Олмаотадан Собит Муқонов, Қозондан Аҳмад Ерикеев, Тожикистондан Турсунзода, Лоҳутий, Озарбайжондан Самад Вурғун, Қирғизистондан Тўқимбоев, Туркменистондан Берди Кербобоев, Ленинград

қамалидан чиққан Николай Тихонов, Фарғонадан Бузрук Усмонхўжаев, Андижондан Тешавой Мирзаев, Жўра полвон Ғойибов, Фарҳод ГЭСи қурилишининг бошлиғи Саркисов ва ҳозир ёдимда қолмаган аллақанча кишилар юборган табрик телеграммалари эди.

Ғафур аканинг уйига борганимда икки буюк аллома – икки академик ёстиқни бағрилариға босиб бедилхонлик қилишарди. Мен уларға чой қуйиб бериб, жимгина кулоқ солдим.

Адабиётимизға, маданиятимизға буюк ҳисса қўшган ажойиб шоир ҳаётидаги энг қувончли дақиқаға шерик бўлганимдан ҳалигача гурурланиб юраман. Ўша куни шоирнинг кўзида йилтираган қувонч ёшларини ҳам ўз кўзим билан кўрганман.

1979 йил 25 апрель

ҚОРХАТ

Бирон минг киши иштирок этаётган базмда ногаҳон чироқ ўчиб қолди, дейлик. Шу қоронғилиқда Ғафур Ғулом ҳам базмға келди ва бир чеккаға жимгина ўтирди. Уни ҳеч ким кўрмади, овозини ҳам эшитмади. Барибир шу базмға бирдан файз кириб кетди. Сал ўтмай қоронғиликнинг у ер-бу еридан гурра-гурра кулги кўтарила бошлайди. Бир зумда Ғафур Ғулом базмға келгани сезилиб қолади.

Ғафур Ғулом ана шундай файзли одам эди. У кирган уйға кулги эргашиб келарди. Ҳар қандай тунд одамнинг ҳам юзига табассум югурарди.

Мен бу улуг зот билан кўп давраларда, сайлу базмларда бўлганман. Бирон қизиқ латиға ва ё ҳикоя эшитиш илинжида унинг оғзига интиқ тикилган юзлаб кишиларни кўрганман.

Унинг топағонлиғи, бир зумда шеър тўқий олиши ҳаммани ҳайрон қолдирарди. Эсимда, минг тўққиз юз қирқ олтинчи йили биринчи май арафасида Ёзувчилар союзида Ойбек ака бошчилигида зиёфат бўлганди. Шунда Ғафур ака қоғоз-қалам олмай тикка турганича ўтирганларнинг ҳаммасига тўрт сатрдан лапар тўқиди. Аммо шунча ёзувчи, шоирлар унга жавоб қилишолмади. Биз бир тўда ёш ёзувчилар шивир-шивир қилиб атиги икки тўртлик тўқидик. Аммо тўқиган лапарларимизға ҳеч ким кулмади.

Эллик еттинчи йили янги йилни жами ёзувчилар болачақалари билан бирға кутган эдик. Ғафур ака нотоб эди. Ка-

салхонадан олиб келишди. Шунда ҳам у йигирмага яқин лапар тўқиб ҳаммани ҳайрон қилиб қўйган эди. Ўшанда ҳам бирорта шоир унга жавоб қилолмаганди.

Фафур Фулом беқиёс талант эгаси эди. У баъзан тўлиб кетган пайтларда «Муштум»га кириб келарди. Тўқиган латифаларни бирпасда айтиб ҳаммани кулдиарди. Кейин бир чеккага ўтириб бирон ҳикоя ё бўлмаса ҳажвий шеър ёзиб берарди.

Худди кечагидек эсимда. Қирқ биринчи йилнинг февраль ойи бошларида Фафур ака «Муштум» редакциясига кириб келди. Биз журналнинг март сонига тайёргарлик кўраётган эдик. Фафур акадан Халқаро хотин-қизлар куни муносабати билан бирор қувноқ шеър ёзиб беришни сўрадик. Фафур ака шеърга тўлиб турган экан, дарров кўна қолди. Донгдор хотин-қизларга шеърий ҳазил ёзиладиган бўлди. Бир хонани бўшатиб бердик. Мен битта аччиқ чой дамлаб олдига кирдим жимгина ўтириб, ёзишини томоша қила бошладим. Бор-йўғи ярим соат ичида ўнга яқин шеърий ҳазилни ёзиб қўйди. Ойдин опа, Ҳалима Носирова, Сора Эшонтўраева, ўша пайтларда машҳур бўлган хотин-қизлардан Тожихон Асқарова, «Муслимка» буғдойининг ижодкори Муслима Бегимова, Чирчиқ кимё заводининг инженери Шарифа Ҳамидхонова сингари ўнга яқин аёлга жуда самимий, жуда қувноқ ҳазил ёзилганди. Бу ҳазиллар журналнинг тўртинчи сониде эълон қилинди.

Қирқ олтинчи йилнинг кеч кузида Туроб Тўла икковимиз Фафур аканинг уйига шеър ёздириш учун боргандик. То Фафур ака шеърини тугатгунча қор ёғиб юборди. Бу биринчи қор эди. Фафур ака деразадан бирпас қараб турди-да, ўзича нималарнидир шивирлади.

— Менга қараларинг, қазили палов егиларинг келяптими? Биз ҳайрон бўлдик.

— Мен ҳозир Собир Абдуллага қорхат ёзаман. Шуни қўлга тушмасдан топшириб келасизлар. Қазили паловни ана ўшанда ейсизлар. Агар қўлга тушиб қолсаларинг паловни ўзим қилиб берман.

Фафур ака қоғоз-қалам олиб шеърий қорхат ёза бошлади.

«Қорхат» шундай чиройли, шундай қувноқ ва айни пайтда шеъриятнинг энг гўзал намунаси бўлган эди. Хатда зиёфатда иштирок этадиган шоирларнинг сифатлари, исмлари қофия билан ниҳоятда нафис тасвирланган эди. Хатни Туроб икко-

вимиз қўлга тушмай омон-эсон топшириб келдик. Орадан беш кунлар ўтгандан кейин Собир ака зиёфат қилиб берди. Бу зиёфатда Уйғун, Миртемир, Яшин, Шайхзода, Фафур аканинг ўзи ва ўша кезлари армиядан қайтиб келган Эминжон Аббос ҳам иштирок этди. Бу зиёфат чинакамига мушоира кечасига айла-ниб кетган эди. Фафур ака бу ерда ҳам улфатнинг гули бўлди.

Собир Абдулла «Қорхат»да айтилган шартларнинг ҳам-масини бажо келтирган эди. Мана ўша қорхат.

«Азиз дўстимиз Собиржон ибн Абдуллога етиб маълум бўлсинким:

Қўлингиздаги ярқираб турган бу хат — қорхат, укам,
Қўлга тушдингиз иложсиз белни боғлайсиз маҳкам.
Бисти панжум йиғилурмиз улфати чор ўргилай,
Ҳар неки топган-таянган бўлса ночор ўргилай.
Ўн қадоқ гўшт, бир қази, Тошкентча «норин» дейдилар.
Қўлга тушгач хоҳ ранжи, хоҳ оғрин дейдилар,
Битта хуш хониш дуторчи қизгина бўлса фаранг,
Ҳозадин юзларда тобу ўсмадин қошлар таранг.
Мен-ку ичмайман, ароқхўрнинг ароқдир шеvasи,
Менга басдир бир яшик Жигулевский пивоси.
Иссиқ уйда сиз мулозим, биз таралло қилғумиз,
Мияни қўлга қоқиб бергунча ялло қилғумиз,
Воқеан, ёддан чиқай дебдир талабнинг тантиси,
Яхна гўшт, япроқ қази, закускамининг мантиси,
Ким келар эркан, десангиз, сақлабон эски удум:
Мен бўлурман, мавлави Шайх, мулла Уйғуни Фўрум.
Миртемир хушқайфлиги гоят тамошо бўлғуси,
Қаҳқаҳа авжга чиқиб, совсем хорошо бўлғуси.
Ёз ҳам ўтди, куз ҳам ўтди, қорга чўмди боғлар,
Боғингиздан бир гужум ҳам тотмади ўртоқлар.
Собиро тан бер ўзинг ҳам, биз каби мехмон қани,
Борми инсофинг, орамизда ушалган нон қани?
Анча гина-кудратингиз бор эмиш мендан, укам,
Парво қилманг, кори олам доимо бир мири кам.
Балки бу суҳбат аросида ечилғуси тугун...
Хулласи, манярғабу, бўлсин зиёфатлар тўкин».

Фафур аканинг андижонлик дўсти Омонулла Валихонов юборган посилкасига ёзилган жавоб хати ҳам ҳажвчиликнинг энг гўзал намуналаридан бири эди.

Мен Фафур аканинг ҳали кўпчиликка маълум бўлмаган қўлёмалари, одамлар қўлида қолиб кетган шеърлар тўғрисида кўпроқ гапирдим.

Эълон қилинган шеърларни ўқувчилар яхши билишади. Улар адабиётимизнинг бебаҳо мулкига айланиб кетган.

Одатда Фафур Фулом шеър ёзгандан кейин қўлёмасини дўстларига тақдим қиларди. Бу сенга қарз, катта тўйда қайтарасан, дерди. Бу унинг: «Мен дунёдан ўтиб кетганимдан кейин ўқувчиларимга қайтарасан», дегани эди.

Менимча, Фафур ака айтган вақт келди. Шоирнинг дўстлари шу қўлёмаларини адабиётимиз хазинасига қайтаришлари керак.

Устозимиз Фафур Фуломнинг ҳали хазинага тушмаган шеърий бойликлари кўп. Унинг шогирдлари шоир хазинасини тўлдиришда жонбозлик кўрсатишларига ишонаман.

Фафур Фулом шеъриятда, ҳажвчиликда ўзига ҳайкал ўрнаиб кетди. Биз, унинг шогирдлари, шу ҳайкал пойига гулчамбарлар кўямиз.

«ЗАНЖИРЛАНГАН ҚУЁН»

Бир минг тўққиз юз эллик саккизинчи йилнинг июль ойида Фафур ака мени Пскент районига олиб борган эди. У пайтларда Пскент йўли яхши асфальтланмаган, ўнқир-чўнқир эди. Фафур аканинг «Москвич» машинаси бор эди. Тўйтепадан сал нари ўтганимиздан кейин, гилдирагига мих кириб, бўшашиб қолди. Биз тўхтаган йўлнинг ёқасида ҳосили ҳазанак бўлган хандалак полизи бор экан. Шофёр то янги гилдирак қўйганча полиз оралаб кетдик. Мен ейишга арзийдиган бирорта хандалак тополмадим. Фафур ака суви қочиб буришиб қолган битта сўпоқ хандалак топиб чиқди.

– Шошмай тур. Ҳозир сенга бир нарса кўрсатаман, – дея у хандалакни тиззасига қўйиб, у ёқ-буёғига қаради. Кейин ёнидан папирос олиб тутатди-да, хандалакни тешиб тиқиб қўйди, унга кўзойнагини тақди. Кейин ариқ бўйидан бир тутам ажриқ юлиб, тепасига қўйди. – Ким бўлди? – деди у илжайиб.

Хандаликка қараб туриб бирдан кулиб юбордим. Бу худди шоир Шайхзоданинг ўзи эди. Кўзойнак, папирос, жингалак сочлар, қийшиқ бурун қўйиб қўйгандек Шайх аканинг ўзи эди.

Фафур ака бирор нарсани кимгадир ўхшатишга уста эди. Қопдаги картошкаларни титкилаб Темур Фаттоҳга ўхшаганини топар, бодрингдан Собир Абдуллани ясар эди. Бир куни сабзидан Ҳабибий домлага ўхшаганини топиб кўрсатгани шундоққина эсимда турибди.

Фафур ака билан кўз юмиб расм чизишни кўп машқ қилардик.

Туроб Тўланинг расмини у кўз юмиб чизарди. Менинг расмимни бўлса қоғоздан қаламни кўтармай туриб чизиб қўя қоларди.

Мажлисларда кўпинча тўғрима-тўғри ўтиришимни та-йинларди. Эзмароқ одам сўзга чиқиб қолгудек бўлса, мудраб кетмаслик учун расм чизиб, бир-биримизга узатиб ўтирардик. Мажлисдагиларнинг расмини биттама-битта ишлаб чиқардик.

1942 йилнинг қайси ойи ҳам эди. Ҳозир эсимда йўқ: маш-хур ёзувчи Алексей Толстой Союз биносида ўзининг «Иван Грозний» драмасини кўпчиликка ўқиб берди. Муҳокамада мен Фафур акадан узоқроқда ўтириб қолган эдим. Кўпинча Фафур ака мажлисда бетоқат ўтирар, чиқиб кетишнинг па-йидан бўлар эди. Фафур ака пьесани аввал ўқиган бўлса ҳам, Толстой асар ўқиётган мажлисдан чиқиб кетиш ўнғайсиз ту-юлиб, ўзини босиб ўтирди. Каттакон блокнотига нималарни-дир берилиб ёзар, ўтирганларга тикилиб-тикилиб қараб қўяр эди. Автор пьесани ўқиб бўлди. Фафур ака менга қараб галати илжайди-ю, қўлидаги блокнотдан бир варағини йиртиб, узатди.

Одамларнинг диққатини тортмай аста очдим. Бир саҳи-фанинг бошидан охиригача турли расмлар ишланган, тагига: «Буни топинг, дилбарим», деб ёзилган эди. Биринчи расмда каттакон қулоқ, ёнида чақнаб турган иккита кўз. Ундан кейин каттакон буруннинг расми. Пастроқда кўзойнак билан тутун чиқиб турган папирос, ундан кейин ҳасса. Тагига учта савол аломати.

Бу расмларда кимлар тасвирланганини тагига ёзиб, қай-тариб беришим керак эди. Шундай қилдим.

Қулоқнинг тагига «Ҳамид Олимжон» деб ёздим. Чунки Ҳамид аканинг қулоғи каттароқ эди. Кўзнинг тагига «Ойбек», буруннинг тагига «Собир Абдулла», кўзойнак тагига «Шайхзо-да», ҳассанинг тагига «Шевердин» деб ёздим. Аммо учта савол аломати кимлар эканини билолмай ўйлашиб қолдим. Охири тахминан бўлса ҳам ёздим.

Ғафур ака жуда кўп уринса ҳам Уйғун, Яшин ва Абдулла Қаҳҳорнинг расмларини чизолмасди. Жуда кўп уринган, ўхшатолмаган. Ўша муҳокама мажлисида улар ҳам бор эди. Таваккал деб уччовларининг ҳам номларини ёзиб қўйдим.

Варақнинг энг тагига худди Навоийнинг ўзи ишлаган «Занжирланган шер» расмига ўхшатиб занжирланган куён расми чизилган эди. Дарров тушундим. Ғафур ака мажлисдан чиқиб кетмоқчи бўлса, имларди. «Бошқалар билмасин, секин куён бўламыз», дерди.

Демак, Ғафур ака бу йиғиндан «куён» бўлолмай занжирлангандек ноилож ўтирибди. Куённинг тагига «Бу — Ғафур Гулом» деб ёздим.

Боя учта савол аломатига ёзганларим тўғри чиқмаса, қизиқчиликка олиш учун икки оғиз гап ҳам ёздим: «Ғафур ака, бу суратлар Менделеев жадвали. Ҳамма элементлар топилиб жойига қўйилган. Ўша учта бўш қолган катак — энди топиладиган элементлар». Қоғозни Ғафур акага узатдим. Бир қаради-ю, кулиб юбормаслик учун дарров букламай блокнотининг орасига солиб қўйди.

Чекиш учун танаффусга чиқишганда, қоғоз қўлма-қўл бўлиб кетди.

Ғафур ака мени ёнига чақириб: «Қойил, ўйлаганимни топибсан, боқса одам бўласан», деб турган эди, Ҳамид Олимжон келиб қолди.

— Муҳокама мажлисида шунақа ишлар қилиб ўтирибсанми, уялмайсанми? — деб Ғафур акага таъна қилган бўлди.

— Пьесани бундан уч кун олдин Алексей Николаевич менга берган, ўқиб роса мақтаганман.

Бир-бирига ҳадди сиғадиган бу икки қадрдон дўст сенлашиб гаплашишарди.

— Шундай бўлса ҳам-да...

— Кетиб қолмаганим у кишига бўлган ҳурматим, буёғини айлантирма. Бўлмаса, у кулоғингни ҳам расмини чизиб қўяман.

Тошкент Инқилоб хиёбонида бир рассом одамларнинг суратини қайчи билан қора қоғоздан қийиб ишлаб берарди. Бир кун ўтиб кетаётганимизда менинг суратимни ишламоқчи бўлди. То рассом менинг суратимни ишлагунча Ғафур ака унинг суратини ишлаб қўяди. Рассом расми кўриб хайрон бўлди. Ғафур акадан кимлигини сўради. Ғафур ака: «Мен

Самарқандда яшайман, сенга ўхшаб хиёбонда шунақа сурат қийиб тирикчилик қиламан», деди.

Фафур Фулом буюк шоир эди. Адабиётнинг ҳамма жанрларида ажиб бир маҳорат билан қалам тебратарди. Шеър, наср, таржима, адабиёт масалаларидаги муҳим муаммолар ҳақида пухта мақолалар ёзарди.

Бу оташин шоир шарқ алломалари анъаналарини чуқур ҳурмат қиларди.

У доимо: «Ибн Сино фақат табиб эмас, тарихчи, табиат-шунос, каттакон шоир, ҳатто жаҳонда биринчи бўлиб нотани ижод этган зўр бастакор. Беруний буюк олимгина эмас, у каттакон шоир, тарихчи...» дерди.

Фафур аканинг ўзи ўша буюк устозлар изидан боришга интиларди. Шунинг учун ҳам у тарихимизни мукамал билар, расмлар чизар эди. У рақс тушганда даврадан зўр раққосалар ҳам чиқиб томоша қиларди. Қўлига тақсимча олиб, халқ термаларини айтганда, ҳамма жимиб қоларди. Дутор чертганда, тингловчилар бош эгиб тебранишарди. Фафур ака Юсуф қизиқлар билан тенг келиб аския айтишарди. Латифа айтишда унга ҳеч ким тенг келолмасди. Халқ дostonларини бахшидек оҳанги билан, ифодаси билан бошдан-оёқ айта олар эди.

Фафур Фулом Москва ва қардош республикаларда чиқадиган журналларнинг деярли ҳаммасини оларди. «Вокруг света» журналининг бирон сонини қолдирмай ўқирди. «Техника молодёжи» журналинини олиб турарди. «Муштум» редакциясига келиб қардош республикалар сатирик журналларини ўқиб чиқарди. Улардаги карикатураларни завқ билан томоша қиларди.

Фафур ака редакциядаги ёш рассомлар олдига кириб, сотлаб улар билан расм тўғрисида гаплашарди. Уларнинг тайёр бўёқларидан фойдаланиб қизиқ-қизиқ суратлар ишлаб кетарди. Фафур ака журналнинг кекса рассоми Владимир Рождественский билан қалин ўртоқ эди. Умуман, бу талантли рассомнинг карикатуралари унга ёқарди. Рождественский ўзбек урф-одатларини яхши билар, расмларида ҳаётий деталлардан жуда усталик билан ишлатар эди. Кекса рассом Михаил Воробейчиков асарлари унга завқ берарди. Ўзбеклардан етишиб чиқаётган ёш карикатурачиларнинг бирорта асарини қолдирмай кузатар, севинар эди. Айниқса, Тельман

Муҳамедовнинг карикатурачиликдаги ажойиб маҳорати унга завқ берарди.

Шу пайтгача яратилган Насриддин Афанди портретлари ичида у Уста Мўмин ишлаган портретни маъқул кўрарди. «Жуда ёқимтой образ топган», деб қойил қоларди. Ўзи ҳам Насриддин образини яратишга кўп уринган эди.

1947 йилда бир ҳайкалтарош Фафур аканинг уйига келиб бир ойча уриниб бюстини ишлади. Бюст Фафур акага унча ёқмаган эди. Ҳайкалтарош кечқурун кетганда Фафур ака бюстнинг баъзи жойларини ўзи ишлаб кўярди. Ҳайкалтарош Фафур ака тузатган жойларини сезмасди.

Ҳайкал битиб, гипсга кўйилганда, ҳайкалтарош Фафур акага бир нухасини совға қилди. Аммо уни Фафур ака бировга кўрсатмасди, «менинг характеримни топмаган», дер эди.

Фафур ака босилиб чиқадиган китобларининг муқовасини албатта хомаки пайтида кўрарди. Кўпинча ёқмай, бошқатдан ишлатарди. Нашриёт директорлари унга тегишишарди:

– Корректурани ўқиб бергингиз келмайди-ю, муқованинг жанжалини қиласиз.

– Навоий шундай деган экан: «Китобни муқовасига қараб оладилар, ичига қараб баҳо берадилар». Муқова – реклама. Шунисига эҳтиёт бўлиш керак.

Умуман, Фафур Фуломни қанча вақт таниган бўлсам, дегарли ҳар учрашганимда албатта сурат чизганини кўрганман. Ҳатто ўзи айтарди:

– Шоирлик ишқи дилимга тушмаганида, албатта, рассом бўлардим.

– Борди-ю рассом бўлолмаганингизда-чи? – деб сўрардим.

– Ўнда ё ҳофиз, ё дуторчи бўлардим, – деб жавоб берарди.

Фафур Фулом санъатнинг барча турларига интилган серзавқ истеъдод эгаси эди.

Унинг қўлёзма шеърлари ҳошиясида илҳом кайфиятида чизилган қанчадан қанча расмлар қолди.

1973 йил.

ЕЛКАСИНИ ПАЙҒАМБАРЛАР СИЛАГАН ШОИР

*(Ушбу хотираларни Ойбек домланинг
маслаҳати билан ёза бошлаганман)*

Вилоятма-вилоят санқиб, туман газеталарига шеър сотадиган бетайин шоирни Ғафур Фулом учратиб қолди:

Ғ. Фулом: Ҳозир шеър қанчадан кетяпти?

Шоир: Ҳар хил. Туман газеталарида икки сўмдан беш сўмгача. Вилоят газеталарида олти сўмдан ўн сўмгача кетяпти.

Ғ. Фулом: Бир йилда неча сўмлик шеър сотасан?

Шоир: Уч минг сўмга етиб қолар.

Ғ. Фулом: Менга қара. Агар мутлақо шеър ёзмайман, шеър ёзсам, палон бўлай, деб тилхат берсанг, ўзим сенга йилига беш минг сўмдан бериб тураман. Хўпми?

1939 йилнинг декабрида уч буюк воқеа кутилмоқда эди. Бири «Халқлар отаси, жонажон йўлбошчимиз» Иосиф Сталиннинг 60 ёшли юбилеи. Иккинчиси – Ўзбекистон шўролар жумҳуриятининг ўн беш йиллиги. Учинчиси асримизнинг оламшумул иншооти Катта Фарғона каналига сув очиш.

Баланд иморатларнинг пештоқларига: «Улуғ доҳий юбилейини меҳнат ғалабалари билан кутиб олайлик!», «Жонажон жумҳуриятимиз, сенга шон-шарафлар бўлсин!», «Канал қурувчиларига болшевиклик саломи!» деган шиорлар осилган.

Газеталарнинг ҳар кунги сониди шу уч воқеага бағишланган мақолалар, шеърлар, фотолавҳалар босиларди.

Кулоллар доҳий сиймоси туширилган сопол товоқлар ясашарди. Мактаб болаларига «Менинг дадам иккита» деган қўшиқ ўргатишарди. Шу йил туғилган қизларга Сталина, ўғил болаларга Мелс, Марлен деган номлар қўйиларди. Йигитлар доҳийникига ўхшатиб мўйлов ўстиришарди. «Қизил майдон»даги ҳукумат уйи биноси олдига томдан то ерга теккунча қилиб оқ сурупга ишлаб осиб қўйилган доҳий сувратини одамлар тўхтаб томоша қилишарди.

Театрларда Сталин ролини ижро этиш учун танловлар бошланиб кетганди.

Марказий комитет идеология бўлимига, талантли шоирлардан битта гуруҳ тузиб, ўзбек халқи номидан улуғ доҳийга шеърий мактуб тайёрлашни топширди. Марказқўм ходими Сотти Ҳусайн шоирлардан Ҳамид Олимжон, Уйғун, Эминжон Аббос, Ҳасан Пулат, Амин Умарий, Холид Расул ва Владимир Липколарни чақириб, биринчи котиб Усмон Юсуповнинг шу топшириғини етказди.

Сотти Ҳусайн билан Фафур Фуломнинг ораларидан қора мушук ўтганди. Шунинг учун ҳам уни шеърий хат ёзадиганлар рўйхатига киритмади.

Бу гаплардан беҳабар Фафур Фулом ижод билан овора эди. Ўтган йили Фафур Фуломнинг орден билан мукофотланиши мукофотга илинмаган бир неча шоирларнинг ичини куйдирган эди.

Орденли шоирнинг шуҳратдан маст, учиб-қўниб юрган пайтлари. Орден ҳали у костюмнинг, ҳали бу костюмнинг ёқасига тақиларди. Руҳи тетик, ижодга иштиёқи оловдек ёниб турган пайтлар. Қандоқ ишга қўл урса, яшнаб кетарди.

У шу пайтларда Алишер Навоийнинг 5758 байтли (11516 сатрли) «Фарҳод ва Ширин» достонининг насрий баёнини тайёрлаб, нашрга топширган. Достоннинг минглаб сатрларига яширинган фалсафий фикрларни бутунги ўзбек китобхонига тушунадиган тилда сўзлаб бериш осон иш эмасди. Шу билан бирга, насрий баёнда шеърий руҳни сақлаб қолиш учун гоят катта маҳорат ва шоирона тафаккур эгаси бўлмоқ керак эди. Бу вазифани Фафур Фулом муваффақият билан адо этди.

Бундан ташқари, Фафур Фулом Вильям Шекспирнинг «Отелло» фожиасини таржима қилиб, «Ҳамза» театрига топширди. Кунора театрга бориб асар репетициясини кузатарди. Баъзи сўзларни айтишга қийналаётган артистларга ўша сўзни бошқасига алмаштириб берарди. Айниқса, бош ролни ижро этаётган Аброр Ҳидояттовга унинг овоз имкониятларини ҳисобга олиб, янги жаранглайдиган, ҳаракатларига мос сўзлар ёзиб берарди. Асар шеърий бўлгани учун у Аброр Ҳидояттовга вазни сақлаш, шеърий оҳангни бузмаслик кераклигини тушунтирарди.

Шу ишлар орасида у машҳур «Шум бола» қиссасининг иккинчи бўлимини менга диктовка қилиб, пеш ёзилганини пеш «Муштум»да давомли эълон қиларди. Шеърлари эса ҳали у газетада, ҳали бу газетада босиларди. Ҳатто мактаб ёшидаги

болалар учун «Мукофот» деган шеърий тўпламни ҳам шу йили бостирган эди. Катта Фарғона каналига бориб, қурувчилар тўғрисида очерклар ёзар, қурилиш трассаларида уларга шеърлар ўқиб берарди.

Икки-уч ой ўтиб шеърий хат тайёр бўлди. Сотти Ҳусайн шоирларни Усмон Юсуповнинг олдига олиб кирди. Шеърий хат ўқилди. Биринчи котибга маъқул бўлди. У хатни қўлга олиб, нега Фафурнинг номи йўқ, деб сўрайди. То жавобини кутмай шоирлар рўйхатига Фафур Фуломнинг номини ўз қўли билан ёзиб қўяди. Сотти Ҳусайн, бунда Фафурнинг битта ҳам сатри йўқ, қандоқ бўларкин, дейди.

Усмон Юсупов жаҳл билан дейди:

– Билиб қўйинглар, Фафур бугунги ўзбек шеъриятининг байроқдори. Фафурсиз шеъриятимизни тасаввур қилиб бўлмайди.

Орадан сал фурсат ўтиб шеърий хат «Правда» ва «Қизил Ўзбекистон» газеталарида бир кунда босилиб чиқди. Шеърий хатда ниҳоятда гўзал битилган сатрлар кўп эди.

Сен Шариф бобонинг соқолига боқ,
Қорли тоғлар каби бўлибдир оппоқ...
...Қутайба отининг босган тақаси,
Топтади Жайхуннинг зумрад ёқасин.

* * *

«Муштум»да адабий ходим бўлиб ишлардим. Жуманиёз Маҳмудов деган ювошгина хоразмлик бир киши муҳаррир эди. У бечора илгари матбуотда ишламаган бўлса керак, ўша пайтларда «Пастдан юқорига кўтариш» деган шиорга жавобан уни бизга муҳаррир қилиб юборишган эди. У «Крокодил» деёлмасди. «Қарқадил» дерди. Цека деёлмасди, сеқа дерди. У эрта билан келиб нима иш қилишини билмай зерикар, кабинет эшигини ичидан беркитиб озроқ ухлаб ҳам оларди. Тушликка чиқиб кетганича иш соати тугашига яқин қайтиб келарди. Қаёқда эдингиз, деб сўрасак, сеқада эдим, деб жавоб қиларди. Сизни икки марта цекадан сўрашди, десак, қайси сеқадан, деб сўрарди.

Фафур Фулом унинг соддалиги тўғрисида ҳар хил латифалар тўқирди. Уни ҳар кўрганда, «Усмон Юсуповнинг олдиларида эдим, столларига «Муштум»ни қўйволиб, тинмай куладилар. Нукул Жуманиёз Маҳмудов маладес, яхши ишлаяпти, дейдилар», дерди. Бу гаплардан кейин Маҳмудов яйраб кетарди. Қачон цекада мажлис бўлса, у Усмон Юсупов атрофида гирдикапалак бўларди. Шундай йиғинларнинг бирида Усмон Юсупов уни олдига чақириб гапга солади. Қараса, «Муштум»га муҳаррир бўладиган ҳоли йўқ. Идеология котибини чақириб, қўйинглари, бу бечорани қийнаманглари, ҳажвчиликни биладиган бирор ёзувчини муҳаррир қилинглари, дейди.

Шу билан муҳарриримиз «Қарқадил» деганича кетди.

Кирқинчи йилнинг қаттиқ совуқ куни эди. (Саккизинчи декабр бўлса керак). Эрталаб ишга келаётганимда киоскадан газета олдим. Ишга келиб варақласам, «Совет ёзувчисининг қиёфаси ҳақида» деган каттагина редакцион мақола чиққан экан. Мук тушиб ўқий бошладим. Мақолада урилмаган ёзувчи қолмаган эди. Бирини маиший бузуқ, бирини ижодий саёз, яна бирини ғоясизликда айблаган эди. Айниқса, ёш шоирлар ғоявий саёз, сиёсий жиҳатдан бугунги кунга хизмат қилмайдиган ночор, ҳатто зарарли асарлар ёзмоқдадир. Фафур Фуломдек катта ёзувчилар уларга йўл-йўриқ кўрсатиш ўрнига ўзлари маишатга берилиб кетдилар. Фафур Фулом кўп вақтлардан бери жиддий бир асар яратмади. Ичкилик билан, маишат билан овора, деб савалаган эди.

Мақоладан ўттиз еттинчи йилнинг қўланса ҳиди бурқсиб турарди. Фафур Фуломнинг кейинги пайтларда ҳар қачонгидан ҳам фаол ижод қилганини ҳамма, ҳатто шу газета ўқувчилари ҳам яхши билишади-ку. («Қизил Ўзбекистон» газетасининг 1940 йил 8 декабр сонини тополмадим. Мақола мазмунини хотиримда тиклашга ҳаракат қилдим). Ана шуларни ўйлаб ўтирган эдим, эшик очилиб, асабий бир ҳолда Фафур Фулом кириб келди. У масъул котиб столидаги ойна тагига бостириб қўйилган телефонлар рўйхатини кузатди-да, трубкани кўтариб қаёққадир телефон қилди. У тарафда трубкани кўтаришганидан кейин ҳар бир сўзини силтаб-силтаб гапира бошлади.

— Менга қара. Ҳикоя ёздинг, эплогмадинг, пьеса ёздинг, шарманда бўлдинг. Илм қиламан дединг, чоғинг келмади. Энди ниначининг ишини қилмоқчимисан? Билиб қўй, мен темирчиман. Ниначининг минг ургани темирчининг бир ур-

гани. Сен ҳали менинг совунимга кир ювмабсан. Сен билан ўша, ўзинг ишлайдиган катта идорада гаплашаман...

У трубкани шарақлатиб ташлаб, чиқиб кетди.

Ғафур Ғуломни ҳеч вақт бундай аҳволда кўрмагандим. Уни ҳамиша кулиб, кулдириб юрадиган қувноқ одам деб билардим. Демак, унинг қувноқлиги қай даражада бўлса, газаби ҳам ўшандоқ баланд даражада эканига беихтиёр гувоҳ бўлиб қолдим.

Ғафур аканинг ҳозир гаплашгани қандоқ одам бўлди экан, деб ўйладим. Бу сир эртасига маълум бўлди. Ғафур Ғулом уйига бориб, кейинги икки-уч йилда ёзган асарлари ва таржималарининг қўлёзмасини иккита қийиқчага тугиб, тепасига сиёҳдон билан ручкасини қўйиб, собиқ Марказий комитетга олиб борган, кўпдан унинг жигига тегиб юрадиган Сотти Хусайннинг столига қўйган.

– Бўлди, ёзувчиликни ташладим. Адабиёт сенга ўхшаган талантсизларга қолди. Энди сен ёз. Мана ручкам, мана сиёҳдоним...

У бошқа гап айтмай чиқиб кетган.

Одамлар бу воқеанинг ёнига қўшиб – чатиб, болалатиб тарқатиб юборган эдилар. Бу гап биринчи котиб Усмон Юсуповнинг ҳам қулоғига етган. У Сотти Хусайнни чақириб унга танбеҳ берган:

– Қаерда ишлаётганингни биласанми? Марказқўм ходими бундай тухмат гапларни ёзиши мумкинми? Гижинглама, суриштирдим, мақолани ўзинг ёзган экансан. Сен бизларга ҳам, партияга ҳам доғ туширяпсан. Ҳозир бориб Ғафурдан узр сўра. Ғафурни оқламоқчи эмасман, бунақа энгиллик қилмаслиги керак эди.

Сотти Хусайн Ғафур Ғуломнинг уйига бориб, узр сўраб қўл узатади. Ғафур ака унинг қўлини олмайди.

Буёққа кир ҳам демайди. Эшикни қарсиллатиб бетига ёпиб кириб кетади.

Ўша йиллари Усмон Носир кетидан адабиётга кириб келган жуда талантли шоир Султон Жўранинг шеърларини ёшлар талашиб ўқишарди. Айниқса, унинг «Бруно» достони машҳур бўлиб кетганди. Кечагина мукофотланган ёзувчилар орасида у ҳам бор эди.

Мукофотга илинмаганлар Ғафур Ғуломни энголмагандан кейин Султон Жўрага ёпишдилар. Ҳар мажлисда уни тош-

бўрон қилишар, газеталарда арзимаган баҳоналар билан катта-катта мақолалар бостиришарди.

Ҳужумлардан тинкаси қуриган Султон Жўра ўзини отиб кўяди. Ҳайрият, жароҳати оғир эмас экан, уни даволайдилар.

Барибир ҳужум тўхтамайди. Охири, Султон ўз ихтиёри билан фронтга жўнаб кетади. Бир муддатдан кейин «Султон Жўра қаҳрамонларча ҳалок бўлди» деган хабар келади.

Ана шундан кейингина тушида ҳам орден кўрадиганларнинг овози ўчади.

* * *

Фафур Фулом этагини силкитса, кулги тўкиларди. У кирган хонадонда бир ҳовли кулги қоларди. У ҳар бир хонадоннинг кўпдан кутган азиз меҳмони эди. Қаерга борса, атрофини ёшу қари ўраб оларди.

У донолар даврасида доно эди. У Бедилни, Ҳофизни, Жомийни севиб ўқирди. Озарбайжон, тожик, туркман, уйғур, қозоқ, татар, қирғиз тилларда бемалол гаплаша оларди.

У жуда ҳозиржавоб одам эди. Душанбедаги бир даврада айтган гапларини ҳалигача қойил қолиб эслайман.

— Сиз мени ўзбек, Турсунзодани тожик деяпсизлар. Тожикнинг оти Турсун бўлса, ўзбекнинг оти Фулом бўлса, унинг тожиклигию менинг ўзбеклигим қаёққа боради. Йўқ, биродарлар, биз ҳаммамиз бир халқмиз. Миллий айирмачиликни ҳаёлимизга ҳам келтирмаймиз. Қаранг, ҳатто исмларимиз ҳам айқаш-уйқаш бўлиб кетган-а!

Фафур Фулом ҳар қандай мураккаб ҳолатдан осон йўл топиб чиқиб кета оларди.

Эллик иккинчи йилда Абдулла Қаҳҳорнинг отаси темирчи уста Абдуқаҳҳор вафот қилади. Уста Сангин бошчилигида Тошкентда яшайдиган аштлиқ темирчилар, Абдулла Қаҳҳорнинг ёр-биродарлари, ёзувчи ва журналистлар жанозага келишади. Ҳамманинг ҳаёлида битта савол айланарди. Жаноза ўқитармикин, ўқитмасмикин?

Замон нозик эди. Аллақанча ёзувчилар қамалган. Қанчаси кўчага чиқмай уйда пусиб ётарди. Фафур Фулом Абдулла акани четга чақириб «Нима қиласан, жаноза ўқитасанми?» деб сўради.

— Ҳайронман. Қандоқ бўларкин.

– Жаноза ўқитмасанг бўлмас. Отанг мўмин-мусулмон, меҳнатқаш, ҳалол одам эди. Агар ўқитмасанг, бир умр тушларингга киради. Умринг пушаймонларда ўтади.

– Аштга олиб бориб, ўша ерда жаноза ўқитиб, қариндошларнинг хилхонасига кўмсақмикин?

– Бўлмаган гапни қўй, – деди Фафур ака, – Тошкент қайдаю Ашт қайда. Мурдани уринтириб нима қиласан. Менга қара, агар отанг, полон жойга пул яшириб қўйганман, жанозамга сарфла, деб васият қилган бўлса айтганини қилармидинг. Албатта, шундай қилардинг. Ҳозир мен одамларга, уста Абдуқаҳҳор ўлганимда жаноза ўқит, деб васият қилган. Бу гапни уста бобо менинг олдимда айтган, дейман. Гап тамом!

Фафур аканинг шу гапидан кейин ота васияти вожиб, деб жаноза ўқитилган эди.

Шухрат қамалишидан олдин ёзувчилар уюшмаси партия бюросининг аъзолари Зоя Милчакова билан Роговалар унинг уйига бориб ҳовлида ўйнаб юрган боланинг иштонини тушириб қарашган. Суннат қилинганини билиб юқори идорага, Шухратнинг ўғли суннат қилинган, деб хабар қилишган. (Милчакова билан Роговалар қама-қама пайтидаги энг ашаддий сотқинлардан эдилар. Абдулла Қаҳҳор Роговани шўро ҳукуматининг онаси, деб атарди.)

Кейинчалик Абдулла Қаҳҳор билан Фафур Фулом ўша воқеани эслашганда Абдулла ака унга тан бериб, орқангни пайғамбарлар силаган, ҳар қандай мушкул пайтда ҳам ўзингни ўнглай оласан. Самолётдан ташлашса ҳам, оёғинг билан тушасан, деганди.

Сотти Ҳусайн билан иккови ўртасидаги можарони эслашганда Ойбек домла: «Фафурми, ия, Фафур лўли-ку, лўли. Бировга ўзини талатиб қўймайди. Унга қойил қолиш керак», деганди.

Эллигинчи йилларнинг бошларида Фафур Фуломнинг Башар деган беш яшар ўғли вафот қилади. Фафур ака шу ўғлига сира танбеҳ бермасди. Нима қиламан, деса қилаверарди. Унга ўзининг тенгдош ўртоғидек муомала қиларди. Башар жуда сўконғич эди. Каттами, кичикми, бўралаб сўкаверарди. Мен Фафур акага, домла, уни бир уришиб қўйинг, ёмон сўқяпти, деганимда, «қўявер, сўкаверсин, ўзим рухсат берганман», деган эди.

Ўшанда устознинг бу гапига ҳайрон бўлгандим. Наҳотки, шундоқ доно, шундоқ обрўли одам болага тарбия бермаса!?

Башар айвонда нимадир қилаётган эди. Ғафур ака тепа-сига келиб «нима қиляпсан, унақамас, бунақа қил» деди. Бола бошини кўтариб дадасига қаради-да, «Ғафур Фулом бўлсанг ўзингга, билдингми, ярамас», деди. Ғафур ака тиззаларига уриб, қотиб-қотиб кулди.

Бир куни домланинг уйига борсам, сўконғич ўғлини кой-ияпти.

— Эй ҳайрият-е, — дедим. — Унга биринчи марта танбеҳ беришингиз бўлса керак.

— Бунинг сабаби бор. Эртага уйга Усмон Юсупов келмоқ-чилар. Ўзинг биласан, у киши гавдали, қорин солган одам. Боласи тушмагур у кишини ҳам ҳў, қорнингга... деб қолмасин. Эртага опасиникига бир кунга обориб қўймоқчиман.

Шу бола вафот қилганда Ғафур ака жанозада олдинга ўтиб, қўл қовуштириб турди. Шу куниёқ алам-изтироб билан шу сатрларни битди:

Осмон тўла юлдузлар,
қани сенинг юлдузинг,
Қани сен ваъда қилган
келажагинг, кундузинг?
Осмон тўла варрақлар,
қани сенинг варрагинг,
Томдан йиқитди сени
ўзингдек шўх юрагинг.
Қўлинг чизиқларидан
очар эдим баъзан фол,
Сочинг ўрайларидан
кутар эдим истиқбол.
Наҳотки бу ниятлар
тўсатдан топди завол.
Осмон тўла юлдузлар,
қани сенинг юлдузинг,
Қани сен ваъда қилган,
келажагинг, кундузинг?
Бизнинг оилада ҳам
бўлиб ўтди қиёмат,

Шўрликкина жонингни
сақлаш учун саломат,
Наҳотки мен қалб билан
беролмадим ҳарорат,
Осмон тўла варрақлар,
қани сенинг варрагинг,
Томдан йиқитди сени
тўпалончи юрагинг.

Маросимлар ўтиб кетган бўлса ҳам, Фафур ака ух тортар, мўлт-мўлт кўзёши тўкарди. Ҳовлининг этагига бориб даст-рўмоли билан кўзёшларини артиб келарди.

Шундай кунларнинг бирида Фафур ака менга ёрилди. — Укагинам, бу бола сўккан пайтларда нега танбёх бермайсан, дердинг. Уни уришолмасдим, танбёх беролмасдим. Чунки у бу дунёда беш кунлик меҳмон эканини билардим. Шунинг учун майли, сўкаверсин, армонда қолмасин дердим. Бу бола юрак ўйноғи билан туғилган, шунақа дард билан туғилганларнинг тақдири нима бўлишини билардим. Шунинг учун ҳам сафарларда узоқ юролмасдим. Мен йўғимда болам бир нима бўлиб қолмасин деб, доимо хавотир олардим. Кечалари уйғониб тепасига келардим, кўкрагига қулоғимни қўйиб юрак уришини эшитардим. Мана, ўша, докторлар айтган машғум кун келди.

У гапни тугатмай оҳ уриб юборди. Аттанг, аттанг, дея ҳовлининг этаги томон кетди. Бироздан кейин кўзлари қизариб қайтиб келди.

* * *

Фафур Фулом табиати равшан пайтларда ҳаддан ташқари қувноқ бўларди. Шеър ҳам, сўз ҳам қуйилиб келаверарди. Ёзувчилар уюшмаси ҳиммат қилиб, янги йилга дастурхон ёзди. Фафур ака шифохонада даволанаётган эди. Машинада олдириб келишди. У эшикда кўриниши билан базмга бирдан фойз кириб кетди. У ўтирганларга шеър тўқий бошлади.

Ойбек аканинг ёнида кўҳликкина жувон ўтирарди. У аёлга гоҳ чой, гоҳ вино тутарди. Фафур ака кузатиб турган экан, дарров шеър тўқиди:

Андижонда олов ёқсам Ўшда тутун,
Ойбеквойим ўтирипти бағри бутун.
Кўлтигида иссиққина сулув жонон,
Бир қарашда бўйдоқлардан қочар имон.

Яшин, Воҳид Зоҳидов, Иззат Султонлар ёнма-ён ўтири-
шарди, бўйларига ишора қилиб Фафур ака уларга ҳам шеър
тўқиворди:

Юртимизнинг девлари, давлатлари, савлатлари,
Телпагу қалпоқда ўсган баччажиш авлодлари,
Яшин шеру, Воҳид зўру, Иззат дароз шашқатор,
Иккиси дулдулга минган, биттасида зулфиқор.

Темур Фаттоҳнинг машина авариясида лаби, пешонаси
чандиқ бўлиб қолган, унинг устига, бошида сочи ҳам қолма-
ганди. Фафур ака галдаги ҳазил шеърни унга бағишлади:

Давра аҳли сўзларимни тинглаганда,
Темур Фаттоҳ шеърин сақлар танглайинда.
Бойнинг ўғли бўлса ҳам шу гапирсин,
Куёш пардоз қилар унинг манглайинда.

Энди навбат менга келди:

Сайдахмаддир ҳам ёзувчи, ҳам ўспирин,
Бўйдоқликда қилар иши шўрин-бурин.
Бурнидане, кўринади Ўринбурун,
Ош келганда қошиқ солар элдан бурун.

(Ўринбурун Русия шаҳри Оренбург. Мутойибаларда аски-
яларда уни бурунга қиёс қилиб шундай дердилар.)

Эминжон Аббос ёзувчилардан биринчи депутат бўлган.
Биринчилардан бўлиб орден олган. Ҳатто собиқ Олий со-
вет президиумига котиб ҳам бўлган. Яқинда у вазифасидан
бўшатилиб, ўзимиз қатори бўлиб колганди. Фафур ака илга-
рилари ҳам унга ҳазил шеърлар тўқиб юрарди. У масъул ко-
тиб бўлганда, неча йиллардан бери нашриётда чиқмай ётган
китоби уч кунда чиқазилган эди. Ўшанда Фафур ака шундай
деганди:

Уч йилга кесилганни тўрт кунда итоб этма,
Эминжонни ёзганини бир кунда китоб этма.

Фафур ака меҳмонлар орасида Эминжон Аббосни кўрдию
яна шеър тўқиди:

Эминжонга дунё вафо қилмади,
Трамвай ҳам ўтди, дўстлар хотинсиз.

Ўша куни Фафур ака Абдулла Қаҳҳор, Ҳомил Ёқубов,
Қуддус Муҳаммадийларга ҳам ҳазил шеърлар тўқиганди.

Озроқ ширакайф бўлиб қолган ёшларга ҳам ҳазил қилгани
эсимда:

Безобразний ўзни тутар ёшларимиз,
Чимрилмакда президиумда қошларимиз...

Бу шеърлар қоғозга туширилмаган. Экспромт тарзида
тўкилган эди. Шунинг учун улар сақланмаган. Орадан эл-
лик тўрт йил ўтиб баъзи сатрлари ёдимда колмапти. Эсимда
қолганларини эплаб қоғозга туширдим, холос. (Туроқ ҳамда
вазн бузилган жойлари бўлса, айб менда.)

Фафур аканинг девонафёъликлари кўп бўларди. Биров-
ни ногоҳ хафа қилиб қўйса, то узр сўраб кўнглидан чиқариб
юбормагунча тинчимасди.

Урушдан олдинги қайсидир йил эди. Икковимиз гап та-
лашиб қолдик. Мен ҳақ эдим. Фафур ака сира айбини бўйнига
олмасди. Баланд келишга ҳаракат қиларди. Мен ҳам бўш
келмадим. Охири шу бўлдики, ундоқсан, бундоқсан, одам
бўлмайсан, деб дилимни оғритди. Мен бор-е, дедиму уйимга
кетиб қолдим. Саратон иссиғи авжида эди. Бугун уйда маза
килиб ётаман, деб ўйладим. Қўшнимизнинг боласи кириб,
сизни кўча бошида Фафур Фулом кутиб турибди, деб қолди.

Шундоқ одам атайин келган бўлса, бормасам айб бўлади.
Кийиниб кўча бошига чиқдим. Фафур ака машина олдида па-
пирос чекиб турарди.

— Вой тентаг-е, мендан хафа бўлиб ўтирибсанми? Жаҳлим
чиқиб турганда кўзимга кўринмасанг, олам гулистон. Бўлди,
айда кетдик. Гортга чиқиб маражний еймиз.

Икковимиз машинага чиқдик. Скверда морожний едик.
Кейин вокзалга бордик.

— Менга қара, машинада маза қилдинг. Гуноҳимдан кечдинг-а. Бўпти. Энди уйингга кетавер. Мен Қўйликқа тўйга кетдим. — У шундай дедию мени ташлаб жўнаб қолди.

Боя Фафур Фулом чақиряпти, деганда шошиб чиқаверган эканман. Пул олишни ҳам унутибман. Энди нима қилдим. Вокзалдан Лабзакка пиёда келиш осонми? Саратон офтоби миядан уриб турибди. Лўкиллаб сквергача елиб, сояда бир оз дам олдим. Ундан кейин Ўрда анҳори бўйида озроқ салқинландим. Шайхонтохурда ҳам бир дам ҳордиқ олиб орқа кўчадан уйга келдим. Келдиму ечинмай ётиб олдим.

Фафур Фуломнинг узри менга ана шунақа қимматга тушганди.

* * *

Фафур ака икки нарсадан кўрқарди. Бир ер қимирлаши, бири самолётда учуш.

Арманистонда ўзбек адабиёти ўнқунлиги бўлди.

Арманлар Фафур акани ниҳоятда сийлашди. То Ереванга боргунимизча унинг шеърларини арман тилида алоҳида китоб қилиб чиқаришган экан. Фафур ака китобни қўлига олиб нотаниш ҳарфларга қараб: «Китобга қайси шеърим кирган, ўқиёлмасам, ҳей менга қара, — деди шоира Силва Капутикянга. — Менга арман қизларидан бирини олиб бер. Умрининг охиригача шу китобни менга таржима қилиб юради. У Ширин бўлади, мен Фарҳод бўламан».

Силвахоним ҳам ҳазилни ўрнига қўяркан. Мариетта Шагинян деган тахминан тўқсондан ошган машҳур ёзувчи бор эди.

— Бўпти, — деди кулиб. — Мариетта опани Тошкентгача ўзим ёр-ёр айтиб кузатиб қўяман.

Ленинакан билан Кировакан шаҳарлари оралиғидаги даштликда зиёфат тайёрлашган экан. Майшат энди авжига чиққанда узоқда сурнай билан чирманда овози эшитилди. Бу овоз борган сари яқинлашарди. Бир маҳал адир ортидан извош кўринди. Уни икки отлиқ кўриқлаб келарди. Извош олдимизга келиб тўхтади. Ундан Алишер Навоий тушиб, тўппа тўғри Фафур Фуломнинг ёнига келди. Бағрини очиб Фафур акани кучоқлаб олди.

— Жигарим, жигарим Фафур, сени излаб 500 йилдан бери йўл юраман. Мана, ниятимга етдим. Сени топдим, жигарим.

Ғафур ака ҳам бўш келмади.

— Устоз, 500 йилдан бери йўлингизга кўз тутаман. Худо дийдорингизни кўришни насиб қилди. Энди армоним қолмади. Табаррук овозингизни эшитдим. Мен учун бундан ортиқ бахт йўқ.

Шундан кейин Навоий билан Ғафур Ғулом апоқ-чапоқ бўлиб битта шишани бўшатишди.

Ереван аэропортида самолётга чиқиш олдидан арман дўстларимиз уч юлдузли, беш юлдузли коньякларни дарёдек оқизишди.

Самолётда кайф билан ҳар хил латифаларни айтиб одамларни кулдириб келяпман. Ғафур ака жимгина ўтирибди. Стюардессага жовдираб қараб қўяди. Одамларнинг кулиши жонига тегдими, менинг маҳмадоналигимдан энсаси қотдими, чайқала-чайқала менга яқин келди.

— Ҳой, Додахўжа думанинг невараси, бачканаликни йиғиштир. Биласанми, икки йўлнинг ўртасида кетяпмиз. Жимгина ичингда дуо ўқиб ўтир. Бир томонинг Каспий денгизи, бир томонинг Эрон, ўртада адоғи йўқ тоғлар. Бирон фалокат бўлса, жавраганингча кетасан.

Олдидаги ўриндикда ўтирган Абдулла Қаҳҳор кулди.

— Қўрқяпсан-а, Гофир, мунча жонинг ширин бўлмаса, — деди. — Қўрқма, бу жуда пишиқ самолёт.

— Тўғри, қўрқяпман. Нима, сен қўрқмайсанми?

Самолёт Тошкент аэропортига келиб қўнгунча Ғафур ака ўрнидан турмади. Ёш боладек мўлтираб ўтираверди.

Ёзувчилар уюшмаси биносининг иккинчи қаватдаги залида қандайдир мажлис бўлаётган эди. Бирдан ер қимирлаб қолди. Ҳамма ўз жойида ўтирибди. Аммо Ғафур ака ўқдек отилиб, ташқарига чиқиб кетди. Зиналардан ниҳоятда эпчиллик билан тушиб, уюшма ҳовлисидаги кекса эманни кучоқлаганча ранги қув ўчиб дуо ўқирди. У қайтиб мажлисга кирмади. Болачақаларидан хабар олгани уйига кетиб қолди.

Қуддус Муҳаммадийнинг одатларини Ғафур ака яхши биларди. Қуддус ака самолётда учмасди. Ер босиб қолади, деб метрога тушмасди. Лифтдан ниҳоятда қўрқарди. Ун қаватли иморатларга ҳам зинадан пилдираб чиқиб кетаверарди.

Ғафур акага Қуддус Муҳаммадийнинг метрога тушмаётганини айтган эдик, уни менга қўйиб беринглар, метрога ўзим олиб тушаман, деб қолди.

– Йўқ, эплаёлмайсиз, – дедик унга.

Ғафур ака агар уни метрога олиб тушолмаса бизга икки шиша коньяк олиб берадиган бўлди.

Москвада бўлаётган ўзбек адабиёти ва санъати ўн кунлиги қатнашчиларининг кўпчилиги «Украина» меҳмонхонасига жойлашган эди. Икки кундан буён Адабиётчилар уйида ўзбек адиблари ва шоирларининг асарлари муҳокама қилинаётган эди. Меҳмонхонанинг биринчи қаватидаги кенг залда тўпланиб турибмиз. Биз Қуддус акани кутяпмиз. Ундан ҳамон дарак йўқ. Тоқати тоқ бўлган Ғафур ака Ваҳоб Рўзиматовга:

– Чақириб тушақол. Балки ҳали ҳам ухлаб ётгандир. – деди.

– Хотиржам бўлинг, Қуддус ака лифтда тушмайди. Ўн бешинчи қаватдан зинада туриш осонмас. Ҳозир туриб қолади, – деди Ваҳобжон.

Унинг айтгани рост чиқди. Сал вақт ўтмай Қуддус ака пастга тушди. Кечикканига узр сўради.

Йўлга тушдик. Қор бўралаб уриб турипти. Ғафур ака Қуддус Муҳаммадийни кўлтиқлаб олган. Метро станциясининг дарвозаси олдига келганимизда Қуддус ака тўхтади.

– Сизлар кетаверинглар, мен бир оздан кейин бораман.

– Нега? – деди Ғафур ака.

– Магазинга кириб ўғлимга шим олишим керак.

– Қизикмисан, Қуддус? Ёзувчилар уюшмасида шим кўлтиқлаб юрасанми? Қайтишда оласан. Мен болаларнинг ҳаммасига шим олганман. Ортиқчаси ҳам бор. Биттасини сенга теппа-текинга бераман. Қани, кетдик, – деди Ғафур ака уни юришга қистаб.

– Ўзимга ҳам битта жун пайпоқ олишим керак, оёғимдан совуқ ўтяпти.

– Менга қара, сенга қанча пайпоқ керак? Кеча тўртта пайпоқ олганман. Биттасини сенга берганим бўлсин.

Қуддус ака домланинг бу хил меҳрибончилигидан сал шубҳаланиб турарди. Бу меҳрибончиликлар бекорга эмасди-ров, – деб дилидан ўтказарди.

Ғафур ака унинг қўлидан тортиб судради. Биз орқасидан итардик, аммо жойидан жилдириб бўлмади.

– Тихирлик қилма, муҳокамага кечикамиз.

– Э, нима қиласиз, домла. Мен метрога тушмайман. Бола-чақам бор, мусофирликда бегона шаҳарда тупроқ тагида қолиб ўлиб кетишни истамайман.

Ғафур ака сиёсий томондан хужумга ўтди.

— Ия, «жаҳон пролетариатининг орзу-умидларини бағрига жо қилган жонажон пойтахтимиз буюк Москва» сизга бегона шаҳар бўлиб қолдими? Сиёсий хато қилаётганингни билиясанми?

— Йўқ, гапни уёққа бурманг-да...

— Жон дўстим, ҳеч бўлмаса ўзи юрадиган зинасига оёғингнинг учини тегизиб қўй. Йўқ дема. Қасам ичиб кўйганман, Қуддусни метрога олиб тушолмасам палон бўлай, деб оғзимга сўз олиб кўйганман.

Уни итар-итар қилиб ичкарига киритмоқчи бўлдик. Қани энди жойидан жилдириб бўлса. У бир силтаниб қўлимиздан чиқди-кетди. Оломон орасида ғойиб бўлди.

— Қани, домла, ютқаздингиз, коньяк олиб беринг, — дедик, ғолибона бир оҳангда.

Ғафур ака яна сиёсатни ўртага солди.

— Москва қанақа шаҳарлигини биласанларми? Бу кўчаларда «улуғ дохиймиз Владимир Ильичнинг, онахонимиз Надежда Крупскаянинг муборак излари қолган». Бу кўчаларда Пушкин юрган, Гогол юрган... Шундок табаррук жойларда ичкилик ичиб юришга уялмайсанларми? Тошкентга борганда захри-маргингга ичарсанлар, — деб коньякни нася қилди.

Муҳокамадан қайтиб келсак, Қуддус ака Ғафур Ғулومнинг эшиги олдида бўғирсоқ еб турипти.

Қуддус Муҳаммадий ошхоналарда овқатланмасди. Чўчқа гўшти пиширилган қозондан овқат емайман, деб уйдан бўғирсоқ, толқон, қовурилган гўшт олиб келарди.

— Эшигимнинг тагида нима қилиб турибсан? — деди Ғафур ака.

— Проводник кўшнимизни кўриб қолдим. Шундан болаларга у-бу бериб юбормоқчиман. Боя шим билан пайпоқ берман дегандингиз. Ўшаларни берсангиз, уйга жўнатиб юбордим.

Унинг гапи оғзида қолди. Ғафур ака бошмалдоғини иккинчи, учинчи бармоқлари орасидан чиқариб кўрсатди.

— Мана шим, мана пайпоқ!..

Роса кулги бўлди. Қуддус аканинг ўзи ҳам кулиб юборди.

Ўнқунлик дастурида атоқли ўзбек адиблари билан китобхонларнинг учрашувлари режалаштирилган эди. Абдулла Қаҳҳор билан Салтиков-Шедрин номидаги кутубхонада,

Фафур Гулом билан политехника музейида учрашув бўлиши керак.

Учрашувга куруқ бормай, деб Фафур Гулом янги шеър ёзди. Шеър чинакамига ўзбекона шеър бўлганди. Сарлавҳасиданоқ уни ўзбек шоири ёзгани билиниб турарди. Унда шундай сатр-бор бор эди:

Фафур Гулом кимлигини биласиз,
Адресимдир Ўзбекистон шубҳасиз.
Қисталанг гап, бизникига келасиз,
Ташриф этиб мени хурсанд қиласиз.
Бахт уйида тунаб ўтинг, дўстларим.
Олам билар, Фурқат кўча йўли бор,
Беруний майдони, ёшлар кўли бор.
Муқимий биносин худди сўли бор,
Кўрсатувчи милиционер кўли бор.
Бизнинг уйга кўниб ўтинг, дўстларим.

Фафур ака шеър ёзганда тингловчига қандай таъсир қилишини билиш учун қай маҳал бўлишидан қатъи назар, кимнидир топиб, ўқиб берадиган одати бор эди. Вақт алламаҳал бўлган. Меҳмонхонада ҳамма ухляпти. Қаватлардаги навбатчилар ўзбекчани тушунмайди. У ўйлаб-ўйлаб камуйкуроқ шогирдларидан бирини топмоқчи бўлди. Лоп этиб хаёлига Лазиз Қаюмов келди. У шеърга тушунади. Ундан ташқари, ўрисчага уста. Шеърни сўзма-сўз ўрисчалаб бериши мумкин. У Лазизхоннинг хонасига телефон қила бошлади. Анча вақтгача трубкани ҳеч ким олмади. Узоқ гудокдан кейин Лазизхоннинг уйқули овози эшитилди.

— Ухлаётганмидинг? Мен Фафур акангман. Бетингни «азиз пойтахтимизнинг пок ва муздек суви»да яхшилаб ювиб, олдимга чиқ. Шеър туғдим, ўзинг йўргаклаб ол.

У шундай деб трубкани жойига қўйди. Уйғониб кетган Муҳаррам опа:

— Бола бечоранинг уйқусини буздингиз-да! — деди норози оҳангда.

— Академик Фафур Гулом ухласину, фан кандидати Лазиз Қаюмов ухласинми? Бунақа номардликка чидаб бўладими? Дастурхон тузатинг, қазилардан кесиб қўйинг, ўзим Бухородан олиб келган пашмаклардан қўйинг...

Сал ўтмай эшик тақиллади. Ғафур ака эшик очаркан, соф тошкентча қилиб, «Окагинанг айлансин, бир девонафеъл окангни кечириб қўясан-да, бир эркалик қилдим», — деди.

Лазизхоннинг уйқуси қочган, янги узилган бодрингдек эди.

Ғафур ака унга кўп лаганбардорликлар қилгандан кейин шеърни кўрсатди.

— Ўқиб берайми, ё ўзинг ўқийсанми? Ке, ўзим ўқиб берақолай.

У кўзойнагини тақмай тик турганча ўқий бошлади. Ўқиб туриб, шеър қандай таъсир қилаётганини билиш учун унга қараб-қараб қўярди.

— Қалай, бошлабманми? Ғафуровский шеър бўптими? Тўғриси айт, унчалик яхши чиқмаган бўлса, бировга кўрсатмай қўя қолайлик.

— Эй, нима деб ўтирибсиз. Жуда зўр. Энг яхши шеърларингиз қаторига киради. Жуда ўзбекона бўпти. Ўқувчининг юрагига жаз этиб ёпишади.

— Менга қара, укам, текинга шеър ўқиб кетаман, деб ўйлама. Шу шеърни ўрисчага сўзма-сўз ағдариб берасан. Эрталабгача сен ҳам ухламайсан, мен ҳам. Анаву патирлардан, қазилардан еб қорнингни тўйдириб ол. Қорнинг тўқ бўлса, калланг яхши ишлайди.

Хуллас, бу кеча шоир ҳам ухламади, шогирд ҳам. Тонг ёришмай туриб таржима тайдир бўлди.

— Энди сен хонангга чиқиб бирпас мизғиб ол. Соат тўққизларда ўзим уйғотаман.

Лазизхон чиқиб кетди. Синкага солинган докадек бўлиб тонг ёришиб келаётган эди. Барибир Ғафур ака ухлаёлмади. Кийиниб, пастга тушиб кетди. Жимжит, сокин шаҳар ҳавосидан нафас олиб, меҳмонхона атрофида айланиб юрди.

Политехника музейидаги учрашувда атоқли рус шоири Сергей Василев китобхонларга бу шеърни ўз таржимасида ўқиб берди.

Шундай қилиб, «Бизнинг уйга қўниб ўтинг, дўстларим» шеъри ҳали ўзбекчаси босилмай туриб, рус китобхонлари ҳукмига ҳавола қилинган эди.

* * *

Ғафур аканинг шогирд танлашда ўзига хос усуллари бўларди.

Ёшларнинг газета ва журналларда босилган шеърларини

диққат билан ўқирди. Ўз таъбири билан айтганда, боқса одам бўладиганларини уйга чақириб шеър ўқитиб кўрар, гапга солиб, билими, одоби, юриш-туриши, фаҳм-фаросати қанақа, обдон кузатарди. Дидига ўтириб қолганларини сафарга ўзи билан олиб кетарди. Қайтиб келгандан кейин у билан борди-келди қилмай қўйдими, билинги, нимасидир ёқмаган ёки адабиёт юкини кўтаришга чоғи келмайди. Мабодо, маъқул бўлган бўлса, у билан ота-бола бўлиб кетарди.

Биз тенги шогирдларнинг ҳаммаси шу имтиҳондан ўтган. Ҳамид Фулом, Шуҳрат, Туроб Тўла, Ваҳоб Рўзиматов ва мен у билан кўп сафарларга бориб, унга бир умр боғланиб қолган эдик.

Кейинги пайтларда у янгигина пайдо бўлган Эркин Воҳидовни кўп гапирадиган бўлиб қолганди. Эркиннинг аруздаги муваффақиятлари уни қувонтирарди.

– Биласанми, бу бола мудраган арузни уйғотиб юборди. Ивирсиқ шоирлар арузни адои тамом қилган эдилар. Аруз баайни пати юлинган товуқ бўлиб қолганди. Эркин уни араб, форс сўзларидан тозалаяпти. Соф ўзбек ғазалини яратяпти. Яқинда бир папка ғазалларини олиб келди. Жуда чиройли, маъноли, маҳорат билан ёзилган ғазаллари кўп экан. Бу боланинг ёзган нарсаларини эълон қилишга шошилмаслиги менга маъқул бўлди. Олиб келган ғазалларининг кўпи бир-икки йил олдин ёзилган. Ҳалигача қайта-қайта ишлаб, тузатиб, яна ташлаб қўйяпти.

Дўст билан обод уйинг,
Гар бўлса у вайрона ҳам.
Дўст қадам қўймас эса,
Вайронадир кошона ҳам.
Интизор ҳар уй қадрдон
Дилкушолар базмига,
Гар оёқ қўйса қабоҳат
Йиғлагай остона ҳам...
...Дўст қидир, дўст топ жаҳонда,
Дўст юз минг бўлса оз,
Кўп эрур бисёр душман
Бўлса у бир дона ҳам. ...
Дўсти содиқ йўқ экан, деб
Ўртаниб куйма ва лек,
Меҳр уйин кенг очсанг, Эркин,

унутиб бизга ҳам тожикча гапириб юборарди.

— Бир ўзингиз кетяпсизми?

— Йўқ, Эркинни олиб кетяпман. Унга машина юбордим, хозир келади. Тожикистондаги аруз усталари билан бир ҳамсуҳбат бўлсин.

Фафур ака Душанбедан Эркинга бўлган бир ҳурмати ўн ҳурмат бўлиб қайтиб келди. Умрининг охиригача унга раҳнамолик қилди.

1966 йили апрел ойининг охирлари эди. Фафур ака билан радиокомитет ҳовлисида учрашиб қолдим. Адабий драматик редакция унинг ўз овозида шеърларини лентага тушириб олиш учун чақирган экан. Ҳали озроқ вақт борлиги учун бемалол гаплашиб қолдик.

— Халфа бир болани мақтаб қолди. (Абдулла Қаҳхорни тенгдошлари Халфа деб аташарди.) Қашқадарёлик студент экан. Танийсанми?

— Танийман, — дедим.

— Шу болани бизникига олиб кел. Бир гаплашай. Халфа шеърни жуда нозик тушунади. Бекорга мақтамагандир.

Фафур акага бу бола билан учрашиш насиб қилмади. Мана шу суҳбатимиздан икки кун ўтиб Тошкентда кучли зилзила бўлди.

Ҳамма ўзи билан ўзи овора бўлиб қолди.

Фафур Фулом олам гулга бурканган, булбуллар чах-чахи авжига чиққан баҳор куни оламдан ўтди.

Бир дам гулларнинг чиройи ўчгандек, бир дам булбулларнинг овози тингандек бўлди.

Устоз шоир юз минглаб ихлосмандларини, минглаб шоирларини доғда қолдириб кетди.

Пушкин ўлганда рус шеърятининг қуёши ботди, деганларга жавоб ўлароқ ўша куни Лермонтов шеърят дунёсига келганди.

Фафур Фуломнинг мотами куни устознинг ўзидек оташин бир шоир пайдо бўлди. У даврага чиқиб алам, фарёд билан шеър ўқиди:

Сўқир, ёвуз ўлим, минг дод дастингдан,
Зулматдай кирдингми, шеър майдонига.
Ажал, сен найзангни санчдингми чиндан
Ўзбек шеърятин паҳлавонига.

Олис фазоларга кетган ҳам қайтар,
Ботувчи қуёш ҳам чиқар билмай ҳад.
Наҳот она халқим алвидо айтар
Бугун Фафур Фулом бошида абад?
Дардли мусиқалар, ингрангиз бир бор,
Ўзинг ҳам йиғла, эй дилда қотган ғам,
Ёруғ бу оламда бормикан, ахир
Шоир ўлимидан ортиқрок мотам!..

Бу Фафур Фулом орзу қилган ва лекин суҳбати насиб қилмаган ёш Абдулла Орипов эди.

Қаранг, нақадар буюк ўхшашлик. Пушкин оламдан ўтган куни Лермонтов, Фафур Фулом кўз юмган куни Абдулла Орипов шеъриятга кириб келди ва шеърият занжирига битта олтин ҳалқа бўлиб уланди.

1996 йил, декабрь.

ЕЛКАСИНИ ҲАҚИҚАТ СИЛАГАН ИЖОДКОР

I

Бундан эллик йил олдин энди ўн олти ёшга кирган гўр бола эдим. Ҳар куни бир касб танлардим. Артист бўлсаммикин деб, Ҳамза театрининг остонасида кунни кеч қилардим, рассом бўлсаммикин, деб Ҳамдабий деган машҳур рассомнинг устахонасини супуриб, ҳар хил сувратлар чизардим. Рассомлар мактабига кириб, бирон йил ўқиб ҳам кўрдим. Кал Одил деган фотографга шогирд тушиб хизматини қилдим. Доктор бўлсаммикин, деб медтехникумда озроқ таълим олдим. Қурилиш техникумига қатнадим. Солиҳ дарбознинг арқонларини судраб юрдим. Бу ҳам етмагандек, Карим қизиққа тақлид қиламан, деб бетимга минг хил бўёқлар суртдим.

Қайси касбни танламай, сал кунда ундан кўнглим совиб, бошқа касб пайига тушардим.

1936 йили қўлимга Абдулла Қаҳҳорнинг ҳикоялар китоби тушиб қолди. Ўқиб кўрдим... Яна ўқидим. Ўқийвердим. Бирдан ёзувчи бўлиш ҳаваси дилимга тушди. Ёзиб кўрдим. Сира ҳикояга ўхшатолмадим. Э, бу ҳам бўлмади, деб қаламни улоқтирдим. Эртасига яна ёзувчи бўлгим келаверди. Яна ёздим. Яна бўлмади, индинига яна ёзувчи бўлгим келди. Бу галги қарорим қатъийроққа ўхшарди. Кечаси ҳам, кундузи ҳам ёзавердим. Беш-ўн кун машқ қилгандан кейин, энди ёзувчи бўлдим деб, «Ишқивоз» деган ҳикоямни қўлтиқлаб «Муштум» журнали редакциясига бордим. Ўша пайтларда жуда машҳур бўлган фельетончи Комил Алиев журналда ишлар экан. Ҳикоямни ўқиб туриб, тез-тез менга қараб кўярди. Охири ўқиб бўлгандан кейин папирос тутатиб, тутунини осмонга пуфлади-да, менга синовчан тикилиб қолди.

— Агар манави иккита журнални Фафурнинг уйига обориб берсанг, ҳикоянгни яхшилаб тузатиб бераман, — деди.

Фафур Фуломнинг шеър ва ҳикояларини ўқиган эдим. Хўп дейиш ўрнига, Абдулла Қаҳҳорга обориб берадиган нарсангиз йўқми, деб юборганимни ўзим ҳам билмай қолибман.

– Журналнинг бу сонида Абдулланинг нарсаси йўқ. Фафурники бор. Оборасанми?

Мен хўп дедиму, иккита журнални қўлтиқлаб йўлга тушдим. Фафур Фуломнинг уйи қайдалигини биламан. Икки марта орқасидан эргашиб, қорама-қора юриб уйигача боргандим.

Фафур Фулом уйда экан. Деворга тираб қўйилган велосипедга қараб ниманидир ўйлаб турарди. Нима учун келганимни, ким юборганини айтдим-да, иккита «Муштум»ни қўлига бердим. Йўлда кетаётганимда журнални варақлаб кўргандим. Унда Фафур Фуломнинг «Довдираш» деган қиссасининг бошланиши босилган эди. У қўлимдан журнални олди-ю шошиб кўзойнагини тақаркан:

– Ҳой бола, гилдиракка қиттайгина ел уриб юбор, – дея супа даҳанига ўтириб ўқишга тушди. То гилдиракка ел бергунимча терлаб кетдим.

– Комил ака давомини бериб юборсин, деб тайинлаган эдилар. Жуда зарур экан, – дедим юзимдан терни артарканман.

– Э, шунақа демайсанми, – деди Фафур ака ва жадал уйга кириб, арабча ҳарфда чиройли қилиб ёзилган тўрт- беш саҳифани буклаб қўлимга берди.

– Йўқотиб қўймайсанми? Эҳтиёт бўл, бола!

Қўлёмани олдим орқага қайтдим. Трамвайда, бир чеккада ўтириб, қўлёмани ўқий бошладим. Жуда қизиқ экан. Афсуски, бошида нима бўлишини билмас эдим.

Келсам, Комил Алиев ҳикоямни таҳрир қилиб, машинкадан чиқазиб қўйган экан. Ё тавба, ҳақиқатан ҳам шунақами ё севинганимдан шунақа туйилдими, ҳикоям Абдулла Қаҳҳорникидан ҳам, Фафур Фуломникидан ҳам зўр чиқибди.

Орадан йигирма кунлар ўтиб, журналда бир бет бўлиб ҳикоям чиқди. Киоскадан беш нусха сотиб олдим. Ўртоқларимга тарқатиб, яна бешта олдим. Эртасига яна олдим. Сочларимни «поправка» қилиб, галстук тақиб, кечаси билан тўшак тагига бостирилган шимни кийиб кўчага чиқдим. Назаримда, ҳамма, ана, ёзувчи келяпти, деётганга ўхшарди. Юрганда оёғим ерга тегмаётгандек. Гапларим ҳам ғалати. Биров билан гаплашганимда ҳар бир сўзнинг охирига «нинг» қўшиб

гапираман. Масалан, «Овқатнинг едингизми?», «Товуқнинг ҳайданг», «Газитнинг ўқинг» деб гапира бошладим. Биров кулади, биров шунақа бўлса керак деб эътибор бермайди. Илҳомим жўш уриб, ҳар куни биттадан ҳикоя ёзаман. Журналдаги ҳикоямни бошқа редакциядагилар ҳам ўқишган экан, оборган нарсамни тўхтатмай босадиган бўлиб қолишди. «Ёш ленинчи»да «Дайди ошиқ», «Чарлстон», «Муштум»да «Севинчи» деган ҳикояларим босилди. Бир-икки ой ичида китоб қилса бўладиган ҳикоя йиғилиб қолди. Тўплаб нашриётга обордим. Ўша пайтда нашриётда китоб чиқариш имкони бор экан. Уч ой деганда «Тортиқ» деган китобим босилиб чиқди.

Ёзувчилар союзи атрофида ўралашадиган бўлиб қолдим. Одамлар билан: «ёзувчи Саид Аҳмад» деб кўришаман. Тошкентда нечта китоб дўкони бўлса, ҳаммасидан беш-ўнтадан сотиб олавердим. Тарқатдим. Ўзимдагилар эскиб қолаётгандек, яна янгисини олардим. Шундай қилиб, учиб-қўниб бирон йилни ўтказдим. Бирданига бошимга чақмоқ урилгандек гангиб қолдим. «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» журналида китобим тўғрисида Абдулла Қаҳҳорнинг мақоласи босилибди. Ўқиб, кўзларим тиниб кетди! Бошим айланиб, ўтириб қолдим.

Абдулла Қаҳҳор китобдаги бирорта ҳикояни кўнгил учун ҳам дуруст демаган. Ҳаммасини бракка чиқарган. Кошки эди, айтадиган гапларини илиқ-иссиқ қилиб айтган бўлса, ачитиб-ачитиб айтган.

Ҳозирги савиям билан ўқисам, у кишининг айтган гаплари юз фоиз ҳақ эканига тан берардим. Аммо мен ўша пайтларда фирт гўдак «ёзувчи» эдим. Адабиёт ҳақидаги илмим Ғафур Фуломнинг тўртта, Абдулла Қаҳҳорнинг олтита ҳикояси берган илм эди. На роман ўқиганман, на адабиёт назариясини билман. Қизиқ бир воқеани олиб, охирида қизиқ қилиб тугатсам ҳикоя бўлади, деб ўйлардим. Мақолани ўқиганимдан кейин ҳар хил ўйларга бордим. «Абдулла Қаҳҳор мени кўролмайди: ўзидан ўтиб кетишимни хоҳламаяпти, икки кўчқорнинг боши бир қозонда қайнамас», деб шуни айтишади-да, деб ўйладим.

Нашриёт кассасидан пул олгани борган эдим. Абдулла Қаҳҳор ҳам журналдаги ўша мақоласига пул олаётган экан, аччиқ-аччиқ гапириб бир аламдан чиқайми, деб ўйладим.

— Домла, — дедим. — Ўша мақолага неча пул берипти? Ўзимга айтсангиз кўпроқ берардим-ку, — дедим.

Абдулла ака менга бошдан-оёқ қараб чиқди, нимадир демоқчи бўлиб ўйланиб қолди, кейин индамай кетаверди.

Унинг жавоб бермаганидан икки маъно англадим. У ё «нодон» деди, ё «шу эси йўқ бола билан таллашиб ўтираманми, садқайи гапим» дегандек эди.

Бир йилга яқин ҳеч нарса ёзолмадим. Қўлимга қалам олишим билан кўзимга домланинг чимирилган қоши кўри-наверади. Шундай алам ўтгандики, сира-сира чидаёлмас-дим. Ҳатто бирон мажлисда битта-яримта ҳикоясини тан-қид қилсаммикан, деб ҳам ўйладим. Аммо нима деб танқид қиламан? Бунга қанақа асос топаман? Домла икки ямлаб бир ютиб қўяди-ку.

Ўша кезлари домлани жинимдан ҳам ёмон кўрардим. Илгарилари бўлар-бўлмасга атрофида ўралашавериб, кунига етти-саккиз марта салом берардим. Энди рўпара келганда салом бермай, индамай без бўлиб ўтиб кетавераман. Менинг бу қилигимга Абдулла ака мийиғида кулибгина қўяқолади.

Профессор Муҳаммаджон Ўрозбоев бизга почча бўларди. Унинг тўйида Абдулла ака билан учрашиб қолдим. Домла кўк чой ичар экан. Менга чой буюрган эди, суяқ қилиб памил-чой дамлаб келдим. Атайин шундай қилганимни домла сизди. Бошқа одамга айтиб, кўк чой дамлатиб ича бошлади.

Абдулла ака менинг гўдакларча жириллашимга эътибор бериб юрган экан. Ўша тўй кuni ёнига қақриб насихат қилди.

— Сиз галати одам экансиз-ку. Шу билим, шу савия билан ёзувчи бўламан деб юрибсизми? Бирорта роман ўқимай, адабиёт назариясини мутлақо билмай, атрофда бўлаётган воқеаларни таҳлил қилмай ёзувчи бўлмоқчимисиз? Ўқинг, кўп ўқинг. Чеховни ўқинг, Мопассанни ўқинг, Шchedринни ўқинг. Русча биласизми? Ана, билмайсиз. Маълумотингиз ҳам ўрта экан. Шеърда бахши бўлиб ўрта маълумот билан кун кўрса бўлар-ку, аммо прозада бахшилиқ кетмайди. Ҳатто кўчалардаги вивескаларни, кино афишаларини ўқиб русчани ўрганса бўлади. Майли, ёзинг. Аммо ўйлаб ёзинг. Ёзганларингизни менга опкелинг. Ўқиб, қўлимдан келганча тушунтириб бераман.

Ўша кундан бошлаб икковимиз яқинлашиб қолдик. Ни-майки ёзсам, олиб бораман. Домла, бўлмайди, деб қайтариб беради. Етти-саккиз марта шундай қилгандан кейин дом-ладан ҳафсалам пир бўлди. Бўлмайди, деб қайтиб берган

ҳамма ҳикояларни уёқ-буёғини сал-пал тузатиб, газеталарга чиқаравердим. Ҳаммага ёқади. Аммо домлага ёқмайди.

Абдулла аканинг ўзи ўша кезларда ниҳоятда гўзал ҳикоялар ёзарди. Ўқиб қойил қолардим. Қандоқ қилсам ўшанақа ҳикоя ёзаман, деб ўйлардим. Чеховнинг ҳамма китобларини йиғиб келдим. Ҳижжалаб ўқидим, барибир ҳеч нарсага тушунмадим. Русча билмагандан кейин нимасига ҳам тушунардим.

Қирқинчи йилларнинг бошида Абдулла Қаҳҳор Чехов ҳикояларини таржима қила бошлади. Пеш чиққанини пеш ўқийман. Ҳикоя қанақа бўлишини ўшанда билганман. Аммо меники сира уникага ўхшамасди. Чехов таъсирими ё кўп ўйлаганимданми, бир зўр ҳикоя ёздим. Очигини айтсам, жумлаларини ниҳоятда чийратма қилиб юбордим. Персонаж тили худди ўзига мос, табиат манзаралари ҳам аниқ, қаҳрамон худди олдингизда тургандек.

Абдулла Қаҳҳорни бир қойил қолдирай, деб қўлтиқлаб журнал редакциясига бордим. Абдулла ака ишлаб ўтирган экан. Ҳикояни қўлига бердим. У қўлёзмани варақларкан, пичинг қилди:

— Яна ўша илгаригидақа чала-чулпа ҳикоями?

— Ўқиб кўринг-чи, қойил қоласиз, домла.

— Бўлмасам, бир айланиб келинг, ўқиб кўяман. Бировнинг олдида ўқиёлмайман. Айниқса, сизнинг нарсангизни ўқиётганда оғзимдан бирон ноҳўя гап чиқиб кетса, хафа бўласиз.

Ёзувчилар союзи ҳозирги Сулаймонова кўчасида эди. Журнал союз биносининг икки хонасига жойлашганди. Ҳовлига чиқиб, ўқиб бўлишини кута бошладим. Назаримда, Абдулла ака ҳикоянинг ҳар бир жумласини ҳаяжон билан ўқиётганга ўхшайверди. Ҳикояда ер қимирлашидан қўрқадиган одам тасвирланган эди. У ҳамма вақт ана зилзила бўлади, мана зилзила бўлади, ҳаммани ер ютади, деб ташвишланади. Ҳикоя қаҳрамони уйланмаган, оила қурмаган. Барибир зилзила бўлса, ҳаммаси йўқ бўлиб кетади, деб ўйлайди. Унинг эртдан умиди йўқ. Емиш-ичишни ҳам бир кунлик харид қилади. Ҳовли-жойига ҳам қарамайди. Эртага зилзила бўлса оворагарчиликнинг нима кераги бор, деб ўйлайди. Ҳикоя нима билан тугаши ҳозир эсимда йўқ. Хулласи, жуда бошлаб ёзганман. Ҳозир кирсам домла бағрига босиб табриклайди. Етук ёзувчи бўлганингиз қутлуғ бўлсин, дейди. Ана шундай хаёллар би-

лан банд эканман, домла папирос чеккани ҳовлига чиққанини билмай қолибман.

– Шоир, ҳикоянгиз стол устида турибди. Индамай олиб кетаверинг. Бўлмайди, – деди.

Ҳазиллашяпти деб ўйлаб кабинетга кириб, стол устида турган ҳикояни қўлимга олдим. «Зилзила» деб сарлавҳа ёзилган жойнинг тагига: «Ҳикоя қаҳрамони жинни. Рухий касал одам. Адабиётга жинниларни масҳара қилиш ҳуқуқи берилмаган», – деб ёзиб қўйибди. Ўқидиму оёқларим қалтираб кетди. Бўшашиб ҳовлига чиқдим. Домла скамейкада хотиржам ўтириб папирос чекарди. Унга нима дейишни билмайман.

Безрайиб қараб турибман.

– Домла, – дедим алам-изтироб билан. – Шунга ҳам ёмон дедингизми-а? Наҳотки бирон жойи сизга ёқмади?

– Ўтиринг, – деди у ёнидан жой кўрсатиб, – ҳикоянгиз менга мутлақо ёқмади. Аммо бир нарсадан жуда хурсанд бўлдим. Ҳикоя ёзиш техникасини пухта ўрганибсиз. Жумлаларингизга, диалогларингизга, қаҳрамон портрети тасвирига қойил қолдим. Аммо нимани ёзишни ҳалиям билмайсиз. Хулосаларингиз чатоқ. Айтадиган гапингизнинг тайини йўқ. Ҳикояни нима мақсадда ёзгансиз, билиб бўлмайди. Ёзишдан аввал нима демоқчиман, деб мақсадни аниқ билиб олиш керак. Сизда мутлақо мақсад йўқ. Қани энди илмингиз бўлса, адабиётнинг буюк мақсадларидан бохабар бўлсангиз, катта ёзувчи бўлиб кетардингиз. Ҳали ҳам кеч эмас, ўқинг. Олий мактабга кириб. Ёзишга қўлингиз жуда келишади. Тилни биласиз. Озроқ расом бўлганингиз иш берипти. Персонажлар портретини аниқ чизяпсиз. Тасвирларингиз рангли. Афсус, илмингиз йўқ.

Домладан аразлаб, уч-тўрт ой кўринмай юрдим.

Қаттиқ хафа бўлгандим. Умуман кўринмайман, деган ниҳоятда эдим. Бирдан «Ёш ленинчи» газетасида «Сароб» романи ҳақида икки подвал танқидий мақола босилди. Мақола романи мутлақо яроқсиз, ҳатто зарарли асар деб баҳолаганди.

Гапнинг очигини айтсам, «Сароб» менинг энг севиқли китобим эди. Бу китоб мени адабиётга бошлаб кирган устозим эди. Менинг учун гўё бутун дунёда «Сароб»га тенг келадиган китоб йўқ. Уни ёмон дейдиган одамни бўғиб ташлашга тайёр эдим!

Мақола босилгандан уч кун ўтиб, собиқ Иттифоқ Фанлар Академиясининг Ўзбекистон филиали ҳовлисида муҳокама мажлиси бўлди. Муҳокамага жамики катта ёзувчилар, адабиётшунос олимлар, юздан ортиқ китобхон келган. Кўпчилик жой тегмаганидан тик туриб қолган эди.

Ҳозиргидек эсимда. Ҳаво иссиқ. Муҳокама бўлаётган ҳовлининг орқасида катта дарахтзор боғ бор (ҳозирги Гагарин парки). Шу пайт бирдан булбул сайраб қолди. Одамлар булбул наъмасидан завқланиш ўрнига баравар кулиб юборишди. Роман қахрамони Саидийнинг қайнонасини автор Булбулигўё деб тасвирлаган. Президиумда ўтирган Фафур Фулом: «Ана, мақола булбулгаям, Булбулигўёга ҳам ёқмапти», деб юборди. Яна кулги бўлди.

Бир адабиётшунос (у кишининг номларини айтмайман, кейинчалик бу фикрларидан қайтганлар) «Абдулла Қаххор миллатчи Саидий орқали ўз ўтмишини ёзган, у ўз ўтмишига тупуриши керак эди», — деб даъво қилди. Бу гап ҳеч кимга ёқмади. Фафур ака «ҳой-ҳой, оғзингга қараб гапир, ука», деб танбех берди.

Сўзга чиққанларга ҳадеб луқма ташлаб ўтирган мақола автори Ҳ. Мусаевнинг қилиқларига гаши келган Фафур ака қайириб ташлади.

— Менга қара, укам. Битта саволимга жавоб бергин: сунбул деб нимани айтади?

Ҳамма жимиб қолди. У жавоб беролмасди. Билса ҳам эсанкирадими ё чинакамига сунбулнинг нималигини билмайдими, ҳарқалай, жавоб беролмай, ўсал бир ҳолатда жойига ўтирди.

Рақибни паст келган пайтларда Фафур ака жуда бийрон бўлиб кетарди. Ўрнидан туриб энди бизга навбат, дегандек, президиум столининг олдига чиқди.

— Романни мен ҳам ўқиганман. Ўқиганда ҳам мазза қилиб, яйраб-йайраб ўқиганман. Битта-яримта жузъий нуқсонни бўлса бордир. Лекин халқ севиб ўқиётган яхши бир китобга сиёсий айб қўйиб, ўқувчини чалғитиш яхши эмас. Бунақа танқид адабиётга фойда эмас, зарар келтиради. Ундан ташқари, укажон, сунбулнинг нималигини билмайсан-у, романга баҳо берасанми? Бу мақола хато. Гапим тамом!

Муҳокама охирида Абдулла Қаххорнинг ўзига сўз берилди, у айтилган гапларга ортиқча ҳаяжонланмай, босиқлик билан

ўз муносабатини билдира бошлади. Аммо «Абдулла Қаххор ўз ўтмишини ёзган, у ўз ўтмишига тупириши керак эди», деган гапга жавоб қайтараётганда бир оз қизишиб кетди:

– Мен бир темирчининг ўғлиман. Болалигим дам бо-
сиш билан ўтган. Менинг тупурадиган ўтмишим йўқ. Оғзимда
қанчаки тупук йиғилиб қолган булса, шу гапни айтган одам-
нинг башарасига тупураман!

Муҳокамада кўпчилик Абдулла ака томонига ўтди, «Са-
роб» яхши асар деб баҳоланди.

«Сароб»нинг оқланишига Абдулла акадан кўра мен кўпроқ
севинган эдим! Орадан сал вақт ўтиб энг яхши бадий асарлар
учун эълон қилинган республика конкурсида, Садриддин Ай-
нийнинг «Куллар» романи билан «Сароб»нинг мукофотга са-
зовор бўлиши кенг китобхонлар олдида Абдулла Қаххорнинг
юзини ёруғ қилди.

«Сароб»дан икки нусха сотиб олдим. Биттасини қўлимдан
қўймай ўқирдим. Бу нусхада ўзимга ёққан чиройли жумлалар,
ўхшатишлар, ҳолатларнинг тагига чизиб қўйгандим.

«Мухторхондан офтобда колган чўмичнинг ҳиди кела-
ди, у ўпганда калтакесакнинг чирқиллашига ўхшаган товуш
чиқади», «Муродхўжа домланинг пешонаси янги мойлан-
ган қизил этикнинг тумшуғига ўхшарди», «Сиз Москвани
кўрмагансиз. У ёшлигимизда чойқутилар устида сувратини
кўрганимиз Москва эмас...»

«Саидий Мунистоннинг ёнида юриб, кечаси чироғ билан
юрган кишидай бўлиб қолди: у ҳеч кимни деярли кўрмайди,
уни ҳамма кўради», «Муродхўжа домла ўзининг юриши би-
лангина эмас, бошқа яна бирмунча сифатлари билан ҳам
ўрдакка ўхшайди. Ўрдакнинг уч хислати бор: ҳавода – учади,
ерда – юради, сувда – сузади. Домла мактабда – муаллим,
қишлоқда – ер эгаси, меҳмонхонасида, гарчи ошкора бўлмаса
ҳам, – савдогар», «...У ўтираётиб «ҳи» деди-да, ҳеч нарсадан
ҳеч нарса йўқ Саидийга «сиз товуксиз» деди. Ёқубжон ҳамма
вақт бир нарса демоқчи бўлса, аввал шундай бир нотайин
ва кўпинча совуқ гапни айтиб, изоҳини кечиктиради. Буни
ҳамма, жумладан, Саидий ҳам билар эди. У то изоҳ бергунича
Саидий товук бўлиб туратурди».

Бир вақтлар мен «Сароб»ни ёддан айтиб бера олардим.
Сўзма-сўз, жумлама-жумла, бирон сўзини тушириб қолдирмай
айта олардим. Мана, романни ўқиганимга қирқ тўққиз йил

бўлди. Юқорида мисолга келтирганим жумлаларни китобга қарамай ёзпман. Баъзи жумлаларда сўзлар жойини алмаштириб юборган бўлсам, ҳурматли ўқувчилардан узр сўрайман.

Мен, умуман, Абдулла Қаҳҳор ҳақидаги хотираларимни бирон ҳужжатга қарамай, мисолларни китобдан кўчирмай жонлантирмоқчиман.

Ўттиз беш йил орқасидан соядек эргашиб юриб, эллик йил китобини қўлдан қўймай ўқиб, сафарларда ҳамроҳ бўлиб, ҳаётида юз берган ҳам қувончли, ҳам кўнгилсиз дамларга гувоҳ бўлиб юрганимдан хотирамда ҳамма-ҳаммаси муҳрланиб қолган экан.

Хотираларимни адабиётшунос олимлар Қаҳҳор ҳақидаги илмий ишларига бир ҳужжат деб билсалар, асло хато қилмаслар.

Ушбу сатрларни унинг боғида, менга ундан мерос бўлиб қолган боғининг айвонида ўтириб ёзпман. Ҳамма воқеалар кўз олдимдан ўтяпти. Бу айвонда тонготар суҳбат қурган Ҳабиб Абдуллаев, Хадича Сулаймонова, Константин Симонов, Берди Кербобоев, Муҳаммаджон Ўрозбоев, Фафур Фулом, Халил Раҳматуллин, Собит Муқонов, Алексей Сурков, Степан Шчипачев...

Шу топда мен ана шу буюк алломалар, адибу удаболар даврасида ўтиргандекман. Овозлари қулоғим остида жаранглаб турибди. Абдулла ака меҳмонлар билан гоҳ қизгин баҳсга киришади, гоҳ назокат билан меҳмоннавозлик қилади.

У жуда чиройли кулади. Кулгиси ҳам ҳикоялари каби қисқа ва маъноли эди.

Устозни эслаб қўлимга қалам олдим, хотираларни ўзи ўргатгандек, ўзи таълим бергандек қисқа ва ифодали ёзишга ҳаракат қиламан.

II

Минг тўққиз юз эллик еттинчи йилнинг ёз кунларидан берида Абдулла ака «Муштум» редакциясига кириб келди.

— Ишни вақтга тугатинг, шоир, боққа кетамиз. Кибриё Самарқандга, Аний куёвиникига кетган, — деди. — Саидага, бугун келмайман, деб телефон қилиб қўйинг.

Саидахон ўша пайтдаги «Совет Ўзбекистони маданияти» газетасида ишларди. Телефон қилиб, розилигини олдим.

Абдулла аканинг бирор зарур гапи бўлса керак, деб ўйладим. У кишининг «Победа» машинасида боққа қараб йўл олдик.

Абдулла ака рулда. Мен ёнида ўтирибман. Орқа ўриндиқда Абдулла аканинг эллик йиллик юбилейига атаб чиқарилаётган уч томлик «Танланган асарлари»нинг биринчи томи.

Жуда ҳавасим келди. Қаранг, ўз машинасида ўз боғига кетяпмиз. Орқада биринчи томи. Кўксиди «Олий Совет депутати», «Давлат мукофоти лауреати» деган нишонлар. Мен ҳам шунақа мартабага эришармиканман, деган гап кўнглимдан ўтди.

Орадан қанча йиллар ўтиб, менинг ҳам бир томлик «Хазина» деган китобим босилиб чиқди. Кичикроқ бўлса ҳам, «Москвич» машинали бўлдим. Атайлаб Абдулла аканинг уйига бориб, юринг, гап бор, дедим.

Одатда нимага, қаёққа, деб суриштирадиган Абдулла ака жиддий бир гап бўлди, шекилли, деб, индамай «Москвич»га чиқиб ўтирди. Абдулла ака ёнимда ўтирипти. Машина ўзимники. Орқа ўриндиқда бир томлик китобим.

— Домла, — дедим. — Эсингиздами, эллик ёшли юбилейингиз арафасида машинангизда боғингизга борганмиз. Ўшанда уч томлигингизнинг биринчи томи орқада силкиниб келган эди. Жуда-жуда ҳавасим келганди. Мен қачон шунақа бўламан, деб орзу қилган эдим. Мана, бугун сизчалик бўлмасам ҳам, ҳар қалай, ниятимга етдим.

Абдулла ака мулойим илжайди.

— Барака топинг. Одамзот ҳасад қилмаслиги керак. Ҳавас қилиши керак. Ҳавас қилган одам муродига етади.

Абдулла ака ҳавасли, инсофли одам эди. Мол, давлат кетидан қувмасди. «Синчалак» қиссаси рус тилида Москванинг «Знамя» ҳамда республикамизнинг «Звезда Востока» журналларида босилди. Икки тилда китоб бўлиб чиқди. Аммо «Шарқ юлдузи» журнаliga бермади. Нега ундай қиласиз, деб сўраганимда, одам боласида инсоф бўлиши керак. Бу журналда асари навбат кутиб ётган қанча ёзувчилар бор. Ўшаларники чиқсин, деди.

«Синчалак» фильми учун ёзган сценарийсига жуда катта пулга шартнома тузилганди. Домла пулини ҳам олди. Боққа келсам, юринг, шаҳарга тушиб чиқамиз, деди. Киностудияга бордик, директордан шу пулнинг икки минг сўмини қайтариб

олишларини талаб қилди. Директор договорни Москвада тасдиқлашган, қайтариб олишга ҳаққимиз йўқ, дейишига қарамай бухгалтерияга кириб пулни топшириб, кассирдан тилхат ёздириб чиқди.

Қайтиб келаётганимизда нега ундай қилдингиз, деб сўрадим.

— Бошқа авторлар билан олти мингга шартнома тузишар экан. Нима учун менга саккиз минг беради? Бунақа пулга муҳтож эмасман.

Домла Москвага пленумларга борганда, албатта, ўша ерда, таълим олаётган аспирантларга, студентларга баҳоли қудрат моддий ёрдам кўрсатарди. Москвада ўқиб олим бўлиб келганлардан биттаси Абдулла аканинг «Синчалак» қиссасини асосиз танқид қилиб чиқди.

— Мана, — дедим Абдулла акага. — Шу нонкўрга ёрдам бергандингиз. Яхшиликка ёмонлик деб шуни айтадилар-да.

Абдулла ака бу гапимга қўшилмади.

— Нима, ўқиб олим бўлгандан кейин мени мақтасин, деб ёрдам берибманми? Илм олсин, муҳтож бўлмасин, деб ёрдам берганман. Энди ўз ақли, илми буюрган ишни қилаверсин.

Эллигинчи йилларнинг охирларида уй-жойдан танқислик сезардик. Буни Абдулла ака билиб юрган экан. Бир куни мени чақириб, ер олиб берсам, уй қура оласизми, деб қолди. Саидахон билан маслаҳатлашиб жавоб беришимни айтдим. Эртасига Саидахон билан икковимиз ғамхўрлиги учун Абдулла акага миннатдорчилик билдиргани уйига бордик. Устоз машинасига ўтқизиб, ишчилар шаҳарчасидаги Янгиариқ кўчасидан ер кўрсатди. Жой бизга ёқди. Кейин билсак, бу жой Абдулла акага ажратилган экан. Шаҳар советига мени етаклаб бориб, номимга қарор чиқаздириб берди. Шу жойга уй қурдик. Дарахт экдик. Эккан гилосимиз нишонага биттагина ҳосил қилди. Пишганда узиб, оппоқ қоғозга ўраб Абдулла акага олиб бордим...

Нимагаки эришган бўлсам, ҳаммасига Абдулла ака сабабчи. У кишига берилган ерга уй қурдим. Меҳр қўйиб парвариш қилган боғини ҳам менга ташлаб кетди. Ҳозир шу боғда устоз чироғини ёқиб ўтирибман.

Илгаригидек, худди Абдулла Қаҳҳор ҳаёт пайтидагидек бу боғдан ижод аҳлининг қадами узилмайди. Шоирлар, ёзувчи-

лар келишади. Ва албатта, Абдулла ака тўғрисида, унинг таланти тўғрисида соатлаб гап бўлади.

Бу боққа келиб, у кишини ёдга оладиганларнинг ҳаммаси устоз ҳимматини кўрган ижодкорлар.

Эркин Воҳидов, Абдулла Орипов, Ўткир Ҳошимов, Учқун Назаров – эндигина қўлларига қалам олиб ижод чорраҳасида ҳардамхаёл бўлиб турганларида устоз Абдулла Қаҳҳор уларнинг қўлларидан тутиб, ижоднинг нурли йўлига олиб чиққан эди. Бугунги етук шоир, ёзувчи бўлиб етишган бу ижодкорлар устозни ёдлаб боққа келишади.

Абдулла Қаҳҳор чинакамига сўз заргари эди. Кичик бир ҳикояси ҳам соат механизмидек аниқ деталлардан ташкил топарди.

Кремлдаги «Оружейная палата» музейида фил суяги ва биллурдан ишланган шаршара макети бор. Битта тугмани боссангиз, биллур худди шаршарадек ҳаракатга келади. Музей ходимининг айтишига қараганда, агар шу шаршара деталларидан бирини олиб кўйса, юзга яқин деталь сочилиб кетар экан. Ўша шаршарани кўриб, Абдулла аканинг ҳикояларини эсладим. У кишининг ҳикояларидан биронта вергулми, сўзми олиб ташланса, ҳикоя сочилиб кетади.

Устоз асарларида ҳар бир сўз ўз ўрнида. Персонаж ҳолати ҳам, тасвирланган буюм ҳам, жумлаларнинг узун ё қисқалиги ҳам асар мақсадига аниқ хизмат қилади. Асарнинг биронта сўзига тегиб бўлмайди.

Мен тажриба учун устознинг «Ўғри», «Бемор», «Анор» ҳикояларидан баъзи сўзларни олиб ташлаб кўрдим. Бўлмади. Ҳикоя бир устунни олиб ташланган айвонга ўхшаб, лапанглаб қолди.

Олтмишинчи йилнинг йигирма саккизинчи апрель кунини Абдулла акага кўрсатиш учун «Турналар» деган ҳикоямни олиб бордим. Ҳикоя у кишига ёқди. Бир жумлани ўчириб ташлаб, «ана энди яхши бўлди», деди.

– Э, яхши бўлмай ўлсин. Барибир битта бўлса ҳам ёқмайдиган жойи чиқди-ку, – дедим.

– Асарингиз бенуқсон бўлиб босилса қандоқ яхши. Битта сўз учун ҳам, битта жумла учун ҳам ёзувчи танқид бўронига учраши мумкин. «Тўлқинлар» деган ҳикоянгизни эсланг. Газетага бостирмасдан олдин менга бир кўрсатиб олганингизда бунақа бўлмасди.

Дарҳақиқат, «Тўлқинлар» деган ҳикоям «Совет Ўзбекистони»да босилгандан кейин Абдулла ака ўқиб, бош чайқаган эди.

– Биттагина жумла шундоқ яхши ҳикояни хароб қипти. Наҳотки ҳайвон учун одам ўлса. Одам одам учун ўлиши керак.

Ҳикояда колхоз раиси бўлган бир аёл селда қолган молларни қутқараман деб, дарёга чўкиб кетарди.

– Ҳикоянинг ҳамма жойи мукамал. Тили ҳам, тасвир ҳам, ҳолат ҳам ниҳоятда яхши. Манаман деган ёзувчи ҳавас қилса арзийдиган ҳикоя. Афсус, битта жумла шунча меҳнатни йўққа чиқазган.

Барибир устознинг бу гапидан ҳам дилим оғриди. У кишининг ҳақ эканликларини орадан уч-тўрт ой ўтиб тушундим. «Литературная газета»да Чингиз Айтматовнинг «Адабиётда инсонпарварлик» деган мақоласи босилди. Унда менинг ҳикоямдаги ҳайвон учун одам ўлиши ғайри инсонпарварлик, деб баҳоланган.

Шунда зўр санъаткорлар бир хил фикрлашларига тан берганман. Абдулла ака нима деган бўлса, Чингиз ҳам худди шундай депти.

Олтмиш иккинчи йили союз боғида «Уфқ»нинг биринчи китобини тугатиш арафасида эдим. Кунлардан бир кун Абдулла ака, шоир, нима ёзясиз, деб сўраб қолди. Мен роман ёзаётганимни, бугун-эрта тугатишимни айтдим.

Абдулла аканинг роман ёзишимга ишонмагани кўзидан билиниб турарди. Унинг бу хил қарашига ғашим келди, бир кўрсатиб қўяй, деб кечаси билан ухламай ромanning қолган охириги бобини ёзиб тугатдим.

Эртасига, тушликдан кейин липа тагида ўтирганимизда Абдулла ака роман нима бўляпти, деб яна сўради. Тугатганимни айтдим.

– Қани бўлмасам, юринг буёққа.

Домла кетидан эргашиб, шийпонга чиқдим.

– Романда бўладиган воқеани эринмай бир айтиб берингчи. Чатоғи бўлса, машинкага бермай тузатасиз.

Мен бир чеккадан айтиб бердим. Охирида Икромжоннинг қочоқ ўғлини тўқайда ов милтиғи билан отиб ўлдириши у кишига ёқмади.

– Зинҳор-базинҳор бундай қила кўрманг. Ўз боласини ўлдирган отани ўқувчи лаънатлайди. Одам ўлдирган киши ижобий қаҳрамон бўлолмайди. Йўқ, бошқа йўл тутинг!

Ҳайрон бўлиб қолдим. Қаёқдан ҳам домлага айтиб берибман. Ҳали битгани йўқ, деб қўяқолсам-ку бўларди-я. Энди қандоқ қилиб тузатаман? Роман бошидан Турсунбойнинг ўлимига тайёргарлик кўриб келганман, қанчалар деталлар, гаплар шу мақсадга бўйсундирилган. Яна бошқатдан ёзиб чиқаманми?

Кечаси билан ўйлаб чиқдим. Тузатишнинг сира иложи йўқ. Бола ўладими, йўқми, отаси отиши шарт. Отмас бўлмайди, роман бузилади. Тонготар пайти калламга ялт этиб бир фикр келди. Юзлаб саҳифаларни тузатмай, сўнгги саҳифаларни бошқатдан ёзмай, бир оғиз сўз билан устоз айтган гапни қилиш мумкин экан. Икромжон ўғлини отади. Аммо ўқ тегмайди. Шунда у «хайрият, тегмади», дейди. Вассалом.

Абдулла акани эрталаб йўқлаб чиқсам, шаҳарга тушиб кетган экан. Кечгача кутдим. Ўша куни боққа қайтиб келмади. Эртасига келиши билан романни қандай қилиб тузатганимни шошиб-пишиб гапириб бердим.

– Мана бу бошқа гап. Иккита сўз билан бир дунё иш қилибсиз! Энди сизга оқ фотиҳа бердим. Романни бира тўла босилиб чиққанда ўқийман.

Юриб эмас, учиб шаҳарга жўнадим.

«Шарқ юлдузи» журналида роман босилиб чиққанда анча вақтгача Абдулла акага кўринмай юрдим. Бу инжиқ одам, албатта, битта-иккита хато топади, деб рўпара келгани юрагим дов бермасди.

Абдулла ака «Муштум»га телефон қилиб, Саид Аҳмад келса, албатта, менга учрашсин, деб тайинлаган экан. Бормай иложим қолмади. Шелковичная кўчасига бурилганимда юрагимни ваҳм боса бошлади. Эшик ёнбошидаги қўнғироқ тугмасини журьатсизгина босарканман, Абдулла аканинг чимирилган қошлари кўзимга кўриниб кетди.

Хайрият, устоз яхши кутиб олди.

– Қўрқманг, романингиз жуда яхши. Ҳатто аъло деса ҳам бўлади, менга жуда ёқди. Кўпдан бери бунақа роман ўқимаган эдим. Ўтиринг, шоир. Гаплашамиз.

Оббо, дедим ичимда. Ёққан бўлса бўпти-да, яна нимасини гаплашарканмиз?

Чой устида романинг фазилатлари тўғрисида узоқ гапирди. Бу гаплар қулоғимга кирмасди. Қачон ўша «гаплашамиз»ни

бошларкин, деб тоқатсизланаман. Асабларимни танбур симидек таранг қилиб қўйиб, ўша «гаплашамиз»ни бошлади.

— Охири чатоқ. Романда айтилган гапларнинг ҳаммаси бу боланинг ўлими билан якунланыпти. Бундоқ бўлмаслиги керак.

— Домла, роман журналнинг икки сонида босилиб, тарқаб бўлди-ку, нимасини тузатаман?

— Тузатинг деяётганим йўқ. Алоҳида китоб бўлиб чиқишига битта чиройли боб қўшинг. Икромжонни яхши кайфиятда бир кўрсатиб қўйинг. Ўқувчи сал эркин нафас олсин.

Айтмоқчи бўлган гапини тушундим. Дарров хўп, деб ваъда қилдим. Уйга келиб ўйлаб-ўйлаб Икромжоннинг ёғоч оёғини ечиб қўйиб, Дилдорнинг ўғлини тиззасига олиб ўтирганини, болани онаси олиб кетганда тўнининг барида гўдак ҳиди қолганини, бу ҳиддан гангиганини ёздим.

Союз клубида қандайдир мажлис бўлаётган эди. Абдулла ака президиумда ўтирарди. Юраги сал безовта бўлди, шекилли, менга бир буклоғлиқ қоғоз туширди. Ўқисам: «Биринчи уйдаги вешалкада менинг пальтом бор. Шунинг чўнтагидан қалитни олиб, машинанинг кармашкасидан дорини келтириб берсангиз. Юрагим оғрияпти», — деган ёзув.

Дорини олиб келиб, президиумга чиқиб қўлига бердим. Ёнидан жой кўрсатиб, ўтиринг, деди. Тилининг тагига валидол ташлаб бирпас жим ўтирди. Кейин сал чеҳраси ёришиб, романни нима қилдингиз, деб сўради.

Ёзганимни олиб келган эдим. Қўлига бериб, пастга тушиб жойимга ўтирдим. Икки кўзим домлада. Кўзойнак тақиб қўлёзмамни ўқияпти. Юзидан ёққан-ёқмаганини билиб бўлмасди. Ҳаммаси бўлиб машинкада тўрт саҳифа бобни Абдулла ака шошилмай ўқиди. Охири қоғоздан бош кўтариб бирпас ўйлашиб туриб қолди. Кейин залдан мени қидириб майин илжайиб қўйди. Хайрият-э, деб юборибман!

Ёнимда ўтирган танқидчи Умарали Норматов, нимага унақа деяпсиз, деб сўраб қолди. Кейин айтаман, деб тирсагидан босиб қўйдим.

Мажлис тугагандан кейин Абдулла ака чиройли боб ёзганимни айтиб, бу китобни Ҳамза мукофотига қўйиш керак, деди.

Ўша куни мен дунёдаги жамики ёзувчилар ичида энг бахтлиси эдим!

Кувончим танамга сифмасди. Ёзувчилар союзига борганимда Абдулла ака билан учрашиб қолдим. У киши бир гап айтди. Дунё кўзимга қоронғи бўлиб кетди.

— ТошДунинг филология факультетида романингизни муҳокама қилишмоқчи. Бир-иккита қитмир олимчалар романи йўққа чиқазишмоқчи, хушёр бўлинг. Бунга йўл қўймаслик керак.

Нима қилишимни билмай ҳайрон бўлиб турган эдим, Абдулла аканинг ўзи менга далда берди.

— Хафа бўлманг. Муҳокамага мен ҳам бораман. Қани, улар билан бир беллашиб кўрайлик!

Мажлисга табиатим тирриқ бўлиб бордим. Уч-тўрт кишининг романи бадном қилиш учун жиддий тайёргарлик кўргани билиниб турарди. Зал тўла одам. Студентлар ҳам, ўқитувчилар ҳам кўп. Йиғилган студентлар Абдулла акани асарлари орқали билишарди. Кўпчилиги ўзини кўрмаган, овозини эшитмаган эди. Студентлар шовқин кўтариб, муҳокамани Абдулла Қаҳҳор бошлаб берсин, дейишди. Факультет декани Абдулла Қаҳҳорга сўз беришга мажбур бўлди.

Абдулла Қаҳҳор ўзига хос қисқа-қисқа жумлаларда, аниқ ва таъсирли қилиб романнинг фазилатларини гапирди. Роман бугунги ўзбек адабиётида ижобий бир воқеа деб баҳолади. У ўз фикрини романдан мисоллар олиб исботлаб берди.

Шундан кейин яна бир икки одам сўзга чиқиб романга яхши баҳо берди. Китобни бадном қилишга уринганлар қиличи синиб, қалқони тешилган сарбоздек бўшашиб қолишди. Сўзга чиқишга журъат қилолмай рўйхатдан ўз номларини ўчиртириб қўйишни сўрашди. Аммо баъзи танқидчилар ҳарқалай романга бир-иккита кесак отиб қолишди.

Шундай қилиб, устоз адиб аралашиб, «Уфқ»ни маломатдан қутқариб қолди.

Сал кун ўтмай роман Ҳамза номидаги Давлат мукофотига номзод қилиб кўрсатилди. Шу муносабат билан Абдулла Қаҳҳор газетага роман номзодини қувватлаб бир мақола ёзди. Мақолада айтилган гаплар ўша муҳокама мажлисидаги нутқининг тартибга келтирилган нусхаси эди.

Ўша йили Ҳамза мукофоти ҳеч кимга берилмади. Бунга менинг китобим ва мақола ёзган Абдулла Қаҳҳор сабаб бўлганди.

Мақола «Яхши ёзувчиларимиздан Саид Аҳмаднинг «Уфқ» китоби тенгқурлари орасида ярқираб турибди» деб бошланарди.

Юқори лавозимда ишлайдиган бир ёзувчи ўртоғимизнинг романи ҳам «Уфқ» билан тенг ёзилган эди. Абдулла ака «тенгқурлари» деб ўша романга шама қилган эди. Абдулла Қаҳҳорнинг номини ҳам эшитишни истамайдиган бу одам мукофот тақдирини ҳал қиларди. Шундай қилиб, «Уфқ» баҳона Асқад Мухтор ҳам, Шайхзода ҳам мукофотдан қолиб кетишди.

Барибир орадан ўн тўрт йил ўтиб, «Уфқ» шу мукофот билан тақдирланди. Афсуски, Абдулла ака мен лауреат унвонини олганимда оламда йўқ эди.

Устоз адиб ўзига хиёнат қилган одамни асло кечирмасди. Улардан нафратланарди. Ўз тили билан айтганда, ўшанақаларни «бошидаги шапкасининг тугмасидан оёғидаги ботинкасининг учигача» ёмон кўрарди.

Умуман Абдулла ака тенги устозларнинг ҳар бири ўзига хос бир олам эди. Бири ҳазилга мойил, бири ниҳоятда жиддий, бири бепарво, бири зукко.

Масалан, Фафур ака катта-кичикка хафа бўлмасмикин, деб ўтирмай, ҳазил қилаверарди. Ҳазилнинг оғир ботганини билса, эртасига уйига бориб бўлса ҳам узр сўраб, кўнглидан чиқазиб юборарди. Ойбек ака бачканаликни суймасди. Жиддий, доно гапларга ўч эди. Шайхзода бировдан хафа бўлганини сира сездирмай ичига ташларди. Миртемир ака олдин яхшилаб узр сўраб, кейин ҳазил қиларди.

Абдулла ака билан Фафур Фулом кўпинча гапи-гапига тўғри келмай «жиқиллашиб» қолишарди. Иккови ҳам пичингга уста, гапни яхши мергандек аниқ мўлжалга урадиганлардан. Фафур аканинг ҳазили меъёридан ошганда Абдулла ака «жирилларди». Абдулла аканинг ҳазили меъёрига етмаёқ Фафур ака «лўлилик» қиларди. Шундай қилиб, улар бир-бирлари билан тез-тез аразлашиб, маълум вақтгача ораларидан «қора мушук» ўтиб, борди-келди қилмай юришарди.

Минг тўққиз юз олтмиш иккинчи йилнинг тўққизинчи май куни ёзувчилар боғида маёвка бўлиши керак эди.

Фафур Фулом негадир эрталаб соат тўққизлардаёқ боққа келиб олган эди. Ижодий уй ходимлари икки туп азамат липа тагига жой қилиш билан банд. Боғ директори Сергей Айрапетянц Фафур акага дастурхон ёзиб, бир ликопчада янги чиққан қулупнай, яна бир ликопчада эртапишар гилос қўйди.

Ўша кезларда мен боғда яшаб, Азиз Несиннинг ўзбек тилида чиқадиган ҳикоялар тўпламини таҳрир қилаётган эдим.

Ғафур акага чой олиб келиб ёнига ўтирдим. У мен қуйиб берган чойни истар-истамас ҳўплаб, Абдулла Қаҳҳорнинг боғига ҳадеб қарайверди.

Бундан икки ой олдин Ғафур ака билан Абдулла ака гап таллашиб, бир-бирлари билан аразлашиб қолишган эди. Абдулла аканинг айвонидан Маъмуржон Узоқовнинг лентага ёзиб олинган қўшиғи баралла эшитилиб турарди.

– Домланг нима иш қилипти? – деб сўради Ғафур ака ногаҳон.

Ғафур акага алам қилсин деб, атайин ошириб гапира бошладим.

– Э, иш катта, домла маёвкага келган меҳмонлар кириб қолиши мумкин, деб дастурхонни ноз-неъматларга тўлдириб ташлаган. Қазии дейсизми, сомса дейсизми, ҳасип дейсизми, варақи дейсизми...

Ғафур ака қўл силтаб, гапимни бўлди.

– Мунча эзмаланасан! Гапни чўзмай тўғрисиини айт. Мени ҳам дастурхонга чақирармикин?

– Билмасам, – дедим. – Аразлашиб қолгансизлар-ку. Чақирмаса керак.

Ана шу кейинги гапим мўлжалга бориб тегди. Ҳамма вақт, ҳар қандай тўкин дастурхоннинг азиз меҳмони бўлган Ғафур Гуломдек бир одам буёқда қолиб қаёқдаги «қаланғи-қасанғи ёзувчилар» меҳмон бўладими, деб ўйлаётгани шундоққина кўзидан билиниб турарди.

– Чақирмайди-я, чақирмайди! – деди ўз гапи ўзига нашъа қилиб. – Минг йиллик қадрдоним бўлатуриб чақирмайдимми?

– Шунақа экан нега аразлашасиз? Уришманг эди-да!

– Домлангни тили ёмон. Турган-битгани заҳар.

Ғафур ака шундай деятуриб, патнисдаги ликопчаларни дастурхонга зарда билан қўйди-да, қани тур, ол буни, деди.

Патнисни қўлимга бериб, ўрнидан турди.

– Сен буни чирманда қилиб чаласан, мен ўйинга тушиб, боғига кириб кетаверамиз.

Мен патнисни черта бошладим. Ғафур ака ярим тожикча, ярми ўзбекча ашула бошлаб ўйинга тушди-да, боққа йўрғалиб кета бошлади.

Абдулла ака Тожикистоннинг Ашт қишлоғида, рафиқаси Кибриёхоним Самарқандда туғилган. Иккови ҳам тожикчани

якши билишарди. Фафур ака атайин уларга тегажоғлик қилиб шунақа ашула бошлаган эди.

Қанд есанг киссамга-ё
Қандалатига қарзим бор.
Шер Абдулла жоно,
Шер Абдулла жон!..

Ногоҳон ашуладан ҳайрон бўлиб, ичкаридан чиққан Абдулла ака шох ташлаб ўйнаб келаётган Фафур акани кўриб кулиб юборди. У кичкинагина пичоқча билан апельсин арчиб турган эди. Фафур ака атайин буралиб-буралиб шох ташлаб, минг хил муқомлар қиларди.

– Бўлди, бўлди, ярашдик. Ўйинни тўхтат, жинни! – деди Абдулла ака.

Фафур ака ўйинни тўхтатмай, деди:

– Кечирдим, деб айт. Бўлмаса, шу ўйнаганимча ўйнаб, қайтиб чиқиб кетавераман.

– Бўлди, кечирдим, – деди Абдулла ака.

Иккови кучоқлашиб кўришиб кетишди. Униси, вой соғинтирдинг-ку, деса, буниси кечадан бери тушимга кираётган эдинг, деди. Ораларидан худди ҳеч гап ўтмагандек, апоқ-чапоқ бўлиб шийпонга чиқишди. Айтганимча, дастурхон ниҳоятда безатилган эди. Ўтиришди. Фафур ака менга имлади.

– Ҳой, бола, ишинг битди, энди сен кетавер.

– Нега кетарканман? – дедим. – Бу уйда мен ҳам меҳмон, сиз ҳам меҳмон. Кетмайман!

Шийпондан Чимён тоғлари аниқ кўриниб турарди. Ҳаво тоза, заррача губор йўқ. Девор тағларига экилган смородина гуллаган. Ҳиди боғ ичида айланиб юрипти. Чирчиқ тарафдаги боғлар оппоқ гулларга бурканган. Шийпон шифтига уя кураётган икки қалдирғоч тинимсиз келиб-келиб турибди.

Икки дўст бир-бирини жуда соғинишган экан. Гаплашмаган гапи қолмади.

Икковининг сирлашадиган гапи бор шекилли, менинг ўтиришим малол келгандек, тез-тез қараб қўйишди. Фафур ака жаҳл билан деди:

– Қанақа боласан! Единг-ичдинг, бўлди-да. Бор, Кибриёхонга қараш. Нима қиласан, ўзингдан катталарнинг гапига кулоқ солиб?!

Ғафур ака, қаттиқроқ гапириб юбордим, хафа бўлди, деб ўйлаб, гапнинг буёғини қизиқчиликка буриб юборди.

— Сен ҳам катта ёзувчи бўлганинга ёш ёзувчи шогирдларингга шунақа зарда қилиб, хумордан чиқарсан, — деб, бир қошини учириб қўйди.

Ўша куни икки дўст ўзгача бир яйраб, кулишиб ўтиришди.

Соат ўн иккидан сал ошганда липа тагига одамлар йиғилиб бўлди. Яшин ака, Ғафур билан Абдуллани чақир, деб одам киритди.

Чиқиб кетишаётганда Ғафур ака менга қараб: «Маза қилдинг-а», деди. Мен нега маза қиларканман, деб ҳайрон бўлдим.

Маёвка жуда яхши ўтди. Санъаткорлар ҳам таклиф қилинган экан, қўшиқлар авжга чиқди.

Ғафур ака давранинг гули бўлиб, ҳаммани оғзига қаратиб ўтирди. Ашула айтди, ўйинга тушди, аскияга қўшилди. Бир қанча ёзувчиларга ҳазил шеърлар тўқиди.

Ўша куни шийпонда икки дўстнинг бир-бирини ялаб-юлқаб ўтказган дақиқаларини эсдалик учун суратга тушириб қўйдим.

Китобларда, журналларда тез-тез босилиб турадиган икковининг суратини минг тўққиз юз олтмиш иккинчи йили тўққизинчи май — Ғалаба куни плёнкага туширган эдим.

Ўша куни кечқурун суратни ишлаб, қоғозга кўчириб Абдулла акага икки нусхасини бердим. Кейин шу сурат ҳақида битта китобингизни эсдаликка ёзиб беринг, деб сўрадим.

Абдулла ака китобини бермади.

— Биз ҳар куни кўришиб турадиган кишилармиз. Эсдалик ё узоқ одамга берилади ё ўладиган одамдан олинади. Ҳозирча тирикмиз. Эсдаликнинг ҳожати йўқ, — деди.

Бу гапнинг маънисига ўша вақтда тушунмаган эканман. Орадан беш йил ўтгандан кейин тушундим. Бир умр дилимда армон бўлиб қолган бу воқеани ҳаяжонсиз гапириб бўлмайди.

Кейин гаплашамиз.

III

Марҳум бўлиб кетган устозлар ҳақида хотиралар ёзарканмиз, биз ҳам шу зотлар сафида эдик, деган маънода иш тутмаслигимиз керак. Ғафур Ғуломлар, Ойбеклар, Абдулла

Қаҳдорлар олдида биз қўл қовуштириб турадиган шогирд-баччалар эдик. Шу устозларнинг ҳар бир сўзи, ҳар бир сатри мўътабар дарслик бўлганини мутлақо инкор қилиб бўлмайди. Уларнинг обрўсига, тутган мавқеига шерик бўлишга асло ҳаққимиз йўқ.

Абдулла Қаҳҳор ана шунақа иш тутадиганлар тўғрисида «Ўз фойдасини кўзлаб менга меҳрибончилик қиляпти», — деб айтарди.

Хотирани бичиб-тўқимасдан, йўқ фазилатларни бор қилмасдан аниқ ва рост ёзиш керак.

Устозларимизнинг умри фақат минбарларда, олқишу гулдирос қарсақлар остида ўтган эмас, оддий бир инсон сифатида ғам-андух чеккан пайтлари ҳам, дилига озор берган дўстларидан ранжиган дамлари ҳам кўп бўлган.

Устоз Абдулла Қаҳҳор ўта таъсирчан одам эди. Жиндакина илиқ гапдан кўнгли тоғдек кўтариларди. Кичкинагина ноҳақ гапдан пинҳоний азоб чекарди. Кўпинча у аламларини ичига ташларди. Шундай аламлар йиғилиб қолганда ҳаммасини жамлаб, қаҳр-ғазаб билан кўпчилик ўртасида тўкиб соларди.

Абдулла ака шодлигини ҳам, аламини ҳам оддийгина қилиб айтиб қўяқолмасди. Фақат Қаҳҳоргагина хос бўлган, эшитган одам бир умр эсидан чиқазолмайдиган қилиб айтарди.

Яхшилиқни билмайдиган бир ёзувчи тўғрисида шундай деган эди: «Бу одам тўнқарилиб қолган кўнғизга ўхшайди, ўнглаб қўядиганларнинг қўлини саситади». Журнал ёки газетани ўз савиясига мослаб олган редакторлар тўғрисида бундай деганди: «Редакция эшигини ўз бўйига мослаб қуриб олган, катта ёзувчилар бу эшикка сифмайди». Талантсиз ёзувчилар тўғрисида: «Бу одам адабиётга эшикдан эмас, ўғри мушукка ўхшаб туйнукдан тушган», «Манавиниси кўчадан ўтиб кетатуриб, оёғи тойиб союз эшигининг ичкарасига йиқилган. Ҳалигача чиқиб кетолмайди», «Ўзи ёзолмайди, адабиётда мен ҳам борман, деб мажлисларда овоз чиқазиб туради», дерди. Адабиётга ҳадеб аралашаверадиган баъзи бир лавозимли кишилар тўғрисида қуйиб гапирарди. «Нима учун жарроҳга беморнинг у еридан эмас, бу еридан кес, демайди. Нима учун учувчига самолётнинг у мурватини эмас, бу мурватини бура, демайди, нима учун арқондаги дарвозга, манавинақа юриш керак, деб кўрсатмайди. Адабиётни осон иш деб ўйласа керак, ҳадеб ана ундоқ ёз, мана бундоқ ёз, деб ўргатаверади».

Баъзан мажлисларимиз эзма нотиклар ҳисобига чўзилиб кетарди. Кўпчилик чекиш баҳонасида чиқиб кетарди. Абдулла Қаҳҳорга сўз берилиши билан ҳамма гур этиб яна залга кирарди. Ўша йиғинда энг керакли гапни Абдулла ака айтарди. Айтганда ҳам ўзига хос, қаҳҳорона қилиб айтарди.

Абдулла ака фикрини ҳеч ким айтолмайдиган, ҳеч кимнинг эсига келмайдиган образли қилиб айтарди.

«Толстой бобонинг асарлари қазига ўхшайди, чайнаган саринг мазаси чиқаверади», деган гап ҳам Абдулла акадан қолган.

Ҳамза номидаги академик театрда бир пьеса қўйилди. Асар ҳеч кимга ёқмади. Абдулла ака бу тўғрида бундай деди:

– Бу асар театрни бой қилиши мумкин. Томошабиндан киришига ҳам, чиқиб кетишига ҳам пул олиш керак. Айниқса, томоша тугамасдан ташлаб чиқиб кетадиганлардан ҳар қанча сўрасанг беради.

Ўлмас Умарбеков ёшлар орасида кўзга кўриниб қолган ёзувчилардан эди. Республика газета-журналларида яхши-яхши ҳикоялари босиларди. Абдулла Қаҳҳор ҳам унинг ҳикояларини кузатиб юрган экан. Бир куни боғда айланиб юрганимизда: «Шу бола анча пишиб қолди. Келгусида дурустгина ёзувчи бўлади», – деди.

Союз секретариатининг навбатдаги йиғилишида бир неча ёш ёзувчилар союз аъзолигига ўтади, деб эшитдим-да, Ўлмасга телефон қилиб, союздан анкета олиб, аъзоликка ўтиш ҳужжатларини тайёрлашини айтдим. Ўзим тавсия ёздим. Иккинчи тавсияни Абдулла акадан оламиз, деб, у кишининг боғига бордик.

Абдулла ака очиқ чеҳра билан кутиб олди. Ўлмасга ҳикояларини ўқиганини, ўқиганлари асосан маъқул бўлганини айтди. Бир қанча маслаҳатлар берди. Қайси классикни кўпроқ ўқиш кераклигини, умуман ҳикоячи бўлман, деган ёш ёзувчи албатта ва албатта Чеховни астойдил ўрганиши кераклигини тайинлади. Кейин ҳозир қанақа ҳикоя ёзмоқчилигини сўради.

Ўлмас Умарбековнинг фикр доираси кенглиги, кўп ўқиганлиги, ўзини тутиши, одоби унга ёқди.

Мен домлага Ўлмасни Союзга ўтказсак, атайлаб сиздан тавсия олгани келдик, деб айтдим. Абдулла ака ўйланиб қолди. Унинг ҳозирги ҳолатидан тавсия ёзиб бермаслиги шундоққина билиниб турарди.

– Ҳозир ёзиб беролмайман. Майли, ўн беш кундан кейин ёзиб беришим мумкин.

Қизиқ гап бўлди-ку. Ўн беш кунда камчилиги бўлса тузалиб, таланти бўлмаса талантли бўлиб қолармиди? Гапни ҳазилга бурдим:

– Домла, ёзишга ҳозир қоғозингиз йўқмиди? Бирор жойдан ўн беш кундан кейин қоғоз берамиз, деб ваъда қилишганмиди? Агар ҳўп, десангиз, бир-икки пачка қоғоз бериб туришим мумкин.

Абдулла ака кулиб юборди.

– Э, шоир-е, қоғоз кўплигидан ёзувчи кўпайиб кетяпти-да. Қоғоз кўп, деб ёстиқдек-ёстиқдек романлар пайдо бўляпти. Гап қоғозда эмас. Гап Ўлмасни эҳтиёт қилишда. Уни ёмон ёзувчилар сафига эмас, яхши ёзувчилар сафига кўшайлик.

Домланинг жумбоққа ўхшаган гапларига Ўлмас иккимиз тушунолмадик. Ўлмас икки қулоғигача қизариб, бурнининг учи терлаб, ҳижолатдан ўзини қаёққа кўйишини билмасди. Абдулла ака бир сўзли одам бўлганидан гапидан қайтмади. Ўлмас икковимиз ўсал бўлиб қайтиб кетдик. Орадан ропп-роса ўн беш кун ўтганда Абдулла ака «Муштум»га телефон қилди:

– Ўлмасга айтинг, келиб тавсияномасини олиб кетсин.

Абдулла Қаҳҳор «Ўлмас Умарбеков яхши ёзувчи бўлиб етишди, уни Ёзувчилар союзи аъзолигига ишонч билан тавсия қиламан», деб ёзган эди.

Орадан бир ойча ўтиб, Ўлмас Союз аъзолигига қабул қилинди. Қабул пайтида Абдулла ака сўзга чиқиб, адабиётимизга пишиқ, билимли, маданиятли бир адиб кириб келганини ишонч билан айтди.

Мажлисдан кейин домла Ўлмасни табриклар экан, ўша куни нима учун тавсия ёзиб бермаганини айтиб берди.

– Секретариатнинг ўша йиғилишида тўртта ниҳоятда талантсиз қаламкашни Союзга олишмоқчи эди. Ҳарчанд қаршилик кўрсатсам ҳам, гапим ўтмади. Уларнинг бири театрда пьеса қабул қиладиган, бири грампластинка идорасида шоирларнинг овозини ёзиш бўйича редактор, яна бири нашриётда бўлим мудирини, бири киностудияда ёзувчиларга таржима берадиган бошлиқ экан. Уларнинг биронтаси адабиётда из қолдирмайдиган «ўлик жонлар» рўяхатини тўлдиришдан бошқага ярамайдиган кишилар эди. Мен Ўлмас ўшалар би-

лан Союзга кирмасин, таржимаи ҳолида «шундоқ талантсиз кишилар билан союзга ўтган» деган хотира қолишини истама-гандим.

Абдулла ака башорат қилган экан. Ўша кишилар адабиёт-га иш бермади. Ўзидан-ўзи сирғалиб, Союз аъзолари сафидан чиқиб кетди.

Орадан шунча йиллар ўтса ҳам, Ўлмас ўша воқеани тез-тез эслаб туради.

Олтмиш бешинчи йил бўлса керак. Ўзбекистон радиоси Бухоро областига бағишлаб каттагина эшиттириш қилди. Бухоро радиосининг ходими ёш ёзувчи Неъмат Аминов бир ҳажвий ҳикоясини ўзи ўқиди. Ҳикоя қаҳрамони орқада қолиб кетган, ўтмишда ҳам дурустгина иш қилмаган, лекин ўзини «ҳукумат учун катта ишлар кўрсатган» деб билади. Унда на илм, на ҳунар бор. Қандайдир кичкинагина архив идорасида қоровуллик қилади. Ёзувчи унинг портретини ниҳоятда жонли қилиб тасвирлаган.

Абдулла ака ҳам радиодан эшитган экан. Мендан автори ким, қанақа одам, деб сўради. Айтиб бердим.

— Кўп йиллардан бери Бухородан проза ёзадиган чиқмаётган эди. Энди чиқибди. Чиққанда ҳам, ярқ этиб, бирдан кўпчиликнинг кўзига тушадиган бўлиб чиқибди. Ҳикояси шунчалик пишиқ-ки, ҳар бир сўзи орасидан Бухоро кўриниб туради. Бутун бир Бухорони буклаб-буклаб битта ҳикоянинг ичига жойлаб қўяқопти. Тилини қаранг, жумлаларнинг оҳангига эътибор беринг. Бу боланинг кўзи ҳам, қулоғи ҳам ўткир экан. Ўзбекларнинг Зошченкоси бўлиб кетиши мумкин. Тошкентга келса бир олиб келинг, ўзини кўрай. Билими қанақа, савияси, маданияти, одоби қанақа...

Неъмат Тошкентга келганда Абдулла ака Москвага кетган эди, кўришолмадик. Янаги келганида дам олишда эди. Хуллас, Неъмат Аминов ажойиб инсон, бетақрор санъаткор устози Абдулла Қаҳҳор билан юз кўришолмай армонда қолди.

Абдулла ака олтмиш саккизинчи йилда бизни доғи ҳасратда колдириб ташлаб кетган эди.

Абдулла Қаҳҳор жуда яхши таржимон эди. У таржимачиликни касб деб билмасди. У рус классик ёзувчиларининг асарларини тезроқ ўзбек ўқувчисига бир бутун ҳолда етказиш учун таржималар қиларди. Н. Гоголь, А. Чехов, Л. Толстой асарла-

ридан намуналар таржима қилганди. Абдулла ака таржима жараёнида ўзи ҳам ўрганарди. Барибир у таржимон эмас, ёзувчи эди.

Олтмиш бешинчи йили боққа домладан хабар олишга келган эдим. У қаёққадир чиқиб кетган экан. Стол устида битта дафтар тўла қорақалпоқча сўзларга луғат ёзилган. Ҳайрон бўлдим. Қорақалпоқлар ҳаётидан бир нима ёзмоқчи шекилли, деб ўйладим.

Абдулла ака Қибрайдаги хозтовар магазинига лампочка олгани чиқиб кетган экан, қайтиб келди. Гапдан-гап чиқиб, «луғат»ни кўрсатдим.

Абдулла ака бир ёш қорақалпоқ ёзувчисининг қиссаси кўлига тушиб қолганини, қисса унга жуда ёққанини айтди.

— Шунинг ўзбекчага таржима қилмоқчиман. Қиссада жиддий гаплар бор. Йўлида тўсиқлар пайдо бўлиши мумкин. Кўп сўзларга тушунмаяпман. Шунга алоҳида луғат тузиб, биладиганлардан сўрамоқчиман.

Бу Абдулла Қаҳҳор таржима қилиб, ўзи аралашиб нашр қилдирган Тўлепберган Қаипбергенонинг «Бир совуқ томчи» қиссаси эди. Қисса ўзбек китобхонларининг эътиборини қозонди. Адабий танқид ҳам унга юқори баҳо берди.

Абдулла Қаҳҳор баҳона бўлдию, Қаипбергенонинг кўзи битиб қолган булоқдек димиқиб турган ижоди ярқ этиб юзага чиқиб олди.

Абдулла ака озиқ-овқат ва кийим-кечак магазинларига деярли кирмасди. У киши кўпинча маданий моллар магазинидан қоғоз, машинка лентаси ва авторучка харид қиларди. Ҳар кўчага чиққанда, албатта, темир-терсак дўконига кирарди. Машинага ҳар хил ключлар, катта-кичик болғаю арралар, сув тортадиган, дарахтга дори пуркайдиган моторлар харид қиларди. Боғда шунақа насосу пуркагичларнинг аллақанчаси бузилиб ётганини ўз кўзим билан кўрганман. Ҳозир ҳам боғдаги гаражда Абдулла акадан қолган уч-тўртта пуркагич, учта бузуқ насос ва аллақанча темир асбоблар бор.

«Ота касби ҳам қондан ўтади шекилли, дерди Абдулла ака. — Отам темирчи эдилар. Мен ҳам темирни кўрсам, кўзларим яшнаб кетади. Уйга судраб келавраман».

Абдулла ака сира бекор турмасди. Ёзиб ёки ўқиб чарчанида машина моторини кавлаштирарди. Уйга электр қўнғироқларини, розеткаларни ўзи ўрнатарди. Қачон боққа борсам

отвертками, омбирми кўтариб юрганининг устидан чиқардим.

Бир куни борсам, қоғозга аллақандай схемаларни чизиб ўтирипти. Бу нима, дегандек унга қарадим.

– Менга қаранг, битта патрондаги лампочкани иккита включатель билан ўчириб-ёндирса бўладими?

Буни сира ўйлаб кўрмаган эканман. Ҳайрон бўлдим. Йўқ, дедим. Биттасида ўчирилса, лампочкали патронга ток келмайди. Иккинчисини қанча бураманг, узилган симдан ток ўтмайди, дедим.

– Менам шунақа деб ўйлагандим. Бир танишимникига борганимда айвон шифтидаги лампочкани ҳам ҳовлидаги, ҳам уйдаги включательдан ёқиб ўчирадиган қипти. Сирини сўрасам, айтмади. Ҳозир шунга бош қотириб ўтирибман.

Кибриё опа гапга аралашди:

– Домлажон, бўлмаган ишга бошингизни қотириб нима қиласиз. Шунақа майда, кераги йўқ нарсаларга ўралашиб, ёзишдан қолиб кетяпсиз...

Домла, сиз аралашмай тулинг, дегандек бир қараб қўйдим, яна гапини давом эттирди:

– Мен шу сирни билишим керак. Союзга, нашриётларга борганимда машинам соатлаб кўчада қолиб кетади. Бегона одам калит солиб юргизолмайдиган секрет ясамоқчиман.

У киши гапидан қайтмайдиган одам эди. Ўша айтган «секрет»ни ясаб, машинага ўрнатди. Ўрнатди-ю кетидан иш-кал чиқиб қолди. Синов пайти электр токи замикание бўлиб, машина мотори гурр этиб ёниб кетди. Устига эски қоп, клеён-калар босиб, капотини ёпиб зўрға ўчириб олдик.

Мен ҳазиллашиб, яна «секрет» ясайсизми, деб сўрадим.

– Албатта, ясайман. Машинанинг ҳаммаёғи ёниб кетса ҳам, барибир ясайман.

Абдулла ака айтганини қилди. Машина моторини ўт олдирадиган калитдан бошқа яна бир жойга включатель ўрнатди. То ўша ўрнатган нарсасини бурамаса, калит солган билан мотор ўт олмайди.

Домла магнитофонга ишқибоз бўлиб, эртадан-кечгача чувалашиб кетган ленталарни гилдиракка ўраб кунини кеч қилади. Фотографияга ишқибоз бўлиб, бир дунё ашқол-дашқол сотиб олди. Икковимиз бир бўлиб, қўш фотоаппарат билан кўринган нарсанинг суратини оламыз. Сурат бузила-

вергандан кейин ҳеч ким бизга сурат олдирмайдиган бўлди. Қушларнинг, қўй-қўзиларнинг суратларини олиб юрдик.

– Шуни яхши ўрганишим керак, – деди Абдулла ака.
– Узоқ-яқин юртларга, чет элларга бораман. Билиб қўйган яхши-да!

Абдулла ака фотога астойдил қизиқиб, охири ўрганиб олди.

Домла Тошкентнинг энг интизомли, яхши шофёрларидан бири эди. Радиоприёмникни, қулфларни ўзи тузатарди. Фақат рўзғор ишларига қарашмасди. Нега ундай қиласиз, деб сўраганда ҳазилга оларди. «Мен қадимги замон эркаклариданман. Эркак одамнинг вазифаси – топиб келиш, хотин кишининг вазифаси – куйдириб-пишириш», дерди.

Аслини олганда, Кибриё опа у кишини анчагина «эрка» қилиб қўйганди. Опа ниҳоятда қўли ширин пазанда эди. Пиширган таомини еб тўймасдик. Абдулла акани чақмоқдек қилиб кийинтириб қўярди. Аммо у киши машинага уриниб, кунига икки-уч марта қўйлак алмаштирардилар. Опа кийимларни ювиб, дазмоллашдан сира эринмасди.

Сафарларда юрганимизда ҳам Кибриё опа бозор қилиб, «ошхона»ларнинг қозонида бирпасда бирор нима пишириб чиқарди. Боғ ишларига ҳам ўзи одам топиб келарди.

Кибриё опа Кисловодскка кетганда Абдулла ака ўт босиб кетган гулзорни кетмонлайман деб, уч-тўртта яхши атиргулнинг томирига кетмон уриб юборибди. То Кибриё опа келгунча ўша гуллар қуриб қолди.

Абдулла ака уйда ҳам, боғда ҳам меҳмонга ўхшаб юрарди. У фақат ёзарди, ўқирди, машина тузатарди.

Хотини уёқ-буёққа кетган пайтларда у киши худди етим болага ўхшаб, бўйнини қисиб юрарди.

Очигини айтганда, Абдулла акага жуда рўзғорбоп, уйим-жойим дейдиган, эрни кафтида кўтариб юрадиган ажойиб хотин учраган эди. Кибриё опани мақтаб қолган пайтларимизда у тўппа-тўғри, гапинг рост демай, ўзига хос жавоб қайтарарди.

– Хотин олишга уста бўлиб кетганмиз-да, – дерди.

Эр-хотин янги келин-куёвлардек бир-бирини ялаб-юлқаб яшашарди. Уларнинг ораларида «қора мушук» ўтишига Кибриё опанинг баъзан ательега бориб туриши сабаб бўларди.

У кишини ательега Абдулла ака машинада олиб борарди. Опа бир кириб кетганича бир-икки соат қолиб кетган пайтла-

ри ҳам бўлган. Шунинг учун опа машина ичига ўн-ўн бешта «Огонёк» журналини ташлаб қўярди. Барибир Абдулла ака бу журналларни ўқиёлмасди. Бунга сабаб қоп орқалаган, чамадон кўтарган, бола опичлаган эркагу хотинлар келиб, уни тинч кўйишмасди.

– Ҳой шопир, вокзалга неча пулга оборасан?

– Шопир болам, Чуқурсойга обормаисанми?

– Абай бозоригача қанча оласан?

Абдулла ака шунақалардан безор бўлиб, машинани қулфлаб йўлгага чиқиб, бетоқатлик билан Кибриё опани кутарди.

Ана шунақа ателье сафарларидан иккови жиқиллашиб, «пўм» бўлиб қайтишарди.

Барибир, улар бир-бирларига жуда меҳрибон эдилар.

Абдулла аканинг қанд касали бор эди. Кейинги пайтларда оёғи оғрий бошлади. Бир куни уйига борсам Кибриё опа Абдулла аканинг оёғини силаб, бир қўли билан китоб варақлаб, овоз чиқазиб ўқияпти. Ўшанда Абдулла ака мендан хижолат бўлиб, ҳазил қилди: «Яхши эркак хотинидан 100 процент фойдаланади». Боғдаги уйнинг орқасига икки-уч жўяк қовун экишган эди. Дурустгина ҳосил берганди. Шу қовунлар пишганда Абдулла ака мени чақириб, келинг, бир қовунхўрлик қилайлик, деб қолди.

– Эти сеники, суяги меники, деган гап бор-а. Бугун шунга амал қиламиз. Бир чеккадан қовун узиб сўяверасиз. Ширини сизники, бемазаси меники.

У кишининг бундай дейишига сабаб қанд касали бор одам ширин нарса емаслиги керак. Ўша куни тўртта қовун сўйдим. Тўрттови ҳам ширин чиқди. Абдулла акага роса алам қилди.

Ҳозир боғда тўрт туп Абдулла акадан қолган анор бор. Ҳаммаси аччиқ. Атайлаб қидирсанг ҳам бунақа аччиғини тополмайсан. Эрта баҳордан парвариш қилиб кузда ҳар бири чойнакдай-чойнакдай келадиган анорларни узаман. Еб бўлмайди. Азбаройи Абдулла аканинг ҳурмати учун бу анорларни кавлаб олиб ташламайман.

Бу боғда ажойиб шафтолилар бўларди. «Лола», «Нектар» деган луччак шафтолилар энди пайдо бўлаётган пайтлар эди. Бу боғда етти-саккиз туп шафтоли ҳосилини кўтаролмай эгилиб ётарди. Абдулла ака деярли ҳар куни шафтолихўрликка

шаҳардан меҳмон бошлаб келарди. Кетишида битта пақирни тўлдириб шафтоли солиб берарди.

Бир куни магазиндан янги олиб келган, зангламасин, деб салидол суртиб ташланган пақирларни бензин билан юваркан, жаҳл билан деди:

— Энди бўлди. Ҳеч кимга шафтоли бермайман. Еганча еб кетаверсин. Аммо уйига обкетишга бермайман. Шу шафтоли пишгандан бери йигирматача пақир сотиб олиб, мана шунақа қилиб мойини тозаладим. Ҳам шафтоли бер, ҳам пақир бер. Пақирнинг ўзи-ку, майли-я, арзон нарса. Тозалаши ўлгурнинг қийинлигини айтмайсизми?!

Ҳар куни эрталаб тагига тўкилган шафтолиларни тоғорага териб, липа тагига опчиқиб қўяман. Ижод уйида дам олувчилар нонуштадан чиқиб шафтоли ейишади. Қанчаки одам бўлса, ҳаммасининг оғзи тегади.

Абдулла Қаҳҳор «Тобутдан товуш» ҳамда «Аяжонларим» асари Ҳамза театрида қўйилганда, театр ижодий коллективига шу боғда дастурхон ёзган эди.

Мен ҳам устоз анъанасини давом эттириб «Келинлар қўзғолони»нинг олти юзинчи спектаклидан кейин худди ўша коллективга шу боғда дастурхон ёздим.

Меҳмонларнинг ҳаммаси Абдулла аканинг қадрдонлари, дўстлари эди. Улар устозни эслаб, кўп гапларни айтишди.

Мухтор Авезов номидаги Қозоғистон Давлат академик театри Тошкентга гастролга келганда «Келиндер кўтарилиси»ни қўйди. Уларга ҳам шу боғда зиёфат бердим. Шунда театр бадий раҳбари, собиқ иттифоқ халқ артисти Озарбайжон Мамбетов қадаҳ сўзи айтиб шундай деди.

— Биз биргина «Келиндер кўтарилиси» учун бу ерга келмадик. Бизнинг театримиз Абдулла Қаҳҳорнинг «Оғриқ тишлар», «Шоҳи сўзана» пьесаларини ҳам саҳнага олиб чиққан. Бугун биз икки авторнинг дастурхонида ўтирибмиз.

Кўп атоқли кишиларнинг қадами теккан бу муборак боғ ҳали ҳам гавжум. Устоз Абдулла Қаҳҳорнинг дўстлари, шоғирдлари, ижодини қадрлайдиган ихлосмандлари келиб-кетиб туришибди.

«Унинг жони битта эмас, минг битта! Ҳозир тугаб қолган шамдай липиллаб ёнаётган жони башарти сўнган тақдирда ҳам қолган мингта-сини ёқиб, кейин сўнади».

А. Қахҳор

Олтмиш еттинчи йилнинг сентябрь бошлари эди. Устоз Абдулла Қахҳорнинг олтмиш йиллиги сабабли Фарғона водийси китобхонлари билан учрашувга боришимиз керак.

Эрталаб Союз биноси олдига тўплана бошладик. Бу учрашувга Абдулла акага Лазиз Қаюмов, Матёқуб Қўшжонов, Одил Ёқубов, Пиримқул Қодиров, Эркин Воҳидов, Абдулла Орипов ва Озод Шарафиддинов ҳамроҳ бўлиб борадилар.

Ёзувчилар союзи бир енгил машина ва бир микроавтобус бериши керак эди. Негадир микроавтобуснинг ўзи келди.

Абдулла Қахҳор ўша кезларда қанд касалининг дардини тортарди. Оғриғи оёғига ўтган, юраги ҳам тез-тез безовта қилиб турарди. Узоқ сафарга автобусда боришнинг сира иложи йўқ эди. Ҳаммамиз ҳайрон бўлиб қолдик.

Абдулла ака индамай Союз қоровули ёнида ўтириб, чой ҳўпларди. Унинг кайфи жойида эмас. Бирин-кетин йиғилаётганлар билан нохушгина салом-алик қиларди. Аста ёнига бориб, юпатмоқчи бўлдим.

— Домла, диққат бўлмаг. Ҳозир машинамни олиб келаман. Шу машинада бутун водийни айлантираман.

— Чарчаб қолмасмикансиз? — деди у миннатдорлик сезилиб турган бир оҳангда.

Кичкина автобусда уйга бориб «Волга»ни миниб келдим.

— Домла, машинага кимлар чиқсин? — деб сўрадим.

— Фақат икковимиз. Уларни бир-биридан ажратмайлик.

Ўйнаб-қулиб кетишсин.

Йўлга тушдик. Абдулла ака машинанинг орқа ўриндиғида мен уйдан олакелган ёстиққа бошини қўйиб, индамай ўй ўйлаб келяпти. То Оҳангарон тоғларига яқинлашгунимизча ундан бирор оғиз гап чиқмади.

Қуёш тоғ чўққисидан ошиб, машина ойнасига урилганда йўлни кўриш қийинлашди. Абдулла ака ўтириб олдида, менга раҳми келгандек деди:

– Секинроқ ҳайданг, йўл кўринмаяпти. Бунақа пайтда битта қора кўзойнак керак бўлади. Чарчаган бўлсангиз, бир оз дам олинг.

– Э, домла, бу йўлларда юравериб, ҳар бир сўқмоғи менга ёд бўлиб кетган. Қор босиб, машина қатнови тўхтатилган пайтларда ҳам довон ошганман.

Баҳайбат тоғларнинг терскай томонига ҳали офтоб тушмаган. Чўққилардан ҳатлаб ўтган куёш нурлари тонг туманларига қоришиб, водийни аллақандай сирли пардага чулғаб олган. Эрта куз нафаси теккан ўрик туплари елкасига қизил тўнани ташлаб улгурган. Улар офтоб тифида гулхандек ял-ял ёнаётганга ўхшайди. Пастликларда нимранг туман папирос тутунидек судралади. Сахарги шудринг намлаган сертупроқ йўлларда кетаётган пода орқасидан тўзон кўтарилмайди.

Ҳаво тоза ва тиниқ.

Ҳайратомуз манзаралар ҳар қандай тунд одамнинг ҳам баҳри-дилини очиб юборади. Лекин, Абдулла ака очилмади.

Ойнадан жимгина қараб келаркан ўзича гапирарди:

– Ўрол Тансиқбоевнинг қанчалик реалист рассом эканига энди тан бердим. У чизган тоғ манзараларида худди шунақа салқин шамол эсиб туради.

Абдулла аканинг нима учун бундай деяётганини билиб турибман. Унинг уйида Тансиқбоевнинг ўзи 1957 йили совға қилган бир пейзаж бор. Унда худди ҳозир кўриб турган жойларимизга ўхшаш кенгликлар тасвирланган. Абдулла Қаҳҳор баъзан шу суратга узоқ тикилиб, хаёлга толарди.

Санъаткор чизган сурат билан ҳақиқий манзара ўртасида деярли тафовут йўқлигидан хайратланаётган эди.

Устоз Абдулла ака ўз одати бўйича ҳар қандай жиддий гапни ҳам ҳазилга олиб, образли қилиб айта оларди.

– Тавба. Бундоқ ўйлаб қарасам, бизнинг уйдагиларнинг ҳаммаси қарибди. Кўриб турибсиз, мен бу аҳволдаман. Кибриё операциядан кейин ҳалимдеккина бўлиб қолди. Аний судралиб юрибди. Ҳатто итимиз Жул ўлгур ҳам вовуллашга дармони келмай, иягини қимирлатиб қўяқоладиган бўпти.

Унинг бу гапларида қандайдир бир умидсизликка ўхшаш мунг бор эди.

– Нима бўлди, қариликни бўйинга оляпсизми? – дедим гапни бошқа ёққа бурмоқчи бўлиб.

– Рост-да. Манави тоғларга қараб туриб, одам боласининг умри нақадар қисқа эканига ҳайрон бўляпман.

Ростини айтсам, хасталик у кишини анчагина енгиб қўйганга ўхшарди. Лекин домла ниҳоятда иродаси мустаҳкам одам эди. Ҳозирги ҳолати ўткинчи бир кайфият эканини ҳам билардим.

— Ҳали қиладиган ишларим кўп. Авжи кучга тўлган пайтларимда ёзиб қолишим керак эди. Мажлисларда гап талашиб умрни ўтказиб қўйибман. Шунинг ўрнига ёзсам бўлмас эканми? Илгари ёзиб бўлганимдан кейин қўлёзмани фақат қисқартирардим. Энди ёзганимни қисқартиролмаяпман. Гап қўшиб, шишириб юборяпман. Бу қариликдан дарак. Одам қариганда эзма тортади. Менга қаранг, сиз билан танишганимизга неча йил бўлди?

— Ўттиз бир йил, — дедим орқага ўгирилиб.

— Вой-бў. Шунча йил бўптими, а? Сизни кўп хафа қилганман. Ҳаммаси эсимда. Чидадингиз. Бошқа одам бўлса ташлаб кетарди. Мана шу иродангиз учун ҳам сизни ҳурмат қиламан. Лекин ҳеч қачон сизни бекорга хафа қилган эмасман. Яхши ёзувчи бўлсин, адабиётда ўз овозини топсин, ўқувчи орттирсин, дедим.

Абдулла ака шундай деб туриб аллақандай бир гапни айтишга қийналиб, бир оз жимиб қолди.

— Юбилейни ўтказиб олайлик, ундан кейин мен билан борди-келди қилманг. Уйимга ҳам келманг. Шундай қилсангиз, ўзингизга фойда. Сиз ҳали яшашингиз керак. Менинг ёнимда бўлсангиз, буёғига косангиз оқармайди. Мен кетиб қолсам, сизни тurtкилаб кун беришмайди...

Абдулла ака томоғига бир нима тикилиб қолгандек гапиролмай, елкамга беозор уриб қўйди.

Кўнглим бузилиб кетди. Наҳотки домла рози-ризолик қиляпти? Наҳотки бу гаплари васият бўлса?!

Абдулла аканинг гапида жон бор эди. Домлага кейинги пайтларда тез-тез «хужум» бўлиб турарди. Асарларига ноҳақ танқидлар босиларди. Мен у кишининг шогирди бўлганим учун танқидларнинг бир учи менга ҳам тегиб ўтарди. Ҳикояларим газета редакцияларида ойлаб туриб қолар, номим рўйхатлардан ўчириларди. Буни Абдулла ака ҳам сезиб юраркан.

Ўттиз бир йил ёнида юриб, ҳеч қачон бунақа кайфиятда кўрмаган эдим. Бир нима қилиб алаҳситиб юбормасам бўлмайдиган эди.

– Шу дейман, домла, дарров хотинингизни соғиниб қолдингиз шекилли?

– Гап соғинишда эмас-ку, аммо Кибриёсиз якка ўзим ҳеч қаяққа бормаганман. Ҳаммавақт носқовоқдек ёнимда олиб юрганман.

Автобус орқада қолиб кетди. Бир оз тўхтаб кутмасак бўлмасди. «Тангатоппи» қишлоғида, бурилишда тўхтадим. Абдулла ака ҳам машинадан тушиб, оёғининг чигилини ёзиш учун уёқдан-буёққа юра бошлади. Юриб туриб, бояги узилиб қолган гапини давом эттирди:

– Қанд касали энг расво касаллардан. Ўн беш йилдан бери кунига неча мартадан ўзимга ўзим инсулин укол қиламан. Шу Кибриёнинг парвариши билан яшаб келаман. Толеимга яхши хотин учради. Баъзан уни бекордан-бекорга хафа қилиб қўяман. Қандай қилай, ҳар тўқисда бир айб дегандек, феълим шунақа.

Автобус етиб келди. Тоза ҳаводан бир оз нафас олиш учун ҳамроҳлар ҳам пастга тушишди. Мен Абдулла акадан то Қамчиқ довонига кўтариладиган жойгача Эркин билан Абдуллани ёнимизга олсак қандоқ бўларкин, деб сўрадим.

– Қўйинг, бошқалар хафа бўлишади. Сизни зериктириб қўйдим шекилли. Энди унақа бўлмайди. Кўнглим тўлиб турган эди, бир айтдим-қўйдим-да. Назаримда, худди бу томонларга охири марта келаётганга ўхшайман. Шунга сал кўнглим бузилиб турганди.

Довонга кўтарилиш жойида Адҳам Ҳамдам бошчилигида фарғоналик ёзувчилар бизни кутиб туришган экан. Ҳаммамиз ўтириб, Кибриё опа туғиб берган овқатларни ўртага қўйиб, баҳам кўрдик.

Йўлнинг буёғига машинага Адҳамни чиқазиб олдик. У ниҳоятда қувноқ, ўзига тортимли одам. Абдулла ака ҳам баъзи-баъзида Адҳам айтган латифаларни эслаб кулиб юрарди.

Адҳам йўл-йўлакай аллақанча латифаларни айтиб ташлади.

Абдулла ака яйраб-ййраб кулди. Баъзан менга қараб:

– Шоир, кўп кулманг, йўлга қаранг, пастликда ер кўринмай кетган, бошимиз булутга тегиб турибди. Эҳтиёт бўлинг, – деб таъкидлаб қўярди.

Довон ошишимиз билан Ўрол Тансиқбоев картиналарига ўхшаб, хира туман пардаси ичида Фарғона водийси манзаралари кўрина бошлади.

Ўқ изидек текис йўлнинг учи кўм-кўк боғлар орасига санчилиб, кўринмай кетган. Сирдарёнинг ёйилиб оқадиган жойлари дарахтзорлар орасида ойна парчасидек ялтираб қолади.

— Дарёга етмай, ГАИ пости олдида бирпас тўхтанг, — деди Абдулла ака.

Машина тезлигини пасайтира бошладим. Пост олдига келиб тўхтатдим. Абдулла ака пастга тушиб «Ашт — 40 км» деб ёзилган ўнг томондаги йўл бошига бориб, ўтиришга жой қидирди. Автобус бекатидаги офтобда қовжираб, қийшайиб кетган скамейкага ўтириб, атрофни ғамгин кузатди.

Шу йўл Абдулла ака туғилган, болалиги ўтган Ашт қишлоғига олиб борар эди. Адҳам билан иккимиз халақит бермаслик учун машинани нарироққа обориб, гаплашиб ўтирдик. Орқада қолиб кетган автобус келганда, кетаверинглар, етиб оламиз, деб уларни ўтказиб юбордик.

Чамаси йигирма минутча Абдулла ака скамейкада ўй ўйлаб ўтирди. Кейин аста юриб машинага чиқаркан, мендан битта сигарета сўради. Домла чекмасди, ҳайрон бўлдим.

Йўлга чиққанимизда Абдулла ака шивирлагандек деди:

— Мана шу йўлдан дадамга эргашиб Кўқонга кўп келганман. Онам билан аравада ўтганман. Ёшлигим шу йўлларда қолиб кетган...

Кейин Абдулла ака қишлоғини эслаб, яна баъзи гапларни айтиб берди:

— Ашт — темирчилар қишлоғи. Бу ерда яшайдиганларнинг ҳаммаси темирчи. Болалари ҳам, неваралари ҳам темирчи бўлади. Албатта, битта қишлоққа шунча темирчи кўплик қилади. Аштликлар ўғлини уйлагандан кейин, темирчилик асбоблари билан бошқа шаҳарга кузатади. Бутун Фарғона водийсидаги, Тошкент, Мирзачўл тарафлардаги жамики темирчилар Ашtdан. Бу ҳунарни эгаллаган болалари бошқа юртларда дўкон очадилар. Менинг дадам ҳам отасидан ҳунар ўрганиб, Бувайдага кўчиб келган экан. Йигирма еттинчи йилмиди, ҳозир аниқ билмайман. Рўза айни саратон пайтига тўғри келганди. Темирчиларга бунақа пайтларда қийин бўлади. Шундай иссиқда олов олдида ишлаш осонми. Тез-тез сув ичиб турмаса бўлмайди. Рўза тутишнинг сира иложи йўқ. Дадам вужудидан тер қуйилиб, дам-бадам сув ичиб турарди. Мачитнинг имоми: уста Абдуқаҳҳор кофир, рўзанинг куниди сув ичяпти, деб Оқсоқолга хабар берибди. Оқсоқол тўрт-беш одам билан ке-

либ, дўконимизни буздириб ташлаган эди. Ўшанда онамнинг овоз чиқармай йиғлагани сира кўзимдан кетмайди...

Кўқонда нечундир адабий кеча планлаштирилмаган экан. Абдулла ака бир-икки соат Кўқонни айланишимизни айтиб, ҳамроҳларимиздан узр сўради.

Икковимиз машинада Кўқоннинг эски маҳаллаларини айландик. Бир вақтлар яшаган уйини топдик. Нураб, қаровсиз бўлиб кетган эди. Қийшайиб қолган гувала деворга аранг илиниб турган бир табақали эшикнинг суратини олиб кўйдим. Кейин «Қайнарбулоқ»қа бордик. Кўпдан сайилга чиқилмаганидан қаровсиз қолган толзор оралиғидаги сон-саноқсиз булоқлар бетида чириган хазонлар сузарди.

– Бу жойда жуда катта базмлар, сайиллар бўларди. Юсуф қизиқлар, Эрка қорилар сайилларни гуллантишарди. Манави томонга дор тикиларди. Тонг отгунча мушакбозлик бўларди. Жой ҳам одамга ўхшаб қариб қоларкан. «Қайнарбулоқ» ҳам менга ўхшаб қариб қопти.

«Ойдинбулоқ» деган сайргоҳга ўтдик. Бу жой озода.

Ҳаммаёқ супурилган. Икки-учта чойхона самоварчилари бир-бири билан бас бойлашгандек сўриларга чўғдек гиламлар, атлас якандозлар тўшашган эди. Учта чойхонада баробар учта магнитофон кўйилган. Бирида Таваккал, бирида Муроджон, бирида Маъмуржон Узоқов кўшиқ айтяпти. Уларнинг овозлари бир-бирига аралашиб кетарди.

Абдулла аканинг чехраси ёришди. Чой буюриб, бирпас самоварчини гапга солиб ўтирди. Мен Абдулла акага ҳали кўп йўл юришимиз кераклигини, у ёқда ҳамроҳларимиз кутиб қолганини айтганимда, истамайроқ ўрнидан турди. Назаримда, шу жойда яна бир оз ўтиргиси бор эди.

Қайтиб келганимизда Гиштакўприк ёнбошидаги чойхонада Кўқон шоирлари, артист ва созандалари Абдулла ака билан дийдор кўришгани тўпланиб туришган экан. Чархий домланинг илтимоси билан Муқимий хужрасига бордик. Домла ошга тайёргарлик кўриб кўйган экан. Боришимиз билан гуруч солди. То ош дам егунча Абдулла ака ҳамроҳларимиз номидан эсдалик дафтариغا истакларини ёзди. Ҳаммамиз имзо чекдик.

Шу кундан бошлаб Абдулла акани сира ғамгин ҳолатда кўрмадим. Ҳамма вақт қувноқ, ёр-дўстлари билан ҳазил қилар ёки Кўқонда яшаган пайтларида бўлиб ўтган қизиқ воқеаларни айтиб, ҳаммани кулдиради.

Фарғона ҳам Андижону Наманганда учрашувлар жуда самимий, жуда чиройли ўтди. Эркин Воҳидов билан Абдулла Орипов энди адабиёт майдонига кириб келаётган талантли ёшлар эди. Улар учрашувларда шеър ўқиб, қарсақларга кўмилиб кетишарди. Шундай тантаналарнинг бирида Абдулла ака икки ёш шоирнинг шеърларидан завқланиб шундай деган эди:

– Навоий ҳам шу ёшида Эркинчалик бўлгандир-да. Пушкин ҳам Абдулланинг ёшида бундан ортиқ бўлмагандир.

Абдулла ака чарчаб қолди, Наманганда самолётда учиб юбориб, ўзимиз яна тоғ довони орқали қайтдик.

Абдулла Қаҳҳор олтмиш йиллик юбилейи муносабати билан учинчи марта «Меҳнат» орденига сазовор бўлди. «Ўзбекистон Халқ ёзувчиси» деган шарафли унвон олди.

Лекин... Лекин кундан кунга соғлиғи ёмонлашиб борарди. Олтмиш саккизинчи йилнинг мартада анча оғирлашиб қолганди. Врачларнинг маслаҳати билан Москвага даволашнишга бормаса бўлмайдиган эди.

Даволангани эртага Москвага кетишини эшитиб, еттинчи апрель куни Ўлмас Умарбеков билан кўргани бордик, Кибриё опа йўлга у-бу харид қилишга кўчага чиқмоқчи, аммо Абдулла акани ёлғиз ташлаб кетолмай ҳайрон бўлиб турган экан.

Абдулла ака бизни кўриши билан:

– Кибриё, юқорига чиқиб китобни олиб тушинг, – деди.

Ўша кезлари Абдулла аканинг олти томлик танланган асарлари босила бошлаган эди. Кибриё опа «Танланган асарлар»нинг биринчи жилдини олиб тушиб берди.

– Шоир, – деди Абдулла ака менга қараб. – Бундан олти йил олдин мендан «бирон китобингизни ёзиб беринг», деб сўраган эдингиз. Ўшанда бермаган эдим. Мана, энди олинг.

У шундай деб, китобни қўлимга берди. Нима ёзган экан, деб дарров очиб ўқидим.

«Яхши, лекин мени кўп куйдирадиган шўх ва бевош шогирдим Сайдахмадга А. Қаҳҳор».

Китобга дастхат ўтган йилнинг ўнинчи октябрида ёзилган эди. Нима учун шу пайтгача менга бермаган экан? Кунда бўлмаса ҳам кунора кўришиб турган эдик-ку! Шунда бирдан Абдулла аканинг бундан олти йил олдин айтган гаплари эсимга тушди. Ўшанда ҳазилми, чинми: «Ўладиган – ганимат одамдан эсдалиқ олинади» деган эди.

Наҳотки «соғлиғим ёмонлашса бераман, аҳволим дурустлашса бермайман», деб сақлаган бўлса?!

Кўнглимдан ўтган гапни сездирмай китобни эҳтиёт қилиб, папкага солиб қўйдим.

Саккизинчи апрель куни Абдулла ака самолётда Москвага кетди. Уни самолётга носилкада олиб чиққан эдилар. Кибриё опа: «Домлажон, туфли олишни унутибмиз-ку», деганда Абдулла ака: «Қайтишда оёқ кийими керак бўлмас», дебди.

Кейинги икки-уч ой давомида Абдулла аканинг гап-сўзлари умри тугаб бораётган одамнинг пинҳоний видолашишига ўхшарди.

Ўша куни Абдулла ака менга бир гап айтган эди:

– Энди сизга қийин бўлади. Минбаъд хато қила кўрманг. Оёқостида қолиб кетасиз...

Бу менга ўттиз йил таълим берган, ўттиз йил хатоларимга куйиб, жиндаккина ютуғимга қувонган, ниҳоятда қаттиққўл устозимнинг охириги сўзлари эди.

Абдулла ака ўша сўнги учрашувда бир илтимос қилган эди. Йўқ, илтимос эмас, васият экан.

– Абдужамил аканинг ўлим олдидан қилган илтимосини бетоб бўлиб қолганимдан бажара олмадим, шуни сизга топшираман.

Абдужамил ака машҳур колхоз раиси, Меҳнат Қаҳрамони, Абдулла аканинг энг қадрдон дўсти Матқобулов эди. У киши ҳам қанд касалига мубтало бўлиб, охири қорасонга айланиб кетганидан икки оёғи кесилган эди. Абдужамил ака ўлими олдидан Абдулла акага юз сўм бериб, Бешариққа борганингизда гўрковга беринг, дадамнинг қабрини тузаттириб кўйсин, энди мен у томонларга боролмайдиган бўлиб қолдим, деб тайинлаган экан. Абдулла ака қиёмат қарз бўйнимда қолиб кетмасин деб, ўша пул солинган конвертни қўлимга берди. Конверт устига «Абдужамил ака, 100 сўм» деб ёзиб қўйилган эди.

– Сиз Бешариқдан кўп ўтасиз. Энди икки киши бўлиб илтимос қиламиз, шу васиятни сиз бажаринг.

Мижзамга йиғилиб қолган кўзёшларимни ютиб: «Хотиржам бўлинг, домла, албатта, айтганингиздек қиламан», деб сўз бердим...

Устоз Абдулла Қаҳҳор билан қайта юз кўришиш насиб қилмади.

Боғу роғлар гулга бурканган, қушлар нағмаси авж пардаларга чиққан баҳор кунларининг бирида Абдулла акадан айрилиб қолдик.

1988 йил.

МИНГ БИР ЖОН

Жаҳон ҳикоячилигининг бетакрор усталаридан бири Антон Чехов инсоннинг қиёфаси ҳам, либоси ҳам, қалби ҳам чиройли бўлиши керак, деган. Назаримда, Чехов шу сўзлар билан бўлғуси садоқатли шогирди Абдулла Қаҳҳорнинг сура-тини чизиб кетгандек эди.

Абдулла Қаҳҳор чинакамига чиройли одам эди. Унинг қалбида инсонга, табиатга, жамики мавжудотга буюк муҳаббат жўш уриб турарди. Қўшиқ тинглаганда сел бўлиб тебранарди. Адабиётимизда пайдо бўлган яхши китобларни қўлига олганда юзлари нурланиб кетарди. Фандаги ҳар бир ютуқ уни ҳаяжонга соларди. Эсимда, Гагарин фазога учган куни ёзувчилар боғидаги кекса чинор тагида кўпчиликка ош тортган эди. Ва шунда у «бу инсон заковатининг беқиёс ғалабаси», деган иборани биринчи бўлиб айтган эди.

Олтмиш еттинчи йилнинг эрта кузида Фарғонада Абдулла Қаҳҳорнинг олтмиш йиллигига бағишланган адабий кеча бўлди. Ўша пайтда адабиётимизга эндигина кириб келган Эркин Воҳидов билан Абдулла Орипов шеър ўқиди. Шунда яхшилик кўзига қўша кўринадиган Абдулла ака бу икки ёш шоирнинг шеърларидан завқланиб кетиб, уларни дилдан табриклади.

Беқиёс рассом Ўрол Тансиқбоев яратган манзаралар олдида узоқ хаёлларга толарди. Фарғона аскиячилари қатнашган давраларда мириқиб, яйраб куларди. Юзлари, кўзлари кулиб турарди.

Абдулла Қаҳҳор инсонни бебурд қиладиган, обрўсини тўкадиган, қадр-қимматини ерга урадиган жамики нарсалардан ҳазар қиларди. Билибми, билмайми хиёнат қилиб қўйган, дўстига ёмонликни раво кўрган кишиларни ҳеч қачон кечирмасди.

У ниҳоятда жасоратли одам эди.

Элик саккизинчи йили союзимизда «Бўрондан кучли» деган бир роман номигагина муҳокама қилинмоқчи бўлди. Шунда авторнинг баланд лавозимдаги киши бўлишига қарамай Абдулла Қаҳҳор асарнинг хомлигини очиқ айтганди. Асар ланж, дам емаган ошга ўхшайди, еган одамнинг қорнини

оғритади, деди. Ўшанда бир ёзувчи «асарнинг нуқсони ҳам ўзига ярашиб турибди», деди. Бошқа бир ёзувчи дўстимиз «Асар хом бўлса бордир, ammo тагига иккитагина тараша ёқиб дамни етқазвориш мумкин», деди.

Абдулла Қаҳҳор раҳбар автор олдида ялтоқланаётган дўстларимиздан ниҳоятда ранжиган эди.

Муҳокамада айтган кичкинагина ҳақиқати учун Абдулла Қаҳҳор узоқ вақт тазйиқ остида қолди.

Худди ўша пайтда Абдулла Қаҳҳор машҳур «Синчалак» қиссасини ёзиб тамомлаган, нашриёт уни босиб чиқаришга тайёрлаётган эди. Ўзбек адабиёти ва санъати ўнқунлигига «Синчалак»ни олиб бормаслик ҳаракатига тушишди. Қисса нашриётдан қайтариб олиб келиниб муҳокамага қўйилди. Турли баҳоналар, китобдан нуқсон топишга уринишлар беҳуда кетди. Атоқли совет ёзувчиси Константин Симонов аллақачон қиссани таржима қилиб «Знамя» журналида эълон қила бошлаган эди.

Декада кунларида «Бўрондан кучли» танқидга учради.

Машҳур ёзувчи Мухтор Аезов бу романни ҳали поёнига етмаган, яқунланмаган хом асар, деб атади.

Москва ёзувчилари «Синчалак»ка жуда юқори баҳо бердилар.

Орадан сал фурсат ўтиб «Синчалак» «Роман-газета»да бир неча миллион нусхада босилиб чиқди. Бу қисса Абдулла Қаҳҳорга катта шухрат келтирди.

Олтмишинчи йилларнинг бошларида Абдулла Қаҳҳор «Тобутдан товуш» деган сатирик драма ёзди. Ҳаётимизда авж олиб кетган порахўрликни фош қилувчи бу асар то саҳнага чиққунча турли ғийбатлар, миш-мишлар бошланди. Ниҳоят бир қанча жойига тиг тегиб асар саҳнага чиқди. Томошабин уни қувонч билан кутиб олди. Ammo баъзилар «порахўрлик ҳаётимизга типик эмас», деб даъво қилдилар. Асарнинг номи «Сўнгги нусхалар» деб ўзгартиришни талаб қилдилар. Ва ниҳоят, ниятларига етдилар.

Қўқон драма театри ҳам бу асарни саҳнага қўйди. Театр коллективи юқоридагиларнинг тазйиқи билан асар кучини сусайтирадиган йўл топди. Яъни бир одам томошадан олдин саҳнага чиқиб: «Бугунги кўрсатадиган томошамизда бўладиган воқеалар ҳозир ҳаётимизда йўқ. Жуда узоқ замонларда бўлиб ўтган воқеалар», дейди. Ана шундан кейин томоша бошланади.

Яқин, орадан йигирма йил ўтиб, «Тобутдан товуш» Республика сатира театрида сахна юзини кўрди.

Ошкоралик, қайта қуриш даври билан бу асарнинг ҳамоҳанглигини кўриб, адиб талантига, даҳосига тан бердик. Бу асар худди шу бугун ёзилгандек, ҳали сиёҳи қуримагандек бўлиб туюлди. «Порахўрлик ҳаётимизга типик эмас» деганларнинг қанча-қанчаси пора билан қўлга тушиб жазоланиб кетди.

Устозимизга ноҳақ жабрлар қилган ёзувчи эл-юрт олдида юзи қора бўлди. Абдулла Қаҳҳорни эса бугун халқимиз меҳр билан эъзозламоқда.

Эллик тўққизинчи йилнинг январини эди. Адабиёт ва санъат нашриётида бир группа ёзувчилар тўпланишиб турган эдик. Ўша куни Абдулла Қодирийнинг узоқ вақтдан бери босилмаган «Ўтган кунлар» романининг янги нашрини олиб келишмоқчи эди. Ҳаммамиз шу китобдан биттадан олишни ният қилиб техредакторни кутардик. Шу пайт Абдулла Қаҳҳор келиб қолди. Тўпланганларни кўриб, нима гап, деб сўради. Мен унга «Ўтган кунлар»ни олиб келишади, шуни кутяпмиз, дедим. Шунда у: «Кўрдингизми чинакам ёзувчини тупроққа кўмиб бўлмайдим, у, албатта, гўрини тешиб чиқади»,— деб айтди.

Унинг шу гапларини ўзига қиёс қилиб айтса арзийди. Мана бугун у сафимизда турибди. Асарлари халқимизнинг муқаддас мулки бўлиб яшаяпти. Ўз халқининг шаънини улуғлаган кишилар тақдири шундай бўларкан. Мен бунга амин бўлдим.

Абдулла Қаҳҳор ёшларнинг ғамхўр, меҳрибон устози ва том маънодаги тарбиячиси эди. Бугунги кунда муваффақият билан қалам тебратаётган Одил Ёқубов, Пиримқул Қодиров, Ўлмас Умарбеков, Эркин Воҳидов, Абдулла Орипов, Учқун Назаров, Худойберди Тўхтабоев, Ўткир Ҳошимов сингари кўплаб ёзувчилар, адабиётчилар устоз Абдулла Қаҳҳорнинг меҳридан, панд-насихатларидан баҳраманд бўлганлар. Уларнинг ҳар бири тўғрисида устознинг алоҳида-алоҳида фикри бор эди.

Абдулла Орипов шеърларини ўқиганда, чўлда туғилган бу болада шунчалик эҳтирос, шунчалик қудрат қайдан пайдо бўлдийкин, деса, Эркин Воҳидов шеърларидан Фарғона водийсининг сарин шабадалари эсиб туради, бу бола адабиётимизнинг бахти, дерди.

Неъмат Аминовнинг энди бир-икки ҳикояси эълон қилинган, аммо ўзи устозни кўрмаган эди. Унинг ҳажвияларини

ўқиганда, бу боланинг кўзи ўткир, қулоғи ҳамма гапни эшитар экан, ҳикояларида ҳатто Минорайи калон ҳам кулиб турганга ўхшайди, деган эди.

Яхши ижод қилиб келаётган ёшларнинг бепарволигини, йўл қўйган хатоларини сира кечирмасди. Қаттиқ, сира эсидан чиқмайдиган аччиқ танбеҳлар берарди. Шунинг учун ҳам қўлига қалам олган ҳар бир ёш ижодкор «шу ёзганларимга домланинг кўзи тушиб қолса таънага қолмай», деб мумкин қадар жиддий ишлашга мажбур бўларди. У доим ёшларга: адабиёт кўнгил хуши эмас, адабиёт касб эмас, адабиёт ниҳоятда нозик ҳунар, деб таълим берарди. Яна у: ёзувчи жуда катта машаққатлар билан ўқувчи орттиради, у биргина хом асари билан ҳамма ўқувчисини бирданига йўқотиб қўйиши мумкин, шунга эҳтиёт бўлиш керак, деб тайинларди.

Абдулла Қаҳҳор ҳеч қачон шошиб ёзмасди. Узоқ ўйларди, узоқ ёзарди. Ёзганини қайта-қайта кўчириб, ўзгартишлар киритаверарди.

Эллик саккизинчи йилда устоз менга бир қўлёзмасини совға қилган эди. У ҳеч қачон қоралама қўлёзмасини сақламасди. Нимадир бўлиб «Большевиклар» деган ҳикояси сақланиб қолган экан. Уни менга берган. Ана шу қўлёзма менинг ўқиш китобим бўлиб қолган. Кичкина ҳикоянинг ҳар бир саҳифаси уч мартадан йигирма икки мартагача кўчирилган. Ҳаммаси бўлиб беш саҳифали ҳикояга юз эллик саҳифа қоғоз қораланган.

Ана шунинг учун устоз ёзган асарларидан бирон вергулни олиб ташлаб бўлмайди. Бирон сўзни ўзгартириб бўлмайди. У ҳар бир сўзни заргардек эринмай, ҳафсала билан меъёрига етказарди. Ўзининг иқрор бўлишига кўра, ҳикоя битгандан кейин асосий иш бошланар экан. У ёзганларини қисқартириш учун бор кучини сарфлар экан. То ҳикоя бир зарб билан, бир оҳанг билан ўқилмагунча жумлаларининг олдиндан охиригача, охиридан олдингача ўқиб таҳрир қилаверар экан.

Ана шундай жуда катта меҳнат билан ёзилган ҳикояни нашр қилишга ҳам шошмасди. Ташлаб қўйиб бирон ой ўтгандан кейин яна бир кўздан ўтказиб, баъзи жойларига қалам уриб, кейин редакцияга олиб борарди. У бизга ҳам, шошилманглар, укалар, шошилманглар, шошган ўрдак ҳам боши билан, ҳам думи билан сузади, сиз ўрдак эмассиз-ку, дерди.

Элик еттинчи йилнинг эрта кузида ёзувчилар боғида дам олаётган эдим. Абдулла ака ўша кезлари «Синчалак» устида ишларди. Ҳар куни олдига кирганимда стол устида қиссанинг саксонинчими, тўқсонинчими (ҳозир эсимда йўқ) саҳифаси турарди. Қачон кирмай ўша саҳифага кўзим тушаверарди. Чой томиб, чанг ўтириб, офтоб тушиб саҳифа кирланиб кетарди-ю, Абдулла ака ҳар куни уни янгитдан оқ қоғозга кўчириб қўярди. Мен у кишидан: мунча энди, тез-тез ёзиб ташлайвермайсизми, деганимда бунақа ишни сиз қиласиз, мен тез ёзолмайман, умуман, тез ёзадиганларни унча хуш кўрмайман ҳам, деганди. Бир куни домладан:

– Нега қўлёзмаларингизни сақламайсиз? – деб сўрадим.

Абдулла ака нима дейишини билмай туриб қолди.

– Иложи йўқ. Бир ҳикояга икки, уч юз саҳифа сарфласам, бир қиссага минглаб саҳифа сарфласам, шунча қоғозни қаерда сақлайман. Уйимда нечта хона бўлса фақат қўлёзма билан тўлиб кетади-ку. Қаерда ётиб, қаерда ёзаман.

Олтмиш саккизинчи йилнинг март ойлари бўлса керак, Абдулла ака бетоб эди, кўргани шаҳардаги уйига бордим. Аҳволи анча дуруст экан. Суҳбат орасида сўрадим:

– Бирон нима ёзаяпсизми, домла?

– Ёзаяпман. Ёмон қисса ёзаяпман.

– Ёмон бўлса нега ёзасиз! – дея ажабланиб сўрадим.

– Ёзувчилигим тамом бўпти. Илгарилари ёзганларимни обдон қисқартирардим. Энди қисқартириш қаёқда, ҳар ўқиганимда гап қўшяпман. Эзма бўлиб қопман шекилли. Эзмалик – адабиётнинг офати!

Устоз адибнинг машҳур «Минг бир жон» ҳикоясида шундай сўзлар бор: «Бу хотиннинг жони битта эмас, минг битта эди. Ҳозир тугаб қолган шамдек липиллаб ёнаётган жони башарти сўнган тақдирда ҳам қолган мингтасини ёқиб, кейин сўнади».

Абдулла Қаҳҳорнинг ҳам чироғи сўнди. Лекин у минг-минглаб ўқувчилари, ихлосмандлари, шогирдлари юрагига чироқ ёқиб кетди.

Бу чироқ сира завол билмайди. Бу чироқ сира ўчмайди.

1987 йил 22 сентябрь

ЙЎҚОЛГАН КИТОБ

Эллик саккизинчи йилнинг ёз ойлари эди. У пайтда мен «Муштум»да ишлардим. Кундуз соат бирларда Абдулла ака кириб келдилар.

— Юринг, шоир, гап бор. Орқаларидан эргашиб коридорга чиқдим.

— Кибриё машинада бизни кутиб ўтирибди. Ёшлигимда фотога ҳам қизиққан эдим. Фоточилик ишқи яна кўнглимга тушиб қолди. Ҳозир «Динамо» магазинига кириб фотога алоқадор ашқол-дашқолларни оламиз. Илгари мен ишқибоз бўлган маҳалимда суврат шиша пластинкага олинарди. Ҳозир бошқача бўлиб кетган. Сиз буни яхши биласиз. Суврат олишни ҳам, чиқаришни ҳам ўргатиб қўясиз.

Хўп, дедиму биргалашиб кўчага чиқдик. Абдулла аканинг кулранг «Победа» машинаси бўларди. Кибриё опа ичида журнал варақлаб ўтирган экан...

— Абдулла акангиз сизга адабиётда йигирма йил устозлик қилдилар, энди сиз у кишига суврат олишда устозлик қилинг, — дея қулди.

«Динамо» магазинига кириб керакли жами нарсаларни олдик. Ўша пайтларда энг яхши деб саналган «Зенит» аппаратини ҳам олдик. Пулини тўлашга навбат келганда эр-хотин тортишиб қолишди. Кибриё опа пулини мен тўлайман, деса, Абдулла ака йўқ, ўзим тўлайман, дейди. Шу орада Кибриё опа аразлаб қолди. Шундан кейин Абдулла ака ён берди.

— Бўпти, тўлайқолинг. Аммо вақтики келиб шу аппаратни мен олиб берганман, деб гапирмайсиз.

— Хўп, домлажон, — деди кулиб Кибриё опа. Машинага юкларни ортаётганимизда Абдулла ака шундай деди:

— Ҳозир «Ўзбекистон маданияти» редакциясига кириб Саидадан рухсат олайлик, икки кунга сизга жавоб берсин.

У пайтларда редакция ҳозирги «Детский мир» магазинининг тўғрисидаги бинода эди. Кириб Саидахонни чақириб чиқдим.

— Саидахон, деди Абдулла ака, чолингизга икки кун отпусқа берасиз. Менга фоточиликни ўргатади.

— Э, чакки қиласизлар. Шу фото ўлгир жонимга тегиб кетган. Шогирдингиз куни билан кўчаларда юриб суврат олиб келади. Кечаси билан қизил чироқ ёқиб суврат ишлайди. На

ёзади, на ўқийди. Бу фото ўлгир ғирт вақт оладиган нарса экан. Сиз ҳам энди ишдан қолиб кетасиз, домла.

Хулласи, Абдулла аканинг боғида икки кун қолиб суврат олишни, ишлаб, кўчиришни ўргатдим.

Орадан бирор ой ўтиб Кибриё опа Саидахон билан учрашиб қолади. Ҳасратидан чанг чиқиб нолийди.

— Айтган гапингиз бўлди. Ҳамма ишни йиғиштириб қўйиб, суврат олишдан бўшамай қолдилар. Ҳатто итимиз Дозорнинг ҳам сувратини беш-ўн марта олдилар. «Уруш ва тинчлик»нинг таржимасини ҳам ташлаб қўйганлар. Қисса ҳам яримда тўхтаб ётибди (Абдулла ака ўша пайтда «Синчалак»ни яримлатиб қўйган эдилар). «Темир оқим»ни янгитдан таржима қилган эдим. Устидан бир кўриб беринг деб, шунча тавалло қиламан, суврат олишдан бўшамайдилар. Бу фото бошимизга бало бўлди.

Олтмиш биринчи йили Абдулла ака телефон қилиб, нега дарагингиз йўқ, боққа бир келинг, шафтолилар фарқ пишиб, тагига тўкилиб ётибди, деб қолдилар.

Эртасига борсам, Абдулла ака бир тегирмон сув оқадиган ариқ бўйидаги сўрида чалқанча ётиб қалин бир китобни ўқияптилар. Баъзан қора қалам билан китоб саҳифаларига қандайдир белгилар кўядилар. Оёқ шарпасини сезиб китобни ёнларига қўйиб, ўрнларидан турдилар.

— Зап келдингиз-да, дунёда чалқанча ётиб китоб ўқишдан ортиқ азоб йўқ экан. Айниқса манавинақа қалин китобни. Қўлларим толиб кетди-я!

— Ўқимай қўяқолинг эди-да, — дедим кулиб.

— Жуда яхши китоб-да. Дунё халқларининг мақоллари жамланган бунга.

Абдулла ака гапини тугатмаган ҳам эди, Кибриё опа фотоаппаратни тасмасидан кўтариб келиб қолди.

— Аппарат офтобда қопти-ку. Қаранг, филофлари офтобда кизиб, буришиб кетибди.

Абдулла ака менга қараб ғалати кулиш қилди.

— Эсингиздами, бошида пулини ўзим тўлай, деганим. Ўзимники бўлса хоҳлайман, офтобга қўяман, хоҳлайман сувга ботираман. Пулини хотиним тўлаган, деб эҳтиёт қилганим-қилган. Биласизми, хотин кишининг харжлаган пули латтага тутиб, эшик тепасига осиб қўйилгандек гап. Кирсанг ҳам бо-

шингга тегади, чиқсанг ҳам. Мендан сизга насиҳат, асло хотин кишининг пулига нарса олманг.

Бу гапларни Абдулла ака албатта ҳазил қилиб айтаётган эди.

— Боя манави китобни гапираётган эдим. Жуда нодир китоб, ўқиган сарим ажабланаман. Жанубий Америка халқларининг мақоллари ўзбек мақолларининг айнан ўзи. Ахир, бу халқлар ўтмишда бир-бирларини мутлақо билмаганлар. Аммо мақоллари бир хил. Бизнинг йигирмага яқин мақолимиз Африка халқларида ҳам бор экан. Тил бошқа, дин бошқа, урф-одатлар бошқа. Икки ўртада ҳеч қандай алоқа бўлмаган. Аммо мақоллари бир хил. Бу китобни ҳафсала билан ўқияпман. Бошқа халқлардаги бизникига ўхшаганларини те-риб чиқяпман. Мақол ҳақида каттагина бир мақола ёзиш ния-тим бор. Фольклорчилигимизга фойдаси тегадиган мақола бўлиши керак, деб ўйлайман.

Шу йилнинг кузида Абдулла ака шамоллаб қопти, исит-маси баланд эмиш, деб эшитдим, шаҳардаги уйига бордим. Иситмаси тушиб, анча дуруст бўлиб қолган экан. Аммо ўзи ниҳоятда тажанг эди. Нима бало, эр-хотин ўртасидан қора мушук ўтдимикин, деган ўйда Кибриё опага қарадим. Юзида гашлик аломатини кўрмадим.

— Нима гап бўлди? Домла сал ғалатиноқмилар?

— Э, сўраманг, — деди у. — Эрталабдан бери мени ҳам диққат қилиб юбордилар. Ҳу, ёзда кўрганингиз «Дунё халқлари мақоллари» китобини тополмаяптилар. Уйни йиғиштирганда бирон жойга тиқиб қўйгансиз, деб мендан кўряптилар. Уйдаги китобларни бир-бир қўлдан ўтказдилар. Йўқ.

Абдулла ака шприц кўтариб кирдилар. У киши узоқ вақтдан бери қанд касалининг азобини тортардилар. Фақат ўзларигина ишлатадиган шприц билан ўзларига ўзлари укол қилардилар.

Гап нима тўғрисида кетаётганини билган Домла шприцни никел қутичага жойлар экан ўзича ғудранди:

— Кеча кечкурун бор эди. Манаву стулда эди. — У ди-ваннинг бош томонига қўйилган юмшоқ стулга ишора қилди. Эрталаб қарасам йўқ. Ўғри келса китоб оладими?

Кеча уйга Ҳамза театридан меҳмонлар келишган экан. Абдулла ака уларга шу китобдан баъзи мақолларни ўқиб бер-ган экан.

– Ўртоқларингиздан биронтаси кайфда олиб кетгандир,
– деди Кибриё опа.

Абдулла ака хотинига зардали бир қараб қўйди.

– Уларга тил тегизманг. Ҳаммаси дуруст одамлар. Бунақа китобни артистларга кераги ҳам йўқ. Чой опкелинг.

Кибриё опа чиқиб кетгандан кейин у:

– Гапи тўғри. Ушалардан бири олган. Биладан, қайси бири олганини биладан... – У машҳур бир артистнинг номини айтди. – Биз шунақа китобларни ҳам ўқиймиз, деб мақтаниш учун олган.

– Қўйинг, домла. Академкнигада танишим бор, шу китобдан битта топтириб бераман.

– Энди кераги йўқ. У китобда юзлаб белгиларим бор эди. Қайта ўқиб белги қўйиш учун икки-уч ой керак. Э, аттанг, бугун-эрта мақолани бошлайман, деб турган эдим.

Ҳали-бери унинг тажанглиги босиладиган кўринмасди. Бирон гап билан чалғитмоқчи бўлдим. Домланинг Дозор деган ити бор эди. Бегона одамнинг шарпасини сезиши билан вовуллаб хабар қиларди.

– Домла, Дозорнинг овози эшитилмаяпти? – дедим. Абдулла ака айтмоқчи бўлган гапи ўзига нашъа қилди шекилли, кулимсиради.

– Нимасини айтасиз, бошимизга жудолик тушди. Шоир рихлатга равона бўлдилар.

– Ия, – дедим ҳайрон бўлиб. – Дозор ҳам шоирмиди?

– Ҳа, у итларнинг шоири эди. Ҳатто тахаллуси ҳам бор эди. Дозориддин Дўрмоний номи билан машҳур эди. Марҳум қофияси билан вовиллаб, вазни билан увилларди. Кибриё, тунов кунги лавҳани олиб чиқинг.

Абдулла аканинг тажанглиги биров эзилганидан севиhib, Кибриё опа зинадан лапанглаб иккинчи қаватга, Абдулла аканинг иш кабинетига чиқиб кетди. Зум ўтмай тахта зинани гичирлатиб қўлида бир фотосуврат билан тушди.

Домла ишлаб чарчаган пайтларида эрмак учун қизиқ-қизиқ ишлар қиларди. У бир тахта қоғозга худди қабр тепасига қўйилган мрамар лавҳага ўхшатиб суврат чизибди. Унда араб алифбосида ёзувлар бор эди: «Дозориддин Дўрмоний, таваллуди 1953, вафоти 1961. Бир гуруҳ сакбаччалардан ёдгорлик» деб ёзилган эди.

Домла шу лавҳани гараж деворига ёпиштириб сувратини олган экан.

Бунақа ҳазиллар бошқа буюк шахсларда ҳам бўларди. 1948 йилда Фафур Фулом ҳам касал тегиб ўлган товугини ҳовли этагига кўмиб, шогирдлари билан мотам маросими ўтказган эди. Аввал ўзи товукнинг таржимаи ҳолини айтиб, марсия ўқиганди. Бизлар мотамсаро қиёфада марҳумнинг тухумини, тухумидан бўлган қуймоқларни эслаб, жўжаларидан пиширилган қовурдоқларни, табакаларни армон билан ёдга олгандик.

Дозорни эслатиб яхши қилган эканман. Домла китобни унутиб, уёқ-буёқдан гаплашиб ўтирдик. Шу пайт телефон жиринглаб қолди. Трубкани домланинг ўзи кўтарди. Ким биландир гаплашиб, майли, майли, келинг, деди.

– Ким экан? – деди Кибриё опа қизиқиб.

– Ким билан гаплашганимни билишингиз шартми? Хотиржам бўлинг, эркак киши билан гаплашдим.

– Вой, домлажон-э, сўрасам нима қипти. Кел, дедингиз. Келса овқат-повқат қилайми, деб сўраяпман-да.

Абдулла ака қўл силтади.

– Овқат қилишга арзимайдиган одам. Қисса ёздим, оборсам ўқиб берасизми, деб сўраяпти. Қандоқ йўқ деб бўлади.

Домла билан хайрлашиб чиқиб кетдим. Эртасига редакцияга бир бола кириб, пастда сизни Абдулла Қаҳҳор кутиб турибди, деди. Шошилиб тушсам домла «Волга»сига суяниб турибди.

У мен билан салом-алик қилиб ўтирмай, туғилган кунингиз қачон бўлади? – деб сўради. Туғилган куним ўтиб кетган, дедим кулиб.

– Кечикиб бўлса ҳам табриклайман. Манави совғаларни олинг, шоир. Шундай деб машина эшигини очдилар. Орқа ўриндиқда битта каттакон оқ қовун. Қоғоз халтада яна нималардир бор эди. Нима қилишимни билмай туриб қолдим.

– Ҳайрон бўлманг, шоир. Кечаги телефон қилган киши қўлёмасига қўшиб битта қовун, саккизта кабоб, тўртта нон олиб кепти. Дили оғримасин, деб кайтариб беролмадим. Ҳаром нарса уйимда турмасин, дедим. Кўнглингиз тортса ўзингиз ерсиз, тортмаса битта-яримтага берарсиз.

Бундан илгари ҳам шунақа ишлар бўлганди: бир нўноқ драматург пьесага қўшиб бир тоғора манти, бир шоир шеърий тўпламига қўшиб пакет тўла сомса ташлаб кетганди.

Ўшаларни ҳам Домла «Муштум»га келтириб берганди. Шундан бери «Муштум»чилар Абдулла акани кўрганда тамшаниб қўйишарди. Мен ҳам ҳазил қилиб, қўлёзма келмаяптими, деб сўрардим.

Хуллас, китоб йўқолиб, ёзилиши керак бўлган зарур бир мақола қолиб кетди.

Ўша «Динамо» магазинидан олган фотоаппарати билан Абдулла ака Европани айланди, Ҳиндистону Бирмаларни кездиди. Қанчадан қанча республикаларга борди. Тоғларга чиқди, денгизларда сузди. Хатто кемада сузиб Ҳинд океани тагидаги гиёҳларнинг, жонворларнинг сувратини олди. Шу аппарат билан адабиётимизнинг турли маъракаларига қатнашган адибу-удаболарни сувратга туширди.

Устоз Абдулла Қаҳҳордан каттагина фотоархив қолди. Ҳали оққа кўчирилмаган, кўчирса қанчадан қанча альбомга етадиган нодир негативлар қолган.

Устоз адибнинг уй музейи деворларидаги кўпгина сувратларни унинг ўзи тасвирга туширган эди.

Ўзи кетди. Китоблари қолди. Сувратлари қолди.

1992 йил 18 сентябрь

ИЖОД ВА ЖАСОРАТ ДАРСИ

Ўттизинчи йилларга келиб адабиётимиз ғариблашиб, китоб жавонларимиз хувиллаб қолди.

Адабиётимиздан файз кетди, шира қочди.

«Ўтган кунлар», «Меҳробдан чаён», «Кеча ва кундуз» романлари таъқиқланди. Уларнинг муаллифларига «халқ душмани» тамғаси босилди. Қанча китобхонлар шу таъқиқланган асарларни ўқиганлари учун озодликдан маҳрум қилинди.

Камина ҳам шу ёзуқдан бенасиб қолмади. Уйим тинтилганда «Обид кетмон» романидан парча босилган тўплам топилгани учун «Таъқиқланган адабиётни сақлаган» деган модда билан айблаган эдилар.

Ўша йилларда нашр қилинган китобларни, газета ва журналларни варақласангиз, қуруқ мадҳиябозликка тўлиб тошган асарларни кўрасиз. Уларда очлар тўқ, яланғочлар усти бут, деб тасвирланди.

Ўз халқига, маданиятига лой чаплаш мусобақаси бўлаётганга ўхшарди. Бу мусобақанинг ўз ғолиблари, ўз «чемпион»лари бор эди. Адабий асарнинг қиммати Сталиннинг номи неча марта такрорланганига, улуғ оғамизнинг вакиллари қандоқ ёрқин бўёқларда тасвирланганига қараб баҳоланарди.

Ўша асарлар чин кўнгилдан эмас, илҳомсиз, завқсиз, сабаби тирикчилик деб ёзилгани шундоққина билиниб турарди.

Ким эдик тарихда биз,
Номи йўқ қашшоқ гадо, —

деган шеърлар ўша даврнинг гимни, таронаси эди.

Ҳатто Ойбекдек инсофли, покиза бир ижодкорни ҳам тазйиқ остида «Қутлуғ қон» романининг охирига «улуғ оғамиз» образини киритишга мажбур қилган эдилар.

Кўлига эндигина қалам олган ёш ҳикоянавислар йўл бошида ҳайрон турар эдилар. Қайси йўлдан бориш керак, кимга эргашиш керак, билмасдилар.

Қодирий кетди, Фитрат кетди, Чўлпон кетди, оловдек ёниб турган Усмон Носирнинг алангаси ўчирилди. Ойбек Ёзувчилар союзи аъзолигидан қувилди.

Ўша йилларнинг байроқдор ёзувчилари, тўлиб-тошиб ижод қилаётган Ҳусайн Шамс, Ойдин, Шокир Сулаймон, Сотти Ҳусайнларнинг ёзганлари ёш ижодкорларга дарслик бўлолмасди. Уларнинг ёзганлари социалистик тузумни улуғловчи, бадииятдан маҳрум, ночор асарлар эди.

Бу ночорлар қаторига Фафур Фуломни қўйиб бўлмасди. Унинг ажойиб таланти ўша пайтлардаёқ ўз ўқувчисини ром қилган эди. Унинг ҳажвий ҳикоялари, «Шум бола», «Нетай» қиссалари қўлдан-қўлга ўтиб ўқиларди. Бироқ бундай ёзувчилар бармоқ билан санарли эди. Таъқиқланган китобларнинг хувиллаб қолган ўрнини Абдулла Қаҳҳор, Фафур Фулом, Ойбек асарлари эгаллай бошлади.

Ўзбек ҳикоячилигининг оёққа туришида жуда катта хизмат қилган Абдулла Қаҳҳорни шу ўринда қанча ҳурмат билан тилга олсак ҳам кам.

Устоз ёзувчининг ўттизинчи йиллар бошида ёзган «Қишлоқ ҳукм остида», «Қотилнинг туғилиши» қиссалари китобхонлар томонидан қизгин кутиб олинган эди. У йигитлик йилларида ёзган шу асарларини «Сайланма» китобига ки-

ритмади. Адабиёт ҳақида гап кетганда, у ўзини ҳам аямасди. Бошқа ижодкорларга қандай талаб қўйса, ўзига ҳам шундай талаб қўярди. У ўша асарларига «Болалик машқларим» деб қарарди.

Абдулла Қаҳҳор шогирдларига, «асло хато қила кўрманглар, ёзувчининг битта хатоси уни умр бўйи таъқиб қилади, у ижодий биографиясининг бир четида доғ бўлиб тураверади», деб тайинларди. «Адабиётда конфликтсизлик балоси авж олган пайтларда мен ҳам чалғиганман. «Ҳамқишлоқлар» деган нарсам ўша пайтларда замонасозлик билан ёзилган ночор, завқсиз, рангсиз «ижод» маҳсули эди. Уни ижодий таржимаи ҳолимдан чиқазиб ташлаёлмай доғдаман. Ҳар гал архивимни титкилаганимда ўша ҳикоя лоп этиб чиқиб қолар ва мени кўп хижолат қиларди», деб афсусланарди.

Абдулла Қаҳҳор сўз устаси, тасвир устаси эди. «Қишлоқ ҳукм остида» қиссасини бир эслаб кўринг. Ёзувчи ёнғин пайтини худди рангли фотосувратга олиб қўйгандек. Ўша саҳифалардан юзингизга аланганинг қайноқ тафти урилиб туради. У ёнғинни шунчаки тасвирлаб қўяқолмайди. Ёнғин баҳонасида қишлоқ одамларида туғилаётган янгича муносабатларни кўрсатади. Қиссани ўқиётганингизда ёнғинни ўчираётган одамларнинг бақириқ-чақириқлари қулоғингизга эшитилиб туради.

Шуни ҳам айтиш керакки, бу қисса адабиётимизда Абдулла Қодирий бошлаб берган реалистик наср энди шаклланиб, тетапоё бўлаётган пайтда ёзилган. Шу нуқтаи назардан қарасак, Абдулла Қаҳҳорнинг бу қиссасини ўша даврнинг энг яхши асарлари қаторига қўйса бўлади.

Орадан бир йил ўтиб у «Қотилнинг туғилиши»ни эълон қилди. Ёзувчи бу асарларида бошқа ёзувчиларга насиб қилмаган йўлдан юрди. Ўз қаҳрамонининг ички дунёсига назар ташлади.

У асар қаҳрамони Сатторни сўкмайди, ҳақорат қилмайди. Уни изчил тасвирлайди. Ҳар бир қадамини санаб боради. Жамият учун ёт бўлган бу чиқинди одамдан ўқувчи нафратланади. Саттор ҳар қандай пасткашликдан тоймайдиган, ҳаромдан ҳазар қилмайдиган бир кимса. Қиссада бир манзара бор. Саттор қабристонда эрининг гўрини кучоқлаб, ҳушидан кетиб ётган мотамсаро хотинни зўрлаб, калиш-маҳсисини олиб кетади. Қандай жирканч манзара бу!

Қиссада бундай маҳорат билан топиб-топиб кўрсатилган манзаралар кўп. Ўқувчи Сатторнинг пасткашликларини нафрат билан кузатиб боради.

Даврнинг буюк чақириқларига лаббай, деб жавоб бермаган бу қиссани танқид гурзи билан кутиб олди. Салбий қаҳрамон асарнинг бош персонажи бўлишга ҳақсиз, дедилар.

Шундай қилиб «Қотилнинг туғилиши» олтмиш йил давомида қайта нашр қилинмади. Ҳозирги китобхонлар Абдулла Қаҳҳорнинг шунақа қиссаси борлигини билмайдилар.

Мен бу қиссаларни илмий таҳлил қилмоқчи эмасман. Бундай ниятим ҳам йўқ. Фақат Абдулла Қаҳҳор ижодининг дастлабки даврларида ҳам жуда пишиқ, маҳоратли ёзувчи бўлганини айтмоқчиман, холос.

Эллигинчи йилларга келиб Абдулла Қаҳҳор Осиё ва Оврўпо мамлакатларидаги энг яхши ҳикоянавислардан бири экани тан олинди.

Вьетнам Халқ Республикасининг президенти Хо Ши Мин Абдулла Қаҳҳорни менинг ҳикоячиликдаги устозим, деб атади. Машҳур ёзувчилар Чингиз Айтматов, Константин Симонов, Николай Погодин ва Борис Полевой Абдулла Қаҳҳорнинг қисса, ҳикоя ва пьесаларига юқори баҳо бердилар. Симоновнинг «Синчалак», «Ўтмишдан эртақлар» қиссаларини, «Тобутдан товуш» комедиясини рус тилига таржима қилди.

Шахсга сиғиниш йилларининг даҳшатларини ўз кўзи билан кўрган Абдулла Қаҳҳор, албатта, жим туролмасди. Сталин шахсининг жирканч манзараларини кўрсатувчи бир қисса дилада юрарди.

Хрушчёв бу мавзунинг устидан пардани олиб ташлади. Солженицин «Иван Денисовичнинг бир куни», Алдан Семенов «Қоядаги барельеф» қиссаларини эълон қилдиар. Абдулла Қаҳҳор ҳам тўлиб турган эди. «Зилзила» деб аталмиш қиссасини бошлади. Аммо асар битаёзган пайтда яна шахсга сиғиниш мавзуининг устига ҳашак бостирилди. Шу мавзудаги барча асарлар босишдан тўхтатилди. Абдулла Қаҳҳорнинг қиссаси ҳам сўнг бобларига етганда тўхтаб қолди.

«Зилзила» биринчи марта адиб вафотидан йигирма уч йил ўтгандан кейин (1990 йил) «Шарқ юлдузи» ойномасида дунё юзини кўрди.

Бу қисса адибнинг адолатсизликка, зўравонликка, қонунсизликка қарши кўтарган исёни эди.

Адибнинг дастлабки қиссалари неча ўн йиллар давомида эълон қилинмади. Абдулла Қаҳҳор бунга кўпам афсусланмасди. Сўнгги пайтларда ижодий камолоти олдида бу қиссалар кўзига ғариб кўрингандек бўларди. Шунинг учун ҳам, уларни эълон қилишни унчалик истамасди.

Менимча, бу Абдулла Қаҳҳорнинг ўз ижодига жуда қаттиққўллик билан қарашида эди. У бундан йигирма-ўттиз йил аввалги бошловчи ёзувчи Абдулла Қаҳҳорни ижоди ширага тўлган етук ёзувчи Абдулла Қаҳҳорга тенглаштиролмасди.

Албатта, «Зилзила» чўққисидан туриб қараганда, ўспиринлик йилларида ёзган асарлари кўзига нурсиз, ҳароратсиз кўрингандир. Балки, «Қишлоқ ҳукм остида»ни «Синчалак», «Муҳаббат» қиссалари қаторига қўйишга иймангандир. Ҳар қандай ҳолатда ҳам у инсофли бир ижодкор сифатида кўнгли унчалик тўлмаган қиссаю ҳикояларини томликларига киритмади.

Унинг «Сароб» романи ўттизинчи йилларда бир марта босилганича қолиб кетди. 1957 йили «Сароб» кўп қийинчиликлар билан уёғи ўчирилиб, буёғи ўчирилиб нашр қилинди. Ўша йили ёзувчининг эллик йиллик юбилейига тайёргарлик кетаётган эди. Шунда Абдулла Қаҳҳор «Энди юбилей қилмасак ҳам бўлади. «Сароб»нинг босилиши мен учун ўнта юбилейдан ортиқдир», деб айтган эди.

Унинг деярли ҳамма асарлари ана шундай қийинчиликлар билан босиларди. «Синчалак» қиссаси, «Тобутдан товуш» комедиясига оммавий хужумлар уюштирилганини ҳамма биледи.

Ўша пайтда қанчадан қанча енгил-елпи, юки йўқ, шираси йўқ асарлар қайта-қайта нашр қилинарди. Ҳаёт муаммоларини теран акс эттирган, катта маҳорат билан ёзилган асарларнинг бошида калтақлар синарди.

Ажойиб санъаткор ёзувчи Абдулла Қаҳҳор энди орамизда йўқ. «Зилзила»га отиладиган тошлар энди кимга тегади?

Менимча, «Зилзила» ҳар қандай таъна тошларига дош берадиган, ўзини-ўзи ҳимоя қилишга қодир асардир.

Йигирма беш йил ёруғ кунларни кутиб ётган бу қисса ҳалигача китоб бўлиб чиқмади. У ҳамон нашриёт папкасида. Лекин бир кун китоб бўлиб чиқишига ишонамиз. Бунга ишончимиз комил. Сиз уни, албатта, ўқиб чиқасиз. Ўйга толасиз, таҳқирланган, қувғинга учраган, қамоқ камераларида хор-

зор бўлиб умрини поёнига етказган, олис юртлар тупроғида қолиб кетган жигарбандларингизни эслайсиз. Рухингизни аллақандай мунг чулғаб олади.

Ёзувчилар союзи партия ташкилотининг секретари Мильчаков деган чекист ўзбек ёзувчиларини истаганча ҳақорат қиларди. У кўп ёзувчиларнинг бадном бўлишига, қамалишига бош-қош бўлди. Ёзувчиларнинг катта бир йиғинида Абдулла Қаҳҳор уни ёзувчиларнинг жаллоди, деб атади. Унинг Ўзбекистондан бош олиб кетишига сабабчи бўлди.

Метин иродали ижодкор замона зўрларига эгилмади. Ҳеч қандай зўравонлик уни курашдан тўхтата олмади. У курашиб яшади ва курашиб оламдан ўтди. Энди унинг асарлари ана шу ҳақиқат учун курашмоқда.

Абдулла Қаҳҳор қаҳри қаттиқ, меҳри юмшоқ устоз эди. Ижодга бепарво шогирдларини аямай саваларди. Илҳомсиз, завқсиз асар ёзган катта ёзувчими, бошловчи ёзувчими, барибир унинг қамчисидан бенасиб қолмасди.

Биз адабиёт дарсини Ғафур Ғуллом билан Абдулла Қаҳҳор хонадонида, Миртемир билан Ғайратий тўғарақларида олганмиз.

Абдулла Қаҳҳор икки жиҳати билан бошқа ижодкорлардан ажралиб туради.

Биринчидан, у ҳеч қачон замонасозлик қилмади. Оқни қора, қорани оқ, демади. Бошига болта келганда ҳам ростини ёзди.

Иккинчидан, у партияга ялтоқланмади. Адабиётнинг партиявий бўлишини тан олмади.

«Қаҳҳорнинг даври энди келди», деган гаплар тўғри эмас. У ўша турғунлик йилларида, цензура қиличини қайраган, ГПУ мамлакатни даҳшатга солган, партия уёққа эмас, буёққа юр, деб турган пайтда сув ва ҳаводек зарур эди. У бугунги мустақиллигимиз уруғини сочиш учун қаҳҳорлар керак пайтида яшади.

Мустақиллик ўқ отилмай, қон тўкилмай қўлга киритилди, дегувчилар хато қиладилар. Ахир шу мустақиллик учун юз қирқ йилдан бери асл фарзандларимизнинг қони тўкилди-ку. Мустақиллик қонлар эвазига, жонлар эвазига келди.

Абдулла Қаҳҳор ҳаёт бўлганида бугун 85 ёшга кирарди. Қанчадан қанча асарлар ёзарди.

Биз унинг садоқатли шогирдлари буюк бир ҳурмат билан уни эсга оламиз. Асарларидан ижод сирларини, ҳаётидан яшамоқ, курашмоқ сирларини ўрганамиз.

САБОҚ

Инсон боласи оёққа туриб нимагаки биринчи марта дуч келса ва бу унинг ҳаётида ҳал қилувчи бирон ҳодисанинг деб-бочаси бўлса, умр бўйи ёддан чиқмайди.

Биринчи муҳаббат, биринчи сафар, биринчи калтак ва ниҳоят, биринчи танқид...

Биринчи марта калтак еганим эсимда, ўқишга бормаи кўчада юрганимда акам кўриб қолиб урганди. Биринчи муҳаббатим ҳам эсимда. Лекин кимни яхши кўриб қолган-лигимни айтмайман. Ўша қиз ҳозир ҳалимдек юмшоққина кампир бўлиб, неваралари даврасида қарилик «гашти»ни суриб ўтирибди. Биринчи сафарим менга дунёни кашф қилиб берган унутилмас сафар эди. Гова деган жойга борганман. Гова дегани Чуст районининг тоғли ажиб бир сўлим маскани. Пионер лагерига боргандим.

Бу биринчи, биринчиларнинг ҳаммаси кўз олдимда турипти. Аммо бу биринчилар орасида танқид ўқига нишон бўлганим ўлсам ҳам суягимдан кетмаса керак.

Кейинчалик кўп танқидларни кўрдим. Бирига бепарво бўлдим, бирига жирилладим, бирига қарши важ топдим, бирига тан бердим. Лекин биринчи танқиднинг «захри» танамни узоқ йиллар зирқиратиб юрди.

1940 йилда «Тортиқ» деган бир кичкинагина ҳикоялар тўплами босилиб чиққанди. Бу менинг биринчи китобим эди. Бошим осмондаю оёғим ерга тегмай учиб-қўниб юрибман. Ахир, китоби чиққан ёзувчи бўлдим. Китоб чиқазиш ҳазил гап эмас-да!

Эндигина йигирма ёшга кирганман. На дурустгина китоб ўқиганман, на адабиёт назариясини биламан. Китоб ёзишдан мақсад нима, маҳорат нима, назария нима, бунақа гаплардан мутлақо хабарим йўқ.

Қизиқ-қизиқ воқеалар ўйлаб топаман, биров ўқиса куладиган қилиб ёзаман. Газета ва журналлар индамай босиб чиқазаверишади. Шундоқ бўлгандан кейин мен ҳовлиқмай, ким ҳовлиқсин!

Ана шундай еру кўкка сифмай юрган пайтимда Абдулла Қаҳҳордек машҳур ёзувчи менга қаратиб ўқ узиб қолди. Патларим тўзиб, дунё кўзларимга қоп-қора бўлиб кетди.

Орадан салкам эллик йил ўтиб дунё кўрган бир одам сифатида ўйлайман. Абдулла Қаҳҳор-ку ўша пайтларда машҳур ёзувчи эди. «Сароб» романи қўлма-қўл бўлиб ўқиладиган, газетада ҳикояси босилган кун киоска олдида навбат кўпайиб кетадиган, Ёзувчилар союзидаги йиғинларда адабиётнинг энг чирсиллаган масалалари тўғрисида энг жўяли гап айтадиган бир ёзувчи келиб-келиб мендек энди кўлига қалам олган ҳаваскорнинг китобига мақола ёзадими?!

Бу унинг ёш, ҳаваскор ёзувчига меҳрибончилигимми? Ё адабиётга ҳар хил қаланғи-қасанғиларнинг кириб қолишидан ташвишланишимми? Менингча, бу устоз адибнинг адабиётимиз тақдиридан безовталаниши бўлса керак.

Бундай ўйлаб қарасам, ўттизинчи йилларда дурустроқ бирорта ҳикоя яратилмабди. Фақат Фафур Фулом билан Абдулла Қаҳҳор ҳикояларидан бошқа бирорта ҳикоя қирқинчи йилларга ўтолмай ўша ўттизинчи йиллар газеталари саҳифаларида қолиб кетган эди. Менинг тўплашим ҳам ўзига йўл тополмайдиган ночор китоблардан бири эди, холос.

Устознинг танқиди менга қор қилдими? Йўқ! Танқиддан хулоса чиқармоқ учун ҳам савод керак. Мен қандай хулоса чиқаришим мумкин. Адабиёт назариясини билмасам, бунақа қўлланманинг ўзи бўлмаса! Устоз ёзувчиларнинг асарлари билан таниш бўлмасам. У пайтларда на Чехов, на Мопассан, на Тургенев таржима қилинган. Аслидан ўқий десам, рус тилини билмасам. Хўш, қандоқ қилиб танқиддан тўғри хулоса чиқараман. Менингча, унинг танқиди мендан кўра «Ўздавнашр» раҳбарларига, редакторларига тааллуқлироқ эди. «Хўш, бу бола-ку энди атак-чечак қилиб довдираб юрипти, сизларга нима бўлган, ким нима кўтариб келса, китоб қилиб чиқараверасизларми», дегани бўлса керак.

«Муштум» редакцияси олдида мунгайиб турган эдим, Фафур Фулом келиб қолди. Аҳволимни кўриб ачинди шекилли, елкамга қоқиб бир гап айтди. «Кўй, укам, хафа бўлма, битта танқидга шунча куясанми, эҳ-ҳе, мен эшитган танқидларни илон эшитса, пўст ташларди. Биласанми, ўттиз еттинчи йилда ҳатто лўлиларнинг «Қизил Лўли» деворий газетасида ҳам «Ғапир Филом вараг народ» деб уриб чиқишган. Кўй, хафа

бўлма, ёзувчи бўламан десанг, ҳамма вақт танқидга тайёр тур». У шундай деб ичкарига кириб кетди. Эшик қия очик қолгандан ичкаридаги гаплар эшитилиб турарди. Фафур ака Абдулла Каҳҳорга нималардир деяпти. Яқинроқ бориб кулоқ солдим.

— Абдулла, бола бечорани адои тамом қипсан-ку. Икки оғиз яхши гап билан кўнглини кўтариб қўй.

— Сен аралашма, Фафур. Айб сенда, ёшларни суйилтирворяпсан. Қаттиққўл бўлиш керак. Адабиёт кўнгил хуши эмаслигини олдиндан айтиб қўйиш керак уларга. Ўқисин, ўргансин. Агар кўчадаги вивескаларни ўқиб юрса ҳам русчани билиб оларди. Шу билим билан қаёққа боради?

Йиллар ўтаверди. Мен ёзишдан чарчамадим. Абдулла ака «ёмон» дейишдан чарчамади. Бу орада унча-мунча русча ўргандим. Чеховни мук тушиб ўқидим. Мопассанни ёд олдим. Тургенев ҳикоялари, қиссалари. О' Генри ҳикоялари ёд бўлиб кетди. Ёзганларимни уларникига солиштираман.

Меники рангсизгина бўлиб кўринади. Яна ёзаман, яна солиштираман, анча қўлим келишиб қолгандек бўлди. Бир даста ҳикояни қўлтиқлаб Абдулла аканикига бордим. Домла эринмай ўқиди.

— Дуруст, — деди кўз ойнагини қўлига олиб. — Энди ёзувчи бўпсиз. Лекин ёзувчи бўлдинг деганим яхши ёзибсан деганим эмас. Ҳалиям нимани ёзишни билмаяпсиз-ку. Тўғри, жумлалар силлиқ, образлар пишиқ. Сюжет таранг, манзаралар ярқ этиб кўз олдинга келади.

— Бўпти-да, — дедим дадиллашиб. — Яна нима керак!

— Ахир классиклардан ўрганиш бунақа бўлмайди-да. Сиз уларнинг маҳоратини ўрганинг, қаҳрамонларни ҳаётдан қидиринг. Чехов даври қаҳрамонлари аллақачон ўлиб кетган.

— Оббо, — дедим тутақиб. — Йигирма йил бўптики, домла, хатойимни топасиз.

— Сиз ундан кейин ҳам хато қиласиз. Умр бўйи хато қилишингиз ҳам мумкин. Сиз Толстойнинг адабиёт тўғрисидаги гапларини биласизми? Ҳозирги адабиётнинг катта арбобларини биласизми, ўқиганмисиз? Йўқ, ўқимагансиз. Шуларни ўқинг, ҳозирги давр кишилари Чехов, Тургенев замонасининг кишиларига асло ўхшамайди. Курашчан, давлат миқёсида фикрловчи кишилар пайдо бўлган. Сиз буларни кўрмайсиз. Кўриш учун кўп кезиш керак. Кўп ҳодисаларнинг

иштирокчиси бўлиш керак. Газетада ишланг. Мухбир бўлиб бугун республикани кезасиз. Хилма-хил одамларни кўрасиз. Ана ўшанда ҳикояларингизга ранг киради.

Абдулла акага зарда қилиб, «Ёш ленинчи» газетасига ишга кириб кетдим. Бу орада Хоразмда Тошсоқа канали бошландию, редакция биратўла икки ойга командировкага жўнатиб юборди. Хоразмдан туриб канал қурувчилари тўғрисида репортажлар, хабарлар, ҳатто бир-иккита ҳикоя ҳам ёздим. Ҳикояларимдан бири, агар эсимда турган бўлса, «Паҳлавон чоллар» деб аталарди.

Ўзбекистонда қанчаки канал қазилган бўлса, ҳаммасига бордим. Ҳикоя ёзишга ҳам қўлим тегмай қолди.

Уруш йиллари Фарҳод ГЭСи қурилишида мухбирлик қилдим. Кўп тақдирларнинг гувоҳи бўлдим. Қора кийинган келинчаларнинг жимгина кетмон чопишларини, ўғлидан жудо бўлган чолларнинг унсиз йиғиларини, бир кечадаёқ сочлари оқариб кетган оналарни кўрдим. Очлик нима, юпунлик нима ўз бошимдан кечирдим.

Бу кўрган-кечирганларим бир кун келиб «Иқбол чироқлари», «Онажонларим», «Турналар», «Тўлқинлар» деган ҳикояларга айланишини ҳали билмасдим. Уруш оёқлаб қолган кезлари редакция ишлари билан Фарғона томонларга бордим. Далалар ҳувиллаб қолган. Яқиндагина юз минглаб одам қирқ беш кунда ажиб бир шижоат билан қазиган Катта Фарғона канали Ёзёвон чўллари оралаб азамат йигитларни қидиргандек тўлганиб-тўлганиб оқади. Ёш болалар, чолу кампирларга қолиб кетган бефайз далалар ҳалигача кўз ўнгимдан кетмайди.

Ердан эндигина қор кетган қишнинг сўнгги кунлари эди. Эгасиз қолган қўрғонларнинг деворлари нураган. Қори куралмай қолган баъзи уйларнинг томи ўпирилиб кетган. Қамишлари очилиб ётибди. Пайкаллар четида ўтган йили пиллачилар каллаклаган тутлар...

Бу меҳнаткаш, сабр-бардошли кекса тутлар неча ўн йиллардан бери қўлларини болтага тутиб беради. Кесилган новдалардан эсдалик бўлиб қолган тўмтоқ «бармоқ»лари бирлашиб, йўғонлашиб кетган. Узоқдан бу тўмтоқ тут таналари худди мушти тугилган одамга ўхшаб кўринади.

Ҳазин ва бефайз қиш охири...

«Қизил Ўзбекистон» газетасида Абдулла аканинг «Асрор-бобо» деган ҳикояси босилди. Бу ҳикоя уруш йиллари яратил-

ган ҳикояларнинг энг яхшиси эди. Бундай ҳикояни ёзмоқ учун фақат ва фақат Абдулла Қаҳҳор бўлиши керак эди. «Асрорбо-бо» кўнглимга яна ҳикоя ёзиш ҳавасини солиб қўйди. Энди нимани ёзсам экан, қандоқ ёзсам экан, деб ўйлаб ўтирмадим. Илимлик сандалга оёғимни тикиб, мис баркашнинг орқасига қоғоз қўйиб зангор сиёҳ билан ёза бошладим. Сарлавҳа: «Мастонбиби»...

Ҳикоя ўз-ўзидан, қийналмай келаверди. Тонг отар пайти муздек баркашга бошимни қўйиб ухлаб қопман. Онам аллақачон мойи тугаб, пилиги сўхта бўлиб қолган лампани ўчириб қўйибди.

Кўзимни очсам тонг ёришган. Ярим очиқ деразадан ажиб бир ёқимли кўклам ҳавоси кириб турипти. Ўрнимдан турмай яна ёзишга тушиб кетдим. Билмадим, бундай шижоат менга қайдан келди? Абдулла акани қойил қолдириш истагимми? Ё «Асрорбобо» қўзғаб қўйган ички бир туйғунинг турткисими? Билмайман. Ўша куни кечгача ўтириб ёздим. Каттагина ҳикоя бўпти.

«Мастонбиби»ни «Қизил Ўзбекистон» газетаси тўрт сониди давомли босиб чиқарди. Ўша кезларда қоғоз тахчиллигидан газета бир вараққина босиларди. Фақат дам олиш кунларигина тўрт саҳифа бўларди. Саҳифаларнинг деярли ҳаммаси уруш ва меҳнат хабарлари билан тўлиб чиқарди. Ана шундай шароитда менинг ҳикоямни газета тўрт сониди босиб чиқарганидан бениҳоя хурсанд эдим. Ўқиган ўртоқлар ҳикоя маъқул бўлганини айтишди. Ҳатто Фафур Фулом: «Дуруст, Асрорбобони уйлантирибсан», деб ҳазил қилгани эсимда.

Ёзувчилар союзида қандайдир бир йиғин бўлди. Абдулла Қаҳҳор сўзга чиқиб «Мастонбиби» ҳикояси уруш йиллари аёлларининг ҳаётини жуда ихчам ва таъсирчан ифодалаб берган, деб айтди. Бу устоз ёзувчининг мен тўғримда айтган биринчи илиқ гапи эди.

...Минг тўққиз юз қирқ биринчи йилнинг ноябрь бошлари эди. Ўша кезларда Абдулла ака немис фашистларига нафрат қўзғатувчи фельетонлар ёза бошлаган эди. Газетада босилган «Ҳи-ҳи», «Бос тепкини», «Барон фон Ринг» каби фельетонларини одамлар қизиқиб ўқишарди. Редакциядаги ўртоқлар: сен ҳам шунақа бирон нима ёзсанг-чи, деб қолишди. Нимани ёзсам экан, деб ўйлай бошладим.

Ёшлик пайтларимизда томоғига тепки келган болаларни остонага бошини қўйиб эгизак туққан хотинга тептиришарди. Шу воқеадан бирон нима тўқисаммикин, деган ўй келди. Пушкин кўчасидан то Лабзакка келгунимча калламда бўлгуси сатирик ҳикоянинг воқеаси пишди. Гитлернинг томоғига тепки келганмиш. Бутун Германияда бу дардни даволайдиган доктор топилмаяпти. Кимдир бунинг давоси Москвада депти.

Гитлер Москва остонасида тепки епти, Киев остонасида тепки епти. Бу ҳодисани кузатиб турган жаҳон аҳли шундай депти:

– Яна битта катта тепкидан кейин фақат Гитлернинг ўзигина эмас, бутун Германия бу дарддан қутулади. Бу катта тепки яқин кунларда Берлин остонасида бўлади.

Бу фельетонми, ҳикоями, ўзим ҳам билмайман, редакцияга олиб бордим. Фафур ака ўша ерда экан. У кишига ўқиб берган эдим, маъқул бўлди. Қўлимдан олиб, эринмай таҳрир қилди. Анча қизиқ гаплар қўшди.

– Ана энди босса бўлади, – деди.

Кейин редактор Ҳожиакбар Фуломовнинг олдига мени етаклаб кириб, ёзганимни ўзи ўқиб берди.

«Тепки» 1942 йилнинг 7 ноябрь байрам сонида босилиб чиқди. Хуллас, Абдулла ака қайси жанрга қўл урса мен ҳам орқасидан эргашавардим.

Ҳикоячиликда анчагина қўлим келишиб қолган эди. Абдулла ака барибир ҳамон қаттиққўл эди. Ҳикояларим маъқул бўлса ҳам, барибир бирор чатоқ жойини топарди.

1961 йил бўлса керак. Абдулла аканинг «Победа» машинасида Қўқонга бордик. Қариндошларидан бири бизни меҳмонга чақирди. Устоз ёзувчи кепти, деб кўни-қўшнилар ҳам зиёфатга чиқишди. Шу пайт лоп этиб телевизорда менинг «Меҳрибон» деган ҳикоям асосида тайёрланган инсценировкани кўрсата бошлади. Ҳамма жим ўтириб томоша қилди. Абдулла ака ҳам индамай ўтириб кўрди. Меҳмонлар мени табриклашди.

Абдулла Қаҳҳор ҳали ҳам ўша талабчанлигини қўймасди.

– Ҳа, энди жўнгина бир нарса экан, – деб кўя қолди. Кибриё опа дарров гап қайтарди.

– Домлажон, инсоф ҳам керак-да, кўриб ўтириб икки-уч марта кўзингиздан ёш чиқиб кетди-ку. Ҳеч тан бермас экансиз-да.

Домла ҳикоядан таъсирланганини бўйнига олгиси келмасди, нима деди денг: «Раҳматли онам эсимга тушиб кетди, шунга йиғлаган бўлсам, йиғлагандирман».

Абдулла Қаҳҳорнинг шогирдларига қаттиққўллиги то умрининг охиригача давом этди.

1965 йилда «Дружба народов» журналида домла менинг бир ҳикоямни ёмонлаб чиқди. Мен у кишининг танқидига кўшилмадим. Гапнинг очиғини айтсам, домла тўғри танқид қилганди. У киши билан учрашганда лўлилик қилдим.

– Токайгача мени буйдалайсиз. Фақат сизга ёқадиган хикоя ёзишим керакми? Ҳикоячиликнинг сиздан бошқа ўлчови йўқми?

Абдулла ака илжайиб ўтириб, гапларимга жимгина кулоқ соларди. Унинг кулишидан баттар тутоқдим.

– Ахир инсоф ҳам керак-да. Бўйнимдан арқонни ечиб юборасизми, йўқми? Качонгача сизга маъқул бўлиш учун ёзаман.

Гапиравериб чарчадим.

– Гапириб бўлдингизми, – деди домла босиқлик билан. – Энди мендан эшитинг. Ҳикоянгиз маҳорат билан ёзилган. Жуда ўйноқи, жуда фавқулодда деталларга бой. Қизиқиб ўқилади. Нуқсонни йўқ ҳикоя. Аммо...

Домланинг ана шу «аммо»сига тоқатим йўқ. «Аммо» дедими, жуда асосли, асло рад қилиб бўлмайдиган бир «гап айтади.

Ҳикояда бир ишёқмас, текинхўр одам тасвирланган эди. У то тайлоқдек бўлгунча онасини эмган. Биринчи синфда ўқиётганда ҳам катта танаффусда келиб онасини эмиб кетади. Онаси меҳмонга борса, орқасидан эргашиб бориб, уни йўлакка чиқариб миқ-миқ эмади. Далаларда болалар билан мол боқиб юрганда сигирларни эмиб қўяди.

Шу одам катта бўлганда ҳам сигирларнинг елинидан кўз узолмайди.

Ҳозир ҳикоянинг ҳаммаси эсимда йўқ. Аммо Абдулла Қаҳҳорнинг сўзлари сира эсимдан чиқмайди.

– Менга қаранг, адабиётнинг одамлар шахсиятига тегишга ҳаққи йўқ. Адабиётга жисмоний камчиликларни масхара қилиш ҳуқуқи берилмаган. Одамларнинг патологик камчилигини, бефарзандлигини, ногиронлигини, хасталигини, телбалигини масхара қилиш ўта кетган даражада одобсизлик саналади. Сиз ана шуни тушунмагансиз...

Яна мот бўлиб, сўлжайиб чиқиб кетдим.

Абдулла Қаҳҳорнинг баъзи доираларда: «Саид Аҳмад яхши ҳикоянавис бўлиб қолди», деган гаплари қулоғимга чалиниб қолди. Аммо ўзимга бунақа гапни сира айтмаган.

«Уфқ» романини ёзганимдан кейингина у ўз фикрини очиқ-ошкора айтди. Домла романимга жуда катта баҳо берди. Қувончини яхшигина бир мақола билан изҳор қилди.

Мен ҳам Абдулла Қаҳҳордек буюк устознинг мақтовига сазовор бўлганимдан беҳад шод эдим. Унинг бу хил илиқ гапни ўттиз йилдан ортиқ кутгандим. Қаранг, домла нималар деб ёзипти:

«...Бунда ёзувчининг «ошиб-тошиб» айтган «қўшимча» сўзлари, юракка таъсир қилмайдиган, демак, ақлда из қолдирмайдиган «оташин чекинмалари» йўқ. Бу соф ҳаёт, ёзувчининг қалбини ўртаган, ардоқлаган, унга илҳом берган ҳаёт тасвири. Оғир ва шу билан бирга гўзал, мунгли ва шу билан бирга фараҳбахш, мусибатга тўла ва шу билан бирга одамга қувват берадиган умид, унинг бошини «тошдан» қиладиган ишонч барқ уриб турган ҳақиқий ҳаёт манзарасидир».

«Тортиқ»дан «Уфқ»қача домланинг этагидан ушлаб бордим. Бу олис, машаққатли йўлда неча марта қокилиб, неча марта қаддимни ростладим. Мақтовлардан кўра таъналарни кўпроқ эшитдим.

Абдулла Қаҳҳорнинг «Уфқ»қа берган баҳоси мен учун катта адабиёт йўлига берган оқ фотиҳаси эди.

Устод Абдулла Қаҳҳор ниҳоят мени шогирдим, деб атади.

Бу мен учун ҳеч бир бойлик билан ўлчаб бўлмайдиган бебаҳо шарафдир.

Ҳар гал ёзув столим ёнига ўтирарканман, қўлимга қалам олиб биринчи сатрларни битарканман, ҳамон Абдулла Қаҳҳор елкамдан қараб турганга ўхшайверади. Унинг синчков нигоҳи умр бўйи мени таъқиб қилиб келади. Мен ҳам ёзганларимнинг ҳаммасини хаёлан унинг назаридан ўтказиб тураман.

ДИЛБАР ШОИР ЭДИ У

У олим шоир эди.

У шоир олим эди.

Иккаласи ҳам бир эмасми, дерсиз. Йўқ, ундай эмас. Унинг шеърларида ақл устунлик қиларди. Сатрлар орасида одамни ўйлатадиган, олам сирларидан воқиф киладиган ноёб фикрлар барқ уриб турарди. Бу олам жаҳонда инсон бўлиб яшаш одоби, инсон ва табиат, инсон ва гўзаллик фалсафаси уфуриб турарди. Шу жиҳатдан у олим шоир эди.

Унинг мақолалари шеърдек ўқиларди. Улардан шеър ҳиди келарди. Бу мақолаларни ўқиган одам толиқмасди. Ундаги чуқур фикр, фалсафа қандайдир ички оҳанг, шеърый ранг билан жилоланиб турарди.

У дилбар шоир эди.

У омадсиз инсон эди.

Уни ҳамма яхши кўрарди. Ажойиб шеърлари учун, унга етолмаганлари учун уни ёмон кўрадиганлар бор эди.

Унинг дўстлари, шогирдлари, мухлислари бениҳоя кўп эди. У билан бир марта гаплашган одам бир умр боғланиб қоларди. Шундай зукко одам суҳбатидан баҳраманд бўлганлигини ифтихор билан бошқаларга гапириб юрарди.

У ҳеч кимнинг дилини оғритмасди. Аксинча, унинг дилини оғритардилар.

Уни шундай ночор ва забун одам бўлган экан-да, деб ўйламанг. У ҳеч қачон пасткашлар ва тубан инсонлар билан пачакилашмасди. У аламли гапларни ҳам ажиб бир назокат билан изҳор қила оларди. Шунда унга қарши тугилган муштарлар беихтиёр ёзилиб кетарди.

Уни кўп мақтадилар.

Уни кўп хафа қилдилар.

Минбарга чиқиб шеър ўқиганда бошқа шоирларга чалинмаган қарсақларни ҳам йиғиб тушарди.

Ойбек унинг маслаҳатларидан баҳраманд бўларди. Уни ҳурмат қиларди.

У Фафур Гуломнинг қадрдон дўсти эди. Улар ҳам ижодда, ҳам ҳаётда ҳамдарду ҳамфикр эдилар. Бир-бирларига ҳазиллари ботмасди. Гап ким тўғрисида кетаётганини билиб турган бўлсангиз керак.

Ҳа, шундай, севикли шоиримиз, домламиз, қадрдонимиз, ёқимтой инсон Мақсуд Шайхзода тўғрисида гап боряпти.

Шайхзода узоқ йиллар давомида Тошкент Давлат муаллимлик олийгоҳида домлалик қилди. Минг-минглаб талабаларга ўзбек адабиёти тарихидан маърузалар ўқиди. У сўзларни ўз ўрнига қўйиб гапирадиган гўзал нотиқ эди. Озарбайжончага жиндек менгзаб келадиган ширин тили ҳаммани меҳрлаб кўярди. Бу олий даргоҳни битириб кетганлар устознинг бир умр унутиб бўлмайдиган сиймосини ўзлари билан олиб кетардилар.

Шайхзода домла қийналган талабаларга ўзига сездирмай моддий ёрдам берарди.

Домла жуда кўп чекарди. Тутунни тутунга улаб чекарди. Олийгоҳда фақат у кишига ректор маъруза пайтида чекишга рухсат берганди. Домла моддий жиҳатдан қийналган талабаларни кузатиб юрарди. Шулардан бирига 30 сўм бериб (у пайтда ўттиз сўмлик пул бўларди) битта қути «Казбек» папироси олиб келишни буюрарди. Талаба папирос билан қайтимини («Казбек» икки сўм эди) олиб келганда у фақат папиросни олиб қайтимини «ўзингизда туратурсин» деб олмасди. Эртасига папирос олиб келишни бошқа талабадан сўрарди. Ва ундан ҳам қайтимини олмасди. У ҳар куни бир қийналган талабага 28 сўм ёрдам пули берганини талабанинг ўзи ҳам сезмай қоларди.

Дардан кейин домла шогирдларини эргаштириб олийгоҳнинг ёнбошидаги кўл хиёбонига жойлашган ошхонага олиб кирарди. Майда пуллар кўпайиб кетди, шуни бир харжлайлик, дерди. Узоқдан келган талабаларни шу тариқа тез-тез меҳмон қиларди.

Қийналган ёш шоирлар домладан баъзи-баъзида пул қарз сўрардилар. Уларнинг ҳали-бери қарзини узишга кўзи етмаган домла, майли... майли, Нобель мукофотини олганда қарз

узишни унутмасанглар бўлгани, деб ўша заҳотиёқ қарзни кечиб юборарди.

Кўп ичадиган бир шоир дўстимиз домладан тез-тез қарз сўраб турарди. Лекин қарз узишни сира ўйламасди. Яна сўрайверарди. Бир кечаси келиб домладан қарз сўрайди. Домла кўнгилчан одам бўлганидан йўқ деёлмай 500 сўм беради. Шоир, домла хотиржам бўлинг, бир ҳафтада пулингизни қайтиб бераман, дейди. Шунда домла, майли, майли, ишқилиб ўлгунингизча берсангиз бас, дейди.

Мана, Шайхзода домла ҳам оламдан ўтиб кетдилар. Аммо дўстимиз бўйнида қиёмат қарзи билан ҳалигача тирик юрибди.

Уруш йиллари Шайхзода домла жуда фаол ижод қилди. «Жалолиддин» шеърини драмаси Ҳамза номидаги академик театрдa муваффақият билан саҳналаштирилди. Ҳар бир томоша қарсак билан кутиб олинди. Саҳна гулларга тўлиб кетди. Шукур Бурҳон, Ҳикмат Латиповлар гулларга кўмилиб кетдилар.

Урушнинг биринчи кунларидаёқ домла «Кураш нечун» деган шеърини эълон қилди. Бу шеър уруш мавзуида яратилган шеърларининг энг сараларидан бири эди.

Булардан ташқари, у фронтдаги ўзбек жангчиларига оналари ва жумҳурият аҳли номидан ёзилган хатларнинг муаллифи эди.

Ўша пайтларда ҳукуматга раҳбарлик қилган Усмон Юсуповнинг унга меҳри тушади. Катта-катта йиғинларда унга сўз беради. У ўзининг ниҳоятда ширин сўзлари билан ҳаммани лол қолдирарди. Ўша йилларда Шайхзода домла Фафур Фулом ва Ойбеклар қаторида қадрланди.

Унинг бу обрўсидан куйиб кетган рақиблари уни кавлаштиришга тушдилар. Ҳар бир сўзидан, ҳар бир асаридан хато қидирадиган бўлиб қолишди.

Домла Маяковскийнинг «Ленин» достонини ўзбек тилига таржима қилган эди. Улар таржимадан ҳам хато қидирдилар. «Темирдек мустаҳкам» деган сўзга ёпишиб олдилар. «Бу миллатчи шоир буюк Ленинни «босқинчи» амир Темурга ўхшатган» деб сиёсий айб қўйдилар.

Ойбек домла уюшмамизнинг раиси эдилар. У киши москвалик ёзувчилар билан Лондонга борадиган бўлиб қолдилар. У пайтларда Оврўпонинг бу машҳур шаҳрига Тамарахоним билан Уста Олимдан бошқа бирон ўзбекнинг қадами етмаган эди. Ойбек домла Шайхзодани чақириб, ундан то қайтиб кел-

гунимча уюшмани бошқариб турсанг, деб илтимос қилдилар. Шайхзода уюшма ҳайъатининг аъзоси эди. Раис йўқ пайтларда ҳайъат аъзоларидан бири раҳбарлик қиларди. Ойбек сафар олдидан хонасининг калитини Шайхзодага бериб, хонага ўзингдан бошқа ҳеч кимни киритма, янги роман учун йиққан ҳужжатларим шу ерда, деб тайинлади. Шайхзода уруш йилларида Навоий номидаги опера ва балет театрига директор бўлган, молиявий ва ҳўжалик ишларини бошқара оларди. Шунинг учун у Ойбекнинг илтимосини рад қилмади.

Ойбек кетгандан уч кунми, тўрт кунми ўтиб партия ташкилотининг котиби Милчаков, шу хонада партия мажлиси ўтказамиз, калитни бер деб талаб қилади. Шайхзода калитни бермайди.

Ана шундан кейин Шайхзодага яна сиёсий айб қўйдилар.

Шайхзода коммунистик партияни тан олмайди. Ленин партиясини ҳурмат қилмайди, деб юқорига хабар қиладилар.

Бу ҳам етмагандек, «Жалолиддин» пьесасидан ҳам сиёсий хато топадилар. Бу асар халқлар дўстлигига раҳна солади. Бу зарарли асарни тезда саҳнадан олиб ташлаш керак, деб талаб қиладилар.

Ўша пайтларда «халқ душмани» бўлиш учун шу айбларнинг биттаси кифоя эди. Бу айблар шишиб, семириб кетди. Охири Шайхзодани қамоққа тикдилар, 25 йилга озодликдан маҳрум қилдилар.

Шайхзода тутқунлик пайтида ҳам унинг рақиблари ҳужумни тўхтатмадилар.

Бир вақтлар «Жалолиддин» пьесаси учун, фронтдаги ўзбек жангчиларига атаб ёзган хатлари учун ҳукумат рағбатлантириш ниятида шаҳар марказидан кичкинагина ҳовлиси бор уй берган эди. Шайхзода оиласини шу уйдан маҳрум қилиш нияти уларга уйқу бермади. «Халқ душмани»нинг хотини бундай уйда туришга ҳаққи йўқ, деб унинг минг-минглаб ноёб китобларини, рўзгор ашёларини, ҳатто ювиб дорга ёйилган кийим-бошларини юк машинасига улоқтирдилар. Уйни ўзлари эгаллаб олдилар.

Шайхзода беш йил азоб-уқубатларда яшади. Хрушчев даврида минг-минглаб одам қамоқдан озод қилинди. Шайхзода ҳам озиб-тўзиб қайтиб келди. Келди-ю уйини тополмади...

Мана шу ўтган беш йил давомида ҳукумат ордендан мўл ҳосил олган экан. Шайхзодани бадном қилган, уйини тортиб

олган, унга чексиз азоб берганларнинг кўкси орденларга тўлиб кетибди.

У қайтиб келгандан кейин ҳеч кимга таъна қилмади. Нолимади. Ўзига хос қувноқлик билан ижодга шўнғиди.

(Ким билади ичида қанча аламлар, тортган жабру жафолар очган яра зирқираб оғриб тургандир.)

Аста-секин унинг мавқе, обрўси тиклана бошланди. Унинг ютуқлари рақибларини ташвишга солиб қўйди. Жумҳурият фалоллари йиғинида уйини босиб олган, хотинини ҳақоратлаган, уни бадном қилишда энг фаол «меҳнат» қилган рақиб сўзга чиқиб ҳукумат раҳбари Усмон Юсуповга ҳужум қилди.

— Усмон Юсупов халқ душмани, миллатчи Шайходани қамоқдан чиқарган.

Унинг гапи оғзида қолди. Жумҳурият прокурори унга зарба берди:

— Шайходани Усмон Юсупов эмас, биз озод қилдик. Ноҳақ жабрланган, ноҳақ қамалган бу пок одамдан узр сўрадик.

Ана шундан кейин рақибларнинг қиличи синиб, қалқони тешилди.

1952 йилнинг март ойида Москвада ўзбек адабиёти ва санъати ўнқунлиги бўлди. Бу маъракага ижодкорлар баҳоли қудрат янги асарлар билан қатнашдилар. Шайхода «Тошкентнома» деган дoston қасидаси билан қатнашди. Ўнқунликдан қайтиб келганимиздан кейин Шайхода, Шухрат, Асқад Мухтор, Туроб Тўла, Мирмуҳсин, Анорбоев ва мен ижодий ҳисоб бериш учун Фарғона водийсига бордик. Водий аҳли бизни очик кўнгил билан кутиб олди. Учрашувлар жуда самимий ва қизиқарли ўтди.

Ўн саккизинчи март кечқурун меҳмонхонада дам олиб ўтирганимизда радио хушхабар эълон қилди. Ўнқунлик қатнашчиларидан катта бир гуруҳи орден ва медаллар билан мукофотланибди. (У пайтларда орден олиш жуда катта бахт ҳисобланарди). Ҳаммамиз жимиб қолдик, ҳар биримизнинг хаёлимизда рўйхатда мен ҳам бормикинман, деган ўй бор эди.

Кимдир, Тошкентга телефон қилиб билайлик, деб қолди. Туроб Тўла билан икковимиз шаҳар телефон станциясига бориб ЎзТАГга (Ўзбекистон телеграф агентлигига) кўнғироқ қилдик. Телефон гўшагини дўстимиз Саҳибоев кўтарди. У илтимосимизга кўра рўйхатни ўқиб, Асқад Мухтор, Туроб Тўла

ва мен мукофотланганлар рўйхатида бор эканимизни айтди. Ундан, яна бир қаранг, Шайхзода домла бордир, деб илтимос қилдик. Домла рўйхатда йўқ эканлар. Меҳмонхонага қайтиб келиб, Тошкентга қўнғироқ қилиб бўлмади, деб ёлғон гапирдик.

Эртага газета келади. Домла ўқийди. Энди у кишини совутиш керак.

Домла, дедим, сиз билан менга мукофот беришармиди! Шу ёруғ жаҳонда юришимизнинг ўзи мукофот эмасми?

— Йўқ, — деди Шайхзода ишонч билан. — Сизнику билмайман, аммо менга бериши керак.

— Орденни шунчалик яхши кўрасизми? — дедим ҳазил қилиб.

— Гап унда эмас. Орденсиз ҳам яшаш мумкин. Орден олмаганлар ўлиб қолаётгани йўқ. Аммо менинг ўн мингдан ортиқ талабам шу топда радио карнайига кулоқ тутиб ўтирибди. Шулар олдида хижолат бўлмай дейман.

Эртаси куни Адҳам Ҳамдам газета олиб келди.

Домла рўйхатни ўқиб чиқди. Юзида, кўзида бирон ўзгариш сезмадим. Албатта, рўйхатдан ўз номини топмади. Газетани столга қўйиб кўз ойнагини дастрўмоли билан артаркан, Шухратга қараб, қани шоир, картани олинг, бир ташлашайлик, деди.

Билиб турибман, унинг дили оғриди. Лекин бизга сездирмасликка уринарди.

1964 йилда Шайхзода билан Шукур Бурҳон «Улуғбек» пьесаси учун, мен «Уфқ» романим учун Ҳамза номидаги Давлат мукофотига тавсия қилиндик. Икки собиқ «Халқ душмани» рўйхатга кириб қолгани учун ўша йили ҳеч кимга мукофот берилмади. Келаси йили икковимизни ўчириб ўша эски рўйхатдагиларга Ҳамза номидаги Давлат мукофоти берилди. «Улуғбек» драмаси учун фақат Шукур Бурҳон рўйхатга кирган эди.

Бошимизга тушган қора кунлар бизни ўн йиллаб таъқиб қилди. Айниқса, Шайхзода домла кўп азиятлар чекди.

Буюк устозимиз Фафур Фулом оламдан ўтганда Шайхзода оғир касал билан шифохонада даволаниб, Дўрмондаги ёзувчилар боғига дам олишга юборилган эди. Аввалига Фафур аканинг ўлимини ундан яширишди. Кейинчалик оғир йўқотишдан хабардор бўлган Шайхзода «Фафурга хат» деган ажойиб, жуда

таъсирли шеър ёзди. Шу шеър унинг энг сўнгги шеъри эди. У ҳам Фафур Фулом ортидан оламни тарк этди.

Жаноза куни шаҳар ижроия кўмитасидан орденларни қадаш учун ўнта бахмал ёстиқча олиб келишипти. Қайтариб юборишди. Чунки домла бирон марта орден билан мукофотланмаган эдилар.

Унга чексиз азоблар берган рақиби жанозага киришга юраги дов бермай марҳумнинг уйи атрофида кўзини ердан узмай айланиб юрарди. Мен унга, ичкарига кирмайсизми, домла, дедим.

— Кирсам, хотини юмдаламасмикин, — деди паст овоз билан.

Йўқ, у ичкарига киролмади. Домлани тупроққа қўяётганимизда одамлар орқасида шумшук бўлиб турарди.

Шайхзода бу дунёдан роҳат кўрмай ўтиб кетди. Лекин у барибир бахтли инсон эди. Уни эл шоирим дерди. Шайх акам, дерди. Ёшлар уни устозим дерди. Ёш шоирлар тўда-тўда бўлиб унга эргашиб юрардилар.

У олим эди. У муҳтожларга ёрдам қўлини чўзган сахий инсон эди. У ғамда қолганларга ғамгузор эди. У суҳбати жондон одам эди. У нолишни билмасди. Тақдир зарбаларига сабот билан туриб берарди. Бир сўз билан айтганда у дилбар инсон эди.

Бир одамда шунча фазилат бўлиши мумкинлигини Шайхзода тимсолида кўрганман.

У олим шоир эди.

У шоир олим эди.

Бундай инсонлар дунёга камдан кам келади.

1996 йил 31 октябрь

УЙҚУДАГИ МАЛИКАЛАР

Мажнунтол тагига
Ўтқазинг мени,
Энди у йиғласин,
Мен йиғлаб бўлдим.

Миртемир

Минг тўққиз юз етмиш бешинчи йилнинг эрта баҳори эди. Ердан қор кетмаган. Девор соясида қолган увада қор уюмлари кулранг тусга кирган.

Ҳозир эсимда йўқ, қандайдир юмуш билан Миртемир домланикига чиқдим. (У киши билан бир маҳаллада турардик.) Эшикларига яқинлашганимда ёшгина бир жувон ҳовлидан чиқди-ю, орқасидан биров қувлаётгандек шошиб, ёнимдан ўтиб кетди.

Унинг ёши ўттизлар атрофида бўлса керак, ўзи кўхликкина. Пардоз-андози жойида. Домланинг қариндош-уруғларидан бўлса керак, деб ўйладим.

Ҳовлига кирдим. Миртемир домла елкасига тўн ташлаб, офтоб-шувоқда газета ўқиб ўтирибди. У бошини кўтариб саломлашди-да, ёнидан, жой кўрсатди.

— Келинг, бўтам, бир савобли иш қилдим. Умуман, савобли иш қилсам, уч-тўрт кун табиатим равшан бўлиб юрарман. Эшикдан чиқиб кетган жувонни кўрдингизми? Шўрлик қийналиб қопти. Эридан келган қорахат ер қимирлаган йили йўқолган экан, военкомат асл нусхасини топиб кел, деб қайтариб юборибди. Пенсия ололмай сарсон бўлиб қопти. Шунақаларни кўрсам эзилиб кетаман. Бева боши билан тўрт болани қандоқ боқади? Фронтда ҳалок бўлган солдатнинг оиласига шунақа муомала қилишадими?!

Мен кулдим. Домла бу бемаврид кулгидан ғазабланди.

— Нега куласиз!

— Э, домласи тушмагур, бу хотин сизни тузлаб кетибди-ку!

Домла ҳанг-манг бўлиб қолди.

– Қанақасига? – деди у ҳайрон бўлиб.

– Жувоннинг ёши нечада экан?

– Ўттизларда бўлса керак, – деди домла нима гаплигига тушунмай.

– Ахир, уруш тугаганига ўттиз йил бўлди. Демак, у ғалабадан кейин туғилган. Нима, туғилмасдан олдин эрга теккан эканми? Тўрт болани қачон туққан...

Домла бармоқларини букиб йил санаркан, бирдан қаҳ-қаҳ уриб кулиб юборди.

– Вой, занғар-э, бошлабди-ку! Мен буёғини ўйламаган эканман. Хулласи, икки минг сўмга тушириб кетди. Илло ўзи жуда кўҳлик экан. Чақмоқдек қилиб кийинтириб қўйсанг, ҳар қандай йигитнинг ҳам кўзини ўйнатади.

Домла, умуман, кўҳлик аёлларни кўрганда маҳлиё бўлиб қоларди. Жувоннинг қош-кўзига маҳлиё бўлиб, ёнидан икки минг сўм чиқиб кетганини билмай қолган эди.

Домла шунақа ишонувчан, содда, лақиллатиш осон одам эди. Бу жиҳатдан у қўшниси Ойбек домлага ўхшарди. (У кишини ҳам кўп марта пулга тушириб кетишган эди.)

Миртемир жуда кучли шоир. Буни билардик. У 1937 йили шахсга сиғиниш балосидан заҳа бўлган одам эди. Ўзининг чинакам талантини намоён қилишдан ҳадиксирарди.

Ўша йилларда кўп ёзувчилар қамалган. Қолганлари ҳам ана олиб кетади, мана олиб кетади, деб кечалари мижжа қоқмай чиқишарди. Ўзларини сақлаш учун Сталин, партия тўғрисида кучаниб бўлса ҳам, шеърлар ёзишарди.

Шеърый шовқинлардан гаранг бўлиб қолган ўқувчи яхши шеър билан ёмон шеърни фарқ қилолмай қолди. Табиийки, соф муҳаббатни, инсоний туйғуларни куйлайдиган Миртемирга йўл йўқ эди. Охири у ҳам карнайчи шоирлар сафига қўшилишга мажбур бўлди. Юрагини ўртаган, тўлқинлатган, ларзага солган туйғулари дафтар қатларида «уйқу»га кетди.

Фақат кейинги омон-омон замонидагина қирқ йилдан бери дафтар қатларида «ухлаган» шеърлар кўзини очди. Миртемир уларнинг баъзиларини эълон қилди.

Биз унинг партия, Ленин, Сталин ҳақида ёзган шеърларини билардик. Уларга кўникиб қолгандик.

Ҳақиқий шоир Миртемир ҳали дафтар қатларида пайт пойлаб ётганини билмасдик.

Партия бир марта заҳа бўлган одамни ҳеч қачон паноҳига олмасди. Миртемир домла қамалиб «Москва-Волга» канали қурилишида Берия қамчиси остида ишлаб қайтгандан кейин ҳам косаси оқармади.

То умрининг охиригача совуқ муносабатлар унга соя ташлаб турди.

Олтмишинчи йилларда уюшмамизда катта йиғин бўлганди. Миртемир домла сўзга чиқиб, таҳририятлардан нолиб қолди. Таҳририят бўлим мудирини бизга тўғри келмайди, деб иккита шеърини қайтариб берипти. Бу шеърлар шахсий кечинмалардан иборат, социал маъно йўқ, депти.

– Ўзларинг инсоф билан баҳоланглар, наҳотки, шу шеърлар босиб чиқаришга арзимаса!

Домла «Онагинам» шеърини ўзига хос салмоқлаб, жуда таъсирли қилиб ўқиди. Шеърда мана шундай сатрлар бор эди:

...Дунёга қайта келишимга кўзим етсайди,

Йигит ёшим тўлмаёт туриб,

Айрилиқ зайлида қоқ ёғочдек қуриб,

Жон берган онамни кўришимга

кўзим етсайди,

Тиззасига бир нафас бош кўйишимга

кўзим етсайди,

Оналик меҳрига обдон тўйишимга

кўзим етсайди,

Оқ сутини оқлай дейишимга

кўзим етсайди,

Менда гашлик нетарди...

Сени жиндек хушвақт қилгани,

Сени жиндек хушбахт қилгани,

Тагсиз жарлардан ўтолмаганим,

Сени сўнгги йўлга ўзим кузатолмаганим,

Тоғдай зил,

Абадиятдек чексиз армон бўлиб қолди дилимда,

Онагинам...

Залда ўтирган Зулфия опа ўрнидан туриб минбар олдига келди.

– Домла, шу шеърингизга мен харидор бўлдим. «Саодат»да чиройли қилиб ёнига нақшлар ишлатиб чиқараман.

Шундай деб у Миртемир домланинг қўлидан шеърни олди.

Миртемир ўша бўлим мудирига ёқмаган иккинчи шеърини ўқий бошлади. Бу кейинчалик жуда машхур бўлиб кетган, ёшлар ёд олиб, ўқиб юрадиган «Мен сени» деган шеъри эди.

Мен сени инжитмайман
Ва лекин тинчитмайман.
Чарх уриб, бўзтўрғайдай бўзлашим бор бошингда,
Эй сочларин тўлқини тун сингари сим-сиёҳ.
Хол каби пайдо бўлгум ёноғинг ё қошингда,
Эй изларин ғубори кўзларимга тўтиё...
Саратонда сел бўлиб,
Лолазор яратгайман.
Қаҳратонда ел бўлиб
Гул атрин таратгайман.
Йўл юриб чўллаб қолсанг,
Шилдирагум булоқдай,
Ёки даштга йўл солсанг,
Ястангайман ўтлоқдай.
Истаб қолсанг соябон,
Мен дарров чинор бўлгум.
Чўмар бўлсанг ногаҳон,
Мен дарров анҳор бўлгум.
Кезар бўлсанг боғингда,
Пичирлагум мисли барг.
Куйиб сенинг доғингда,
Бўлмасайдим жувонмарг...
Бу дунёда ҳеч ким йўқ сенга мендай маҳлиё,
Умидим бор, қарагунг ахийри қиё-қиё...
...Насим каби сездирмай,
Кипригингга тўқингум,
Озор бермай бездирмай,
Сувратингга чўқингум.
Қуш бўлиб учар бўлсанг, тарлон бўлиб қувгайман,
Тоғларда шаршарадек ғуборингни ювгайман.
Ҳар мушкул, ҳар хатарда ҳар балодан асрагум,
Қайрилсанг-қайрилмасанг, ўлгунча ардоқлагум.
Тонг пайти юлдуз мисол оқ сийнангда ёнгайман,
Ёмғирда камалақдай юз рангда товлангайман.
Кўркингга тикилгайман то кўзимда бор зиё,
Ўзинг билмайсан сенда шунчалар меҳригиё!
Мен сени тинчитмайман...

Яна қарсақлар янгради. «Яшанг, домла, қойил!» деган овозлар эшитила бошлади. Президиумда ўтирган Асқад Мухтор домланинг кўлидан шеърни олди:

– Барака топинг, домла, яқин ўртада бунақа гўзал шеърни ўқимаган эдим. Ким ёмон деган бўлса, номаъқул бузоқнинг гўштини епти. Бу шеърни мен журналда чиройли қилиб бос-тираман.

Домла ўқиган бу икки шеърда компартия ҳам, коммунизм ҳам, улуғ оғамиз ҳам мадҳ қилинмаган эди. Уларда соф инсоний туйғулар, кечинмалар барқ уриб турарди.

Бу хил шеърларга кўникмаган эдик. Шиор шеърлари бизни гаранг қилиб қўйган эди.

Ана шундан кейин домланинг қирқ йиллик дафтари очилиб кетди.

Миртемирнинг гапларига қараганда, у киши қирқ йилдан бери дафтар тутар экан. Унга ҳар хил кайфият, манзаралар, кўнглида шеър кўзғайдиган сўзлар, номлар, ҳикмат гаплар, қизиқ-қизиқ воқеалар қофияланмаган, вазнга солинмаган шеърлар ёзиб қўйилган экан. Бу дафтар тўғрисида домланинг ўзи шундай деган эди:

– Бу битикларнинг менга қимматли жойи шундаки, уларнинг орқасида таржимаи ҳолим яшириниб ётибди. Болалигим, қувончларим, аламларим шу битиклар тагида ухляпти. Уларда одамни ўйлатадиган, мувозанатини бузадиган оҳанг, кайфият яширинган. Қўлга олиб кўз югуртиришим билан неча йиллардан бери сокин ухлаб ётган шеърлар уйғониб кетади. Бу битиклар менинг уйқудаги маликаларим, дерди у дафтари-ни силаб, – Уйғониб кетса, бутун жамолини, зеб-зийнатини кўз-кўз қилади.

Евтушенко билан Вознесенскийларнинг овози чиқиб қолди. Партия яна сергакланди. Ҳар бир республикадан Евтушенко, Солженицин каби оғзи ботир ижодкорларни қидира бошлашди. Абдулла Ориповни «Тилла балиқча» шеъри учун нари обориб, бери олиб келдилар.

Миртемир моҳир таржимон эди. Пушкин дostonларини биз ёшлар асосан Миртемир таржимасида ўқиганмиз. У Руставелининг «Йўлбарс терисини ёпинган паҳлавон» дostonини, қорақалпоқларнинг «Қирққиз»ини, Абай, Маҳтумқули, Абдилда Тожибоев, Самад Вурғун каби қардош халқларнинг етук шоирлари яратган дурдона асарларини таржима қилди.

Агар Миртемир таржима қилган шеърларни жамлаб нашр этса, эҳ-ҳе, неча том бўларкин?

Миртемир қирғизларнинг «Манас» эпосини таржима қила бошлади. У таржимага шу қадар берилиб кетдики, болачақаларининг тирикчилигини ҳам унутди. Ва ниҳоят, бир неча йиллик машаққатли меҳнат охирига етди.

Фафур Фулом номидаги нашриёт «Манас»ни сабрсизлик билан кутарди. Домла олиб борди. Ҳақиқатда. Ҳатто чапак ҳам чалганлар бўлди. Ва ниҳоят, бу неча юзлаб бедор тонглар гувоҳи бўлган меҳнатга газсув баҳосида ҳақ тўлайдиган бўлишди.

Домла жуда хафа бўлди. Қўлёмани қайтариб олиб кетди. Уйга келиб юзлаб саҳифаларни битталаб йиртиб, бундан ҳам таскин топмагач, мана, мана, деб, бурда-бурда қилиб ўт ёнаётган ўчоққа ташлади.

Ўзбек китобхони гўзал бир асардан жудо бўлди.

Фақат шу таржима билан банд бўлиб бошқа иш қилмаганидан табиийки, рўзгорнинг таги чиқиб қолган эди. Бор умиди шу таржимага олинмаган қалам ҳақида эди. Болачақасининг ризқи ҳам шу қўлёманга қўшилиб куйиб кетган эди.

Худо урганни пайғамбар ҳассаси билан туртади, деган гап бор. Юқоридаги раҳбарлар уни писанд қилмай қўйишганидан фойдаланган кичик раҳбарчалар уни ҳасса билан турта бошладилар.

Ёзувчилар қурултойнинг охирида Москвада бўладиган қурултойга вакиллар сайлаш керак эди. Миртемир домланинг тенгдошлари, шогирдлари вакилликка кўрсатилди (юқорининг қатъий рўйхати бўйинча). Улар орасида Миртемир домла йўқ эди. Бу адолатсизликка чидамаган Озод Шарафиддинов рўйхатга Миртемир домлани ҳам киритишни талаб қилди. Ўша пайтдаги Марказқўм котибларидан бири, кимнинг ўрнига, деди. Биз қурултойга йигирма битта вакил юборишимиз керак. Бошқа ўрин йўқ, деб силталади.

Озод нима дейишини билмай бир дам эсанкираб туриб қолди. Кейин мажлисни бошқараётган шу котибнинг қариндошини айтди.

— Бу ўртоқ бундай улуг маъракага қатнашишга лойиқ шоир эмас.

Қурултой қатнашчилари уни қувватлашди. Миртемир домла вакиллар рўйхатига киритилди.

Москвада ҳам домланинг иши юришмади. Вакилларга меҳмонхонада яхши хоналар беришди. Ҳаммамиз чамадонларимизни кўтариб хонамизга кириб кетдик. Туроб Тўла билан буфетда чой ичиш учун чиққанимизда Миртемир домла меҳмонхонага кираверишдаги жойда ҳали ҳам чамадонини тагига қўйиб ўтирибди.

У кишидан нима қилиб ўтирибсиз, деб сўрадик.

— Менга жой йўқ экан. Беришмади.

— Ўзбекистонликларнинг рўйхатини кўрмадингизми?

— Кўрдим, — деди у қўл силтаб. — Йўқ, номим йўқ. Маълум бўлишича, Тошкентда Қурултой бошланмасданок, вакиллар сайланмасданок рўйхат юборишган экан. Миртемир ака кўшилган рўйхат Москвага юборилмаган.

— Энди нима қиламиз? — деди Туроб. — Яшин акани топиш керак...

Домла қўл силтади.

— Тошкентга қайтиб кетақолай. Катталарнинг кўзига хунук кўриниб нима қиламан!

Туроб Яшин акани қидириб топди, аҳволни тушунтирди. Бироздан кейин раисимизнинг ёрдамчиси пастга тушиб, Миртемирнинг чамадонини лифтда олиб чиқиб кетди. Кейин билсак, Яшин ака уёқ-буёққа телефон қилиб, домлага жой олиб берибди.

Миртемир домланинг ҳаётида қувончли кунлар ҳам кўп бўлган. Уни Фарғона, Андижон, Сирдарё вилоятларига кўп чақиришарди. Дала шийпонларида деҳқонларга шеърлар ўқиб берарди. Гердаишни билмаган, гапи ҳам, муомаласи ҳам бениҳоя самимий бу шоир дала заҳматкашлари билан тез тил топишарди. Ўзидек содда, дўлвор миришкорлар суҳбатида яйраб кетарди.

У деҳқон билан деҳқон бўлиб, зиёлилар билан зиёли бўлиб, талабалар билан талаба бўлиб гаплашарди. Уларнинг дилларидаги гапларини топа оларди.

Мен Миртемир билан кўп сафарларда бўлганман. Фарғона водийсини пиёда кезганмиз, десам унчалик муболаға бўлмас.

1960 йили Марғилонга борганимизда шаҳарнинг эски маҳаллаларини пиёда айлангимиз, Отабек юрган йўлларни кўргимиз келган эди.

Шундай кезишларимизда паранжи ёпиниб, чачвони билан ўзини елпиб келаётган ниҳоятда кўҳлик жувонга рўпара келдик.

– Ана, – деди Миртемир домла. Кумушбиби келяпти.

У Абдулла Қодирий тасвирлаган Кумушбибининг худди ўзи эди. Жувон бизга яқинлашганда бетига сачвон тутиб олди.

Шу дақиқадан бошлаб домла камгап бўлиб қолди. Гап сўрасак, узук-юлуқ жавоб беради. Хаёли нима биландир банд...

Бу сир эртаси кун нонушта пайтида аён бўлди. Домла кеча бизга рўпара келган жувон тўғрисида «Пардалик» деган шеър ёзипти.

Шеърда шундай сатрлар бор эди:

...Ҳа, сен безаксиз ҳам шундоқ сулувсан,
Сен баҳорги тушсан, булоқда сувсан.
Бунақа чиройга арзир чўксанг тиз...
Сен ўзинг одамзод кўрки, безаги,
Фақат, нетай, ҳануз кўркинг пардалик,
Салом берар бўлсам олмасдинг алик,
Эй, олтин водийнинг жаннат чечаги!
Ҳатто куёшга ҳам севги солгудай
Жамолинг, эсизки, булутда ҳануз.
Хаёлинг, эсизки, булутда ҳануз –
Юз шоир хаёлин бандга олгудай...
Мен ҳануз кўйингда саргардон овчи,
Сен асов жайрондай ғойиб бўлдинг
Ҳамон сўроқлайман: қайдасан, сулув?

Ўша сафаримизда Чустнинг Олмос қишлоғига ҳам бордик. Акбарали деган Алпомиш келбатли қишлоқ оқсоқоли билан учрашдик. У жуда дилкаш, ёқимтой, суҳбати ширин киши экан. Домла кулоғимга: «Олмоснинг қиз-жувонлари чиройли бўлади, дейишарди. Эркаклари ҳам жуда кўркам бўлар экан», деди.

Кейинчалик Миртемирнинг деярли барча тўпламларига кирган «Оқсоқол» шеъри шу ерда, Олмоснинг ўзида ёзилган ва Акбарали оқсоқолга бағишланган эди.

Домла сафардан ажиб таассуротлар билан қайтди. Унинг кейинчалик қўшиққа айланиб кетган «Дейдиларки, шаҳримда бир гўзал бормиш» деган жуда чиройли шеъри ҳам водий таассуротларидан бири эди.

1978 йилда менга «Уфқ» романи учун Ўзбекистон Давлат мукофоти берилди. Ёр-биродарлар «куллуқ бўлсин»га келишди.

Миртемир домла ҳам бир даста гул билан икки шиша коньяк кўтариб кирдилар. Ҳарчанд қистасам ҳам, меҳмонлар ўтирган хонага кирмай, айвонда акам билан гаплашиб ўтирдилар.

Домла анча ўзини олдирган. Озиб, ранглари кетиб қолганди.

Шухрат дастурхон ёзилган уйдан чиқиб домлани ичкарига киришга ундади. Домла кўнмади. Абдулла Орипов домла билан гаплашиб ўтираман, деб айвонга чиқди. Мен жуда-жуда хижолат эдим. Уйғун, Сафаров, Бородинлар элдан бурун мукофот олиб бўлганлар. Энди Одил Ёкубов билан мени лауреат қилишди. Аммо Миртемир деган зўр шоир бор, мукофотни шунга бериш керак, дейдиган мард топилмасди.

Орадан икки-уч ой ўтиб, Миртемир оламдан кўз юмди. Армон билан, кўкси тўла аламлар билан жимгина бизни ташлаб кетди.

Билмадим, катталаримиз хатоларини тузатмоқчи бўлишдими, адабиёт аҳлининг маломатидан қутилиш учунми, Миртемирга ўлимидан кейин Давлат мукофоти бердилар. Шу ишни тириклигида қилсалар бўлмасмиди? Қандоқ қувонарди. Менинг ҳам қадримга етишар экан-ку, деб кўкси тоғдек кўтарилмасмиди!

Шу пайтларда Шайхзоданинг «Ўлганда юз соат йиғлаб тургандан, уни тиригида бир соат йўқланг» деган сатрлари ёдга тушади.

Гоголнинг «Шинел»идаги Акакий Акакиевич дунёга келади, ҳеч ким билмайди. Акакий Акакиевич бу дунёда яшайди, ҳеч ким билмайди. Акакий Акакиевич ўлади, ҳеч ким билмайди. Гогол алам билан, кесатиш билан, «Петербург Акакий Акакиевичсиз қолди» дейди.

Миртемир қанча изтироблар чекди — билмадик, камситишлардан дили вайрон бўлди — билмадик, маъракаларда пойгақда қолиб кетди — билмадик.

Мана энди, Миртемирсиз қолдик...

Дўппини бошдан олиб қўйиб, яхшилаб ўйлаб кўрсак, ўша пойгақда қолган Миртемир шеърятнинг энг гўзал намуналарини яратиб кетган экан.

Шеърый шовқинлар тиниб, кўнгил ором истаган шу кунларда Миртемирнинг эрка, назокатли, ифбатли шеърларини кўмсаб қолдик.

Миртемир жон-тани билан, вужуд-вужуди билан, сабр-бардоши билан, ўй-туйғулари билан шоир эди. Чинакам шоир эди.

Тургенев сафдош ёзувчилар номидан «Биз ҳаммамиз Гоголнинг «Шинели»дан чиққанмиз, дегандек, Эркин Воҳидов билан Абдулла Орипов, Омон Матчон билан Ҳалима Худойбердиева, Носир Фозилов билан Азиз Абдураззоқ, Юсуф Шомансур билан Хайридин Салоҳлар Миртемирнинг тўнидан чиққан, десак хато бўлмас.

Устоз ёзувчиларимиздан Фафур Фуломнинг, Абдулла Қаҳҳорнинг, Шайхзоданинг шогирдлари кўп бўларди.

Айниқса, Миртемир домланинг шогирдлари бениҳоя кўп эди. Вилоятлардан келиб ундан таълим олишарди. Андижондан Тўлан Низом, Олимжон Холдор, Фарғонадан Йўлдош Сулаймон, Намангандан Ҳабиб Саъдулла, Сирдарёдан Тўра Сулаймон, Самарқанддан Борот Бойқобилов, Бухородан Тошпўлат Ҳамид, Қирғизистондан Турсунбой Адашбоев... бу шогирдларнинг сон-саногии йўқ эди.

Эркин Воҳидов билан Абдулла Ориповга у алоҳида меҳр қўйган эди. Улар тўғрисида гапирганда оғзидан бол томарди. Домла оғир дамларда суянчиқ бўлган шогирдлари Носир Фозилов билан Наим Каримовдан миннатдор эди.

Миртемирнинг уйи баъзи пайтларда ёзувчилар уюшмасининг филиалига ўхшаб кетарди. У шунчалик бағри кенг, шунчалик кўнгли кенг инсон эди.

У меҳнат билан яшади. Катталарга суйкалмади. Ҳеч нарсани тама қилмади. Сафларни ёриб олдинга интилмади. Мукофотларга, обрўларга, амалга қўл чўзмади.

У биргина қаламу оппоқ қоғоз билан тиллашди.

Йиллар ўтапти. Борган сари Миртемирнинг қадри ортапти. Китоблари қайта-қайта ўқилипти. Бугунги куннинг шоири уни янгидан кашф қилипти.

Туркистон шахрига йигирма чақирим қолганда йўл Миртемир туғилган Иқон қишлоғининг қоқ ўртасидан ўтади. Шу йўлнинг ўнг томонида Миртемир уй-музейи бор. Иқонликлар юртдош шоирни эъзозлаб, музей олдига унинг бронза бюстини ўрнатишган.

Ҳайкал пойидан гул аримайди. Музейдан зиёратчиларнинг қадами узилмайди. Қаердандир, туғилган уйданми,

ўйнаб, кўча чангитиб юрган йўлларданми, адирларданми
унинг овози келаётганга ўхшайди:

Ўзимга хиёнат қилдиму аксар,
Халқимга хиёнат ўйлаганим йўқ.
Менинг юрагимни тешиб ўтдилар
Халқимга отилган талай-талай ўқ.

Қанча йўллар босдим, гоҳида толдим,
Лекин халқ номига юқтирмадим гард.
Фарёд солар чоғи жим бўла олдим,
Халқим дарди эди дил ўртаган дард...
...Бу йўлдан ҳар замон ўтганинг маҳал,
Бир жилмайиб қўйгин, савоб бўлади.

1996 йил 30 октябрь

СЎНГСИЗ ИМТИҲОН

Ҳама обод бўлди,
Бўлмадим обод дастингдан.

Машраб

Ҳаёт одамни умр бўйи синайди, деган гапга унчалик эътибор қилмасдим. Бу ҳам бир гап-да, деб қўя қолардим. Янглишган эканман.

Яшаб ўтказган йилларимизнинг энг бахтли дақиқаларини эслаймиз ва уни умр, деб атаймиз. Агар шу умр бўлса, айрилиқлар, маҳрумликлар, йўқотишлар билан ўтган изтиробли йилларимизни нима деб атаймиз?

Менимча, бахтли дамларда инсон фаолияти бир қадар суст намоён бўлади. Айрилиқ, чекланиш, изтироб дамларида инсон битта мақсад билан яшайди. Тўсиқларни бузиб ўтиш, чекланишларга, туҳматларга қарши кураш жараёнида тобланиб боради. Ҳаётда ўз ўрнини топишга интилади.

Менинг болалик дўстим, олтмиш йиллик қадрдоним — шоир Шухрат етмиш ёшини нишонляпти. Унинг ижод ва кураш, кураш ва ижод билан ўтган етмиш йиллик умри осонликча кечмаганини яхши биламиз. Ҳаёт ҳаммамиздан кўра Шухратни кўпроқ ва кескинроқ синади.

Ўттизинчи йилларда у ҳаётга ташна, бутун вужудини шеърят сеҳри қамраб олган, олам кўзларига алвон рангларга чулғаниб кўринган, дунё тиниқ, шаффоф нурлардан иборат бўлиб туюлган, эртанги кунни энтикиб-энтикиб кутадиган хаёлпараст, ранглардан кўзи қамашадиган, оҳанглардан май ичгандек маст бўладиган, бир сўз билан айтганда, ер-кўкка сиғмаган шоир бола эди.

Шухрат ўша йиллардаёқ Фафур Фулому Усмон Носирларнинг назарига тушиб қолди. Бу устозлар эртанги куннинг яхши бир шоири дунёга келаётганидан қувонган эдилар.

Республика матбуоти унинг шеърларини тез-тез эълон қиладиган, адабий доираларда у тўғрида илиқ-иссиқ гаплар айтиладиган бўлди.

Ёш, умидли шоир қайнаб-тошиб ижод қилаётган бир пайтда уруш бошланди. Шўхрат жангга кетди. Унга шон-шўхрат ваъда қилган қалами стол устида мунгайганча қолди.

Кавказ тоғларида шиддатли жанглар кетарди. Немис фашистлари Боку нефтини эгаллаш учун жон-жаҳдлари билан интилишарди. Шўхрат ана шу энг даҳшатли жангларда қатнашди. Тоғ сўқмоқларида довларда ёвуз душман билан олишди.

Жанглар вақтинчалик тинган, чўққилар тепасида ғарибгина бўлиб яримта ой сузиб юрган саҳарларда Шўхрат кичкинагина дафтарчасини харсанг устига қўйиб, шеърлар битарди.

Мен у пайтда «Қизил Ўзбекистон» газетасида адабий ходим бўлиб ишлардим. Шўхратнинг жангдан юборган шеърлари менга келарди.

Шўхрат оғир жангларда кўп қатнашди, шундай жангларнинг бирида яраланиб, беҳуш госпиталга тушди. Узоқ даволаниб, охири қадрдон она шаҳри Тошкентга қайтиб келди. Қадрдон қаламини яна қўлига олди. Ўзини ижодга урди. Душманга нафрат кўзгайдиган ғазабли сатрлар қоғозга тўкила бошлади. Вафо, садоқат, муҳаббат ҳақидаги шеърлари газеталарда босила бошлади. Тошкент радиоси кунора унинг шеърларини эшиттирарди. У Тошкентга кўчиб келган ҳарбий госпиталларга бориб, ярадор жангчиларга шеърлар ўқиб берарди. Қишлоқларга бориб, фарзандларини соғинган чолларга, кампирларга, эрларидан хат кутиб, интизор яшаётган келинчаларга уларни юпатадиган, кўнгилларини кўтарадиган шеърлар ўқиб берарди.

Худди ҳозиргидек эслайман. 1945 йили Ҳамид Фулом, Шўхрат, Туроб Тўла, Мирмуҳсинлар билан Тошкент радиосидан республика аҳлини Ғалаба байрами билан табриклаган эдик.

Ўша кун Тошкент кўчалари одамга лиқ тўлиб кетганди. Одамлар бир-бирларини қутлашарди. Бирови кулган, бирови йиғлаган, бирови энг яқин кишисидан жудо бўлган... улар мунгайиб бир чеккада мотамсаро туришарди.

Шундай қилиб, Шўхрат уруш йилларининг оғир синовидан сабот билан ўтди.

Тинч, ижодий йиллар бошланди. Шоир Шухрат қаламкаш дўстлари билан адабиётимиз ривожига яхши-яхши асарлари билан ҳисса қўша бошлади. Урушда кўрган-кечирганларидан баҳс очувчи «Шинелли йиллар» романи устида жиддий ишлади. У ижодга шунчалик берилиб кетган эдики, ҳафталаб кўчага чиқмас, кечасию кундузи ухламай ёзарди. Баъзан учрашиб қолган пайтларимизда унинг ҳорғин, лекин қандайдир қувонч акс этиб турган юзларидан қилаётган ишидан ўзи мамнунлигини билиб турардик. Аммо унинг бу қувончи узоққа бормади. Ҳаёт уни яна бир синовдан ўтказмоқчи бўлди. Шухрат шахсга сифиниш офатига учради. Ҳали сўнгги боблари битилмаган роман ёзув столи устида қолиб кетди. Бу унинг ҳаётидаги энг даҳшатли синов эди. Шухрат букилмади. Тиканли симлар орасида сабот билан, сабру қаноат билан яхши кунларни кутди. Битмай қолган «Шинелли йиллар»нинг сўнгги бобларини қўнглига ёзди. «Олтин зангламас» романининг воқеаларини бобма-боб дилида яратиб қўйди.

Ниҳоят, у кутган кун келди. Беш йил сарсон-саргардонлик, хўрликлар тугади. Шухрат дилида икки романни пиширтиб она-юртига қайтди. Чинакам ижодкор ҳар қандай шароитда ҳам ижод қилади. Шухрат ниҳоятда қийин дамларда ҳам қалами билан дардлаша олди. Чунки у яхши кунлар келишига ишонарди. Ана шу яхши кун учун ўзини тайёрлаш кераклигини биларди. Ана шундай қилмоқ учун одамнинг дилини буюк эътиқод, ҳақиқат тантанасига чексиз ишонч ёритиб туриши керак. Шухрат ана шундай эътиқод билан яшаганди.

Шухрат мана шу энг даҳшатли синовдан ҳам эгилмай, бутунлай ўта олди.

«Шинелли йиллар» китобхон қўлига тегди. У кўп вақт ўтмай «Воениздат» нашриёти томонидан рус тилида 100000 нусхада босиб чиқарилди. Оғир ва машаққатли меҳнат тантана қилди.

Шухрат қанчалаб шеърий тўпламлар нашр қилди. Қўшиқлар ёзди. Бу қўшиқларни атоқли ҳофизлар ҳамон тўй-томошаларда, байрамларда куйлаб, қўшиқ шинавандаларининг олқишини олмоқдалар. У оғир йилларда дилига битган «Олтин зангламас» романини ёза бошлади. Бу унинг ижодий жасорати бўлмоғи керак эди. Шухрат бу масъулиятли ишга жиддий қаради. Тунни тонгга улаб, роман қаҳрамонлари би-

лан дардлашар, уларнинг кечмиши ва қилмишини сатрмасатр қоғозга туширарди.

Мамлакат бўйлаб ҳукм сурган турғунлик балоси уни ҳам комига тортди. Редакциялар, нашриётлар эшиги унга беркилди. Ҳаёт уни яна синовга чақирди. Барибир у ижод қилишдан тўхтамади. «Кавказ туркуми» шеърларини тугатди. «Олтин зангламас»га нуқта қўйди.

Қисқагина фурсат мобайнида Шухратнинг йўлидаги говлар олиб ташлангандек бўлди. Янги роман ўқувчи қўлига тегди. «Кавказ туркуми» Тошкент ва Москвада икки тилда нашр қилинди. Аммо... турғунлик фақат қишлоқ хўжалигигагина эмас, саноатгагина эмас, ҳатто маданий ҳаётимизга ҳам соя солган, тўсиқлар ташлаганди. Ана шу тўсиққа биринчи бўлиб Шухрат дуч келди. Абдулла Қаҳҳорнинг жанозасидаги нутқи, «Гулистон» журналида босилган мақоласи учун таъқиб остига олинди.

Яна синов, яна имтиҳон...

Романлари босмаҳоналарда, шеърлари редакция папкаларида қолиб кетди. У тенгилар олтмиш ёшларини нишонлаганларида ҳукумат мукофотларига, унвонларига сазовор бўлдилар. Аммо Шухратнинг юбилеи муздеккина бўлиб ўтди. Бундай муносабатларга ўрганиб қолганиданми, ё иродаси кучли эканиданми, ҳарқалай, ўзини тутди. Ичидаги аламларини сездирмади. Нолиб юрмади. Ўзини ижодга урди, қалами билан сирлашди.

Ёш эса кетяпти, умр ўтяпти. Бўлар-бўлмасга қуйиб, умрни ўтказиб юбормаслик керак, деб Шухрат янги «Жаннат қидирганлар» романини бошлади.

У Ёзувчилар уюшмаси назаридан четда, жимжит яшади. Лекин бир нафас бўлсин ижод қилишдан тўхтамади.

Турғунлик йиллари ҳам гармселдек ўтиб кетди. Шухрат учун завқ-шавқ билан ижод қиладиган пайт келди, аммо... Ҳаёт уни яна бир оғир, аммо даҳшатли синовга тортди. У хасталаниб тўшакка йиқилди. Инсоннинг тани темирдан эмаску, ахир! Ўттиз йилдан ортиқ чеккан изтироблари ўз ишини килди. Камситишлар, унутишлар, назардан четга суришлар Шухратнинг соғлигини сўриб олди. У шу аҳволда ҳам қўлидан қаламини қўймади. Титроқ бармоқлари бошқатдан хат ёзишни ўрганди. Шу меҳнаткаш нимжон қўллар шеър ёзишдан тўхтамади. Баъзи адабиётшунослар уни Николай Островскийга

ўхшатишарди. Йўқ, биродарлар, Островский бугун мамлакат эътиборида эди. У ғамхўрлик ва эътибор билан ардоқланган эди. Унга барча имконият ва имтиёзлар яратиб берилган эди. Шухратни эса эллик йилдан бери аъзо бўлган Ёзувчилар уюшмаси эътиборига ҳам арзитишмади.

Ошкоралик, демократия тантана қилган бугунги яхши замонимизда Шухратнинг асарлари тез-тез эълон қилинмоқда. Лекин бу асарларни ёзиш шу нимжон қўлларга қанчалик қийин бўлганини бир тасаввур қилиб кўринг-а!

Шухрат катта шоир, моҳир романнавис. У ҳар қандай ша-роитда ҳам ижод масъулиятини унутмайдиган, ҳалол ёзувчидир.

Шухрат тўғрисида ўйлаганимда, ҳаёт инсонни умр бўйи синовдан ўтказади, деган гапга ишондим.

Қадрдоним, болалик ўртоғим, ҳамтақдир, ҳамқалам, ижодкор дўстим, бугун сени муборак етмиш ёшга тўлишинг билан қутларканман, кўнглимда, хаёлимда сен юриб келган паст-баланд йўллардан кезиб чиқдим. Бу нурли-нурсиз йўлларда йиқилмай манзилга етиб келиш учун бардош, матонат керак эди. Сен шу йўллардан мардона ўтиб келдинг.

Дўстим, сен адабиётимизга астойдил хизмат қилдинг. Уни яхши асарларинг билан бойитдинг. Бугун сен қуда-қудағайлар, келин-куёвлар, неваралар қуршовида иззат-ҳурматда яшайсан. Инсон боласига бундан ортиқ бахт борми? Айниқса, китобхон муҳаббати чеккан азиятларингга берилган олтинга тенг мукофотдир.

Азизим, бахтли кунларинг кўп бўлсин! Сен билан халқимизга жуда чиройли китоблар совға қиламиз, деган умиддаман.

Етмиш ёшинг муборак бўлсин, қадрдоним!

1988 йил

РЎШНОЛИК КЎРМАГАН ШОИР

Азизим, олтмиш йиллик қадрдоним, наҳотки, энди йўқсан? Наҳотки шу ёруғ жаҳонга ошиқ-сармаст кўзларинг бир умрга юмилди?

Ҳаёт ва ўлим оралиғидаги жуда ҳам қисқа масофани қанчалик машаққат билан босиб ўтганингни қандоқ қилиб унутай?! Ҳаёт бизни ўтдан олиб сувга, сувдан олиб ўтга таш-

Саид Аҳмад рафиқаси Саида Зуннунова билан

Саид Аҳмад Озод Шарофиддинов билан

Саид Аҳмад Ғофур Ғулом билан

Саид Аҳмад Ойбек билан

Оила

*Саида Зуннунова қизи
Нодира билан*

Х.Носирова, И.Маллаев, Тамарахоним, Саид Аҳмад

Абдулла Қаҳҳор, Саид Аҳмад ёзувчилар даврасида

*Мирмуҳсин, Қ. Муҳаммадий, К. Яшин, Уйғун,
Р. Бободжон, Т. Тўла, С. Аҳмад, Шухрат*

*Н. Аминов, С. Сиёев, Ё. Сулаймон, А. Эшонов, Н. Фозилов,
С. Аҳмад, Х. Тўхтабоев*

Саид Аҳмад Ёлмас Умарбеков билан

И. Гофуров, С. Аҳмад, Ў. Ҳошимов, Э. Воҳидов

*Саид Аҳмад, Муҳаммад Али, Вижантимала,
Латиф Файзиев ва Озод Шоматов*

Саид Аҳмад Ўткир Ҳошимов билан

Саид Аҳмад Анвар Обиджон билан

Оила

Саид Аҳмад қизи Нодира ва набиралари билан

лади. Жазирама саҳроларда сарсон-саргардон кездик. Ер ости конларида тирноқ билан маъдан кўчиришга мажбур қилишди. Туғилган остонамиздан олисларга иргитиб ташлашди. Жондан севган қаламимизни қарсиллатиб синдиришди. Лекин иродамизни синдирилмадилар. Кўксимиздан имонимизни, қонқонимизга сингиб кетган Ўзбекистон меҳрини юлиб ололмадилар.

Сен ижод учун, адабиёт учун туғилган эдинг. Ҳеч нарса: айрилиқлар, азоб-укубатлар шеърият деб аталмиш мўъжизакор кучнинг йўлига гов сололмади. Бир донишманд «Кўшиқчининг оғзини бекитсанг, кўнгли билан айтади», деганди. Сенинг шеърларинг қоғозга эмас, кўнглинга битиларди.

Дўстгинам, сен чумолидек меҳнаткаш ижодкор эдинг. Романларингни ҳар гал варақлаганимда игна билан қудуқ қазиган қўлларингни ғойибона силаб қўяман.

Инсоннинг икки умри бор, бири ҳаётлигида, бири оламдан ўтганида, дейдилар. Иккиичи умр асосий умр эмиш. Билмадим, бу гапни қайси донишманд ўйлаб топдийкин? Бу гап бирорта қорни тўқ, омади чопган одамдан чиққан бўлса ажабмас. Ахир инсон бу дунёга нима учун келади? Ёруғ жаҳоннинг жамолига тўйсам, роҳат-фароғатда яшасам, Худо берган умримни одамдек яшаб ўтказсам дейди.

Сен адабиётимиз учун тинмай меҳнат қилдинг. Қанчадан қанча шоғирдлар етиштирдинг. Аммо қадр топмадинг.

Узоқ йиллар интиқ кутган ҳуррият замони келган пайтда яна озроқ яшасанг нима қиларди? Мен ўзбекман дейишга қўрқадиган, Ўзбекистон менинг Ватаним дейишга журъат қилолмайдиган замонлар ўтиб кетганини оз бўлса ҳам ўз кўзинг билан кўрганинг менга таскин беради. Тўлиб-тошиб ёзадиган пайт келганда тилдан қолдинг, ҳеч бўлмаса шунча китоб битган бармоқларинг қалам тута қолса нима қиларди? Армону қувончларинг, ҳасрату надоматларинг ичингда қолиб кетди-ку!

Фашизмга қарши курашда кўксини ўққа тутган қаҳрамон жангчи эдинг. Тиканли симлар орасида лахтақ қоғозларга роман битган сабрли ёзувчи эдинг. Дўст ғамига ғамгузор, қувончидан қувонган инсон эдинг.

Қани эди бу гапларнинг биронтасини тирик пайтингда ўзинга айтган бўлсак, бунчалик алам қилмасди.

Бир ўқинчга бир юпанч, дейдилар. Машаққатли бўлса ҳам, кечирган умринг бекор ўтмади. Бутун ҳаётингни, уйқусиз тунларингни бағишлаган адабиётимиз хазинасига жуда катта бойлик ташлаб кетдинг.

Бундан кейин ўтадиган ижод гурунгларида бўлмаслигингни, олтмиш йил ўз саҳифасида шеърларингга жой берган қадрдон газеталаримиз таҳририятлари остонасидан ўтмаслигингни, уруш ва урушдан кейинги оғир йилларда бизга нон берган Тошкент радиосидан овозингни эшитмаслигимни, «зангори экран»да бошингга эрта қиров тушган нуроний қиёфангни кўрмаслигимни ўйлаганимда бутун вужудимни аллақандай мунг ҳазинлик чулғаб олади.

Бир келмакнинг бир кетмаги бор деган гапга қандоқ кўникай!

Юрак-бағримни ўртаб кетдинг-ку, азизим!

1993 йил

ТИЛДА ҚОЛГАН НУТҚ

Шуҳрат каттакон адабиётимизнинг заргар ижодкорларидан эди.

Эди!.. Бу гапни айтишга тилим айланмайди. Аммо олтмиш йил ҳар куни ҳеч бўлмаганда бир мартадан кўришиб турган, қувончларингдан қувонган, ғам-андуҳларингдан ўртанган энг яхши кишинг бир умр қайтиб келмас бўлиб йўқлик қаърига сингиб кетса, ўртанган, ўксиган кўнглингга қайдан таскин топасан!

Ич-ичимдан, «Э Худо, яхши одамларнинг умрини узоқроқ қилиб яратсанг бўлмасдими!» деган аламли бир нидо бўғзимга келиб урилади.

Инсон тирик экан, бу дунёга сира ўлмайдиган бўлиб келгандек, ҳаёт юкини орқалаб юраверади, юраверади.

Ҳаёт бировга узоқ йўлни яқин қилса, бировга яқин йўлни узоқ қилади. Дўстлари уч кунда босадиган йўлни у йиллаб босиб ўтиши керак бўлиб қолди.

У ухлаб тушига кирмаган «гуноҳлари» учун 25 йил муддатга озодликдан маҳрум қилинди. Энди ижоди кучга тўлган, завқ-шавқ билан, илҳом билан ижод қилиб турган навқирон ёшида туғилган она-юрти Ўзбекистондан олисларга ҳайдаб

кетилди. Урушда кўрган-кечирганларидан баҳс қилувчи «Шинелли йиллар» романи поёнига етмай, нуқта қўйилмай қолиб кетди.

Адабиётда эндигина ўз ўрнини топаётган, битта болага ота бўлган шоир хор-зорликда, азоб-уқубатлар ичида беш йил сарсон-саргардон бўлиб қайтиб келди. Бу азоблар унинг иродасини буколмади. Тушкунлик исканжасига қўлини тутиб бермаган Шухрат гина-кудуратларни унутиб, яна ўзини ижодга урди. «Шинелли йиллар» қайлардадир йўқолиб кетган эди. У кўз нуруни тўкиб романни қайтадан ёзиб чиқди. Ва, ниҳоят, роман ўқувчи қўлига тегди.

Аста-секин фарзандлари ҳам, китоблари ҳам кўпая борди. Роман босилиб чиққанда, ўғли Фикрат тўққиз ёшга кирганди. «Олтин зангламас» дунё юзини кўрганда ўғли Хондамир, «Жаннат қидирганлар» босмага топширилганда ўғли Бобур дастёр бўлиб қолганди.

Унинг уч ўғли уч роман бўлиб дунёга келганди.

Унинг арзандагина кизи Зебо бир эмас, бир неча шеърий гулдаста бўлиб туғилди. У ўз ҳаётидан рози эди. Китоблари севиб ўқиётганидан қувонарди. Бу қувонч уни тинимсиз ижод қилишга ундарди. Аммо... қандайдир бир кўринмас куч уни дўстлари сафидан нари итариб турарди. Нега бунақа бўлаётганини у билмасди. Тенгқурлари тақдирланган пайтларда у дил-дилидан қувонарди. Аммо унинг ўзи... Инсон тани темирданмас, ахир у ҳам вақти келиб емирилади. Бу хил муносабатлар бир куни келиб ўз ишини қилиши мумкинлигини ким ўйлапти, дейсиз!

Ким билади, ёзадиганингни тезроқ ёзиб қол, кейин армон бўлиб қолмасин, деб Худо кўнглига солганми, Шухрат кечаю кундуз тинмай меҳнат қиларди. Охири у тилдан қолди. Бармоқларининг қалам тутишга мажоли қолмади. Энди у на бир сўз айта олади, на дилидаги гапларини қоғозга тушира олади.

Кўксиди қайнаган илҳом туғён урганча қолди. Ақлида галаён қилаётган фикрлар галаён қилганча қолди.

Шухрат ўн йил шу алфозда яшади. Шу ўн йил ичида унинг йил ора янги шеърий тўплами босилиб турди. У то дардга чалингунча бу шеърларни ёзиб қўйган эди.

Шухрат умрининг охириги йилларида ёзни ёзувчиларнинг Дўрмондаги ижод уйида ўтказарди. Бошқа пайтларда келол-

масди. Неваралари таътилга чиққан пайтлардагина келарди. Улар боболарини кўлтигидан олиб, сайр қилишга олиб чиқардилар.

Боғимда авжи луччак шафтолилар пишган пайтда Шухратни олиб келишарди. Бир вақтлар сўзга чечан, суҳбати ширин Шухрат энди мўлтираб жимгина ўтирарди. Ичида тўпланиб қолган гапларини айтолмай асабийлашарди.

Шу хил сўзсиз бир-биримизга мўлтираб қараб ўтиришларимизнинг бирида Шухрат алам билан кўксига муштлай бошлади. Кўрқиб кетдим. Нега унақа қилаётганини билолмай, ҳайрон бўлиб қараб турардим. Ўрнимдан туриб елкаларидан кучоқлаб, юзларини силадим. Унинг кўзларидан юм-юм ёш оқарди. У ичим куйиб кетди-ку, бағрим ёниб кетди-ку, демоқчи бўлган эди.

Бир куни у пешона терини бармоғи билан сидириб кўрсатди. Бу – пешонам мунча шўр бўлмаса-я, дегани эди.

Шундан кейин у чўнтагидан ғижимланган бир қоғоз олиб узатди. Узатган қоғозни тиззамга қўйиб, ғижимини ёздим. Унда энди ёзувни ўрганаётган болаларнинг машқига ўхшаш қинғир-қийшиқ ёзувлар бор эди. Ҳарфларнинг бири бутун қоғозни энлаб кетган, баъзилари чумолидек майда, бири нималигии билиб бўлмайдиган ҳарфлар эди. Минг уринсам ҳам ўқиёлмадим. Неварасидан ўқиёласанми, деб сўрадим. Ўқиёламан, деди. У бошқа қоғозга «хат»ни кўчирган бўлди. Бола ҳам унчалик ёза билмас эди. У иккинчи синфда ўқир эди. Ёзувни бир амаллаб ўқидим:

«Меҳнатни ўнг қўл қилади,
Тилла соатни чап қўл тақади...»

Бу икки сатр Шухратнинг йигирма йиллик таржимаи
ҳоли эди.

Бу икки сатр унинг орзу-армонлари эди.

Бу икки сатр ўксик қалбнинг аламли нидоси эди.

Шухрат кетди. Қайтиб бўлмас бўлиб кетди. У хайр
деёлмади.

Ҳатто қўл силтаб хайрлашолмади ҳам. У сўзсиз, жимгина оламдан ўтди.

Кўз ўнгимда у билан соатлаб бир-биримизга жовдираб қараб ўтирганларимиз қолди.

У дунёдан ном-нишонсиз кетмади. Халқига уч роман, ўнлаб шеъррий тўпламлар ташлаб кетди. Қалб ҳарорати, юрак қони билан битилган бу китоблар адабиёт хазинасидан муносиб жой олди.

Шухрат баҳона қачонлардир айтишим керак бўлган гапларни айтиб, ичимни бўшатиб олдим.

Дўстим, сенсиз бағрим ҳувиллаб қолди-ку!

1997 йил

ШОИРАНИНГ ФЕРУЗА ОЛАМИ

Баъзан хаёл олиб кетади. Ўтган йўллариингга, босган изларингга қарайсан. Кимлар юрган йўллардан келдинг, кимлар босган изларни босдинг, ҳамма-ҳаммасини кўрасан. Қандай яшадинг, кимлар билан бир дастурхондан ризқингни бўлишдинг. Кимлардан меҳрибонлик кўрдинг, кимлардан панд единг, кўз олдингдан бир-бир ўтаверади.

Ёрқин умидлар билан йўлга отланган ҳамроҳларинг қани, деб ўзимдан ўзим сўрайман. Уларнинг кўпи энди йўқ. Манзилга етолмай, жуда тиниқ, жуда шаффоф умидларини ўзлари билан олиб йўқлик деб аталмиш мангуликка кетдилар.

Сенга раҳнамолик қилган устозларинг қани? Қўлингдан етаклаб ижоднинг сўнгсиз йўлларига олиб чиққан, табаррук номлари дил қатида умрбод қолиб кетган устозлар қани?

Юрган йўлларида кулги тўкилган, кирган хонадонига бир уй қувонч ташлаб кетадиган Фафур Фулом қани? Чақнаб турган кўзларига олам фалсафаси жо бўлган, хаёллари сўнгсиз уфқлардан ошиб ўтган доно Ойбек қани? Қаҳри метиндан қаттиқ, меҳри каптар кўксидек майин, қалами учидаги чақмоқ қоғозни куйдирадиган Абдулла Қаҳҳор қани?

Бу табаррук зотлар юртга берадиганини бериб, элдан қарзларини узиб, шогирдлари қалбига нурли ошён қуриб, абадият уйқусига бош қўйдилар.

Ана шуларни эслаганимда юрагимда ажиб бир ёрқин хотиралар уйғонади. Саидахонни эслаб кетаман. Йигирма етти йил тирикликнинг гоҳ нурли, гоҳ нурсиз йўлларида бирга ҳамроҳ бўлган, биргина қизини келинлик либосида кўролмай, ёр-ёрини эшитмай, етдим деганда йиқилган қадрдон кимса тушларимга киради. Жавонларни тўлдирган китоблари қатидан чиқиб, ўзи кўрмаган неваралари бошида ўтириб тонг оттиради.

Бу гапларни ёзиш қанчалик оғирлигини биламан. Шунинг учун ҳам хотира ёзишга қўлим бормасди. Хотиралар ёзилар, аммо унинг охири Саидахондан айрилиб қолган кун билан яқунланади. Ана шуниси алам қилади. Мен унинг хо-

тира бўлиб қолишини асло истамайман. У менинг онгимда, ҳаётимда ҳамиша тирик қолишини истайман. На чора! Ёзмок керак.

Вақтики келиб, мен ҳам кетарман. Эсдаликлар ўзим билан кетмасин.

Саидахон баъзи-баъзида ҳазиллашиб, шоирлар хотинларига бағишлаб шеър ёзишади, афсус сиз шоир эмассиз-да, дери.

Бу гап юрагимда ўкинч бўлиб чўкиб ётганди.

Мана бугун ўзи чироғини ёқиб кетган хонада китобларию сувратлари қуршовида ўтириб хотиралар ёзаяпман. Уч романдан иборат «Уфк» трилогиямни унга бағишладим, назаримда кўнгли тўлмади. Мана энди ўзини ёзаяпман.

Магнитофонни қўйиб овозини эшитаман. Альбомлар қатида ухлаган сувратларига тикиламан. Китобларини варақлаб сеҳрли сатрларини такрорлайман.

Шунда бирдан ўзи жонланиб аста хонамга кириб келади. Елкасида менинг костюмим, қўлида қалам, варақларига ёғ сачраган блокнот билан аста диванга ўтиради.

— Мана, сизга атаб шеър ёздим.

Секин, худди шивирлагандек ўқийди:

.....

Эшик тирқишидан бир чизиқ ёниб,
Офтоб бўлиб кириб ёритар хонам.
Машинканг чиқиллар, тўхтайти баъзан,
Биламан чекяпсан, чекяпсан улаб.
Кошки очиб қўйса деб деразани,
Камроқ чекса-чи, деб бўламан хуноб.
Хонангни тутундан поклаш дардида
Бедор ўтираман сендан нарида.

ЙЎЛЛАРДАН ТЕРИЛГАН САТРЛАР

Саидахон уйим-жойим деган аёллардан эди. Қай юртга бормасин бир кундаёқ уйини соғиниб қоларди.

1963 йили бир муддат хасталаниб қолди. Врачларнинг маслаҳати билан Трускавец деган курортда даволаниши керак эди. Бу курортга путёвка топиш жуда мушкул экан. Уёққа югуриб, буёққа югуриб иложини қилолмадик. Охири собиқ

Ўзбекистон ҳукумати раҳбарлари аралашиб, Украина Компартияси Марказий Комитети орқали путёвка олиб берди. Хулласи, кўпчилик бўлиб Саидахонни поездга чиқариб қўйдик. (Самолётда учишга унамади.) Кетар олдидан эндигина уч ёшга тўлган Нодирани бағрига босиб йиғлаб юборди.

— Боламга яхши қаранглар. Иссиқ-совуғига хушёр бўлинглар, — деб қайта-қайта тайинлади. — Ҳиди келиб турсин, деб битта ювилмаган қўйлагини олиб кетяпман, қидириб юрманглар.

Эртасига ишдан келиб дарвоза ёнбошидаги кўнғироқ тугмасини босдим. Эшикни Саидахон очди.

Муни қарангки, поезд Саксовул деган станциясига етганда Саидахон вагондан тушиб қопти. Боласини соғиниб кечаси билан мижжа қоқмапти. Қизининг қўйлагини ҳидлаган сари баттар соғиниб кетаверипти. Охири Львовгача олинган билетини проводникка бериб орқага қайтипти. Шунча пуллик путёвка ҳам, Тошкент Москва, Москва — Киев, Киев — Львов поездининг билетлари ҳам куйиб қолаверди.

— Нега бундай қилдингиз, даволаниб келсангиз қандоқ яхши бўларди, — дедим.

— Қўйинг. Мен курортларда дам олишга, денгиз бўйларида сайру саёҳат қилишга ўрганмаганман. Ҳар қанча дардим бўлса, шу қизимни бир марта бағримга боссам, соғайиб кетаман.

Она-бола кечаси билан нималарнидир чуғурлашиб гаплашиб ётишди. Тонг маҳал уйғониб кетдим. Қарасам, Саидахон тиззасига блокнот қўйиб нималарнидир ёзаяпти. Блокнотга қарадим. Шеър ёзаётган экан. Шеър шундай бошланар эди:

Қизгинам, ишларинг, ташвишларинг кўп,
Менинг бахтим бўлган жанжал, сўроқлар.
Менинг бахтим бўлган эркаликларинг,
Менинг бахтим бўлган хушбўй дудоқлар.

Бирон меҳмонгами, тўйгами боргудек бўлсак, Саидахоннинг томоғидан овқат ўтмасди. Бирон ширинликми, тансиқроқ бирон нарсаними дастурхондан олиб салфетка қоғозга ўраб сумкасига солиб қўйгандан кейин дастурхонга қўл узатарди.

Баъзан унинг бу ишдан хижолат чекардим.

— Битта-яримта кўрса уят қилади-я, — дердим қулоғига шивирлаб.

– Қизимга илиндим. Бўлмасам, томогимдан овқат ўтмай-ди, – деб кулиб қўярди.

Олтмиш еттинчи йили биз ҳам бошқаларга ўхшаб денгиз бўйларида дам олиб келайлик деб ният қилдик. Ригадаги ёзувчилар ижод уйига путёвка олиб, аини саратон авжига чиққанда йўлга отланиб қолдик. Саидахон самолётда учишга сира унамади.

– Қўйинг, бир бало бўлиб қолса, учовимиз ҳам йўқ бўлиб кетмайлик. Поездда кетганимиз дуруст.

Унинг кўнглига қараб поездда кетдик. Ҳаво иссиқ. Тошкент вокзалида кун билан офтобда тандирдек қизиган вагон то саҳаргача совумади. Йўловчилар иссиқда безовта бўлиб ҳар разъездда сувга югуришади. Чемодан судрашиб Қозон вокзалидан Рига вокзалига ўтдик. Бир сутка йўл юриб Ригага ҳам етиб келдик. Аксига олгандек, ўша кезлари Рига ҳам худди Тошкентдек ниҳоятда исиб кетган экан. У жойларда ўттиз даражали иссиқ Тошкентнинг қирқ беш даражасидан ҳам оғир кўчар экан. Ҳаво нам, атроф кўллардан, денгиздан, ўрмон оралиғидаги ботқоқликдан кўтарилган нам ҳаво нафас олишга имкон бермасди.

Бордигу ўша кун ҳафсаламиз пир бўлди. Саидахон кетманга тушиб қолди. Ригада бир кеча ётдигу эртасига самолётга ўтириб Тошкентга қайтиб келдик.

Бизни кузатиб қўйганлар ҳайрон. Саидахон уларга:

– Э, ўз уйимдан ўтаверсин, – деб жавоб қиларди. Орадан уч кун ўтиб Саидахон Рига сафари тўғрисида бир шеър ёзди:

Шовуллаган яшил, чексиз ўрмонлар,
Хуснингизга сира келтирмасман шак.
Лекин не қилайки, олисдан чорлар
Райҳонлар ҳид сочган торгина эшик.
...Зира, зирк солинган хушбўй паловнинг
Бир чимдими ҳозир қилди хумори.
Милдираб қайнаса шўрва оловда
Жамбилларни солсанг минг дардга дори.
...Кеча кузатишган дўсту қадрдон,
Ногоҳон учратиб қолурлар ҳайрон:
Баъзида ўзим ҳам ўзимдан ҳайрон:
Гоҳи ғалатиман, ростдан ҳам ғалат.

Олтмиш тўрт сатрдан иборат шеър юрт соғинчи, унинг рангин бўёқлари, беқиёс манзаралари тасвиридан иборат эди.

Болтиқ соҳилида жойлашган Райнис номидаги бу ижод уйида мамлакатимизнинг жуда кўп машҳур ижодкорлари ўзларининг элга овоза бўлган асарларини битганлар. Саидахон бу шеърда ўша ижодхонадан узр сўраётгандек бўлади:

Не-не шоҳ сатрлар битилган бунда,
Аммо илҳом мени қилиб қўйди тарк.
Қўлга ўрганмаган хуркак оҳудек
Тартибу столдан чўчиса керак.
Ахир, мен аёлман, бир уй бекаси,
Сатрлар етилса қозон бошида,
Қоғозга тушади ярим кечаси,
Уйқуда жилмайган қизим қошида.
Бир кунда шунчалик соғинч байтлари,
Бир кунда шунчалик дард тўлмиш дилга.
Кошки қанот бойлаб шундай пайтлари,
Одамзод чирмашиб учолса элга.

Олтмишинчи йилларда «Москвич» машинамиз бўларди. Нима бўлдию шу машинада узоқроқ юртларга саёҳат қилгимиз келиб қолади. Июнь охирларида шу машинада Иссиққўл томонга йўл олдик. Иссиққўл Тошкентдан тўққиз юз километр нарида. Тонг саҳарда йўлга чиқиб кунботар маҳали Фрунзегга етиб келдик. Қирғиз ёзувчилари келишимиздан хабар топиб меҳмонхонадан жой олиб қўйишган экан. Бир кеча дам олиб, яна йўлга тушдик.

Иссиққўлнинг Рибачий соҳилидан бир уйни ижарага олдик. Йўл юриб чарчаганимизга қарамай Иссиққўлнинг ойдинда кумушдек товланишини томоша қилдик. Эрталаб сайёҳларга қўшилиб чўмилдик. Туш маҳали Саидахон Нодирахоннинг қўйлақларини ювиш учун ҳовлига чиқди. Уй эгаси ғоз боқар экан, элликтача ғоз ҳовлини тўлдириб ғағалайди. Уларнинг шовқинидан бошларингиз айланиб кетади. Саидахон кир юватуриб узугим бармоғимдан чиқиб кетса мағзавага қўшиб тўқвормай, деб чиқазиб табуретка устига олиб қўйди. У ювилган кирни сиқаётган эди, бир ғоз келиб узукни лиқ этиб ютиб юборақолди. Мен узукни ютган ғозни қувлаб кетдим. У ўлгир ҳам ўзини ғозлар ўртасига урди. Ҳаммаси оппоқ. Қайси

бири узукни ютганини билиб бўлмайди. Уй эгасига, ғозингиз узукни ютиб юборди, энди нима қиламиз, десак, у ҳам кўрсина экан, мен нима қилай, элликта ғознинг ҳаммасини сўйиб жигилдонини титкилайми, ё ҳаммасини бир-бир рентгенга солайми, деди.

Бу узукни мен Саидахон туғилган куни совға қилган эдим. Жуда қиммат узук эди. Француз заргари барг нусха қилиб ишлаган, барг орасига учта бриллиант ўрнатилган эди. Саидахон жуда хафа бўлиб қолди. Иссиққўл манзараси ҳам, ҳавоси ҳам татимай кетди. Кетгиси келиб қовоғини уйиб олди.

– Нима қилайлик, кетақолайликми, – дедим.

У шу гапни кутиб турган экан, дарров рози бўлақолди.

Тўққиз юз километр йўл босиб борган йўлимиздан яна шунча йўл босиб Олой тизма тоғлари оралигидаги Туяошув довони орқали Андижонга қайтиб келдик.

Беш қисмдан иборат «Йўллар» шеъри ўша сафар таассуротлари маҳсули эди.

Ҳатто машина ҳам ҳарсиллаб қолур,
Энтикиб сув сўрар бу тоғларда гоҳ.
Терлаган яғриндек ялтиллаб тошлар
Бу ерларда ўтган кураш, бардошлар
Сиридан қилгандек бўлади огоҳ.
Йўллар, йўллар, дoston сатрларидек,
Ҳар қадамда сизни ўқиса бўлур.
Тилакларни улаб тилаклар билан,
Юракларни улаб юраклар билан,
Яна олисларга йўллар йўл олур.

Бу шеърда қирғиз тоғларининг ажиб манзараси чизилади. Ўнгирларда эримай қотиб қолган асрий қорлар, садафдек ялтираган чўққилар, шовқин солиб пастга қуйилаётган шаршаралар кўз олдингизга келади.

Бу орада қанча воқеалар бўлиб ўтди. Қанча китоблар ёзди. Нодирани биринчи марта мактабга кузатиб бордик. Саидахон адабиётдаги хизматлари учун иккинчи марта орден билан мукофотланди. Мен эллик ёшга кирганимда юбилей қилдик. Саидахон юздан ортиқ меҳмонга дастурхон ёзиб мезбонлик қилди. Шу шодликлар орасида бирдан ўша ғоз ютиб юборган узук эсига тушиб қолиб, менга пичинг қиларди.

– Сиз ўша узукни огриниб совға қилган экансиз, шунинг учун фоз ютиб юборди.

Хулласи, ўша узукдан ҳам яхшисини совға қилиб тинчидим.

Андижонда Қорадарё билан Фарғона канали оралиғидаги оролга ёзда яшаш учун чорбоғ тиклаган эдик. Бир ёнида дарё, бир ёнида канал оқади. Шийпонимиз тўғрисида Катта Фарғона каналининг Куйганёр тўғони кўриниб туради. Тўғондан қуйилаётган сув тўзонлари шамол эсган пайтларида айвонимизгача етиб келади. Канал бўйида ўсган бир туп заранг дарахти тагига сўри қургандик. Заранг шохлари сўрига тангадек офтоб туширмасди. Саратон қиздирган кунлари кечгача шу ерда дам олардик.

Катта Фарғона канали ҳақидаги «Қирқ беш кун» деган романимни шу ерда ёзаётган эдим. Роман охириги бобларга келиб юришмай тўхтаб қолган эди.

Дарёдан тутган балиқларни тозалаб бердим. Саидахон яхшилаб қовурди. Балиқни еб бўлгач, Саидахон қўлларининг ёғини қоғозга артаётганда ўша мен иккинчи марта совға қилган узук бармоғидан чиқиб чўлп этиб сувга тушиб кетди.

Бу жойда сув буралиб-буралиб, қирғоққа сапчиб ўтади. Узукни сувдан қидириб топиш амримаҳол эди.

Бу узук ҳам Саидахонга буюрмади.

– Узукни яна огриниб совға қилган экансиз. Бундан кейин ҳеч нарса совға қилманг. Керак бўлса, ўз пулимга оламан, – деб яна зарда қилди.

Тавба, менда нима гуноҳ.

Саидахон бир нарсани аҳд қилса охирига етказмай қўймасди.

Бошқа ҳамма ишни йиғиштириб қўйиб аҳд қилган ишига ёпишиб оларди.

Узук каналга тушиб кетган куни шундай деган эди: «Бир дoston ёзайки, сиз совға қилган иккала узукдан ҳам қимматли бўлсин».

Ўша кундан бошлаб камгап, хаёлчан бўлиб қолди. Гапирсам чала-чулпа жавоб қилади. Нодиранинг нонуштасига сут қайнатса, тошириб юборади, пиширган овқати гоҳ шўр, гоҳ тузсиз бўлади.

Мен боғда экин-тикинни суғориш билан овораман. Саидахон заранг дарахти тагидаги сўрига ўтирволиб нималарнидир тўхтамай ёзади.

Шу зайлда ўн беш кунлар ўтиб, қалин бир дафтарни қўлимга берди.

– Ўқинг. Достон ёздим.

Дафтарни очдим. «Лирик нутқ» деган достон экан. Кўзойнакни тақиб, ўқишга тушиб кетдим.

Шоира бу достонда ўз таржимаи ҳолини дарёга қиёслаб, Андижон манзараларига омухта қилиб ёзганди. Достон боблари турли вазнларда ёзилган. Ўқиганда бир хил вазнда зерикарли бўлмасин, деб, атайлаб шундай қилганди. Яхши кўрган узугини ютган канал шаънига ҳам анча қайноқ сатрлар бағишлаган эди.

Тошкентга қайтиб келганимиздан кейин орадан бирон ойларча вақт ўтиб Куйганёрдаги кўшнимиз Ҳакимбой аканинг хотинидан хат олдик. Канални ремонт қилиш учун суви беркитилган экан. Лойқа аралаш қумлар орасидан узукни топишибди.

– Мана, – дедим хатни унга кўрсатиб. – Бу узук ҳалол пулга келган. Канал экан-ку, денгизга тушиб кетса ҳам йўқолмайди.

Саидахон яна бир-икки кун хаёлчан бўлиб қолди. Бу хаёлчанлик шеър бўлиб қоғозга тушди. Шеърда ўша канал бўйидаги сўри, қирғоққа урилиб оқадиган бўтана сув баҳона бўлиб саратон манзараси тасвирланарди:

Бўтана сувлар оқса ялпизларни тортқилаб,
Қалқиб-қалқиб кўринса қовункоса пўстлоғи.
Капалаклар учишса алвон рангни орқалаб,
Ҳеч жойдан тополмасман ҳордиқнинг дурустроғин.

Оқ яқтак, оппоқ соқол чоллар силкиниб кулса,
Лорсиллаб кетгусидир сувга қурилган сўри.
Лабда қимтиб узилган узумдан бол тўкилса,
Соқолларда товланар куёшнинг етти нури.

Ненидир тутиб кетди қалдирғоч бир шўнғишда,
Анжирга кўзин тикиб, хилват пойлар зарғалдоқ.
Дехқоннинг яхна чойи сувда турар чойдишда
Шамирсангиз бадандан сизиб чиққуси чарчоқ.

Назаримда, Саидахоннинг бу шеъри узугини қайтиб берган тошқин сувга миннатдорлигининг ифодасига ўхшаб кетарди.

Саидахон ўзи дуч келмаган, ўзи шоҳид бўлмаган, ўз бошидан кечирмаган воқеаларни қаламга олмасди. Нимаики ёзган бўлса ўз бошидан кечирган ёки ўзи шоҳид бўлган воқеалардир.

Шеърларида ҳам, ҳикоя ва қиссаларида ҳам ўзи кўриниб туради.

Мен унинг сафарлар таъсиридан ёзилган шеърларидан бир нечтасини айтиб бердим. Ҳали буёқда айтадиган гапларим кўп.

Ажойиб шоира, гўзал ҳикоянавис Саида Зуннунова ўз халқига каттагина адабий мерос қолдирди.

Шоиранинг олтмиш йиллик тўйида қалбимиз қатида ардоқлаб келган хотираларини ўртага ташлаймиз.

БИЗ ШУНДАЙ ЯШАДИК

Саидахоннинг иш столида ўтириб бирон нарса ёзганини эслаёлмайман. Ошхонада қозон кавлаб туриб, бир қўлида шеър ёзарди. Боласининг беланчагини тебратиб ўтириб тиззасига дафтар қўйиб ёзган пайтлари кўп бўлган.

Уйда сақланаётган қўлёзмаларининг кўпчилигида ёғ сачраганда, сут томганда қолган доғлар бор.

Қаерда илҳоми келиб қолса ўша ерда ёзаверарди. Журнал саҳифаларининг четидаги оқ жойларига жуда майда ҳарфлар билан қора қаламда ёзган шеърларининг қўлёзмалари ҳозир ҳам уйимизда бир ёдгорлик бўлиб сақланади.

Сафарларда юрган пайтларимизда чиройли-чиройли блокнотлар олиб келардим. Ўша блокнотларнинг дастлабки саҳифаларига шеър битилардию кейинроқ бориб уларнинг саҳифалари бозорда қилинган харажатлар ҳисоб-китоби билан тўлиб кетарди.

– Нега унақа қиласиз, атайлаб шеър ёзишингиз учун олиб келгандим, – дейман.

Бозорга бир чангал пул билан кетиб у-бу оламану шунча пул қаёққа кетганини билмай ҳисоблаб ўтираман. Биламан, Саидахон менинг пулимни харжлагандан ҳижолат бўлиб шунақа қилади. Ўз пулини харжлаганда ҳисоблаб ҳам ўтирмайди.

– Сиз унақа қилманг. Қачон мен топиб келган пулимга ҳисоб сўрабман?

– Шунақа дейсиз-у, – дейди у ҳижолат аралаш илжайиб, – умримда бировнинг пулини ишлатмаганман.

Чиндан ҳам Саидахон отадан етим қолган бир этак укаларини боқиш ташвиши билан ёшлигининг ҳузур-ҳаловатини кўрмаган. Онаси Сабохон кўҳликкина меҳнаткаш аёл эди. Ўқишдан қайтган қизларини ёнига олиб чорси, дўппи тикишарди. Шу арзимаган даромад орқасидан рўзғор тебратишарди. Саидахон Андижон ўқитувчилар институтини тугатгандан кейин Избоскан районининг Тўрткўл қишлоғидаги мактабда ўқитувчилик қила бошлади. Ҳар ҳафтада топганини уйга ташлаб йигирма километр йўл юриб орқасига қайтиб кетарди. Шу ташвишлар орасида тинмай китоб мутолааси билан яшаган Саидахон турмушга чиққандан кейин ҳам эрининг пулини сарф қилишга сира кўниколмасди.

Китобимга каттароқ пул олган пайтларимда ҳаммасини унинг қўлига бериб қўярдим. Шу пул то тамом бўлмагунича ҳар куни ишдан келишим билан блокнот очиб бугунги харжларни ўқиб берарди. Мен бундан хижолат чекардим. Баъзан жаҳлим чиқиб қўлидаги блокнотни олиб ҳовлига отиб юборардим.

— Э, пулингиз ҳам қурсин. Магазинга кирсам ҳам, бозордан бирон нарса харид қилсам ҳам, худди орқамдан нима қилипсан, деб қараб турганга ўхшайсиз. Қўйинг, энди менга пул берманг. Рўзғорга керагини ўзингиз олиб келаверинг.

Саидахон ўзи гонорар олганда биратўла ҳаммасини харжлаб ўзига кийим-кечак олиб келарди.

— Ҳой, инсофингиз борми? — дейман ҳазиллашиб. — Участка бошлаб қўйганмиз-а. Томини ёпишга тунука олишимиз керак, шувоғига пул керак.

Шунда Саидахон хандон отиб куларди.

— Эркаклар хотинига тилла узуклар олиб беради. Хотинини кўғирчоқдек ясатиб кўяди. Ўз кийим-бошини ўзи эплайдиган хотинингиз борлигидан сўйинсангиз-чи.

Бу хил гаплар ҳазил-мутойиба йўли билан ўтиб кетарди.

Гап Саидахоннинг столда асар ёзмаганлигида эди.

Уйимизда бир эмас учта ёзув столи бор эди. Бари бир унда ёзишга Саидахоннинг қўли тегмасди. Эртадан кечгача уй ичида гимирсиб юраверарди. Албатта, уйда хотин киши учун ҳамма вақт иш топилади. Кир ювиш, бичиш-тикиш, уй йиғиштириш, овқат қилиш, келди-кетдини кутиш...

Мана шундай юмушларни бажариб юриб йўл-йўлакай ҳаёлида шеърини пиширарди-да, дераза рахига тирсагини қўйиб

ё бўлмаса дазмол қиладиган тахтага қоғоз қўйиб, етилган сатрларни туширарди.

Баъзи шеърларининг икки сатри журнал муқовасига, тўрт сатри телефон номерлари бор рўйхат тагига ёзиб қўйиларди. Шеърни шу йўсин битказардию, кечга бориб машинкада икки нусха кўчириб оларди.

Табиатимда ўйинқароқлик бўлганидан кечаси ишлардим. Бунга сабаб кўчага чиқиб кетиб бўлмайди. Ҳамма ухлаган. Ўтириб ишлашдан бошқа илож йўқ. Ҳали-ҳалигача кечаси ишлайман. Шунга ўрганиб кетганман.

Мен ҳеч қачон ёзган ҳикояларимни таҳрир қилмай, Саидахонга кўрсатмаганман. Кечаси тонг отгунга кадар ишлаб ҳикоямни битираман-да, бир варақ қоғозга «Саида Зуннунова, ҳикоя битди. Ҳозирча ўқиманг!» деб ёзиб эшикка ёпиштириб қўяман.

Мириқиб ухлаб турганимдан кейин таҳрир қиламан. Саидахонга ўқиб бераман. У ортиқча эътибор бермай шунчаки тинглайди.

— Аллақачон ўқиб бўлганман. Яхши ҳикоя ёзибсиз, — деб мени табриклайди.

Ана шундан кейин ёзиб бўлган ҳикояларимни таҳрир қилмай туриб бирон жойга, Саидахон тополмайдиган жойга беркитиб қўядиган бўлдим.

Олтмиш биринчи йили телевизор кўриб ўтирганимизда (қайси фильм эканлиги эсимда йўқ) асар қаҳрамони «Турналар» деган қўшиқ айтди. Негадир бу қўшиқ менга жудаям таъсир қилди. Фильм тутаганда Саидахонга «Турналар» деган ҳикоя ёзаман, дедим.

Авваллари ҳеч қачон палон нарса ёзаман, деб айтмасдим. Саидахон ҳайрон бўлди.

Кўпдан бери ҳеч нарса ёзмай ўртоқларимдан дакки эшитиб юрган пайтларим эди. Саидахон ҳар доим овқат маҳалидаям, бирон иш қилаётган пайтимда ҳам, қачон бирорта ҳикоя ёзасиз, сиз тенгилар тез-тез ёзиб туришибди, бунақада орқада қолиб кетасиз-ку, деб тинмай гапираверарди. Турна тўғрисида ёзаман деганимдан жуда севиниб кетди.

Хулласи, ўша кеча ухламай тонг оттирдим. Ёшлигимда эшитган, ўзим кўрган воқеаларни эсладим. Болалик пайтимда уйимизда битта чўлоқ турна бўларди. Орқамдан эргашиб юрарди. Онамнинг айтишларига қараганда бу турна қаердадир яра-

ланиб тонг маҳали тўдасидан ажралиб ҳовлимизга тушган экан. Ўша турна кўз олдимга келаверди. Бугунги воқеаларга омухта қилиб ўша турнани ҳикояга қаҳрамон қилдим. Ҳикоя тонготар маҳали битди. «Саида Зуннунова, ҳикоя битди. Қидириб юрманг, сиз тополмайдиган жойга беркитиб қўйганман», деб ёздим эшикка ёпиштириб уйқуга кетдим. Уйғониб катта уйга чиқсам, Саидахон ҳикояни ўқиб ўтирибди. Ҳайрон бўлдим.

– Қандоқ қилиб топдингиз. Печканинг ўтхонасига тиқиб қўйган эдим-ку, шуни ҳам топдингизми? – дедим.

– Хотин киши ўз уйидаги ҳамма тешик-теликларни билди. Аёл кишидан нарса беркитиб бўлмайди. Топдим. Жуда яхши ҳикоя ёзбисиз. Жумлаларида гализликлар бор, тузатарсиз.

– Ана шунинг учун ўқимай туринг дейман-да.

– Мен ишлаган қишлоқ манзараларини жуда аниқ ёзбисиз. Ўқиб таъсирланиб кетдим. Чолнинг турнаси учиб кетганида кўзларимдан ёш чиқиб кетди. Мен ҳам бир ҳикояни қоралаб қўйдим. Аввал ўзингизникини таҳрир қилиб бўлинг, кейин меникини ўқиймиз.

Бирон соат ўтириб ҳикоямдаги гализ жумлаларни таҳрир қилдим. Нонуштадан кейин Саидахоннинг ҳикоясини ўқидик. Яхши ҳикоя ёзибди. Аммо ҳикоя оҳанги менга унча ёқин-қирамади. Ҳикоя ёлғиз ўғлини уйлантирган бир бева аёл тўғрисида эди. Кампир тўй куни келинга бармоғидаги узугини чиқариб совға қилади.

Тўй гарқаган уй манзараси ниҳоятда чиройли ёзилганди. Кампирнинг портрети ҳам жуда яхши.

– Менга қаранг, ҳикоянинг номини «Қўллар» деб қўйинг. Бутун ҳикоя давомида кампирнинг қўлларини тез-тез тилга олиб туринг. Шунда унинг меҳнати, муҳаббати, меҳри ўқувчи кўз олдида пайдо бўлади.

Бу гап Саидахонга жуда ёқди. Ҳикояни бир ўтиришда таҳрир қилиб, мен айтган гапларни қўшиб ўқиб берди. Ҳикоя ниҳоятда таъсирли чиқди. Икковимизнинг ҳикоямиз олдинма-кейин «Совет Ўзбекистони» газетасида босилди. «Қўллар» рус тилига таржима қилиниб «Правда» газетасида, сал фурсат ўтиб, «Советская женщина» журналинда босилиб чиқди.

«Қўллар» Саидахонга жуда катта шуҳрат келтирди.

Негадир мен танқидни унчалик хуш кўрмайман. Танқид эшитган куним қўлим ишга бормади. Бирон ҳикоямми, кито-

бимми танқидга учраса, ойлаб ёзмай қўяман. Мақтов эшитсам, ёзгим келаверади. Шу феълимни билган Саидахон кўчадан гап топиб келади. Ростми, ёлгонми менга ёқадиган гап бўлади.

– Ойбек акани кўргандим. Ҳикояларингизни жуда яхши кўрар экан. Нега ёзмаяпти деб сўрадилар.

Бу гап ёлгон бўлишини билсам ҳам, бари бир ёқарди. Балки ростдир, Ойбек ака ўқиса, ҳафсаласи пир бўлмасин, деб яхшироқ ёзишга ҳаракат қилардим.

Саидахон, Фафур акани кўрдим, ундоқ деди, бир куни Абдулла акани кўрдим, сизни бундоқ деди, деб мени қизиқтириб қўярди.

Олтмиш бешинчи йилда «Шарқ юлдузи» журналида «Уфқ» романимнинг биринчи китобини қаттиқ танқид қилган мақола босилипти. Почтачи журнал олиб келганда Саидахон варақлаб кўрса, шунақа мақола бор. Ўзи ўқиб, ўша саҳифаларни йиртиб олиб қўйибди. Ўша кезларда романимнинг иккинчи китобини жуда ҳафсала билан берилиб ёзаётган пайтим эди. Ўқиса, қўли ишга бормай, янги китоби бир-икки ой тўхтаб қолади, деб атайин шундай қилган. Мақолани бошқалардан эшитиб, бирор ойлاردан кейин ўқидим.

Биз мана шундай бир-биримизни аярдик. Ёзишга бир-биримизни рағбатлантириб турардик.

Албатта, жанжалсиз уй йўқ, деганларидек орамизда гидибиди гаплар ҳам бўлиб турарди. Кўпинча бунақа воқеаларга мен сабабчи бўлардим.

Уй қуриб, машина олиб, юбилей қилиб анча чиқимдор бўлиб қолдик. Менинг қўлим очиқлиги, бўлар-бўлмасга пул сарф қилиб юборишимни билган Саидахон рўзгор бошқаришни ўз қўлига олди. Топганимизни расамади билан билиб-билиб сарфларди. Албатта, бу менга ёқмасди. Эркак одамнинг кўчада озми-кўпми харжи бўлади. Саидахон худди қулоққа ўлчаб бергандек жуда оз пул берарди. Мен ҳам бўш келмай, олган гонорларимдан ўмариб қолардим. Саидахон буни билмасди.

Миртемир домла менга ўхшаган серсарф одам эдилар. У киши билан бир маҳаллада турардик. Домланинг Туркманистондан, Қозоғистон, Қирғизистондан келадиган шоир ўртоқлари кўп бўларди. Уларнинг ҳаммасини Тошкент ресторанларида яхшилаб меҳмон қилиб кузатардилар. Баъзи-баъзи-

да кечаси таксида келиб деразамни чертардилар. Форточкани очиб саломлашардим.

— Қорақалпоқдан ўртоқларим келиб қолди. Омонат касса ҳозир берк. Эрталабгача юз сўм бериб тур, аммо Саида билмасин, деб тайинлардилар.

Шунда мен беркитиб қўйган «ўғрилик» пулидан юз сўм узатардим. Домла пулни олиб, эртага албатта ўз қўлингга бераман, дердилар.

Эртасига айтган гаплари эсларидан чиқиб, пулни Саидахонга бериб кетардилар. Саидахон, бу пулни қаердан олгандингиз, деб мени қийин-қистовга оларди. Шундай қилиб мен ҳам пулдан ажралардим, ҳам пул «ўғриси» бўлиб қолардим.

Нодира қизимиз тўрт ёшга кирган пайт эди. Машинада далаларга чиқардик. Нодира сут ичиб уни қаердан пайдо бўлишини билмасди. Анор еб, заводдан чиққан, деб ўйларди. Далаларда юрганимизда сигир соғаётган хотинларни, анор гулини, ҳосилини кўриб, қовуннинг марзада палак орасида дўмпайиб туришини, маккажўхорининг попугини кўриб ҳайрон бўларди.

Саидахон унинг бу ҳолатларини кузатиб юрган экан. Эндигина оламни таниётган гўдак тўғрисида «Ойдан тушган қиз» деган жуда нурли, беғубор ҳикоя ёзди. Ўқиб жуда таъсирланиб кетдим. Ўша ҳикоя «Гулистон» журналида босилди. Редакция ходимларидан бири сарлавҳасини «Осмондан тушган қиз» деб ўзгартирибди. Саидахон жуда-жуда хафа бўлиб кетди.

— Ахир, нега сўрамасдан ўзгартиришади. Осмондан тушган сўз салбий маъно англатади-ку. Ҳўдайган одамга осмондан тушган бўлсанг ҳам менга хўжайинлик қилма, деган гап бор. Ойдан тушган, деганда қандайдир нурли бир нарсани тасаввур қиламиз.

Саидахон ҳамма вақт ўз асарларидаги ҳар бир сўз учун курашарди. Чунки у ҳеч қачон сўзларни нотўғри ишлатмасди.

Ғафур Ғулом вафот этганда унинг мотамига атаб «Шоирни эслаб» деган бир шеър ёзганди. Сарлавҳа тагига «Ғафур Ғулом вафоти кунлари ёзилган» деб қўйилган эди. Шеър босилиб чиққандан кейин афсусланиб қолди.

— Муни қаранг, Ғафур аканинг ўлиmidан қаттиқ куйган эканман. Бир сўзни хато ёзганимни сезмай қолибман. «Вафоти кунда» дейиш ўрнига «Вафоти кунларида» деб ёзворибман. Жуда уятли иш бўлди-да.

Саидахон эллик бир йил умр кўриб бировга бош эгмади. Имонини маҳкам ушлади. Ўзига гард юқтирмади. Оламдан ҳалол-покиза яшаб ўтди. Лаганбардорлик, бировга мутелик, ҳасадгўйлик унга бегона эди.

Курашсиз, меҳнатсиз шодлик, кулгини
Ўғрилиқ мол дейман, қиламан ҳазар.
Қалбимнинг парчаси сингмаса агар,
Розимасман биров ҳадя этса зар.

Бу сатрлар Саидахоннинг шеърда чизилган сувратига ўхшайди.

* * *

Ёмғирдан кейин осмонда пайдо бўладиган камалак жаҳондаги жамики ранглари еттига ипга чийратма қилиб тортиб турганга ўхшайди. Уша етти ипни ёйиб юборсангиз, олам анвойи ранглarga тўлиб кетадигандек.

Одам боласи борки, шу ранглardan бирини ўзиники қилиб олади. Бутун тақдирини, таржимаи ҳолини, орзу-умидларини ва ниҳоят, оламни шу ранг орқали кўради. Табиати ҳам шу ранг таъсирига боғланиб қолади.

Масалан, мен гунафша рангини яхши кўраман. Шу ранга кўзим тушиши билан бутун умрим кўз олдимга келади. Яйраб кетаман. Бунга сабаб, ёшлигимда гунафшаранг қоғоздан варрак ясаб учирардим. Кўм-кўк баҳор осмони болалар учирган анвойи ранг варрақларга тўлиб кетарди. Улар орасида менинг гунафша ранг варрагим алоҳида ажралиб турарди. Ҳозир ҳам гугурт қутисининг орқа томонига ёпиштирилган гунафшаранг қоғозга қараб ўйга толаман. Болалигим, ёшлиқ орзуларим бир дам жонлангандек бўлади.

Саидахон феруза рангни яхши кўрарди. Такси чироғини кўрганда кўзлари яшнаб кетарди. Меҳмонга борганимизда феруза зирак таққан хотиннинг ёнига бориб ўтирарди.

Унинг шеърми, ҳикоями ёзмоқчи эканини дарров билардим. Баъзан бармоғидаги феруза тош қадалган узукка тикилиб жим ўтириб қоларди. Шундай пайтларда Нодилага, юр, қизим, ойингни илҳоми келиб қопти, нариги уйга чиқайлик, дердим.

Чиндан ҳам ўша куни шеърми, ҳикоями албатта ёзиларди.

— Феруза рангнинг нимаси яхши экан? — дейман ажабланиб.

— Э, сиз билмайсиз. Болалигимни эсимга туширади. Сомонли шuvoқ қилинган томимизда баҳор кезлари кўрпадек бўлиб лолақизғалдоқлар очиларди. Атайин томга чиқиб чалқанча ётардим-да, осмонга тикилардим. Осмон сўнгсиз, кўм-кўк. Худди ферузага ўхшарди. Хаёлимга эҳ-ҳе, нималар келмасди ўшанда. Учиб чиқиб кетгим келарди. Негадир, ҳозирги осмонда ўшанақа тиниқ феруза ранг йўққа ўхшайди.

Биламан, ёшликда кўрган ранглар, эшитган товушлар кейин топилмайди. Бунга сабаб табиатда бирон ўзгариш бўлгандан эмас, ёшлик ҳисларининг ўта таъсирчанлигидан. Болалик кўзи соф ҳолда кўради, кўради-ю, кўнглида, хотирасида умрбод муҳрланиб қолганини ўзи ҳам сезмайди. Кўнглида тугилиб келаётган умидлар, истаклар шу рангларга қоришиб кетади. Ва болаликнинг узвий бир бўлагига айланиб қолади.

Мен ўқиган мактабнинг биноси жуда катта эди. Синфлар ҳам бениҳоя кенг эди. Яқинда йўлим тушиб мактабим ёнидан ўтдим. Ажаб, жуда ҳам пастак бино экан. Синфлар ҳам ниҳоятда тор. Шунда бу даргоҳни ёшлик кўзлари катталаштириб кўрганини билдим.

Саидахоннинг ҳам ёшлик осмони ана шундай, энди асло қидириб топиб бўлмайдиган феруза осмон эди.

Баъзан Саидахон Андижонни мактаб қоларди:

— Шаҳримизнинг қоқ ўртасидан Андижонсой ўтади. У қиргоғидан бу қиргоғига сузиб ўтиш қийин. Хўтанариқ деган анҳор ундан сал кичикроқ. Болалигимизда шу анҳор бўйида ўйнаб юрардик. Онам, эҳтиёт бўлинглар, сув оқизиб кетмасин, деб тайинлардилар.

Андижонга борганимизда сойни кўриб, Саидахон ҳайрон бўлиб қолди.

— Ия, сой кичкина бўлиб қоптими? Хўтанариқ ҳам...

Саидахон болалигида бу сойларга кичкина кўз билан қарагани учун унга катта кўринганини тан олгиси келмасди.

Тошкентга қайтиб келганимиздан кейин ҳам Андижон тўғрисида гап кетса, ўша сойни, Хўтанариқни мактаб қоларди.

Гап унинг феруза рангни яхши кўришида эди.

Бу ранг Саидахонга қанчалаб шеърлар берди. Қанчалаб ҳикоялар берди.

Етмиш иккинчи йили Хамзаободга бордик. Тошкентда ҳаво жуда исиб кетган пайтлар эди. Хамзаобод ниҳоятда

салқин. Дам олиш кунларини сайру саёҳат қилиб ўтказишга келган фарғоналиклар, Марғилону қўқонликлар кўп эди. Дам олувчиларнинг аксари аёллар. Ўзингиз яхши биласиз, водий аёллари жуда шўх бўладилар. Ўйин-кулгига ўч бўладилар. Улар тўда-тўда бўлиб сой устига қурилган чорпояларда ўтиришар, чирманда чертиб, қўшиқ айтишарди. Саидахон уларнинг ўйин-кулгиларига қараб завқланарди.

Биз ҳам ўтириш учун бўш сўри излаб аланглаб турган эдик, ўрта яшар бир аёл Саидахоннинг олдига келиб:

– Сиз Саида Зуннунова бўласиз-а?! – деб сўради.

– Топдингиз, – дедим мен Саидахон ўрнига жавоб бериб.

– Сизни кўриб қизлар билан баҳслашиб қолдик. Мен Саида опа десам, бошқаси йўқ, ўхшамайди, деди. Гапим тўғри чиқди, мен ютдим.

– Нимадан баҳслашган эдинглар, – деб сўради Саидахон.

– Ким ютқизса бир шиша духи олиб беришга шартлашганмиз.

Аёл Саидахоннинг қўлидан ушлаб, юринг, ўзингиз тасдиқланг, бўлмаса ишонишмайди, деб туриб олди. Ноилож улар тўдасига қараб юра бошладик...

– Мана, шоира опамни бошлаб келдим. Атирни чўзинглар.

Аёллар дув кўзгалиб, Саидахонни давра тўрига олишди.

Улар Марғилон атлас фирмасининг тўқувчилари экан. Сўхбат қизиб кетди. Мен четда ўтириб уларнинг сўхбатига кулоқ соламан. Ҳаммаси шаддод, бировга гапини бермайдиган «бойвучча» аёллар эди. Ҳатто бирининг кўксиди Олий Совет депутати деган нишон бор эди. Бир аёл чилдирмани қўлига олиб қўшиқ бошлайди. Тўрда ўтирган паст бўйли аёл кўл силтаб қўшиқни тўхтатди.

– Сен туратур. Ашулангни кўп эшитганмиз. Шоира меҳмонимиздан эшитайлик. Саидахон, синглим, радиода, телевизорда сиз ёзган қўшиқларни эшитганмиз. Ўзимизнинг фарғоналик Таваккал Қодиров билан Исроилжон Усмоновлар қўшиқларингизни қойил қилиб ижро этишади. Айниқса, «Ҳай-ҳай»ни, «Ёр ўтдиму»ни эшитганимизда мазза қиламиз. Энди ўзингиздан шеър эшитайлик.

Сой шовуллайди. Паст овоз билан гапирсангиз, биров эшитмайди. Саидахоннинг овози пастроқ эди. Ўқисам, эшитилармикан, деб андиша қиларди.

— Қанақасидан ўқиб берай. Ишқийсиданми, ўйлатадиганиданми...

Унинг гапи тугамай аёллар чувиллашиб кетишди:

— Ишқийсидан бўлсин, ишқийсидан.

Саидахон баҳайбат тошларга сапчиётган тўлқинларга тикилиб ўйланиб қолди. Кейин ўқийдиган шеърининг дастлабки сатрини эшлашга уриниб кўлидаги мошдеккина феруза кўзли узугига қаради.

Ишқ дарсида мени лол айлади Лайло тамом,
Улки устозликда танҳо, мен эдим хатсиз авом.
Чарх зайлининг ҳама хил шевасидан очди сўз,
Сўнг деди: умримни энди сен ўзинг эткур давом.
Билмадим, бу илтифотми ёки душманнинг иши,
Неки кўйга солса солди мени шу ўтли калом.
Ё ақл солди бошимга ёки олди борини,
Ичкизиб ашки кўшилган бодасидан битта жом.
Қалб хазинанг менга бўлсин, тақдирингни олмагум,
Минг шукр, ёр васлидан обод уйим ҳар субҳи шом.
Посбон бўлсин Саида бу тиниқ дил мулкига
Булмасин нопок пойидан покиза гулзор ҳаром.

Хотинлар чувиллашиб шоирани олқишлай бошладилар. Бу пайт бошқа сўридаги эркагу аёллар атрофни ўраб олишди. Ўша йили янги босмадан чиққан Саидахоннинг «Нилуфар» деган тўплами Хамзаобод китоб дўконига келган экан, кўпчилик қизлар, йигитчалар дастхат олиш учун биттадан китоб олиб Саидахонга яқин келолмай туришарди. Аёллар яна шеър ўқинг, деб қисташди. Саидахон кетма-кет бешта шеър ўқиб берди. Энди бас, деб чой ҳўплай бошлади.

Бутун суҳбат давомида гапга аралашмай кўк чой ичиб ўтирган кексагина аёл ҳамон жим ўтирарди. Саидахон шеър ёқмади, шекилли, деб унга қаради-ю, кўзлари яшнаб кетди. Кампирнинг қулоғида феруза тош ўрнатилган зирак йилтираб турарди. Шоира мунча менга тикилиб қолди, деб кампир уёқбуёғини тузата бошлади.

— Ая, — деди Саидахон. Зирагингизни менга сотмайсизми?

— Йўқ, қизим. Сотмайман. Бировга ҳам бермайман. Бу зиракни ўлганимда қулоғимдан ювғучи чиқариб олади. Ювғучининг ҳаққи бу.

Орага аллақандай совуқ жимлик тушди. Ўз ўлимини бе-
малол, сесканмасдан гапираётган кампир ажаб-ғалати бўлиб
туюлган эди.

Тўрда ўтирган жўрабоши аёл жимликни бузди. У аския-
га ҳам дуруст экан, гапни чийириб, пайровини жойига қўйиб
гапирарди.

— Ая, гап деганни қайновини келтириб гапиринг-да, нима
қиласиз, илиқ-милиқ гапларни ўртага тўкиб. Ўн беш йилдан
бери ўламан, деб куйдирасиз. Ўламан деганингиз сари ран-
гингиз тиниқиб, ажинингиз тарқаб кетяпти.

Аёллардан бири гап қўшди.

— Иштаҳаларини айтмайсизми!

— Шуни айтаман-да, — деди жўрабоши аёл. — Сиз
ўлмайсиз. Двойной пенсия оладиган ёшга етгунча яшайсиз.
Кўпчилик бўлиб эрга берамиз, деб тайёргарлик кўряпмизу,
сиз ўламан дейсиз-а.

Давра гуриллаб кулиб юборди. Бошқаларга қўшилиб кам-
пирнинг ўзи ҳам тишсиз оғизини очиб кула бошлади.

Давра яна илгариги қувноқ изга тушиб кетди. Жўрабоши
аёл Саидахонга юзланди:

— Феруза зиракни яхши кўрасизми? Сизга ўзим шунақа
зирак топиб бераман агар истасангиз.

У гапира туриб ёнида ётган сумкасини оча бошлади. Ичи-
дан тугилган дастрўмол олиб тугунни тиши билан еча бошла-
ди.

— Мана, хоҳласангиз шуни олинг.

Кўп тақилгандан гардиши ейилиб симга айланиб кетган
феруза кўзли узукни Саидахонга узатди.

Саидахон олиш-олмасликни билмай ҳайрон бўлиб қолди.
Узукни олиб унга ўрнатилган ўрик данагининг мағзидек фе-
рузага қаради. Кейин ўрнидан туриб мендан машина калити-
ни сўради. Калитни олиб, шовуллаб турган Шоҳимардон сойи
кўпригидан ўтиб машина томон кетди. Сал ўтмай қоғозга
ўроғлик бир нарса кўтариб келди.

— Бўлмаса манаву сизга мендан эсдалик бўлсин.

У шундай деб қоғозни очди. Унда Бухорога борганимизда
олган, зардўз усталар ясаган кавушни олиб узатди. Бу кавуш
ниҳоятда чиройли, турли зар иплар билан безатилган эди. Ка-
вуш қўлма-қўл бўлиб кетди.

– Синглимжон, – деди жўрабоши аёл. – Кавуш ўзингизга бююрсин. Мен узукни кўнглимдан чиқариб беряпман.

Хулласи узукка кавуш айирбош қилинди.

– Майли, яқинда келин туширадиганман. Келинимга атаб яхши ният билан оламан. Шоира опангдан тўёна дейман, келинимга.

Китоб кўтариб турганлар бирин-кетин Саидахондан дастхат ола бошладилар.

Саидахон ўша узукни қўлидан қўймасди. Ҳамма вақт унга тикилиб туриб, кўп нарсаларни ўйларди. Шу узукка тикилиб ўтириб, «Йўл бошида», «Қарз», «Янги секретарь», «Кечикиш», «Куз ёмғири», «Дафтардаги дардлар» каби ўнлаб ҳикоялар, қанчадан қанча лирик шеърлар, дostonлар ёзган.

Ўша узукни оиламизнинг нодир мулки сифатида жуда эҳтиётлаб сақлаймиз.

Саидахон жийда гулининг ҳидини бениҳоя севарди. Ҳар баҳор жийда гуллаганда маст одамдай довдираб юрарди.

Кўчамизда биздан уч ҳовли наридаги уй дарвозаси олдида бир туп жийда бор. Шу жийда гуллаганда ҳар оқшом кўчада айланардик. Жийда гули бутун кўчани тутиб кетарди. Бизга кўшилиб кўшни хотинлар ҳам жийда тагига келишарди. Қайтишда жийданинг гуллаб турган шохидан синдириб олиб келардик. Шиша банкага солиб столга қўярдик. Шунда ҳовлимиз жийда гулига тўлиб кетарди. Саидахон шундай кезларда то ярим кечагача ҳовлида электр ёруғида нимадир ўқиб ўтирарди. Бирданига стулга букчайиб ўтирганча тиззасига дафтар қўйиб шеър ёза бошларди.

Саидахоннинг кўп шеърлари баҳорда, жийда гуллаган пайтда ёзилган эди.

Жийда гулининг умри қисқа бўлади. Бир-икки кунда ҳаммаёққа атир пуркаб ўтади-кетди. Унинг ҳидига тўймай қолган Саидахон келаси баҳордан умид қилиб, тоқат билан кута бошлайди. Ёзувчилар боғидаги икки туп липа дарахти май ойининг ўрталарида гулларди. Ҳиди айнан жийда гулининг ҳидига ўхшарди. Атайлаб Дўрмондаги ижод уйига липа гулини ҳидлагани борардик.

Етмиш еттинчи йилнинг баҳори эди. Март ойининг ўрталарида ўрик гуллади. Ҳовлимиздаги ўрикнинг гуллаган шохидан синдириб олдим. Гилос тагидаги бўйрадеккина жойга гунафша эккан эдик. У ҳам ҳовлининг бир четига сиёҳ

тўкилгандек бўлиб турибди. Бир даста қилиб териб олдим-да, янгигина босмадан чиққан «Танланган асарлар»ининг иккинчи томи билан қўшиб, Саидахонни кўргани касалхонага бордим.

У аввал босмахона бўёқларининг ҳиди келиб турган иккинчи томни шошилмай варақлади. Кейин гунафшани ҳидлади. Ундан кейин ўрик гулига қаради.

– Ҳовлимиздаги ўригимизнинг гулими? – деб сўради.

– Ҳа, – дедим бош ирғаб. Кейин у:

– Марғубаларнинг эшиги олдидаги жийда ҳали гуллагани йўқми? – деб сўради.

– Яна бир ойлардан кейин гуллайди, – деб жавоб бердим.

– Мен йўғимда гуллаб қўямасмикин, деб ўйлаб ўтирган эдим. Хайрият гуллаганда уйда бўларканман...

Йўқ. Жийда гуллаганда Саидахон йўқ эди.

Саидахон бизни ташлаб кетганидан бир ой ўтиб ўша жийда қийғос гуллади. Чамандек гуллаган шохидан синдириб қабрига обордим. Яна битта шохини сурати олдига қўйдим.

Жийда гулларидан ҳаво муаттар,
Табиат кучига ўқийман таҳсин.
Сочим, димоғимга яширгим келар,
Шу жажжи гулларнинг тенги йўқ исин.

Шохин синдиришдан тиёлмам ўзни,
Истамасам ҳамки қилмакни увол.
Баъзан яхши нарса яхшилигидан,
Ўз умрига ўзи бўларкан завол...

Кўчамиздаги бир туп жийда шоирани қўмсаб ҳар баҳор гуллайди. Унинг беғубор ҳидлари шоирани қидириб, ҳовлимизда бир-икки айланиб, яна аллақайларга бош олиб кетади.

ҚАНОАТДА САИДА ФИЛЧА БЎЛУРМИ, ХАЙ-ҲАЙ

Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмасининг эллигинчи йилдаги котибият йиғилишларидан бири «халқ душманининг хотини» Саида Зуннуновани уюшма аъзолигида қолдириш ё қолдирмасликка бағишланди. Йиғилишга ўша пайтдаги уюш-

ма раҳбари раислик қилди. У одам оламдан ўтиб кетди. Менинг бу гапларим ўлган одамга тош отиш бўлиб қолмасин. Лекин адабиётимизга тегишли гап бўлгани учун унутилиб ҳам кетмасин.

Раис Саидани тик турғизиб қўйиб, терговчилардек сўроқ қила бошлади:

— Нима учун шу пайтгача халқ душмани — эрингиздан воз кечмадингиз? У Совет ҳукуматининг душмани, аксилинқилобчи, буржуа миллатчиси. Қани, сизнинг коммунистик эътиқодингиз? Қани, сизнинг Совет давлатига садоқатингиз? Шу кунларда сиз орган атрофида айланиб юрибсиз. Ёзувчилар шаънига доғ туширяпсиз. Котибият аъзолари эрингиздан воз кечишингизни талаб қилади.

— Ундай қилолмайман! — деди Саида қатъий қилиб.

— Эрингдан кеч, — деди Фатхуллин.

— Акс ҳолда сиз билан битта уюшмада туролмаймиз — деди Назир Сафаров.

— Ўзидан сўраб ўтираимизми? Уюшмадан ҳайдаш керак, вассалом, — деди Милчаков.

— Сизлар менга эрингдан кеч, акс ҳолда уюшмадан ҳайдаймиз, деган шарт қўйяпсизлар. Мен ҳам битта шарт қўяман, хўп десанглар, эримдан воз кечаман.

— Гапиринг, қандай шарт? — деди раис.

— Эримни менга кўрсатишсин. Мен халқ душмани эдим, деб ўзи айтсин. Ана шундан кейин ундан кечаман.

— Бунинг сира иложи йўқ.

Саиданинг ўжарлиги тутди.

— Ҳеч қандай ташкилотнинг, ҳеч қандай кишининг бунга аралашшига ҳаққи йўқ.

— Э, қамалиб кетасан, хоним!

Раиснинг гапи оғзида қолди.

— Мен сизга хоним эмасман. Бу гапни ресторанлардан топган хотинингизга айтинг. Мен шоира Саида Зуннуоваман.

Раис ўрнидан сапчиб туриб кетди.

— Ҳа, қизмисан...

— Одобсиз. Эсиз сенга шоир деган ном.

Саида шундай дедию, шарт ўрнидан туриб эшик томон юра бошлади, Раис орқасидан қичқирди:

— Ушма гувоҳномасини ташлаб кет. Уюшмадан

ўчирилдинг...

– Бу гувоҳномани буюк Ойбекнинг покиза қўлидан олганман. Сенинг қўлингга бермайман.

Саида мажлисни ташлаб чиқиб кетди. Почтахонага бориб раис номига аламли хат ёзди. Бошқа бир конвертга уюшма гувоҳномасини солиб, кадрлар бўлимига жўнатди.

Шу билан Саида Зуннунова уюшмадан оёғини узиб кетди.

Биз ҳали загсдан ўтмаган эдик. Бу гапни ўша кунги мажлисда айтганда балки бунчалик бўлмасмиди. Саида айтмади. Айтса, ана эридан воз кечди, деб овоза қилишарди. Ё бўлмаса у қонунни бузиб никоҳсиз яшаган, деб гап тарқатишарди.

Биз беш йилдан кейин, мен қамоқдан келганимдан кейин 1955 йилнинг декабр ойида загсдан ўтганмиз.

Уюшма раҳбари ҳамма ташкилотларга Саида уюшмадан ҳайдалган, ишга олманглар, нашриёт ҳамда редакцияларга Саиданинг шеърларини босманглар, деб хабар юборган эди. У қаерга борса иш йўқ деб жавоб қилишарди. Газета-журналлар шеърларини қайтариб беришарди. Охири, у Ўзбекистон компартиясининг хотин-қизлар билан ишлаш бўлими бошлиғи олдига боради. У «халқ душмани»нинг хотинини совуқ кутиб олади. Гапларини эътиборсизлик билан эшитади. Ишни ўзинг топ, деб гапни қисқа қилади. Шунда Саида иккита дипломни унинг столига отади. (У Андижон Давлат ўқитувчилар институтини, Ўрта Осие Давлат университетини битирган эди).

– Партия ичкарида ўтириб колган ўзбек аёлларини жамоат ишига жалб қилиш учун, паранжидан озод қилиш учун курашяпти. Майли, ўша, ишга жалб қилинган аёллар ташлаган паранжини мен ёпинганим бўлсин. Икки дипломли шоирани паранжи ёпинишга мажбур қиляпсиз.

Саида шундай дедию, марказқўм биносидан чиқиб кетди. Орқасидан икки киши чиқиб, уни қайтариб олиб кирдилар. Бўлим бошлиғи маориф министрлиги билан гаплашиб қўйган экан.

– Министрликка боринг, тайинлаб қўйдим, иш беришадди, – деб айтди.

Саида эртасига министрликка боради. Уни шаҳардан жуда олисда, учта трамвайда борадиган корейслар мактабига рус тилидан дарс беришга йўлланма берадилар. Саида рус тилига нўноқ эди. Айниқса, корейсларга рус тилини ўргатишга чоғи келмасди. У кўчага чиқиб, йўлланмани йиртиб ташлайди-да,

уйга келиб мархум отаси совға қилган тилла соатни бозорга олиб чиқади, уни сотиб, пулига эски «Ундервуд» деган ёзув машинкасини сотиб олади.

Нашриётда ишлайдиган таниш машинисткалар ўзлари пул ишлаш учун олган қўлёмалардан унга берадилар. Саида Мухтор Ауэзовнинг «Абай» романини кўчириб олиб боради. Машинистка унга 600 сўм пул беради.

У уйда, кечалари ухламай қўлёмаларни кўчирар, олган пулига рўзгор қиларди.

У собиқ Марказий комитетнинг партия комиссиясига шикоят ёзди. Комиссия бу шикоятни Ўзбекистон Компартиясига юборди. У шикоят ёзгани учун яна қийнов-қистовга олинди. Ана қамайди, мана қамайди, деб Тошкентда яшайдиган андижонликларнинг уйларида ётиб юрди.

Саида 1952 йилда бирлашган нашриёт босмахонасига корректор бўлиб ишга қиради. У партия аъзолигига номзод эди. Номзодлик муддати ўтиб, энди ҳақиқий аъзоликка ўтиши керак эди. Ёзувчилар уюшмаси партия ташкилоти бирлашган нашриётга хат юборади. Унда Саида Зуннуновани партиядан ўчириш қатъий талаб қилинган эди. Нашриёт директори В. Архангельский уюшма талабини рад қилади. У Саидани кабинетига чақириб, қизим, сени уларга талонга ташлаб қўймаймиз. Ҳозир нашриёт учун янги бино қуриляпти. Сени қурилишга агитатор қилиб тайинлаймиз. Сени ишчилар, қурувчилар кўрсин. Меҳри тушсин. Сени шулар ҳимоя қилади, деб тайинлайди. Ана шундан кейин Саида ҳам корректор, ҳам қурилишда агитатор бўлиб фаол ишлай бошлади. Уларга газеталар ўқиб беради, лекциялар ўқийди ва албатта, ўзининг янги шеърларини ўқиб беради. Навбатдаги партия мажлисида бирлашган нашриёт коммунистлари яқдиллик билан уни партиянинг ҳақиқий аъзолигига ўтказадилар.

1954 йилнинг бошида Архангельский уни чақириб.

— Москвадан парткомиссия вакили сенинг ишинг юзасидан текшириш ўтказгани келяпти. Ўзинг биласан, Сталин ўлгандан кейин қама-қамалар, одамларга турли туҳматлар кескин камайиб кетди. Билишимча, парткомиссия вакили сени ҳимоя қилса керак. Илтимос, ортиқча талаблар қўйма. Ишни текшириб вакил кетади, рақибларингга танбех беради. У кетадию сенга азоб берганлар шу ерда қолади. Уларга ўчакишма, деб насиҳат қилади.

Биринчи май куни парткомиссия вакили уни марказқўмга чақиради. Ҳамма шод, байрам кайфиятида. Саидага байрамни ҳам татитмайдилар. Ўша куни беш соат тортишувдан кейин, вакил бор ҳақиқатни билиб олади. Туҳматчиларга қандай жазо беришимизни истайсиз? Сизга тўрт йил азоб берганлар жазосиз қолмаслиги керак, дейди вакил.

— Ҳақиқат юзага чиққани уларга бериладиган ҳар қандай жазодан ортиқ, — деб жавоб қилади Саида.

Ўша кунларнинг гувоҳи бўлган олим Ҳафиз Абдусаматов «Миллий тикланиш» газетасининг 1996 йил 27 февраль сонидан босилган «Вафодор» мақоласида жумладан шуларни ёзади:

«...1953 йиллар эди. Икки масъул ходим фанлар академияси тил ва адабиёт институтининг директор ўринбосари кабинетига кириб келишди ва эшикни ичидан бекитиб қўйишни сўрашди. Улар менга бир катта папкани узатиб, «Бу халқ душмани Саид Аҳмаднинг хотини Саида Зуннунованинг асарлари, уни яхшилаб, синчиклаб ўқиб ўз фикрингизни айтасиз. Шуни ҳам айтиб қўяйликки, душман хотинидан соғлом, ғоявий бақувват асарлар чиқишига ишонмаймиз», дейишди. «Нега бундай хулосага келдингизлар?» деган саволимга, «Душман хотини душман эканлигига ишонч ҳосил қилдик», деган жавобни олдим. Улар: «С. Зуннуновага эрингдан воз кеч, бундай одам сенга дўст бўла олмайди, иснод келтиради, деб уқтиришимизга қарамасдан, ўжарлик қилиб, туриб олди, асло уни «ҳақиқат»га ишонтириб бўлмаётибди» деб шикоят қилишди. «Биз чора кўришга мажбурмиз»... Улар мендан уч кундан кейин фикр айтишимни талаб қилишди.

Барча ишларимни йиғиштириб бу «топшириқ»ни ўз муддатида бажариб қўйдим. Ўша давр ўлчови билан қараганда С. Зуннунова асарларида сиёсий-ғоявий хато йўқ эди. Бу гапни эшитган бояги икки ходимнинг сочи тикка бўлиб кетди, қовоқлари осилиб тушди. «Биз сизни адолатли, объектив, ёш, талантли олим десак, бизнинг ишончимизни оқлолмадингиз, мабодо Саид Аҳмад ошнангиз эмасми, Зуннунова билан яқинлигингиз йўқми?» деб сўроққа тутишди...»

Сиқувлар, турткилашлар бир қадар пасайгандек бўлади. Архангельский орага тушиб уни «Пионер» журнаliga ишга оладилар. Мен озод бўлиб келганимда у шу журналда ишлаган эди.

1959 йилда Саиданинг «Сўқмоқлар» қиссаси «Шарқ Юлдузи» журналида эълон қилинади. Бир гуруҳ ёзувчилар қиссага ҳужум уюштирадilar. Уюшма ҳайъатида муҳокама қиладилар. Қиссани совет воқелигига зид, ҳаётни бузиб кўрсатган, деб айблайдилар. Марказқўм ҳайъатида Саида масаласи муҳокама қилинади. Саида ўша кезларда оғироёқ бўлганидан уни бюро мажлисига чақирмайдилар. Бюро ҳам «Сўқмоқлар»ни зарарли асар деб топади.

Саида учун яна ҳамма йўллар беркилади. Радио, телевидение, матбуот Саидадан юз ўгиради.

Бу хил муносабат менга ҳам таъсирини ўтказди. Асарларим босилмайдиган, телевидение ҳам, радио ҳам асарларимни эшиттирмайдиган бўлди.

Шундай қийин бир пайтда бизни Яшин ака чақириб қолди. Қиссагина учрашувимиздан кейин биз учун матбуот эшиги беркилгани маълум бўлди.

– Мафкура бўлими бошлиғи Нишоновга учрашайлик, аҳволни тушунтирайлик, – дедим.

– Нишонов билан иш битмайди. Энг юқорига чиқиш керак, – деб маслаҳат берди Яшин ака. Бир уриниб кўраман. Биринчи билан учраштиришга ҳаракат қиламан.

Эрталаб соат тўққиздан то кеч соат бешгача марказқўм эшигида ўтирдик. Тинкамиз куриб, чарчаб, ҳолдан тойдик. Олим Хафиз Абдусаматов ўша ерда ишларди. Эрталабдан бери шу ерда интизор бўлиб ўтирганимизни деразадан кўриб турган экан. Олдимизга чиқиб, нима иш билан келганимизни сўради. Шундан кейин у бутун жавобгарликни ўз бўйнига олиб, киришимизга руҳсатнома олиб берди. Ичкарига кириб, биринчи котибнинг қабулхонасида икки соатча ўтирдик. Котиба кириб биз келганимизни айтганда ҳам, ичкарига чақирмади. Охири унинг ҳам уйига кетадиган пайти бўлди. Аммо бизни кўришга тоқати йўқ эди. На илож, бир умр кабинетда ўтиролмайдик-ку. Бизни ичкарига чақиритишга мажбур бўлди.

У бизни жуда совуқ кутиб олди. Нима мақсадда келганимизни у албатта биларди. Шунинг учун гапни чалгитиб, кўриқ ерларни ўзлаштириш соҳасида қилинаётган ишлар, сув омборлари қурилишлари тўғрисида бир соатга яқин гапирди. У тез-тез соатига қараб кўяр, кетақолсаларинг ҳам бўларди, дегандек бизга алоқаси йўқ гаплар билан тинкамизни қуритарди.

– Гап шундоқ, Сурхондарёга кетишим керак. Бошқа гапларингиз бўлмаса, сизларга жавоб, – деди у ўрнидан ярим кўтарилиб.

– Биз учун ҳамма йўллар беркилди. Сабабини билолмаяпмиз, – деди Саида.

– Ўзингиз биласиз, шу адабиётдан бошқа тирикчилигимиз йўқ. Китобимиз чиқмаса, газета-журналлар нарсаларимизни босмаса, тирикчиликни қандай ўтказамиз. Сиздан ёрдам сўраб келдик. Йўлларимизни очиб қўйсангиз.

Бу гап унга малол келгандек бўлди.

– Бу ишларга менинг қандай алоқам бор? Бирор номаъкул иш қилгандирсизларки, йўлингизни беркитишган. Устозингиз ёрдам бермадими?

У устозинг, деб Абдулла Қаҳҳорни айтаётган эди.

– Биз курортларга бормасак. Сайру саёҳатлар қилмасак. Бирдан бир борадиган жойимиз ёзувчилар боғи. Ўзингиз биласиз, Абдулла Қаҳҳорнинг боғи шундоққина дарвоза олдида, салом бермай ўтишга андиша қиламиз.

Саидахоннинг гапи таъсир қилди шекилли, сал юмшади.

– Кўришманглар демайман, кўришинглар. Аммо у одамдан эҳтиёт бўлинглар. Қаҳҳор яхши одам эмас. Унинг этагидан ушласанглар, косаларинг оқармайди. Ўша ерда Уйғун яшайди. Воҳид Зоҳидов яшайди, Шевердин яшайди. Ўшаларникига боринглар. Улар соф инсонлар.

Ўзининг қанчалик ёлғон гапираётганини ўзи ҳам сезиб турарди. Мен ҳам бир-икки оғиз гапириб қолдим.

– Энди мени қамамайдими? – дедим.

– Йўқ, – деди у.

– Тўрт йилдан бери босмага тайёрлаб қўйилган китобим чиқмаяпти. Териб тайёр қилиб қўйилган. Агар шу китобим чиқмаса биз, билмадим, нима еб, нима ичамиз.

– Айтаман, чиқазишади, – деди у.

Тахминан ўн бир соат кутиб учрашганимиз, халоскоримиз деб ўйлаганимиз раҳбар олдидан қуп-қуруқ бўлиб чиқиб кетдик. Китобим ҳам чиқмади. Матбуот эшиги берклигича қолди.

Украинада бир қиссам босилиб, жонга оро кириб, рўзгорни бир нави бутлаб олдик.

Нима учун бунақа муносабат бўлаётганини Саидахон билан икковимиз жуда яхши билардик.

Ёзувчилар уюшмасида Шароф Рашидовнинг «Қудратли тўлқин» романи муҳокама бўлди. Муҳокамага алоҳида рўйхатга киритилган кишиларгина катнашишди. Яшин ака мени ҳам рўйхатда бор, деб ўйлаб ўқиб тайёрланинг, деб қўлэзamani берди. Икки кун ўтириб ўқиб чиқдим.

Муҳокамада биринчи бўлиб Уйғун гапирди. Сўзларидан қўлэзamani чала-чулпа ўқигани билиниб турарди.

— Ўзинглар биласизлар, — деб гап бошлади у. — Уйимнинг шундоққина олдидан трамвай ўтади. Кечасию кундузи уйку бермайди. Жуда нотинч жой. Сизнинг романингизни ўқиётганимда, ўлай агар, трамвай ўтганини мутлақо билмадим.

Уйғун роман муҳокамаси баҳона раҳбар-авторга тилёғ-ламалик қилиб ва шу билан бирга янги уй сўраётган эди.

Шундан кейин Воҳид Зоҳидов сўз олди. Унинг гапларидан романни мутлақо ўқимагани билиниб турарди.

— Сиз чинакам маҳоратли совет ёзувчисисиз. Қаҳрамонларингиз ўзингизга ўхшаган пок одамлар. Ўқиб туриб, нақадар гўзал фуқароларимиз бор, деб қувониб кетасан киши. Бу романингиз ҳам аввалгиларидек қўлма-қўл бўлиб кетишига аминман.

Унинг ялтоқланаётганини, ёлғон гапираётганини авторнинг ўзи ҳам билиб турарди. Аммо Зоҳидовнинг бежама гаплари хуш ёққанидан мамнун қулиб ўтирарди.

Муҳокама охирида менга сўз беришди. Кўпдан қолмай мен ҳам озроқ мақтаган бўлдим. Кейин қўлэзмада нотўғри ишлатилган сўзларни айтдим. Бунақа нотўғри сўзлар жуда кўп эди. Уларни рўйхат қилиб олган эдим. Шулардан атиги бештасини айтдим. Автор пешонасини тириштириб гапларимни эшитган бўлди.

Охирида авторнинг ўзи гапирди. Ҳаммага миннатдорчилик билдириб, менга таъна қилди.

— Сиз романни бир марта ўқибсиз. Икки марта ўқишингиз керак эди.

Ёшлиқ қилибми, гап келганда отангни аяма, деган ақидага амал қилибми, икки марта ўқиганда хато сўзлар тўғри бўлиб қолмайди-ку, деб юбордим.

Олтмишинчи йилларнинг бошида Саидахоннинг «Соч» деган шеъри «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» газетасида эълон қилинди. Шеърда у ўзбек аёлларига соч ярашиши-

ни, ҳуснига ҳусн қўшишини, баъзи аёллар сочларини кесиб ташлаганликлари тўғрисида ачиниб ёзганди. Шеър охирида у «Э худо, мени соч кесишдан асра» деган сатр бор эди. Шеър кўпчиликка ёқди. Аммо марказқўмдаги масъул бир одамга ёқмапти. Тошкентда чиқадиган жами газеталарнинг муҳаррирларини чақириб, шеърни муҳокама қилади. Саида коммунист бўлатуриб, худога нола қиляпти, дейди. Ва ҳамма муҳаррирларни ҳушёр бўлишга чақиради.

Бу гап тез тарқаб кетади. Саида шеърим муҳокама бўладию мен билмайман, деб хуноб бўлади. Уюшмада ўтган очиқ партия мажлисида алам-ситама билан гапирди. Катта-катта газеталарга муҳаррирлик қилаётган кишилар «Миша ака»га нега зарба бермадилар, деб айтади. Ўша масъул раҳбарни она тилида яхши гапиролмаганлиги учун «Миша» деб чақиритарди.

Минг тўққиз юз олтмиш тўртинчи йили «Уфқ» романим Ҳамза мукофотига тавсия қилинди. Рўйхатда Шайхзоданинг «Улуғбек» драмаси ҳам бор эди. Ўша йили икки собиқ «халқ душмани» рўйхатга киргани учун ҳеч кимга мукофот берилмади. Мукофотга қўйилган асарлар тўғрисида матбуотда фикрлар эълон қилинарди. «Уфқ» тўғрисида Абдулла Қаҳҳорнинг мақоласи босилди. У мақола охирида: «Уфқ» тенгқурлари орасида ялтираб турипти», деб ёзганди.

Романимнинг мукофотдан қолиб кетишига қисман шу жумла ҳам сабаб бўлди. Абдулла Қаҳҳор «тенгқурлари» деганда раҳбарнинг ҳам романини кўзда тутган эди. Бизнинг жаддимизга қолиб, бошқалар ҳам мукофотдан қолиб кетишди. Келаси йили Шайхзоданинг номини ўчириб, Шукур Бурҳоновга Улуғбек роли учун мукофот берилди.

Етмиш олтинчи йили Саидахон элик ёшга тўлиши муносабати билан уюшма унинг юбилейини ўтказишга қарор қилди. Саидахон областларга китобхонлар билан учрашувга бориши керак эди. Ёзувчи дўстлар билан Самарқанд ва Бухорога бордик. Марказқўмдаги бир масъул шахс учрашув қилманглар, деб тайинлаб қўйган экан. Қайтиб келдик. Саидахоннинг туғилган юрти Андижонга бордик. У ерга ҳам телефон қилишиб, юбилей ўтказилмасин, деб тайинлаб қўйилган экан. Андижонликлар барибир ўртачагина бўлса ҳам юбилей қилдилар. Кўйганёрдаги боғимизда Саидахоннинг кўнглини кўтариш учун жуда катта тўй қилдик. Тўрт юздан ортиқ одамга дастурхон ёздик. Тошкентдан дўстларим, Саидахоннинг

шоғирдлари — қирқ кишига яқин ижодкорлар келишди. Ўша кезлари Саидахон жуда озиб кетганди. Икки йил ичида унинг катта энаси, онаси, синглиси, куёви вафот қилган, булардан ташқари, тинимсиз ҳужумлардан адоий тамом бўлганди. Ана шу кўрган ғамларини унутсин, деб бутун топган-тутганларимни сарф қилиб тўй қилган эдим. Ўшанда унинг узоқ йиллардан бери энди чехраси ёришган эди. Яхшиям шундай қилган эканман, бир йилга қолмай унинг ўзи оламдан ўтди.

Саидахон баъзан эзилиб кетган пайтларда, бу дунёга фақат азоб чекиш учун келган эканман, деб ўкиниб кўярди.

Ҳатто тўйимиз бўлган куни у келинлик либосини мотам либосига алмаштирган эди.

Қирқ тўққизинчи йилнинг 28 ноябрида — тўйимиз куни Саидахоннинг 17 ёшга кирган биттагина ўғил укаси Насибжон оламдан ўтган эди. Онаси Сабохон ая қизининг тўйида яйраб-яшнамай, Андижонга қайтиб кетди.

Ўша куни Сабохон аянинг бир боласига Тошкентда никоҳ ўқилди, бир боласига Андижонда жаноза ўқилди.

Бундан ортиқ даҳшат бўладими?

Мана энди, бирга кечирган кунларимизни, ҳамма кўргилиқларимизни эслаб ўтирибман. Қандоқ оғир мушкулларга бардош берди бу кичкинагина жон. Аёл кишида шунчалик бардош, шунчалик ирода бўлишига ўзим гувоҳ бўлмаганимда ишонмас эдим.

Шунча йиллар ўтиб, ўша бадном бўлган «Сўқмоқлар» қиссасини қайта ўқийман. Дўстларимга сизлар ҳам ўқиб кўринглар, деб илтимос қиламан. Улар қиссани ўқиб, бугунги кунни ўттиз йил олдин кўриб ёзилган гўзал асар, деб баҳолайдилар.

Саидахон вафот қилган куни Шароф Рашидов уйга телефон қилди.

— Қачон, қаерда шундоқ бўлди? — деб сўради.

— Эски шаҳардаги касалхонада, — деб жавоб қилдим.

— Бошқа касалхона қуриб кетганмиди? — деди ғазаб билан.

— Икковимизни ҳам имтиёзли шифохонадан чиқариб юборишган, — деб жавоб қилдим.

Рашидов анча вақтгача жим бўлиб қолди. Кейин:

— Қандоқ ёрдам керак бўлса олдимга кел, — деб трубкани жойига қўйди.

Энди менга ҳеч қанақа ёрдам керак эмас эди.

Орадан бирон ой ўтиб, мени Рашидов чақирди. «Қирқ беш кун» романим маъқул бўлганини айтди. Фақат, бир кишига кўп ўрин берганим ёқмаганини гап орасида шаъма қилди. Суҳбат охирида у Саидахон олдида қарздор эканини, ундан узр сўрамоқчи бўлганини, афсуски, шу нияти амалга ошмай қолганини айтди.

Саидахоннинг бахти ҳам, орзу-умидлари ҳам, қувончи ҳам шу биттаю битта қизи эди. Ухласа, бошида ўтирарди. Юрса орқасидан эргашарди. Боғча ё мактабга кетган пайтларда ечган кийимларини ҳидлаб юрарди. Унга атаб қанчалаб шеърлар битганди:

... Қизим қўшиқ куйлайди.
Ё капалак қанотин ели
тегди юзимга,
Ё ёшлик бағридаги хаёл
аралаш уйқу.
Бир қатра шабнам бўлиб
термуламан қизимга.
Бир қатра шабнам қилиб
қўйганди мени туйғу.
...Биласанми, қизим, бу
коинотда
Онанинг орзуси қучмаган
бахт йўқ.
Онанинг хаёли етмаган
бўшлиқ
Онанинг хаёли тўхтаган
вақт йўқ. ...
... Жаҳон менинг
бағримдами ё мен жаҳон
бағрида,
Юз баҳорнинг елларими
сочларимни силаган.
Минг гулшаннинг
гулларидан роҳатбахш бу
қўлчалар
Бахтга қўмиб
юрагимни юзларим эркалаган.

Саидахон шу биттагина қизининг бахтини кўролмайдундан кетди. Университет дипломини олганини, тўйини, невараларини кўрмади. Ҳаёт уни ёлчитмади. Қисқагина умри курашларда ўтди. Ҳужумлар, туҳматлар, маҳрумликлар уни буколмади.

Саидахон саранжом-саришта аёл эди. Ҳамиша рўзгорнинг бут бўлишини истарди. Эшиқдан меҳмон кириб келса қувониб кетарди. Топган-тутганларини дастурхонга кўярди. Абдулла, Эркин, Ўлмас, Неъмат, Ўткир, Носир, Худойберди, Анварларни ўз укасидек кўрарди. Улар келганда бутун пазандалигини ишга солиб, ширин таомлар пиширарди. Дастурхон устида янги шеърларини ўқиб берарди.

Халимани, Ойдинни, Мукаррамни жуда яхши кўрарди. Уларнинг шеърларини қувониб-қувониб ўқирди. Булар менадан ўтиб кетди, қандоқ яхши, дерди. У ҳеч қачон яхши шеър ёзганларга гашлик қилмасди. Худди ўзи ёзгандек қувониб кетарди.

Саидахон оламдан ўтганда эшик олдида бел боғлаб турган Ўлмасни, Эркинни, Неъматни, Ўткирни, Носирни кўрганимда суюнсам бўладиган укаларим борлигидан таскин топган эдим.

Алихон Тўра Соғунийни Саидахон ўзига пир деб билганди. Устознинг завжаларини ўз онаси қаторида биларди. Назаримда, у Соғунийнинг хонадонига руҳан покланиш учун борарди. Бу даргоҳ сажда қилса арзигулик нурли хонадон эди.

Саидахон ҳою ҳавасларга берилмади. Минбарларга интилмади. Оташин нутқлар ирод қилмади. Бир чеккада жимгина яшади. Жимгина оламдан ўтди.

Шундай дейману ноҳақликка қарши бош кўтарган, аёл номига доғ туширмай пок сақлаган, жуда кўп аёлларга намуна бўлса арзигулик умр кўрган, хўрликларга, ҳақоратларга қарши исён кўтарган, букилмас бир аёл кўз олдимда туриб олади.

Кичкина битта кўчага номини қўйишга арзитамаган ўша пайтдаги раҳбаримиздан хафа бўлиб кетаман. Биттагина кўчада поклик тимсоли бўлиб номи турса арзигулик аёл эди-ку у.

У кўрган азобларнинг ўндан бирини ҳам ёзолмадим. Ёзмоқ — яна ўша аламли йилларни хотирада жонлантормоқ демак. Ўзимни ўзим, кечиримли бўлиш керак, деб юпатаман...

Кўрган азобларимиз кўз олдимга келиб, наҳотки, ёруғ кунларимизни зимистонга айлантирган кимсаларни кечириб бўлса, дейман.

Шундай сиқилиб кетган пайтларимда унинг шеърларини ўқийман. Улардан таскин топаман.

Йиллар ҳатто сочдан
 рангни ўчирди,
Ҳуснга ташлади нурсиз
 бир соя.
Аммо хаёлингга етмайин
 кучи
Ўзимга бутунлай берди
 ниҳоят,
Лекин сен чўчима,
 ўйларингни мен
Фақат ўн саккизда
 туриб эслайман,
Фақат ўн саккизда
 юриб эслайман,
Ўн саккиз ёшдаги
 йўлларингни мен.

1997 йил февраль-март.

ТАРИХНИНГ ТИРИК ШОҲИДИ

Шоир Тошпўлат Ҳамид кўпдан бери, «Бухорога бир келинг», деб илтимос қиларди. Кеча яна телефон қилиб, «Домла, энди келмасангиз бўлмайди, қора анжир пишди», деб қолди. 1964 йилнинг саратонида йўлга чиқдим. Тошпўлат ўша пайтларда Ёзувчилар уюшмасининг вилоят бўлимида котиб эди. Дилкаш, суҳбати ширин бу йигит билан соатлаб гаплашсанг ҳам зерикмайсан. Қизиқ-қизиқ, чети учмаган гапларни топади. Хуллас, у мени аэропортда кутиб олди. Эски бир «Москвич» машинасида шаҳарга қараб жўнадик. Мени бир қаватлик пастаккина редакция биноси олдида қолдириб, «Ҳозир чиқаман» деди-ю бозорга кириб кетди. Саратон жазираси авжга чиққан бир пайтда чўл тарафдан ногаҳон эсанг кучли қайноқ шамол сувга ёлчимаган дарахтларнинг қаддини букиб, гувиллади. Мирараб мадрасасининг олдидаги ялангликда гирдибод айланади, хас-хашакларни, қоғоз парчаларини осмони фалакка учиради.

Кўлтиғига малларанг жойнамоз қистирган девқомат кекса бир киши кимнидир кутарди. Унинг қомати дostonларда таърифланган паҳлавонларни эслатарди. То белбоғигача тушган оппоқ соқолини шамол гоҳ ўнг елкасидан, гоҳ чап елкасидан ошириб ўйнайди. Зангор салласининг печини боши устида айлантиради. Астарсиз кулранг тўнининг этакларини бургут қанотига ўхшатиб силкитади.

Назаримда, бу фавқулodда одам эртақлар саҳифасидан уйғониб чиққанга ўхшарди. Оталаримиз ҳикоя қилган паҳлавонлардан бу томонларда ҳали ҳам бор экан-да, деб кўнглимдан ўтказдим.

Тошпўлат елим халтада анжир олиб чиққанда шамол ҳам босилган, «паҳлавон» бир неча кексалар билан пешин намозини адо этгани Масжиди Калонга кириб кетганди.

Қаранг, ажиб бир манзара. Редакция Минораи Калон билан Масжиди Калоннинг пинжига суқилган. Бу жойдан миноранинг учи кўринмайди, кўриш учун сал нарироққа бориб

қараш керак. Мен таърифлаётган чол шу миноранинг томиридан ўсиб чиққан навқирон минорага ўхшарди.

Тошпўлат Лаби ҳовузга олиб борди. Бу жой илгарилари кўп марта кўрганим Лаби ҳовузга ўхшамасди. Қаровсизликдан файзи кетиб, тортими қолмапти. Неъмат Аминов, Жамол Камол, Тошпўлат Аҳмад, Аҳад Ҳасан ва Фулом Шомуродовлар дастурхон тузаб кутиб ўтиришган экан.

Қуриб қолган чинор учудаги арава ғилдирагидек лайлак уясига қарайман. Лайлак йўқ, келмай кўйипти. Бир оёқлаб туриб, бутун Бухорога эшитгулик қилиб ноғора чаладиган лайлак энди уясини тарк қилган эди.

Бутун дунё матбуоти саҳифаларидан тушмайдиган, кино ленталарига рангли-рангсиз тасвирда туширилган, шимолий кутбдан то Африкагача айланиб чиққан, ҳатто океан ортида неча марталаб намойиш қилинган бу манзаралардан энди қуриб қолган чинору, бўшаб, хувиллаб ётган лайлак уясигина қолганди.

Девонбеги мадрасаси пештоқига ўрнатилган кучли радиокарнайидан эшиттириладиган беҳаё атеист кўшиқлар Бухороий шарифга кўкламни бошлаб келадиган, оппоқ художўй лайлакларни қувиб юборган эди.

Мана, ҳозир биз дарахт танасига михланган, «Дин халқ учун афюндир!» деган ёзуви бор тахтача тагида ўтирибмиз. Бир сап-сариқ хотин бўйнига патнис осиб, сосиска сотиб юрибди.

Сухбатимиз қовушмади. Латифага кон Неъмат Аминовнинг тилига гап келмай қолди. Назаримда, кандакорликнинг нодир намунаси бўлган мис баркашдаги қора анжир ҳам хи-жолатдан баттар қорайиб кетган эди. Ўрнимиздан турдик. Машҳур Шохруд аригига қарадим. Минг йиллардан бери Бухоронинг чанқоғини босиб келган Шохруднинг ичи вино шишаларига, консерва банкаларига, латта-путталарга тўлиб қолган эди. Биздан наридаги сўрида ўтирган, кўкрагига «Хизмат кўрсатган маданият ходими» нишони таққан киши ёнимизга келди.

— Меҳмонлар, хуш келибсизлар, илтимос, кечқурун келинлар, албатта, келинлар, Тошкент «Билим» жамиятидан лектор келган. «Ислом динининг реакцион моҳияти» деган мавзуда лекция ўқийди. Жуда кучли олим, фан доктори.

Кўнгилда нохуш юк билан, минг бир афсуслар билан Лаби ҳовуздан узоқлашдик.

Йўлда Тошпўлат хижолатда ерга қараб, шундай деди:

– Биз шаккокларни худонинг ўзи кечирсин. Ислом динининг қуввати, қудрати бўлган Бухоройи шарифда уни реакция, деб ўтирибмиз-а! Халқ учун афюн деб ўтирибмиз-а! Хазрат Баховуддин юрган жойларда, Абдухолиқ Гиждувоний ором олган Лаби ховуз бўйида шу гапларни айтяпмиз-а!

Кечқурун Неъматнинг уйида тўпланадиган бўлдик. Бухоронинг фақат битта арава сиғадиган жин кўчаларидан юриб, Неъматнинг уйига бордик. Тепаси болохоналик долонда боя Масжиди калон олдида кўрганим афсонавий паҳлавон тиззасига ҳассасини кўндаланг қўйиб, курсида ўй ўйлаб ўтирарди. Оёқ товушларини сезиб ўрнидан турди.

Аҳаджон Ҳасан қулогимга шивирлади:

– Неъматнинг отаси, машҳур темирчи Уста Амин бобо шу киши бўладилар.

Чол ҳазилвон, қувноқ одам экан.

– Аҳад болам, шивирламай қаттиқ гапиравер, барибир унча-мунча гапни қулогим олавермайди.

Усто бобо ҳаммамизни бирма-бир бағрига босиб кўришди. Оппоқ узун соқоли юзларимизни силагандек бўлди.

Билмадим, у неча ёшда экан? Ҳар ҳолда саксондан кам бўлмаса керак. У жуда бақувват эди. Болохона зинасини гичирлатиб зум ўтмай юқорига чиқиб кетди. Биз эса ёш бўлишимизга қарамай, бир қўлимиз билан зина тутқичига осилиб, бир қўлимиз билан тиззамизга таяниб, аранг болохонага чиқиб олдик.

Дастурхон устида бир суҳбатлар бўлди, бир суҳбатлар бўлди! Ҳар бир сўзи ҳикмат, ҳар бир калимаси тарих бу отахон темирчи бўлиб эмас, тирик Бухоро бўлиб гапирарди.

Кимдир беҳосдан хонтахтани туртиб юборди. Остидаги шишалар жаранглади. Ота ҳушёр тортиди. Неъматга танбеҳли бир қараб қўйди.

– Ота, «Тошкент суви» бу.

– Худо ҳаром деган нарсани уйга олиб келма. Ё мен чиқиб кетайми? Майли, ўзларинг чақ чақлашинглар.

Ялиниб-ёлвориб уни олиб қолдик.

Рўпарамда ўтирган бу кекса одам Бухорони шон-шуҳратга буркаган буюк зотлардан бири бўлиб кўз олдимда ўтирарди. Унинг гаплари тиниқ, мантиқи зўр, фикри чуқур, тили равон эди.

– Мен ўзим кўрган, ўзим шоҳиди бўлган гапларни айтаман, биравдан эшитган гапларни кўтариб юрмайман. Эҳ-ҳе, бу бошлар неларни кўрмади. Амир Олимхонни ҳам кўрдим. Отини тақалаган эдим. Фитрат домланинг ҳам суҳбатларида бир-икки марта бўлганман. Чорикулбой Зарафшонга кўприк солганда, ҳашарга акам билан борганман. Кўп ҳимматли киши эди, раҳматли. Ҳукумат чиқиштирмади.

Кўприк қурилишига қатнашаётганларга эрталаб дошқозонда сарёғли ширчай, пешинда палов, кечликка шўрва пиширилди. Кунига ўнлаб қўй сўйиларди. Шу кўприк битганда, шўро болалари, «Бой қурган кўприкдан ўтмаймиз» деб уни буза бошлашди. Кўчириб олинган гиштлардан қулуб қураимиз, дейишди. Чорикулбой «Бузманглар, клубни ҳам ўзим куриб бераман» деб худонинг зорини қилди. Дарё бўйига гишт хумдон қурдириб, янтоқ ёқиб, гишт чиқарди. Бир чиройли клуб бино бўлди.

Хонтахта тагидаги шишаларни Неъмат халтага солиб опчиқиб кетгандан кейин Уста бобонинг қулфи дили очилди. У ўғлининг орқасидан, қўлингни совунлаб юв, деб қолди.

Ўша оқшом Уста Амин бобо Чорикулбойнинг ҳукумат мусодара қилган минг-минглаб қўйлари қирилаётгани сабабли уни қамоқхонадан конвой билан олиб келиб, қўйларнинг давосини сўраганларини, у жуда оддий усул билан даволаганини ҳикоя қилди.

Бойни қамаганларида ўғли билан учраштирган пайтларини айтганда тингловчиларнинг кўзлари жиққа ёшга тўлди. Қанча романлар ўқиганман, қанча фожиали саҳифаларни варақлаганман. Аммо Усто бобо ҳикоя қилган воқеа мендек дийдаси қаттиқ одамни ҳам йиғлатиб юборган эди.

Чорикулбойни ўзи куриб берган клубга қамайдилар. Бир ўзини эмас, қариндош-уруғларини ҳам қамаб қўядилар. Шу жойда, бойнинг яккаю-ягона ўғли билан бетма-бет қиладилар.

Бой, «Яхшимисан, болам, эсон-омонмисан, чирогим?» – дея унга қулоч очиб келади. Лекин ўғли отасига тескари қараб: «Нега мен бойнинг ўғли бўлиб туғилдим? Камбағал ёки косибнинг ўғли бўлиб туғилсам бўлмасмиди?» – дейди. Шунда Чорикулбой турган ерида ўтириб қолади. Бир оздан кейин чуқур уф тортиб: «Менга қара, ноқобил фарзанд, – дейди. – Мана бу ерга ўтир, ҳали бўз бола эдим, ният қилардимки, бир кун келиб, мен ҳам уйланарман, хотиним ўғил туғар, тўй

қиларман, деб. Худойи Карим мани ниятимга етказди. Тўй-томошолар билан онангни олдим. Вақти-соати етиб, онангни бўйида бўлди. Худога илтижо қилардимки, илоё ўғил бўлсин, деб. Онангни еру кўкка ишонмасдим, чунки унинг бўйида менинг зурёдим, мол-мулкимнинг эгаси, гўштдан айирганим — темир тирноғим бор, деб... Ниҳоят сен туғилдинг... Чўлда эдим, суюнчи келтирган чўпонга оқ туя ва уч кишига учта оқ арғумоқ миндирдим, санинг йўлинг оқ бўлсин, деб. Сани йўрғаклаб чиққан доя кампирга бошдан-оёқ адрас-кимхоб ёпдим, бошингдан кумуш, тилла тангалар сочдим, серуруғ, серфарзанд бўлгин деб, бешик тўйи, соч тўйи, суннат тўйларингни ўтказганда ҳам юртга ош бердим. Чавандозлар сани номингни қайта-қайта тилга олиб, давраларда оқ фотиҳа бердилар. Сан ҳамиша бағалимда, тиззамнинг кўзида ўтирардинг. Тўй-томошолар қилиб эшигингни очиб бердим. Яхши кўрган қизингга уйлантирдим. Гўдакликдан санинг номинг бойвочча эди. Қаерга борсанг, иззат-хурматда эдинг. Во, дариг! Энди бойнинг ўғли бўлганингдан ор қиласанми? Отанг ҳаром томчисидан бино бўлган сан ноқобил фарзанд энди отангдан юз ўгирасанми? Шу умидлар билан санга яхши от қўйганмидим? Ўзим шу қоронғу ертўлада ётсам-да, ташқарида чирогим ёниб турибди-ку, деган умидда эдим... Ё парвардигор, не гуноҳим бор эдики, ўз пушти камаримдан тўраган фарзанд таънаю маломат чилвири билан мани бўғса!.. Илоё кўкармагайсан, илоё тирноққа зор бўлгайсан», — деганда таниш миршаблар ҳам йиғлаб юбордилар, турманинг тошлари ҳам бу фарёддан эриб кетгандек бўлади... Бойнинг ўғли ҳушини йиғиб, «Тавба қилдим, отажон!» дея ўзини отасининг оёғи остига ташлайди. Юзларини отасининг кавшига суртиб, хўнграб йиғлайди. Шунда Чорикулбой ўғлининг кучоғидан оёғини секин суғуриб олиб: «Тур, ўрнингдан, ноқобил ўғил, энди от кетди, қорда қоп-қора изи қолди!» дея юзини тескари ўгиради.

Мен сизга айтсам, жўра, Чорикулбойнинг ўша ўғли тирноққа зор бўлиб, хор-зорликда ўлиб кетди.

Отанинг қарғиши ўқ! У охиратда эмас, шу дунёнинг ўзида нишонга тегади.

Оқсоқол қахрабо кўк чойни хўплайди. Қошлари чимирилиб, болалик йилларини эслагандек жимиб қолади. Пиёланнинг гулига тикилиб ўтириб бир уҳ тортади.

– Эргаш амакимнинг пушти камаридан тўраган биттаю битта ўғиллари бўларди. Оти Йўлдош эди. Худонинг қудратидан ўргилай, уям гунггу қар эди. Ўша бола ўн икки ёшида қизамиқдан вафот этувди. Шўрлик Моҳтоб янғачамнинг, «Булбули гўём бачам» дея соч юлиб йиғлаганлари кечагидай кўз олдимда...

Ҳозир эшитган ҳикояни шундоқлигича, бирон сўз қўшмай, биронта сўзини олиб ташламай китобга киритса арзийди. Китобхонга манзур бўлган яхши ҳикоялар қаторидан жой олишига аминман.

– Ётар пайтингиз бўлгандир, Уста бобо, бирпас дам ола-сизми? – деди Аҳаджон.

Отахон дераза пардасини кўтариб ташқарига қаради. Ҳали қоронғу тушмаган эди.

– Ҳали хуфтон номозини ўқиганимиз йўқ. Йилнинг шу ойларида соати йўқ одам вақтдан адашади. Қудратингдан кетай, Эгам, деҳқоннинг экини яхши пишсин, деб ёруғ кунни узайтириб қўйган. Эрталаб соат тўртда тонг ёришиб, кеч соат 9 да офтоб ўчади.

– Бўлмасам яна битта ҳикоя эшитайлик, – деди Тошпўлат Аҳмад соатига қараб.

– Хўп, хўп. Эшитинглар. Манғит хонларидан Аҳадхон замонида Бухорода бир ёлғиз – кимсасиз кампир яшаган экан. Биттагина эчкисини соғиб, сутидан бир миқдор ичиб, қолганини сотиб, рўзғор тебратар экан. Иттифоқо, кечаси ухлаб қолганда, шу эчкисини ўғирлаб кетишади. Кампирнинг арз қилмаган жойи қолмайди. Охири Аҳаджон ҳузурига боради. Хон ундан не арз билан келганини сўрайди.

Кампир нима бўлганини айтади.

– Ия, – дейди хон. – Эчкини қўриқламай, донг қотиб ухлаган экансиз-да, эна!

Кампир жавоб қилади.

– Ухлаган эдим, хон хазратлари. Сизни ухламаган, деб ўйлаган эдим. Қарангга, сиз ҳам ухлаган экансиз-да!

Хон лолу хайрон бўлиб боши эгилади. Кампирнинг бир оғиз, сиз ҳам ухлаган экансиз-да, деган гапи унинг юрак-юракларига бориб етади. Юртни боқиш, шу юртни қўриқлаш, осойишталигини сақлаш хоннинг вазифаси эканини шу бир оғиз сўз тушинтириб қўйган эди. Хон ўрнидан туриб, чапак чалади. Мулозимлар киради.

– Шу онахонга бир говмуш сигир берилсин! Ем-хашаги ҳам хазина ҳисобидан бўлсин, – деб фармон беради. Доно гапга тан берадиган хонлар ҳам ўтган, болаларим.

Уста бобо хуфтон номозини ўқиш учун пастга тушиб кетди.

Кечки салқинда шаҳарни томоша қилгани чиқдик. Қилт эткан шаббода йўқ. Куни билан офтоб қиздирган мраммар тошлар ҳали совимаган. Мадрасалар, миноралар мудрайбошлаган. Ой фарқ пишган. Оппоқ, дум-думалоқ. Пўсти арчилган оқ шафтолидек бўлиб турипти. У бутун Бухорои шариф устидан эринмай кумуш упа сепаетгандек. Фақат девор сояларигина қорамтир тусга кирган холос. Ана шундай сокин, сирли-сехрли тунда ажиб ғалати хаёлларга бериласан. Минг йиллар олдин ўтиб кетган буюк инсонлар Шариф шаҳарнинг жимжит кўчаларида кезиб юрганга ўхшайди. Тарих уйғониб кетгану, юз йиллар оралигида ўтган буюк зотлар: донолар, алломалар, олиму фузалолар дийдор кўришмакка ер бетига чиққандек. Кўҳна деворлар соясидан уларнинг овозлари эшитилаётганга ўхшайди. Олисдан ҳассанинг тошга ожиз урилатган товуши элас-элас эшитилади. Хазрат Рудакий уйғониб кетдилар шекилли. Пастак уйнинг ёғли қоғоз ёпиштирилган деразасида шам нури липиллайди. Ибн Сино ҳали ухламаган кўринадилар.

Икки соатлик оқшом кезишимда Бухоронинг неча минг йиллик тарихига рўбарў келган эдим.

Эрталабки нонуштада Уста бобо йўқ эди. Ҳали тонг ёришмай, бомдод номозини ўқиш учун чиқиб кетган бўлиши керак. Неъмат бир ғалати гап айтиб қолди.

– Отам ҳар саҳар жўраси Уста Нуъмоннинг темирчилик дўконига бориб, тош охурдан бир пиёла муздек сув ичадилар. Нега бундай қиласиз, деб сўраганимда «Болам, дунёда энг покиза, энг тотли сув тош охурнинг суви» деган эдилар. Унга куни билан қип-қизил чўққа айланган теша, кетмон, ўроғу болғалар вашиллатиб чўктирилади. Бу сув кунига неча бор қайнаб, неча бор совуйди. Эрталабга келиб совиб тиниқади. У ҳар қандай микробдан холи, унда шифобахш темир моддаси бор эмиш. Отам юз йилга яқин ҳар тонг шу сувдан ичканлар...

Кейинчалик Неъмат Тошкентга кўчиб келди. Отаси уни тез-тез йўқлаб келади. Бу шаҳри азимдаги олимлар, уламолар билан танишади. Уларнинг суҳбатларидан баҳраманд бўлади.

Муфти эшон Бобохон ҳазратлари ҳамда бу зотнинг фарзандлари муфти Зиёвуддинхон ҳазратларининг суҳбатларини ихлос билан тинглайди.

Уста Амин бобо «Тошкентга Алихон тўра Соғуний кўчиб кептилар» деб эшитиб зиёратларига боради. У зотдан, бу хонадонда бўладиган суҳбатларда сомий бўлишга ижозат сўрайди.

Уста Амин бобо Соғуний билан учрашувини ажиб бир ширин ва эзгу хотира сифатида кўнглида ардоқлаб олиб юради.

– Биласизми, укам, менга Муҳаммад алайҳи вассалам тўғрисида ҳеч ким у кишидек аниқ ва таъсирли қилиб айтиб беролмаган. У кишининг хонадонларига ҳар борганимда поклангандек, кўнглим нурга тўлгандек бўлиб қайтардим. Ҳазрат ўзларининг «Тарихи Муҳаммади» китобларини совға қилган эдилар. Невараларимга қайта-қайта ўқитиб, эшитаман. У кишининг билимларига қойил қоламан.

Уста бобо билан Тошкентда ҳам жуда кўп учрашдик. Бир куни у кишига, ҳикояларингизни Неъматга айтиб турсангиз, ёзиб олса зап иш бўларди-да, дедим.

– Боламнинг иши кўп, ўзининг ёзув-чизувидан бўшаймайди. Уни қийнагим келмайди, – деб жавоб қилган эди.

Уста бобо юз ёшда оламдан ўтди. Неъмат отасининг ҳикояларини ёзиб олганмикан, деган ўй хаёлимдан ўтади. Наҳотки гўзал бир китоб бўладиган ҳикояларни бобо ўзи билан олиб кетган бўлса! Йўқ, Неъмат у кишига билдирмай ёзиб юрган экан. Мана бугун шу китоб «Бир аср ҳикояти» деган ном билан босилиб чиқди. Унда мен эшитган ва эшитмаган аллақанча гўзал ва жозибали ҳикоялар жамланган эди. Дилимда: «Неъмат, фарзандлик бурчини аъло адо этибсан», деб китобчани силаб қўйдим.

Икки минг беш юз йиллиги нишонланаётган Шариф шаҳар Бухоронинг кейинги юз йилига жонли гувоҳ бўлган Уста Амин бобо кўз олдимдан ўтади. Тошкент кўчаларида этагининг барини бургут қанотидек силкитиб юрадиган девқомат, оппоқ соқолли фариштасифат бу одамнинг орқасидан сувратчилар, телевизиончилар эргашарди. Мен у кишига ҳазил қилардим. «Уста бобо, Тошкент кампирларининг кўзини ўйнатиб юриб-сизми?» дердим. У соқолини силаб илжайарди. Опа-сингил бевалардан топсам божа бўламизми, деб ҳазиллашаман. Бўламиз, дерди отахон. Қани омин, денг, нариги дунёда опа-сингил фаришталардан учрасин, дея хандон отиб куларди.

У чиройли чол эди. Чиройли куларди, чиройли гапирарди.

Бухорога кейинги боришимда ҳам Уста Бобони зиёрат қилдим. Энди у анча қариган, озиб кучдан қолган эди.

– Вашиллаб ёнадиган кўм-кўк оловга тикилиб, кўзни ишдан чиқарган эканман. Кулоқ ҳам унча-мунча гапни олмайди. Ҳайронман, ҳалитдан шундоқ бўлсам, қариганда нима бўларканман? – дейди бир кам юз ёшга кирган Уста бобо.

У шунча ёшга кириб қариликни тан олгиси келмасди. Узоқ суҳбатлашиб ўтирдик. Лаби ҳовузга борганимни, у ерда ажойиб ўзгаришлар бўлганини айтдим. Насриддин Афандига ҳайкал ўрнатишипти. Ҳаммаёқ ораста. Шохруддан айқириб сув оқяпти. Сўриларда ёш-яланг, қари-қартанглар гурунглашиб ўтиришипти, дедим.

– Э, уагинаме, – деди Уста бобо бошини чайқаб. – Бу шўро дегани Бухорога ишонмасди. Унга Бухоронинг тилласи, қоракўли, пилласи, газии керак эди. Сталин даврида наинки одамлар, ҳатто шаҳарлар ҳам қатағонга учраганди. У дин ривож топқан шаҳарларни хушламасди. Хориждан келган сайёҳларни Бухорога йўлатмасди. Тарихнинг уйғониб кетишидан қўрқарди. Мана, истиқлол бўлиб Бухорои Шариф устидаги чанг губор тозаланди. Юз йилга яқин сув кўрмаган Шохруд тўлиб оқяпти. Шинам, сердарахт кўчаларда дунёнинг юз бурчидан келган сайёҳлар чақ чақлашиб юришипти. Тоқи заргарон, тоқи телпакфурушон, тоқи саррафонлар гавжум. Э, нимасини айтасиз, Бухоронинг ҳусни энди очилди.

– Саксон етти йил олов олдида меҳнат қилдим, тўппонча ясамадим, қилич ясамадим, ханжар ясамадим, пичоқ ясамадим. Деҳқон ер чопсин, деб кетмон ясадим, буғдой ўрсин, деб ўроқ ясадим, отларнинг туёғи огримасин, деб тақа ясадим. Хотинлар ўчоқ бошида ўтин ёрсин, деб теша ясадим. Палов дамласин, деб капгир ясадим... Биравни маломат қилмадим, ҳеч кимнинг ҳақини емадим. Бутун умрим бўйи беш вақт намозни қанда қилмадим. Жойномозга бош қўйиб, юртга омонлик бер, деб аллоҳга илтижолар қилдим...

Бу Уста Амин бобонинг менга айтган энг сўнгги сўзлари эди.

У ҳаётидан рози бўлиб, бошқаларни ҳам ўзидан рози қилиб дунёдан кетди. Бу табаррук пок одамдан хотиралар, гўзал ҳикоялар қолди. Уни одамлар қайта-қайта ўқишапти.

Ўқиганлар бошқаларга завқ-шавқ билан гапириб беришяпти. Қўлига қалам ушламаган, хат танимаган оддий темирчининг мўъжаз ва гўзал ҳикоялари адабиётимизга камтарона бир мулк бўлиб қўшилди.

Ҳар нарсадан хато топадиганлар, бу мақола китобнинг ўзидан ҳам катта бўлиб кетмабдимикин, дейишларини биламан.

Биродарлар, бу китоб тўғрисида ҳали кўп ёзилади. Бундан ҳам мукамал мақолалар босилишига ишонаман. Ахир, бу китобчанинг ҳар бир ҳикояси бир роман, ҳар бир лавҳаси бир қисса эмасми?

«Мулоқот», 1998 йил, январь.

АСҚАД БИЛАН ЁНМА-ЁН

Асқад тўғрисида бирон янги гап айтиш қийин. Буни биламан. Қатор романларию қиссалари, драма ва шеърлари, достонларию таржималари баҳонасида ҳамма гапни адабиётшунослар айтиб кўйишган, айниқса, шу кунларда олтмиш ёшга кириши муносабати билан жамики газета ва журналлар, радио ва телевидение бу заҳматкаш ёзувчини миридан сиригача айтиб бўлди. Унинг ижодига бағишланган китобларда, ёқланган диссертацияларда адабиётимизга қўшган жуда катта ҳиссаси илмий асослаб берилди.

Лекин эллик йил йўлда ҳамроҳ бўлган, бирга ўй суриб, бирга қоғоз коралаган дўстнинг ҳам юрагида айтадиган гаплари бордир, ахир.

Асқад болалигида ҳам ниҳоятда жиддий эди. Бора-бора бу жиддийлик ижодига ҳам кўчди. Китобларнинг қаҳрамонлари ҳам жуда жиддий одамлар. Улар фикр қиладиган, жамият тақдирида катта роль ўйнайдиган қаҳрамонлардир. Асқад бир романини «Давр менинг тақдиримда» деб атади. Менимча, бу ном унинг ҳамма китоблари учун умумий сарлавҳа бўлса арзийди. «Опа-сингиллар», «Туғилиш», «Бўронларда бордек ҳаловат», «Чинор» романларининг қаҳрамонлари тақдирида бутун бир давр нафаси гуркираб туради.

Асқаднинг ўзи ҳам шу давр, шу тақдир жараёнининг фарзандидир.

Жуда яхши биламан. Асқад умрида бир марта ариза ёзиб ишга кирган. Шу биргина ариза билан жуда кўп ижодий ташкилотларда турли лавозимларда ишлаб келади. Бу гапнинг маъноси шуки, Асқад ҳеч қачон ишдан бўшаш тўғрисида ариза ёзмаган. Уни юқори ташкилотлар топшириғи билан ишдан ишга кўтаришарди. Асқад ҳали меҳнат дафтарчасини ушлаб кўрмаган. Идораларнинг кадрлар бўлимлари бу дафтарчани ўзлари қўлдан-қўлга ўтказадилар.

У қаерда ишламасин, орқасидан бирон одам «Асқад ишни чала қилиб кетди» ёки «Ишни хом қилди» деган гап айтма-

ган. У ҳамиша ўзига юклатилган вазифага виждон иши деб қарайдиганлардан.

Асқад Мухтор «Шарқ юлдузи» журналида бош редактор бўлиб ишлаган пайтларида жуда кўп қўлёзма ўқирди. Катта-катта романлар ўртага қўйилганда энг жўяли гапларни Асқад айтарди. У Ёзувчилар союзи секретари бўлган пайтларда ёш ёзувчиларни кўп қўлларди. Мана ҳозир у бош редактор бўлган «Гулистон» журналининг деярли ҳар бир сонидан янги бир ёш шоирнинг шеърини ўқийсиз.

Асқад кўп китоб ўқиган, кўп мушоҳада қиладиган мулло ёзувчи. Адабиётга оид катта илмий баҳсларда Асқад бир олимдек гап айта оладиган, фикри тиниқ ижодкордир. Марказий матбуотда эълон қилинган бир қанча адабий-танқидий мақолалари Асқаднинг нечоғли теран фикрли ёзувчи эканини кўрсатди.

Асқад йирик жанрда ижод қилиш олдидан танлаган мавзуни ичига разведка уюштиради. Унинг биринчи йирик насрий асари худди шу тахлит дунёга келган эди. Қирқинчи йилларда у Бекободдаги металлургия заводи тўғрисида бир-икки очерк ёзиб кўрди. Ундан кейин биринчи пўлат қуювчилар тўғрисида цикл шеърлар ёзди. Ундан кейин «Пўлат қуювчи» деган достон яратди. Барибир, Асқад айтмоқчи бўлган гапларини бу жанрларда тўла айтолмаётганини билиб қолдию, насрий асар яратиш пайига тушди. Унинг «Дарёлар туташган жойда» деб аталган биринчи йирик асари саноат мавзуига қилган разведкаси натижаси эди.

Эллигинчи йилнинг январь ойида Асқад икковимиз чўян печка ёнига ўтириб қиссани ўқиб чиққан эдик. Эсимда, ўша қиссанинг қўлёмаси қалин муқовали «домовая книга»га ўхшаган каттакон дафтарга зич қилиб ёзилган эди. Тахминан тўрт соат давомида ўқиган бу қиссани яна икки соатча муҳокама қилган эдик.

Асқад ўша қисса баҳонасида умуман адабиётда ўз мавзуини топган эди. Кейинги насрий асарларида ана шу мавзунини ривожлантираверди. Деярли ҳамма романлари ишчиларга, қурувчиларга бағишланди.

Асқад ўзи редактор бўлган журналларда бошқа ижодкорларнинг қўлёмаларини ниҳоятда масъулият билан таҳрир қилади. Унинг бу хусусияти марҳум шоиримиз Миртемир акага жуда ёқарди. «Асқад қўлёммага билиб қўл уради», дерди.

Асқад таржимачилик соҳасида ҳам анча-мунча иш қилиб қўйди. Унинг Пушкиндан, Лермонтовдан, Блокдан ҳамда антик адабиётдан қилган талай таржималари адабиётимизни безаб турибди.

Олтмиш ёшга ҳамма ҳам кириши мумкин. Лекин шу егук ёшга етиб келгунча умрини чойхонада ёнбошлаб ўтказганлар бор, мудраб умрини совурганлар бор. Аммо Асқад олтмиш ёшни қизгин ижод дақиқалари, изланиш, тунни тонгларга улаш билан ўтказди.

Тўрт роман, тўрт қисса, қатор дostonлар, драмалар, том-том шеърлар, ҳисобсиз адабий-танқидий мақолалар мана шу олтмиш йилнинг ижод билан ўтган қирқ йили давомида яратилди.

Дўстим Асқад! Бугун сенинг муборак олтмиш ёшингни нишонлаямиз. Бу фақат сенинг тўйинг эмас, сен билан адабиёт остонасига бирга қадам босган, ҳар бир сатрингга қувонган, ҳар бир китобингни ўзиникидек ардоқлаган ҳамкасб дўстларингнинг ҳам тўйидир.

Ғафур Ғулom, Ойбеклар назари тушган сендек ижодкор дўстимиз билан фахрланамиз. Ҳали сенинг биздан, китобхонларингдан жуда катта қарзинг бор. Бу қарзларни узмоқ учун яшамоқ керак. Яшаганда ҳам шунчаки эмас, ижод, илҳом, қайнашлар билан яшамоқ керак. Бу иш сенинг қўлингдан келади.

Эртага тонг отиши билан бошланадиган етмиш томон сафаринг беҳатар бўлсин, қадрдоним!

1980 йил

ЕТМИШИНЧИ БЕКАТ

Ижод билан, меҳнат билан етмиш ёшга кирганимизни билмай қолибмиз. Бир пиёла чой ичгунча шунча йил ўтиб кетибди.

Тақдирга минг шукурким, кўлимизда қаламимиз бор экан, бўлмасам шунча йилни ўтказиш осонми? Меҳнатсиз кечган бир кун санаб ўтказилган йилга баробар.

Ёш бир жойга бориб, орқага қайрилиб қарайдиган, нималар қилолганингни, нималар қилолмаганингни чўтга ташлайдиган пайт келганга ўхшайди.

Кел, дўстим, кексалик бекатида пича нафас ростлаб, босган изларимизга кўз ташлайлик. Тақдир бизни ўтдан олиб ўтга ташлаган кунларни эслайлик, борса келмас, борса гумон йўллардан омон қайтган жонимиз, тошларга тегиб ёрилмаган бошимиз бир дамгина ором олсин.

Сен билан биз устозларимиз етолмаган ёшдамиз. Балки, Қодирийлар, Чўлпонлар, Усмон Носирлар дилида армон бўлиб кетган гапларни айтиш учун тақдир бу яхши кунларни бизга раво кўргандир.

Модомики шундоқ экан, биз уларнинг яшамаган умри учун ҳам масъулмиз. Риёкорлик қилишга, виждонга зид иш тутишга, ҳақиқат юзига парда тортишга асло ҳаққимиз йўқ.

Айтилган сўз отилган ўқ, дейдилар. Отилган ўқни қайтиб милтиққа жойлаб бўлмайди. Айтган сўзимизнинг орқасидан қувиб тутиб келолмаймиз. Шунинг учун ҳам ҳар бир сўзимиз, ҳар бир сатримиз учун масъулдирмиз.

Биз бирданига осонгина ёзувчи бўлиб қолганимиз йўқ. Фафур Фуломнинг, Абдулла Қаҳҳорнинг, Миртемирнинг «шапалоғи» бизни ёзувчи қилган. Ҳеч қачон хотираси унутилмас бу устозлар ҳалигача бизни «таъқиб» қилиб келади.

Ўттизинчи йилларнинг ўрталарида бир тўда ҳаваскорлар шу устозлар этагидан ушлаб адабиётга кириб келгандик. Шухрат билан Ҳамид, Асқад билан Мирмуҳсин, сен билан мен адабиёт кўчасига қайтмас бўлиб киргандик.

Мана, эллик йилдан ошибдики, баҳоли қудрат қалам теб-ратиб келяпмиз.

Очиғини айтсам, бизнинг авлод яхши ижод қилди. Адабиётимизнинг хазинасига ўнлаб роман, дoston, драма, шеър-ий тўпламлар кўшди. Бу авлод эл олдида юзи шувут бўларли иш қилмади.

Шахсга сиғиниш йилларининг калтаги шу авлоднинг бо-шида синди. Турғунлик йиллари уларни бир муддат пароканда қилиб ўтди. Лекин сабр-чидам билан яшадик. Адабиётга хиз-мат қилдик. Шу авлоднинг вакили сифатида сенинг ҳам хиз-матларинг чакки бўлмади. Бундан олтмиш йил олдин Турбат қишлоғидан бошига тўр дўппи кийиб келган Саидтуроб деган бола бугун халқ ёзувчиси Туроб Тўла бўлиб элга танилди.

Сен ўттиздан ортиқ китоб нашр қилдирдинг. Қанчадан қанча пьесаларинг сахна юзини кўрди. Кино санъатига қўшган ҳиссанг ҳам таҳсинга сазовордир.

Сени қўшиқчи шоир сифатида кўпроқ қадрлайман. Устоз Собир Абдулла билан Миртемир домладан кейин қўшиқчилик байроғининг дастасини сен маҳкам ушладинг.

Юзлаб дилрабо қўшиқларингни қанчадан қанча ҳофизлар завқ-шавқ билан куйлашади. Республикамиздаги жамики бас-такорлар сенинг қўшиқларингга куй басталашган. Ўзбекистон радиосида сенинг қўшиғинг аралашмаган концерт йўқ. Халқ сайилларида, тўю томошаларда қўшиқларинг куйланади. «Бор-ми инсофинг», «Эй, гул», «Куйлатиб қўйдинг мени», «Бизга ҳам», «Лайломисан сен», «Ширмоной», «Уч дугона», «Олтин сандиқ» каби санаб адоғига етиб бўлмайдиган даражада кўп қўшиқларинг хонандаларнинг ҳамишалик репертуаридан жой олган.

«Санобар», «Дилором» деган умри боқий қўшиқларинг қирқ йилдан бери куйланиб келади. Қирқ йил. Бу навқирон бир йигит умри.

Мен бу қўшиқларни ветеран қўшиқ дейман. «Мафтун-нингман» фильми маданиятимиз оламида бир воқеа бўлганди. Бу фильмдаги қўшиқларнинг ҳаммаси сеники. Нақадар гўзал шеърлар. Бу шеърлар бастакорлар юрагидан ўтиб, ажойиб иж-рочилар нафаси билан йўғрилиб янада тиниқлашиб кетган. Мана, ўттиз йилдирки, бу қўшиқлар тингловчиларни мафтун қилиб келади.

Ким эдинггу, ким бўлолдинг,
не бор азиз жонингда,
Эй дил, бергил сарҳисоб,

деб ёзганди.

Мана сен ҳам етмиш ёш бекатида туриб ўз-ўзингга ҳисоб беряпсан. Юрт олдида юзинг шувут бўлмабди. Хиждолат бўладиган ишлар қилмабсан. Юртингга, азиз халқингга бир иждоқор сифатида хизмат қилибсан. Асарларинг одамларни яшашга, яратишга чорлабди.

Қодирийлар, Чўлпонлар, Усмон Носирлар ўзлари тўймаган дунёни, яшолмаган умрларини, ёзишдан мажбуран тўхтаган қаламларини бизга ташлаб кетишган.

Бекатда бир нафас тўхтаб орқангга қарадинг. Энди бас! Ўрнингдан тур! Етмиш биринчи бекатга қараб дарё мавжидек илҳом билан йўлга чиқ. Ахир, сени шунча ардоқлаган юртингдан, азиз ўқувчингдан бир роман, катта бир дoston қарзсан. Шу қарз гарданингда қолиб кетмасин. Шошил, дўстим. Ёзадиган, тинмай ёзадиган пайт келди.

Сенга катта иждодий муваффақиятлар, соғ-саломатликлар тилайман. Жонинг, имонинг саломат бўлсин, азизим.

ЁШЛИК КЎЧАЛАРИГА САЁХАТ

Ўлмаснинг бу романини қўлимга олганимда кўнглим алланечук бўлиб кетади. Ўт-олов болалигим, тўполончи ёшлигим, қанотли ўспиринлик йилларим бирдан лоп этиб кўз олдимга келиб, туриб олади. Фақат нурдан, фақат оханглардан яралган ишқ деб аталмиш йигитлик тонгларимни кўраман. Истикбол дардида ўртанган кечаларим кўз олдимга келади... «Одам бўлиш қийин» китоби менда ана шундай ҳисларни уйғотди.

Ажаб, кексалик бекатидан туриб ёшлик кўчаларига боқиш, олисда қолган туғёнли болаликларни қайта уйғотиш, бир он бўлса-да, ўша ёшлик ҳавосидан нафас олиш, тангадек пошна излари тушган сўқмоқлардан хўрсиниб-хўрсиниб кезиш, кўз ёшлари-ю ёлворишларни бир дақиқагина тирилтириш... Бу бир орзу, холос. Энди улар китобларда, шоирларнинг назмида, бастакорларнинг дилни ўртовчи куйларида қолган.

«Одам бўлиш қийин» романи ана шундай беғубор туйғулар достонидир. Қўлимда бу романнинг уч хил босмаси турибди. Бири «Яшил юлдуз» номи билан босилган Москва нашри, бири Болгарияда нашр қилинган «Зелената звезда» нашри. Кеча Белоруссиядан, Украинадан, олдинги куни Латвиядан «Одам бўлиш қийин»ни нашрга тайёрланаётгани тўғрисидаги хабар келди.

Мен романнинг биринчи нашрига кичкинагина сўзбоши ёзганимда шарафли унвонга лойиқ эканига қувонган эдим. «Севгим-севгилим» қиссаси Ўлмаснинг адабиётимизга дадил кириб келаётганига кафил бўлган эди. Бу орада у «Кимнинг ташвиши йўқ», «Жўра қишлоқ», «Ёз ёмғири» каби ниҳоятда яхши қиссалари билан ўз ўқувчисини топди, меҳрини қозонди.

Ўлмас «Ёз ёмғири» қиссаси билан яна бир поғона баланд-га чиқиб олди. Бу қисса қўлма-қўл бўлиб ўқилди.

Бу китоб Ўлмаснинг биринчи йирик асари. Наинки ёш адиб, ҳатто етук, катта-катта асарлар билан ном қозонган адиблар ҳам роман ёзиш олдидан қайта ёш ёзувчи ҳолига тушадилар. Роман янги олам, янги тўқнашувлар, янги тақдирларга ёзувчини дуч қилади. Адибда журъатсизлик, бир оз қўрқиш табиий бир ҳол. Ўлмас ҳам бу хислатлардан холи эмас, албатта. Бошида андак қўрқоқлик қилиб турган ёш адиб саҳифалар оша куч йиғади, дадиллашади, яратаётган кишиларининг қиёфаларини аниқ кўра бошлайди. Оёқ остига тўкилган тол баргидан тортиб тарновга қўнган мусичанинг эриниб куку-лашигача назаридан қолмайди. Ўқувчи у ёзаётган манзараларга, одамларнинг хатти-ҳаракатларига ишонади. Чунки Ўлмас ёзаётган объектни кўриб туради. Кўриб, кейин ёзади. «Одам бўлиш қийин» романининг қаҳрамонлари Ўлмаснинг ўртоқлари, мактабдошлари, курсдошлари. Тасвирланган манзаралар унинг кўчаси, юрган йўллари.

1958 йилда Тошкентнинг ҳозирги «Россия» меҳмонхонаси тушган ерда пастқам бир уй бўларди. Унинг тахта девори орқасидаги ёғочга бир оёғидан бойланган бургут кўниб турарди. Мен трамвайда ўтаётганимда ўша бургутни кўрардим. Ўлмасларнинг уйи шу кўчанинг сал нарироғида эди. Романда оёғидан бойланган бургут тасвирини ўқиб, ўша бургутни эсладим. Кейин билсам, Ўлмас худди ўша бургутни тасвирлаган экан.

Роман қаҳрамони Абдулла менга Ўлмаснинг марҳум дўсти, талантли режиссёр Дамир Шокировни эслатади. Абдулланинг кўп хислатларини, ташқи қиёфасини Дамирдан олганга ўхшайди.

Гулчеҳра яшаган қишлоқ менга Қўконнинг юқорисидаги Учкўприк қишлоғини эслатади. Ўлмас шу қишлоққа кўп борарди. Ҳар йили Фарғона сафарида бу қишлоқлардан ўтаман. Назаримда, шу жойларда Гулчеҳра қўлтиғида бир ўрам картон билан айланиб юрганга ўхшаб кетади. Ўзбекистон районида то Фурқат станциясигача кетган асфальт йўл четида-

ги ажиб хушманзара бинолар Гулчеҳра тузган лойиха асосида қурилгандек кўринади.

Хуллас, мен Ўлмаснинг бу романидаги барча қаҳрамонларини танийман, тасвирлаган манзараларини кўраман. Шунинг учун ҳам бу китоб менга қадрдон, севикли, ардоқлидир.

Ўлмас Умарбеков ижод жараёнидаги ўз ҳаяжонларини ўқувчига юқтира олган, дардига ҳамдард, қувончига шерик қила олган.

Мен ҳам бу қувончу ҳаяжонлардан бебаҳра қолмадим. Яхши китоб ёзган талантили укамнинг бахтидан қувонаман. Шу қувончимни сиз билан баҳам кўргим келади, азиз китобхон!

1974 йил

Топганларим...

ИЖОД ВА ЖАСОРАТ

Ўзинга яқин ва қадрдон одам ҳақида бирон гап айтиш шунчалар қийин бўлишини билмас эканман. Ҳар куни кўришадиган, неча марталаб гаплашадиган дўстингнинг фазилатлари сенга жуда оддий бир нарса бўлиб қоларкан. У сахийми, бахилми, бағри кенгми, феъли торми, дўстига вафодорми, бировнинг қайғусига қайғудошми, негадир эътибор бермас экансан. Бу ҳаммага хос одат-да, деб қўяқоларкансан.

Кеча жумҳурият Олий Мажлисига номзодлар рўйхатини газетадан ўқиб қолдим. Унда Ўткир Ҳошимовнинг номини кўриб, кўзларимга ишонмадим. Йўғе, ўша ўзимизнинг қадрдонимиз Ўткирми, дея қайта рўйхатга қарадим. Йўқ, янглишмабман. У – қадрдоним, кунига неча марталаб мен билан гаплашадиган ажойиб ёзувчи Ўткир Ҳошимовнинг ўзи эди.

Шу истеъдодли, аллақачон халқ меҳрига сазовор бўлган ёзувчи тўғрисида бир нима ёзай, деб шунча уринаман, қани бирон сатр ёзолсам.

Бир донишманд агар азамат чинорни бўй-басти билан кўраман, десанг, сал наридан туриб қара, агар ёнидан қарасанг, унинг фақат бир бўлагини кўрасан, узоқдан қарасанг, бутун салобати билан кўрасан, деган экан. Бу жуда доно гап. Рассом ҳам яратаётган асарини неча марталаб, орқага бир-икки қадам чекиниб кузатади.

Мен ҳам Ўткирни сал наридан туриб кўрмоқчи бўлдим... Ана шундан кейин мўъжизага ўхшаган бир ҳолатни сездим. Мен унчалик писанд қилмаган, баъзан назаримга илмаган ёзувчи бола кўз олдимда юксалиб, чинакам санъаткорга айланди.

Энди мен уни бор бўйи билан, жами фазилатлари билан, ўзбек адабиёти ривожига, мустақил жумҳуриятимизнинг камолига қўшаётган муносиб ҳиссаси билан аниқ кўра бошладим.

Ўткир қандай китоблар ёзгани тўғрисида гапириб ўтириш ортиқча. Улар ўзбек ва қардош халқлар мулкига айланиб кетган. Шундоқ бўлса ҳам бу истеъдодли адибнинг асарларини тилга олмаслик инсофдан бўлмас. «Баҳор қайтмайди»,

«Қалбингга қулоқ сол», «Нур борки, соя бор», «Дунёнинг ишлари», «Икки эшик ораси», «Тушда кечган умрлар», «Икки карра икки — беш» каби қисса ва романлари, юздан ортиқ дилбар ҳикоялари халқ орасида жуда машҳур бўлиб кетган.

Тоталитар тузумнинг оқоваси бижғиб, оқиб турган бир пайтда «Ўзбек иши», «Давлат сири», «Дўстлик ҳурматдан бошланади» каби ўнлаб мақолаларни ёзиш учун катта жасорат керак эди. Ўткир ҳар қандай зарбадан, ҳужумлардан қўрқмай, баъзан ҳатто ҳаётини хавф остида қолдириб, халқ дилида туғён уриб турган гапларни очиқ-ошкора айта олди.

Москва матбуоти тарқатаётган туҳмат ва ҳақоратлардан сабр косаси тошган Ўткир Ҳошимов собиқ Компартиянинг XXVIII съезди минбаридан туриб баралла овоз билан уларни фош қилди.

«...«Ўзбек иши» деган гапни ким ўйлаб топди? Нима учун «Рус иши», «Арман иши», «Молдаван иши» эмасда, айнан «Ўзбек иши»? Ўзбек нима ёмонлик қилди? Қўшиб ёзишлар бошқа жойда йўқми? «Ўзбек иши» туфайли армиядаги қанчадан қанча йигитларимиз нобуд бўляпти. Темир тобутлар фақат Афғонистондан эмас, Совет Иттифоқининг турли чеккаларидан ҳам келиб турибди. Бизнинг фарзандларимизга «босмачи», «қўшиб ёзувчи», «порахўр» деб қарашяпти ва очиқдан очиқ ўлдиришяпти. «Ўзбек иши» деган ҳақоратли гапни ўйлаб топганлар ҳали тарих олдида жавоб берадилар».

Кўряпсизми, қаршисида олтин погонли генераллар, маршаллар шоп-шалопи билан тикилиб турган бир пайтда, уларнинг кўзига қараб туриб, шу гапларни айтиш учун ҳеч энгиб бўлмас ирода, жасорат керак эди. Ўткир бу обрўли шахслар олдида эсанкирамади, чўчимади, халқ дардини бор овози билан айта олди.

Она халқининг дардига ҳамдард, қувончига шерик бўла оладиган, ҳар қандай мушкул шароитда ҳам уни ҳимоя қила оладиган ижодкоргина меҳрга, иззат-ҳурматга сазовор бўлади.

«Шарқ юлдузи» жумҳуриятимизда нашр қилинадиган адабий-бадий, ижтимоий-сиёсий журналлар ичида энг машҳур — оммавий журналдир. Ўткир шу журналнинг бош муҳаррири сифатида актив фаолият кўрсатмоқда.

Улуғ бобомиз Амир Темур шахсига тошлар отилаётган бир пайтда Ўткир у ҳақда қатор мақолалар эълон қила бошлади. Ҳужумлардан, дўқ-пўписалардан, турли жойларга

чақириншлардан чўчимаган бош муҳаррир буюк саркарда фаолиятини изчил ёритишни давом эттираверди.

Бир вақтлар бадном қилинган «Темур тузуклари», «Зафарнома» асарлари шу журналда эълон қилинди. Ҳозир Ўткир Ҳошимов мутахассислар ҳамкорлигида Амир Темурнинг ўз қўли билан ёзган «Мен – фотиҳ Темур» асарларини нашрга тайёрламоқда.

«Қуръони Карим»нинг ўзбекча таржимаси журналда осонликча босилгани йўқ. Ўткир қанча зарбаларга елкасини тутиб берди. Икки йилдан ортиқ вақт ичида журналда «Каломи Аллоҳ»ни эълон қилди.

Ўзбекистон телевидениеси ташкил қилган «Баҳс» кўрсатувини Ўткир Ҳошимов қарийб ўн йил бошқарди. «Баҳс»да ҳаётимиздаги ҳам сиёсий, ҳам ижтимоий мавзулардан ташқари, оила ва муҳаббат масалалари кенг ва қамровли ёритилди. Ҳаммани қизиқтирган масалалар унда дадил ва ҳозир-жавоблик билан айтилди. Бу ерда ҳам Ўткир Ҳошимов кимгадир ёқмаслиги мумкин, деган андишага бормаи, миллионлаб телетомошабинлар дилидан тилига чиқолмай турган, чирсиллаган гапларни дадил айта олди.

Бу кўрсатувлар Ўткир Ҳошимовга катта обрў келтирди. Телеэкран олдида ўтирган миллионлаб киши уни адолат учун курашувчи, жасур ижодкор деб баҳоладилар.

Агар сиз унинг китобларини диққат билан ўқисангиз, ижоди халқ ҳаёти билан нақадар ҳамоҳанг эканига, саҳифалар қатидан нечалаб инсонлар тақдири бош кўтариб чиқишига гувоҳ бўласиз. Унинг ёзганлари афсона ҳам, эртак ҳам эмас. Соф ҳақиқат. Китобхон унда ё отаси, ё акаси ва ёки яқин бир кишиси билан учрашади. Уларнинг кураш ва меҳнатда ўтган тарихларига рўбарў келади.

Оламдан ном-нишонасиз ўтиб кетган, аммо шон-шараф билан яшаган кишилар кўз олдимизда пайдо бўлади. Уларнинг қувончларидан кўксимиз қалқиб-қалқиб кетади, ғаму андуҳларидан кўзларимиздан ёш тўкилади.

«Икки эшик ораси» романи яқиндагина ёзилганди. Шу қисқа муддатда тўрт марта нашр қилинганига қарамай китоб дўконларида туриб қолмади. Талаш бўлиб кетди.

Романда уруш ва урушдан кейинги йиллардаги қишлоқ ҳаёти, урушнинг жами оғирликларини, маҳрумликларини аза-

мат елкасида кўтарган, ўзи емай топганини жангчилар оғзига тутган, фидойи деҳқонлар жасорати мадҳ қилинган. Никоҳ кечасининг эртасига куёвини жангга жўнатиб келинлик либосини иш кийимига алмаштирган чиллали келинларнинг оғир, машаққатли меҳнатлари, ота ўрнига кетмон кўтариб далага чиққан норасида гўдаклар, ўғли ўрнига ер чопган букчайган чол-кампирлар кўз олдингизда пайдо бўлади. Сиз уларнинг овозини эшитасиз, саратон жазирасида терлаган серажин юзларини кўрасиз.

Уларнинг қаддини тик ушлаб турган куч ғалабага ишонч эди. Уруш йўлларига нигорон кўз тиккан чол-кампирлар тонг оттунча: э, худо, ўқлар тагида юрган болагинамни ўз панонингиде асра, дея дуо қилардилар. Очлик, юпунлик, айрилиқлар, эрта хазон бўлган муҳаббат аламлари, жудолик, қарғиш, йиғи, ғазаб — ҳамма-ҳаммаси романда ниҳоятда ишонарли тасвирланган.

«Икки эшик ораси» романи ўзбек адабиёти хазинасидан ўз ўрнини топган асарлардан бири бўлиб қолди. Бу асар халқлар бошига кулфат солган иккинчи жаҳон уруши тўғрисида ёзилган аччиқ ва аламли йилномадир.

Ўткир Ҳошимов халқимизнинг фидойи, ростгўй ёзувчиси сифатида ҳамиша ўз мавзуи бўлиб келган халқ ҳаётини узлуксиз кузатади ва ундан айтиш ниҳоятда зарур бўлган нуқталарини қаламга олади.

«Тушда кечган умрлар» романи Ўткир ижодида алоҳида ўрин тутади. Шахсга сиғиниш йиллари одамлар юрагида очган яралар ҳамон жазиллаб оғриб турибди. Қўлтиқтаёқда судралиб юрган уруш ногиронларининг ярасидан ҳамон қон томяпти. Қанчалаб азамат ўғлонларнинг жасади олис, энди бориб бўлмайдиган чет элларда қолиб кетди. Боласидан, ёридан, оғасидан жудо бўлганлар ҳамон қора кийимда. Улар ҳалигача йўл пойлайдилар. Бу даҳшатлар, бу айрилиқлар собиқ совет раҳбарларининг кўзини очмади. Генералларнинг маршал бўлгиси, маршалларнинг бош қўмондон бўлгиси, битта «Олтин юлдуз»ини тўрт-бештага етказгиси келиб қолди. Уларнинг бундай орзулари фақат уруш бўлгандагина амалга ошиши мумкин эди. Етмиш йилга яқин тинч-тотув қўшничилик қилган беозор, бетараф Афғонистон устига қўшин тортиб қонли уруш бошлаганлар ана шу ордену унвон гадолари эмасмиди?

Бемақсад-бемаслак бу уруш минг-минглаб жигарларимизнинг ёстигини қуритди. Қанча бегуноҳ йигитларимизнинг нимтанимта бўлган жасадлари темир тобутларда қайтди...

Роман воқеаларини айтиб ўтирмайман. Ўқиганлар буни мендан яхши билишади. Фақат ёзувчимизнинг халқ гамига гамгузор, дардига ҳамдард эканини таъкидламоқчиман, холос.

Романни лоқайд — ҳаяжонсиз ўқиб бўлмайди. У китобхонни ларзага солади. Халқ бошига кулфатдан бошқа нарса солмаган қонли урушни бошлаган телба урушқоқларга дилдидан қарғиш ёғдиради.

Ўткир — сўз санъаткори. Юқорида тилга олганимиз романларида халқ тили шунчалар раvon, шунчалар ифодалики, ҳар бир сатри шеърдай раvon оқади.

Ўткирнинг атиги учта асарини тилга олдим, холос. Телевидение орқали неча марталаб намойиш қилинган, миллионлаб томошабинларга манзур бўлган «Баҳор қайтмайди», «Нур борки, соя бор», «Инсон садоқати» каби асарлари, ўнлаб дилбар ҳикояларини томошабин ва китобхонлар ҳукмига ҳавола қилдим.

Айниқса, «Дунёнинг ишлари» асарини қисса эмас, дoston деб аташни истардим. У қўшиқдай ўқилади. Уни ўқиб туриб, ўз оналаримизни ўйлаб кетамиз. Шу мушфиқ, шу жафокаш оналаримиз олдидаги бир умр узиб бўлмас қарзларимизнинг ақалли биттасини уза олдикми, деган бир андиша, бир савол кўз олдимизда кўндаланг туриб олади. Қисса бизни инсофга, инсонни қадрлашга, ҳурмат қилишга чақиради.

Ўткир фақат талантли ёзувчигина эмас, ажойиб дилбар инсон ҳамдир.

Мен у билан жумҳуриятимизнинг ҳамма вилоятларини, туманларини неча марталаб айланиб чиққанман. Қаерга бормайлик, уни одамлар ўраб олади, китобларидан олган таассуротларини тўлиб-тошиб гапириб берадилар ва албатта, у билан дўст-қадрдон бўлиб қоладилар. Унинг суҳбатига орзуманд бўлганлар доираси борган сари кенгайиб бораверади. Эсдалик учун суратга тушиш ниятида фоточини чақириб келадилар. Айниқса, ёш китобхонларнинг шундоқ машҳур ёзувчи билан суҳбатлашганларидан кўзлари яшнаб кетади.

Ҳар галги сафаримизда дўстларимиз қаторига дўст қўшилади. Улар Тошкентга келиб унинг уйида меҳмон бўладилар.

Ўз юртларидаги янгиликлардан гапириб берадилар. Ва шу билан бирга ёзувчининг янги эълон қилинган асарларидан олган таассуротларини ҳам тўлиб-тошиб айтиб берадилар.

1986 йили Ўткир шоир Эркин Воҳидов билан Қашқадарё вилояти туманларида китобхонлар билан учрашувга боради. Шундай учрашувлардан бири Мироқида бўлади.

Кўллари меҳнатда қадоқ бўлиб кетган бир колхозчи аёл ўрнидан туриб, йиғлаб-йиғлаб шундай дейди:

— Ҳозир худодан ваҳий келсаю, «сенинг пешонангда яна йигирма йил яшаш бор, мабодо умрингнинг қолган қисмини бировга беришга тайёرمىсан», деса ўша йигирма йил умримни шу уқаларимга бўлиб беришга тайёрман, деб жавоб қилардим.

Ўша аёлнинг кўлида муқовалари қийшайиб, саҳифалари сарғайиб кетган «Дунёнинг ишлари» қиссаси бор эди. Афтидан у қиссани шу бугун ўқиб тугатган. Сўнгги саҳифаларни ўқигану йиғинга келган.

... Кува туманида китобхонлар билан учрашув бўлганди. Ўшанда Мушаррафхон деган қора кийинган бир аёл ўрнидан туриб Ўткирнинг олдига келди.

— Болам, мен ҳу анаву мактабда фаррошман. Гўдаклар ивирситган синфларни ювиб, тозалайман. Сенинг онанг Пошша опа ҳам фаррош бўлган эканлар, илоё жойлари жаннатда бўлсин. Буни мен мактаб кутубхонасида олган манави китобни ўқиб билдим.

— У кўлида ушлаб турган «Дунёнинг ишлари» китобини кўрсатди. — Инсоннинг боши тошдан бўлар экан, бир ўғлим Афғон урушида нобуд бўлди, чидадим, чидамай иложим қанча, кел болам, ўғлим ўрнига ўғил бўл. Ёзувчи ўғлим бор, деб юпа-ниб юрай...

У шундай деб нимчасининг қўйнидан марғилон нусха дўппи олиб, кўзида ёш билан, илоё бошинг омон бўлсин, деб Ўткирга кийдирди.

Бир неча йил аввал Фарғона водийси туманларида китобхонлар билан учрашувлар бўлди. «Ўзбекистон» туманининг маркази Яйпандаги учрашувда «Фаниобод» давлат хўжалигининг пилла бригадаси бошлиғи Жаъфарали Пайғамов деган йигит ҳам сўзга чиқиб Ўткирнинг асарларини севиб ўқишини, китобларининг ҳаммасини авайлаб сақлашини айтди.

У бир адабиёт муҳлиси сифатида Ўткир учун пландан ташқари яна бир қути пилла қурти боқишга жамоа олди-

да сўз берди. Орадан икки ой ўтиб Жаъфаралидан Ўткирга бир хат келди. Конвертда хат билан Ўткир номидан тинчлик жамғармасига 828 сўм пул ўтказгани тўғрисида почта квитанциясини ҳам юборган эди.

Мен Ўткир Ҳошимовни жасоратли, кўрқмас, ҳақиқатни ҳар қандай шароитда ҳам айта оладиган ёзувчи деб атадим. Бу таъбиримни иккиланмай ҳар ерда дадил айта оламан.

Бор бўйини кўрмоқ учун сал орқага чекиниб туриб Ўткирга қардим. Шунда неча йиллар бирга ижод қилган, бирга сафарларда юрган қадрдонимни бўй-басти билан ўзини ардоқлаган халқига қилган хизматлари билан аниқ кўрдим. Олдиндан оққан сувнинг қадри йўқ, деганларидек шу пайтгача менга оддий ёзувчи бўлиб кўринган бу ижодкор тўғрисида шунча гап биларканман, билганларим шунчалар кўп эканки, сизга фақат бир шингилнигина гапириб бердим, холос.

Халқ ёзувчиси, Давлат мукофоти совриндори Ўткир Ҳошимовнинг ижоди айни ширага тўлган пайт. У қўлидаги кичкинагина, аммо тоғларни кўпоришга қодир қалами билан она халқига, мустақил жумҳуриятимиз хизматига доим шайдир.

*1994 йил 2 декабрь,
«Истиқбол» рўзномаси.*

3001-СУВАРАК

Уруш арафасида Ўзбекистон Халқ комиссарлари кенгаши майда ўғриликка қарши кураш тўғрисида кескин бир қарор қабул қилган эди. Тикув фабрикасининг ишчиси уйга қайтаётганда беихтиёр халатининг чўнтагига солиб қўйган бир ғалтак ип билан ушланиб қолса, «икки юз эллик метр ип ўғирлади» деб узоқ муддатларга кесиб юборишарди.

Бу «аҳамиятли» тадбир ҳам бир компаниядек ўтди-кетди. Майда ўғри майдакашлигини, катта ўғри катта ўпиришини давом эттираверди.

Агар ўғриларни ақли, ақлсиз тоифаларга бўлсак, энг ақллиси майда ўғри экани маълум бўлади. Арзимаган ўғриликни прокурор назар-писанд қилмаслигини, судья жазоси бир шапалоқ «иш» учун илмини хор қилмаслигини майда ўғри жуда яхши билади. Умуман олганда майда ўғри ҳамма вақт кўз илғамайдиган, қонуннинг назари тушмайдиган жиноятларни қилади.

Халқда оққандан томган ёмон, деган нақл бор. Томиб-томиб тонналаб ёғ оқиб кетганини эгаси сезмайди. У оққанини кўради. Тома-тома кўл бўлур, деб майда ўғри ризқини томчидан топади.

У суваракка ўхшайди. Катта энциклопедияда суваракка шундай таъриф берилади: «... Дунёда суваракнинг 3000 тури маълум. У қоронғуда жуда фаол. Турар жойларда яшаб кўпаяди. Озиқ-овқат махсулотларига ўч...»

Ёзувчи Неъмат Аминов мана шунақа суваракмижоз майдакашлар тўғрисида «Ёлғончи фаришталар» деган роман ёзди. Асар ўқувчилар томонидан жуда қизгин кутиб олинди.

Энциклопедияда айтилганидек суварак қоронғуда қандай фаол ҳаракат қилса, роман қаҳрамони Баширжон Зайнишев ҳам одамларнинг кўзи тушмайдиган жойларда, прокурор назарига илмайдиган, судья «илмини хор» қилмайдиган жиноятчлар қилади. Дунёда муҳим воқеалар юз бераётган бир пайтда Баширжон «раҳбарлик» қилаётган ишхона панада бўлгани

учун, у дунёдаги ўша 3000 суваракнинг 3001-си бўлиб фаолият кўрсатади.

У туман маданият бўлимида, коммунал хўжалиги идорасида, суғурта идораларида, умумий овқатланиш бўлимида бошлиқ бўлиб ишлаган. Бу ташкилотларнинг биронта ходими «фахрий ёрлик» олмаган, медалнинг қанақалигини билмаган, ҳатто қишлоқ кенгашига депутат ҳам бўлмаган. Лекин бу жойнинг раҳбарлик лавозимига харидор кўп бўлади. Запас номзодлар ҳамма вақт тайёр туради. Қайсики ўрта раҳбар ишдан олинса, айна шу жойларга лозим кўрилади. Ана шунинг учун ҳам Баширжон Зайнишев бирон раҳбар ишдан олинса юраги пўкиллаб, эгаллаб ўтирган стулини омонат сезади. Ўз амалига тиш-тирноғи билан ёпишиб олади.

Романнинг яна бир қахрамони Шамси Тўраевич бутунлай замонавий одам. Амалдан тушиб кетмаслик учун минг бир қиёфага киради. У замондан орқада қолмаслик учун «Қобуснома» ўқийди. Коммунист сифатида «Декамерон»ни ўқимаган. Докладларда, шиорларда, мақолаларда нималар дейилган бўлса, ўзи идрок қилмаган ҳолда дарров мосланиб олади. Кўп гапирмайди. Гапирса, нодонлиги билиниб қолишидан кўрқади.

Шогирдига яраша устоз, дегандек Шамси Тўраевич Баширжоннинг ягона ҳомийси. Баширжон укүвсизлигидан, очкўзлигидан тез-тез шарманда бўлиб, жар ёқасига бориб қолади. Ана шундай пайтларда Шамси Тўраевич унинг кунига ярайди. Баширжон қаерда ишламасин, албатта нопоклиги, кўли эгрилиги, лавозимидан ўз манфаати йўлида фойдаланиши туфайли ишдан ҳайдалади. Шамси Тўраевич уни ўнглаб, яна оёққа турғизиб кўяди.

Баширжон қаерда ишламасин ўзига ўхшаган одамларни дарров топади ва улар билан апоқ-чапоқ бўлиб кетади.

Қиёмхон, Қирмизхон, Вафо аттор - булар ёзувчи топган қуйма образлардир.

Вафо аттор нимаси биландир Садриддин Айнийнинг Қори ишқамбасига ўхшаброқ кетади. Мен уларнинг пасткашликларида, очкўзликларида ўхшашлик бор, деяпман.

Баширжон тирноққа зор, хотини ҳар гал ҳомиладор бўлганда худога нола қилиб, хотинининг омон-эсон кўз ёришини кутади. Аммо Зевархон ҳомила етилмай бола ташлайди. Фолбин унга, аёлингизни бир ҳаром, бир ҳалол жониворнинг

устидан сакратинг, деб маслаҳат беради. Баширжон унинг айтганини қилади. Ёзувчи ҳаром ва ҳалол мол устидан сакраш маросимини ниҳоятда чиройли, қувноқ бир кайфиятда тасвирлаб беради. Шу ерда Вафо аттор қиёфаси янада ёрқин намоён бўлади. Баширжоннинг хотини устидан сакраган ҳомиладор эшак майиб бола туғади. Ана энди ёзувчи фантазияси гўзал воқеалар ярата бошлайди. Вафо аттор Баширжондан майиб ҳўтикча учун алимент талаб қилади. У коммунист, агар алимент тўламаса Вафо аттор унинг фолбинларга ишониши, хотинини ҳомиладор эшак устидан сакратганини райкомга айтиб қўйиши мумкин. Шунинг учун Баширжон алимент тўлашга рози бўлади. Бу ҳам етмагандек ногирон ҳўтикчани даволаш учун Вафо аттор ундан дори пули, парҳез пули талаб қилади.

Атторнинг гаплари, ҳатти-ҳаракатлари, қиладиган ишлари китобхонни ҳам кулдиради, ҳам ғазаблантиради. Кўз олдимизда иркит, исқирт, пасткаш бир кимса пайдо бўлади.

Ёзувчининг ажойиб топилмаларидан яна бири Қиёмхон образидир. У олқинди совундек сип-силлиқ, хотинчалиш, аммо минг бир тузоқни узган, устомонликда ҳар қандай айёрни йўлда қолдиради. Суғурта идорасидаги жамики ноқонуний ишларнинг ижодкори. Ўзи довдиргина бўлса ҳам фойдасини эсдан чиқармайдиган Баширжон Қиёмхон билан тил топишиб қолади. Икковлашиб ер қимирлашидан зарар кўрган хонадонларга бериладиган ёрдам пулларидан жуда усталик билан ўмариб қоладилар. Нобуд бўлган уй ҳайвонлари учун эгаларига ортиқча суғурта пули ёзиб, «арра қилиш» бевосита Қиёмхон ташаббуси билан амалга оширилади. Ундан миннатдор бўлган Баширжон эски жазмани Қирмизхонни унга олиб беради.

Қирмизхон ниҳоятда гўзал, танноз, лекин кўп хонадонларга келин бўлиб тушган, «баданимда нам бор пайтида бешолти эр кўриб қолай» деган отарчи жувон. Баширжон ҳам бир вақтлар унинг чангалига тушиб, бор-будидан айрилганлардан эди. Тақдир уларни яна учраштирди. Баширжон энди илгариги тўрвасини бир марта йўқотган Баширжон эмасди. Бари бир Қирмизхоннинг ноз-карашмалари кўзини тиндириб, бошини айлантириб қўяди. Ягона йўл уни Қиёмхонга олиб бериш ва илгаригидек ишқ ўйинларини давом эттириш. У шундай қилди. Уларнинг тўйларига ўзи бош бўлди. Ана шундан кейин учта юлғич бир бўлиб суғурта идорасини хусусий идорага айлантириб оладилар.

Мен романнинг беш нафар қаҳрамони билан сизларни жиндек таништиришга ҳаракат қилдим. Лекин романда иштирок этадиган аллақанча қиёфалар борки, уларнинг ҳар бирига алоҳида тўхтаб ўтса арзигуликдир. Рассом асарини бўёқлардан, бастакор товушлардан яратади. Рассомга рангларни аниқ кўрадиган кўз, бастакорга товушларни тиниқ эшитадиган қулоқ керак. Ёзувчига-чи? Унга ҳар иккови ҳам ниҳоятда зарур. «Ёлғончи фаришталар»ни ўқиган китобхон Неъмат Аминовда юқорида айтилган ҳар икки сифат ҳам борлигига иқроп бўлади.

– «Қани қаёққа юрамиз?»

Бу Шамси Тўраевичнинг қабристонга келиши. У отасининг гўри қаердалигини билмайди. Кўмиб кетишганларидан кейин бирон марта қадам изи қилмаган. Қабр устидаги сағанани ҳам Баширжон кўрдирган.

Шу учта, «Қани қаёққа юрамиз?» сўзи Шамси Тўраевичнинг аниқ чизилган сувратидир. Шу учта сўзда унинг кимлиги шундоққина билиниб турибди.

Шамси Тўраевич отасининг қабрига ўрнатилган мрамар лавҳани бир коммунист сифатида ўқийди.

« – Жойингиз жаннатда бўлмай...» Нима? Жаннат?! Йўқ, бу кетмайди, – деди ўша заҳоти бош чайқаб. – Ҳим... «Рихлат айлабсиз...» Бу нима дегани?... «Ломакон»...да! «Рўзи қиёмат»... «Дорил фано», «Бақо?» Удивительно... «то қиёмат...» Э, яна-ми? Ким ёзди буни?

Ёки яна бир мисол: Баширжон Шамси Тўраевичнинг отасини ўзи лаҳадга қўяди. Йўлда қайтишда устозига ялтоқланиб шундай дейди: «Лаҳадга қўйишимни биламан, бошлари ўз-ўзидан «гир» этиб қиблага қайтди.

– Да, – деди Шамси Тўраевич унга ҳайрат билан қараб. – Неужели?»

Қаранг, у ҳар бир сўзида кимлигини, қанақа одамлигини ўзи айтиб турибди.

Неъмат Аминов Вафо атторни юзи ундоқ, қўли бундоқ деб тасвирлаб ўтирмайди. Уни гапиртиради.

« – Сабур, бўтам, сабур», – деди дағ-дағ титроққа тушган эр-хотинга, – ўшал айёми баҳор мана бу келинпошша камина бобонгизнинг ҳомилали эшаки устидан ҳатлағон эрдилар. Ўшанда бу кишини вазминлик ва оғирликларидан, яъни бори кароҳатлари эшак устига тўқилғон эркан, шул боис бе-

чора хари бадбахтнинг курраси чуҳсли туғилди, яъни кўр ва бир орқа оёғи шалпангдур...» У сўзининг охирида шу майиб туғилган хўтикча учун Баширжондан ҳар ойда ўн сўмдан нафақа тўлаб туришни талаб қилади.

« — Ҳа, майли, акун, савоби-ку тегар, — дея пулни олиб эски олача тўннинг ичига тикилган, халтамонанд, оғзи кўз-мунчоқлик ҳамёнига солди, яна тўғноғичини қадаб кўйди».

Бу парчада Вафо атторнинг пул учун ҳеч қандай пасткашлиқдан тоймаслиги, унга мол-дунёнинг катта-кичиги бўлмаслиги, ор-номус ёт ҳислат эканлиги ўзига хос бир тарзда чиройли ифода этилган.

Ёки инспектор Қиёмхон тилидан айтилган мана бу сўзлар унинг кимлигини айтиб турмаяптими:

«— Меними? — дея ишва билан ўтирилиб сўради йигит. — Исми Қиёмхон, фамилиям Муслимов, вазифам старший инспектор, хўш, десангизки, оилавий аҳволим республикада хизмат кўрсатган бўйдоқ».

Тўйдан бемаҳал қайтаётган отарчи Қирмизхоннинг эрига айтаётган баҳонаи сабабларидан унинг нопоклиги, беорлиги шундоққина билиниб туради: « — Эҳтимол ажина тишлагандир, — деди комил ишонч билан, — раҳматли бувимнинг ҳам ажиналари бор экан. У киши хоннинг назари тушган энг чиройли канизларидан эканлар... уларни ҳам ҳар кеча баданларини ажина чимчилаб, кўкартириб кетаркан, ишонмасангиз ойим келганларида сўранг».

Неъмат Аминов тенгқурлари орасида энг тилга бой, тилнинг ранглари-ю оҳангларини жуда яхши ҳис қиладиган ва уни ниҳоятда маҳорат билан ифодалайдиган ёзувчидир. У адабиётимизга файласуф Бухоронинг сермаъно ва қувноқ, шу билан бирга жуда эрка тилини олиб кирди.

Бир латифани икки кишига айттириб кўринг. Бири жиддий, бири қувноқ одам бўлсин. Жиддий одам латифа айтса, тингловчида табассум кўзгатормайди. У ҳажвнинг ўзига хос нуқталарини тополмайди. Қувноқ одам худди шу латифани бирон сўз қўшмай ёки бирон сўзни тушириб қолдирмай айтса, даврада гуррос кулги кўтарилади.

Ҳажвчи сўзнинг зарбли жойини ва портлайдиган нуқтасини билади. У жумла то охирига етмагунча оҳангни бир маромда ушлаб туриши, бирон сўзни тингловчи (ёки ўқувчи)

назаридан четда қолдирмаслиги керак. Отилган ўқ нишонга етмагунча йўлда бир тўхтаб олмагандек, ҳажвчининг жумласи ҳам то охирига етмагунча бирон ерда қоқилмай, тўхтамай ра- вон етиб бориши керак.

Бунинг учун ёзувчи сўз жиловини маҳкам ушлаган суво- рий бўлиши лозим.

Неъмат Аминов ана шундай сўз чавандози. Унинг ҳажвий ҳикояларини (у фақат ҳажв ёзади) китобхон орзиқиб кутади. Китоблари пештахталарда туриб қолмайди.

Ҳикоялари латифага айланиб, оғиздан оғизга ўтиб давра- ларга қувноқ кайфият бағишлайди.

Бизда Фафур Фуломнинг «Шум бола»сидан бошқа йирик ҳажвий асар йўқ эди. Шунақа асарни узоқ йиллардан бери кутардик. Неъмат Аминов шу орзумизни рўёбга чиқарди. «Ёлгончи фаришталар» ўзбек адабиётидаги маҳорат билан ёзилган тўнғич ҳажвий романдир.

Бухоронинг олис Ромитан туманида туғилиб, темирчи отаси билан навбатма-навбат сандонга болға урган бу болада бундай истеъдод қайдан пайдо бўлди? Шу пайтгача китобла- римизга кирмаган турли-туман қиёфаларни у қайда кўрган? Улар тилидан айтиладиган, ҳалигача биз билмаган ибораларни у кимлардан эшитган?

Темирчи Уста Аминнинг дўкони олди жуда гавжум бў- ларди. (Бу табаррук отахон яқинда 100 ёшда оламдан ўтдилар.) Узоқ қишлоқлардан отига, эшагига тақа қоқтиргани, ўроқ, кетмон, капгир, теша харид қилгани келадиганларнинг кети узилмасди. Илондек вишиллаб ёнаётган кўм-кўк аланга те- пасига осиб қўйилган, эртаю кеч вақирлаб қайнаб турадиган қумғон чойига мазахўрак бўлганлар дўкон олдида давра қуриб, гурунг қилардилар. Тақа қоқтириш ва ёки ўроқ харид қилиш баҳонаю, асли ниятлари доно Уста бобонинг ҳикояларини тинглаш эди.

Уста бобо болганинг бирини шогирдига, бирини ўғли Неъматга бериб ўзи даврага келиб қўшиларди.

«Тарақа-туруқ, жаранг-журунг» товушлари остида бир гу- рунг бўларди денг. Уста бобо хат танимаган, китоб кўрмаган бўлса ҳам, шундай ривоятларни айтардики, мадраса кўрганлар ҳам бу билагон чолга ҳайрат билан қарардилар.

Унинг ҳикоялари афсона эмас, эртақ ҳам эмас. Узоқ умр кўрган кишининг ўзи кўрган, бошидан ўтказган воқеалар эди.

Унинг ҳар бир ҳикояси қисса ёки романга тенг эди. Бу гаплар муболаға эмас, айна ҳақиқатдир.

Генетика деган фан бор. У наслдан-наслга ўтувчи хусусиятларни текширади. Неъмат Аминовга ҳам ижодкорлик хусусиятлари отасидан ўтгани шубҳасиздир.

Мақоланинг бошида Неъмат, бу хилма-хил одамларни қаерда кўрган экан, деб айтган эдик. Энди маълум бўлишича, отасининг устахонаси унга ижод мактаби бўлганини биламиз. Вафо аттор, Баширжон, Шамси Тўраевич, Қиёмхонларни у шу жойда кўрган. Сўзларини эшитган.

Неъматнинг «Айри» деган ҳикоясини ўқиган бўлсангиз, ундаги Ҳалил бобони бир эсланг. Унда Вафо атторга хос хусусиятларни кўрасиз. Воқеа ҳам худди шу ерда, Уста Аминнинг дўкони олдида содир бўлади.

«Ёлғончи фаришталар» қизил империя гуркираб, совет турмуш тарзи дунёга кўз-кўз қилинаётган, «социалистик реализм адабиёти»да мадҳиябозлик, «ура-ура»чилик авж олган бир даврда яратилгани билан ҳам қадрлидир. Зотан, асар қаҳрамонлари ўша давр фарзандлари ҳисобланади.

Бундай ҳозиржавоб, ўлмас асарни ёзиш учун ёзувчидан фақат «уйғоқ виждон»нинг ўзигина эмас, балки катта жасорат ва маҳорат ҳам талаб қилинади.

«Ёлғончи фаришталар» давр синовидан муваффақият билан ўтди. Мен бу истеъдодли ёзувчини узоқ йиллардан бери кузатаман. Унинг қалами йилдан йилга қайрилиб, маҳорати борган сари тиниқлашаётганига гувоҳман. Асар ўзбек адабиёти хазинасида муқим туриб қоладиган китоблар қаторидан жой олишига ишонаман.

*«Халқ сўзи» рўзномаси,
1995 йил 14 март.*

ТОҒАЙ МУРОД ҚЎШИҚЛАРИ

Кечагина ёш ёзувчи, бошловчи ёзувчи, деб юрган қаламкашларимиз эндиликда насримизнинг етакчи ижодкорлари бўлиб қолдилар.

Тоғай Мурод ана шу ижодкор авлоднинг талантили вакилидир.

Тоғай Мурод адабиётга тутаб эмас, ёниб кирди.

Тоғай Мурод қиссалари соф миллий ўзбек қиссалари. Тоғай Мурод қиссаларида тасвирланган одамларга бошқа халқ либосини кийдирсангиз ҳам, ўзбеклиги билиниб туради. Уларнинг хулқ-атвори ҳам бошқа халққа асло ўхшамайди.

Шу вақтгача қиёфаси ноаниқ, бири-биридан фарқ қилмайдиган, шапка кийдирсанг рус, қорақўл папақ кийдирсанг озарбайжон, телпак кийдирсанг қозоқ, ёқасига кашта тикилган кўйлак кийдирсанг украин бўлиб кетаверадиган тахминий одамлар қиссаларимизнинг асосий қаҳрамонлари бўлиб келди. Бу ўз халқининг миллий урф-одатларини, ҳис-туйғуларини билмасликдан бўлди, сўқиркўнгилик, сўқиркўзликдан бўлди.

Биз Абдулла Қодирийни салкам етмиш йилдирки, бошимизга кўтариб келамиз. Бунга сабаб, Қодирий миллий қаҳрамонлар яратди. Отабек ҳам, Юсуфбек ҳожи ҳам, Офтоб ойим ҳам, Солиҳ маҳдум ҳам асло такрорланмас образлардир. Бу кишилар тўғрисида Қодирий таъкидламаса ҳам, ўзбеклигини биламиз.

Тургенев, Гоголь, Толстой рус халқини бутун бор бўйи билан тасвирлаган буюк ижодкорлардир. Нехлюдовга дўппи кийдирсанг, Каренинага паранжи ёпинтирсанг, ўзбек бўлиб қолмайди. Толстой уларни қон-қони билан, ўй-хаёллари билан, гап-сўзлари билан рус қилиб яратди.

Бундай асарлар яратиш учун адиб рассомдек рангларни бир-биридан фарқ қиладиган, бастакордек товушларни аниқ эшитадиган бўлиши керак.

Тоғай Мурод ана шундай рассом адибдир, ана шундай бастакор адибдир.

Мана, у «От кишнаган оқшом»да отни қандай тасвирлайди:

«Биродарлар, ўзи, Бўз от қандай бўлади? Сурпдай оппоқ бўлади. Бордию аждодиди бўлса тўққизга тўлганда Тарлон бўлади. Тўққиз ёшида Бўзнинг баданида холдай-холдай қора доналар пайдо бўлади. Шундан бошлаб у Бўз эмас, Тарлон от бўлади. Тарлон — хол-хол от! Тарлон — отлар сараси.

Биродарлар, Тўриқ отнинг юздан бири яхши бўлади. Тарлон отнинг юздан бири ёмон бўлади!

Биродарлар, от танимасанг, Тарлон ол!..»

Талантли адиб қаламидан тўкилган ушбу сатрларни ўқирканман, хаёлимдан бир гап ўтди.

«Дом»да яшаб умрини ўтказган шаҳарликларни ўйладим. Инсон боласининг узоғини яқин, мушкулини осон қилган бу жониворни фақат циркда, кинода кўрган шаҳарлик укаларимизга адибнинг бу сўзлари қанчалик таъсир қилишини биламан. Шаҳар болаларининг табиатдан, жониворлардан қанчалик узоқлашиб қолганликларига ачиниб кетаман.

Тоғай Мурод отни шу қадар меҳр билан таърифлайдики, адиб кўшиқ айтаётибди, деб ўйлайсиз. Адиб кўнгли китобхон кўнглига кўчиб ўтади. От миниб адирларда елдай учгингиз, от ёлларини силагингиз келади.

«Биродарлар, машина деганлари темир! Жони йўқ! Жони йўқ темир одамга эл бўлмайди! Темирнинг юраги йўқ-да! От одамга эл бўлади! Боиси отнинг жони бор, юраги бор-да!»

Тоғай Мурод тасвирлаган чавандозлар хиёнат кўчасига кирмаган, одамларга фақат яхшилик раво кўрадиган асл ўзбеклардир.

Тоғай Муроднинг Тарлони Толстойнинг Холстомери, Айтматовнинг Гулсариси қаторига келиб кўшилди.

Бу гапимга баъзи бир танқидчилар жиндек ғашлик қилар. На илож, олдиндан оққан сувнинг қадри йўқ, дейдилар..

Тоғай Мурод ўз она тилини бениҳоя яхши билади. Билгандаям бутун ранглари билан, оҳанглари билан билади. Шу боис, соф ўзбекча битади.

Тоғай Мурод ўзбек тилини куйлатди. Ўзбек тилининг жами жилваларини офтобга солиб кўрсатди.

«Аё Тарлон, сен менинг акамсан. Ука деса дегулик мендайин уканг бор, ака деса дегулик сендайин акам бор, нима ғамим бор?»

Аё Тарлон, сен менинг биродаримсан, қиёматлик биродарим...»

Ушбу сатрларни ўқиб бўлгач, хаёлга толасиз. Ҳозиргина мунгли бир кўшиқ тинглагандек бўласиз.

Бу кўшиқ олис йўл босиб, Ўзбекистонимизнинг қайноқ, жануб Сурхонидан учиб келди.

Мен Тоғай Муроднинг «Юлдузлар мангу ёнади» қиссасида Бўри полвон, Тиловберди полвон, Абил полвонларнинг курашларини завқ-шавқ билан томоша қилдим. Сурхон полвонларининг ҳалолликлари, мард, тантиликларини кўриб гурурланиб кетдим. Ана, ўзбек полвонлари, ана, дея гурурландим.

Тоғай Мурод тасвирлаган Сурхон полвонлари чинакам ўзбек полвонларидир.

Шарқнинг буюк дostonлари «Лайли ва Мажнун», «Фарҳод ва Ширин»лар, «Тоҳир ва Зухро»лар неча юз йиллардан бери яшаб келади. Уларда бир-бирига етишолмай, муҳаббат йўлида жон берган бахтсиз ошиқ-маъшуқлар тасвирланади.

Тоғай Мурод ҳам дoston ёзди. Отини «Ойдинда юрган одамлар» қўйди.

Қисса номини ўқишингиз биланоқ сизни алақандай сирли-сеҳрли ойдин кеча бағрига олади. Ичингизга ажиб бир нур ўрмалаб киради. Дил-дилингизни ёритиб юборади.

Қиссада Қоплон билан Оймомо фарзанд илинжида тунни тонгга, кунни ойга, ойни йилга улаб яшайди. Қоплон хотинини Момоси деса, Оймомо эрини Бобоси, деб чақиради. Улар йўқ боланинг бобоси, йўқ боланинг момоси бўлиб, йилларни йилларга улайди. Бир-бирига мўлтираб яшайди. Улар учрамаган доктор, улар кўринмаган табиб қолмайди. Аммо на доктордан, на табибдан наф кўради.

Тоғай Мурод чол-кампир ҳаётини ғоят нозиқ, ғоят шоирона тасвирлайди. Чол-кампирнинг ўзаро меҳр-муҳаббатини кўшиқдек куйлаб беради.

Тоғай Мурод бир-бирини Бобоси, Момоси дея атаб умр ўтказаётган бир жуфт покиза инсонни ойдиндаги ой нурига ўраб тасвирлайди. Оқибат, ушбу жуфтнинг ўзи ҳам, сўзи ҳам, туриш-турмуши ҳам ойнинг кумуш нурларига йўғрилиб кетади.

Тоғай Муроднинг куйиб-ёниб, ўртаниб битган, баъзан фарёд уриб битган «Ойдинда юрган одамлар» қиссасини «Муҳаббат кўшиғи» деб атагим келди.

«Момо ер қўшиғи» бошқа қиссалардан фарқ қилади.

Тоғай Мурод бу қиссасида бошқача йўлдан боради. Ўз йўлидан адашиб, оёғи ердан узилиб, Фарб адабиёти сояси бўлиб қолган ижодкорларнинг типик образини яратди. Шу ижодкор образи туфайли қиссага майда-чуйда тошлар отилди. Асар ютуқларидан кўз юмиб ўтилди. Қиссада оригинал бир образ бор, бадиий бақувват бир образ бор. Мен сержант Орзиқулов образини назарда тутяпман. Сержант Орзиқулов ўзбек адабиётида мутлақо янги образ.

Назаримда, Тоғай Мурод қисса битмайди, назаримда, бор овози билан қўшиқ айтади. Бу қўшиқда авж пардалар бор, нолишлар бор, савт бор.

ИККИ ХАЛҚ БОЛАСИ

Талантли ёзувчиларимиздан Носир Фозилов эллик ёшга кирди. Болалигимда кўрган эллик ёшлилар бошқача бўларди. Белбоғига носқовоғу соқолтароқ осган, бўйинлари токнинг зангидек бужмайиб кетган чоллар кўча остонасида иягига ҳассасини тираб: «Ё, ҳақ» деб ўтиришарди. Ана ўшалар ҳали элликка кирмай чол номини олган кишилар эди.

Наҳотки Носир Фозилов ўшанақа чоллардан бўлса? Носир яна эллик йил яшаса ҳам, ўша чолларга ўхшамайдиган кўринади. Ияклари биллиард соққасидек сип-силлиқ, қадди тик, сўзлари бурро...

Соқоли ичига қараб ўсган мана шу ёш чол, чамалаб кўрсам, адабиётимиз учун анча-мунча иш қилиб қўйибди.

Унинг маҳорат билан ёзган қиссаларини, ҳаётнинг бир парчасидек юраги гуп-гуп уриб турган ҳикояларини ёнбошлаб ўқигансиз.

Носирнинг қиссалари кўнгилларимизнинг аллақарида мудраган болалик хотираларимизни уйғотади. Кўксимизга муздек адир салқинини олиб келгандек бўлади. Ёнбағирларда судралган пода овозини эшитгандек, шу пода орқасидан кўтарилган чанг-тўзонларни кўргандек бўласиз. Гувала девор орқасидаги тандирдан кўтарилган кўм-кўк тутун билан янги ёпилган ноннинг омихта ҳиди димоқларингизни қитиқлайди. Яғринини офтоб куйдирган ўроқчининг буғдойзор ўртасида қаддини фоз тутиб, қумғондан яхна симираётганини кўриб сиз ҳам тамшанасиз. Уруш даври бирдан улғайтириб қўйган қишлоқ боласининг ўзига ёпишиб тушмаган салмоқли гапларини эшитасиз, беихтиёр юзингизга табассум югуради.

Елини тирсиллаган сигирларни ҳовлима-ҳовли тарқатиб юрган подачи боланинг «Ош ҳалол!» деб чақиритиши шундоққина қулоғингиз остида жаранглаб туради. Қовун пайкали этагидаги чайлада оқшом сукунатига қулоқ тутган қоровул чолнинг ўй-хаёлларига сиз ҳам шерик бўласиз. Саҳар шабнамида тирс-тирс ёрилаётган қовунлар бир он сизни ҳам сархуш қилгандек бўлади. Бедана питпилдиғи, чигирткалар товуши, чайла те-

пасидаги қуриган шох-шаббаларнинг куз шамолида шитирлаши... ҳамма-ҳаммаси ўй-хаёлларингизни аллақандай сирли оламга судраб кетади.

Бу - Носир Фозилов қиссаларини ўқиганимда кўнглимда туғилган гаплар.

Носир қишлоқда туғилиб, болалигини, ўспиринлигини адирлар этагида мол боқиб, ўроқчиларга сув ташиб, буғдой ғарамларининг соя томонида китоб ўқиб ўтказган. Ўшандай жойларда оламни таниган. Шунинг учун ҳам унинг асарларида қишлоқ манзаралари ниҳоятда тиниқ, ниҳоятда жозибали тасвирланади. Мен Туркистон яқинидаги у туғилган қишлоқни кўрмаганман. Аммо ҳикояларини ўқиб, у тасвирлаган дала-ларни, кўчаларни кўриб тургандек бўламан. Чизган манзараларига, тасвирлаган одамларининг қиёфасига ишонаман.

Носир қозоқ овулларида кўп кезган. Уларнинг тўйларини, сайилларини кўп кўрган. Оқинларининг ўланларини, айтишувларини кўп эшитган. Ҳамқишлоқ қозоқ болалари билан бирга мол боққан, бирга машоқ терган. Ана шунинг учун ҳам ҳар бир асарида, албатта, қардош қозоқ биродарларнинг жуда чиройли, жуда ишонарли қиёфалари тасвирланади.

Бўлажак адиб ёшлигидаёқ китобга ўч эди. Қодирий, Ойбек романлари билан бирга Авезов, Муқонов, Мусрепов каби қозоқ адибларининг романларини ҳам кўлидан қўймай ўқирди. Бирданига икки халқнинг ҳаёти кўз олдида ўтмиши-ю ҳозирги билан гавдаланарди.

Носир Тошкент Давлат университетига келгунча анчамунча китобларни ўқиб бўлган, ўзича кичик-кичик ҳикоялар машқ қилиб юрар эди.

Тошкент Носирнинг кўпдан орзу қилган ниятларига йўл очди. Катта адабий ҳаёт ичига олиб кирди. Энди у ўзини адабиётга астойдил бағишлади. Матбуотда илк ҳикоялари кўрина бошлади. Дастлабки машқлари Фафур Фулом, Ойбек, Абдулла Қаҳҳор каби йирик сўз усталарининг эътиборини қозонди. Йирик адиблар билан ораларида ижодий муносабат пайдо бўлди. Энди у ижод оламининг сирларини тинмай ўрганар эди. Устодларнинг «турткиси», танқидчиларнинг «калтаги» Носирга ижоднинг машаққатли сўқмоқларидан ўтишига далда бўлди.

Носир Фозилов гоҳо ўзининг ҳали катта ижод олдида ожизлигини сезарди. Қозоқ адабиётининг нодир намуна-

ларини таржима қилишга киришди. Таржима жараёни унга наср санъатининг сирларини янада кенг очди. Таржима жараёнида у Собит Муқонов, Қалмақон Абдиқодиров, Ғабиден Мустафин, Абдилла Тожибоев каби улкан ёзувчилар билан дўстлашди. Улардан ҳам таълим олди.

Шундай қилиб, Носир Фозилов таржимасида ўзбек китобхони қозоқ прозасининг кўплаб асарларини ўқишга муяссар бўлди.

Икки халқнинг етук адиблари яратган ажойиб роман ва қиссалар ҳам унга устозлик вазифасини ўтар эди. Ўзи ёзган қиссаларида ўша буюк адиблар санъатидан баҳраманд бўлганини сезиб турсиз.

Тез орада унинг қатор қиссалари босилиб чиқди. Адабий танқидчилик бу қиссаларга илиқ-иссиқ гаплар айтишди. Қиссалар рус ва қозоқ тилларига таржима қилинди. Қайта-қайта босилди.

Қозоғистоннинг «Жазуши» нашриёти йил ора Носирнинг китобини чиқаради. Қозоқ Энциклопедияси ҳам Носир тўғрисида каттагина мақола эълон қилди.

Қозоқлар уни «Ўзбеклар билан қозоқлар ўртасидаги кўприк» деб атайдилар. Носирни чиндан ҳам ўзбек адиблари билан қозоқ адибларини бир-бирига боғлаб турган дўстлик занжирининг битта халқаси, деб атаса арзийди.

Мен унинг хонадонида Собит Муқонов, Қалмақон Абдиқодиров, Абдилла Тожибоевлар билан гурунглашганман. Улар суҳбатда Носирдан ниҳоятда миннатдор эканликларини қайта-қайта айтган эдилар. Айниқса, Собит Муқоновнинг бир гапи сира эсимдан чиқмайди. Собит оға Тошкентга охириги марта келганида дастурхон устида шундай деди:

– Сари бола, сендан кўп қарздор бўлиб қолдим. Уйингдан еган тузларимни узганман. Аммо сен менинг кўп романларимни ўзбек тилига ағдардинг. Бу менинг зиммамдаги қарз. Энди сенинг бир-икки қиссангни қозоқчага ағдариб қарзимни узишим керак.

Афсуски, Собит оға бу ниятини амалга ошира олмади.

Ўтган йили биз Носир билан икки марта Олмаотага бордик. Кейинги боришимиз Абдилла Тожибоевнинг етмиш йиллик тўйи баҳонаси билан эди. Шунда мен Носирни қозоқ адиблари нақадар яхши кўришларига гувоҳ бўлдим. Ёзувчилар союзида бўлсин, нашриёт ё редакцияларда бўлсин, ёзувчилар,

шоирлар уни ҳурматлаб уйларига таклиф қилишар, яна нималар ёзганини суриштиришар эди. Ўлжас Сулаймонов, Абдижамил Нурпеисов, Анвар Олимжонов, Жубан Мулдағалиев каби етук шоир ва адиблар уни қанчалик ҳурмат қилишларини кўриб ҳавасим келди.

Носирнинг эллик йиллик юбилейига Қозоғистон ёзувчилари союзи ҳам тайёргарлик кўраётганини, унинг бир томлик ҳикоя ва қиссалар тўпламини тўёна қилиб нашрдан чиқарганликларини ўз кўзим билан кўрдим.

Мен укам Носир Фозиловнинг ёзувчи бўлиб етишишида, элга танилишида жиндеккина хизматим борлигидан қувонаман. Аммо кечагина қишлоқдан келиб, ёзувчини кўрса анқайиб, орқасидан эргашиб юрадиган боланинг бугун эллик ёшга кириб, кексалар қаторига қўшилаётганига сира ишонгим келмаяпти.

На чора! Носирнинг ўнга яқин романни таржима қилиб, қанчадан қанча қисса ёзиб, битта тоқчани тўлдирадиган китоб чиқариб қўйганини унча-мунча эллик ёшлининг қўлидан келмайдиган меҳнат деб тан олмай иложим йўқ!

Носир яхши одам, яхши ёзувчи, яхши таржимон ва мана энди боз устига яхши чол бўлди.

Мен талантли укам Носир Фозиловга Жамбул умридек узоқ умр, Ойбекча донолик, Фафур Фуломга хос қувноқлик, Қаҳҳорча зукколик тилайман.

Эллик ёшинг қутлуғ бўлсин, ўзбекларнинг қозоғи, қозоқларнинг ўзбеги!

Икки онани эмган боланинг умри узун бўлади. Олтмиш томонга йўлинг бехатар бўлсин, укам!

1979 йил

ҲАЁТИМ БИТТА ҲАРФ УСТИДА

Энг масъулиятли, энг нотинч, ҳатто хавфли десам ҳам бўлаверадиган касб — газетачилик. Бу касб кишиси биттагина ҳарфни нотўғри қўйса тақдири хавф остида қолади. Муҳаррирнинг, масъул котибнинг ҳаёти битта ҳарф устида ё уёқли, ё буёқли бўлиб туради.

Уруш йилларида «Правда Востока» газетасида «главнокомандующий» сўзидан «л» ҳарфи тушиб қолгани учун «Халқлар отасини ҳақорат қилдинг», деб бир неча ходим қаттиқ жазоланган эди. «Қизил Ўзбекистон»да: «Олий бош қўмондон» сўзидан «о» ўрнига «Ў» ёзилиб қолгани учун «Буюк доҳийни бўш қўмондон» деб ёзгансан деб, «Сталинград» сўзида «Р» ҳарфи тушиб қолгани учун ўша кезлари марказқўм редакцияни ола калтак, қора калтак қилиб юборган.

Бош муҳаррир кечаси соат бирдами, иккидами газетага имзо чекиб кетгандан кейин ҳам уйида тинч ётолмайди, ҳар уйғонганида редакцияга телефон қилиб, навбатчига саҳифаларни яна бир ўқиб кўр, — деб тайинлайди.

Муҳаррир ёстиққа эмас, тиканга бош қўйгандек сапчиб туриб кетаверади. Эрталаб ишга келиши билан салом-аликни ҳам унутиб, газета ўқишга тушади. Телефон жирингласа, трубкани кўтаришга юраги дов бермайди.

Бу сатрларни ўқиб, муаллифларнинг пешонаси тиришиши мумкин. Ҳа, газетачиларга қийину, бизга осонми, дейишлари аниқ. Тўғри, сизга осон. Сиз ёзганингизни редакцияга ташлаб кетасизу, бир кун газетада кўрасиз. Кимга қийин, муҳаррирга қийин, кимга қийин масъул котиб билан, корректорга қийин...

Бу сатрларни битишдан мақсадим, мен азиз укам, олим, журналист, ёзувчи Мақсуд Қориев тўғрисида бир-икки оғиз сўз айтмоқчиман. Бу сабр-бардошли одам сурункасига йигирма бир йилдан ортиқ юрагини ҳовучлаб «Ўзбекистон овози» газетасига муҳаррирлик қилди. Ўн йилга яқин «Тошкент

ҳақиқати»га, тўрт йил «Муштум»га муҳаррир бўлди. Беш йилдирки, «Меҳригиёҳ» газетасининг бешигини тебратмоқда. Мана энди агар ҳозирги кунда муҳаррир бўлиб ишлаётган «Меҳригиёҳ» газетасини қўшиб ҳисоблаганда, қарийб эллик йилдан бери журналистика соҳасида қалам тебратиб келмоқда. Ўзи асли ҳуқуқшунослик институтини битирган. Касби бўйича олийгоҳларда дарс берганини демасангиз, бир кун юрист бўлиб ишламаган. Умри, ёшлиги газетада ўтди. Ўзи кўпинча: «йигитлигимнинг қаймоғини газета олди», деб қўяди кўнглига қўл солсангиз. «Меҳригиёҳ» газетасини дастлабки даврда чиқара бошлаганда ҳазиллашиб: «Шунча йил муҳаррир бўлиб зерикиб кетмадингизми», дедим. Шунда у: «Газетанинг меҳригиёсисиз яшай олмайман», деб қолди.

Ҳа, Мақсуд Қориев умри бўйи масъулиятли вазифани адо этиб газета меҳри билан яшади. Эллик йилдирки, унинг уйқусида ҳаловат йўқ. Эллик йил телефон трубкасини кўтаришга юраги безиллайди. Салкам қирқ йил муҳаррирлик фаолиятида хато қилмади. Халқда ҳаётим қил устида, деган ибора бор. Бу иборани муҳаррирлар тилидан ҳаётим ҳарф устида, деса ҳам бўлади.

Одатда ҳукумат раҳбарлари халқни янги йил билан табриклайдилар. Биз Москвага қарам пайтларимизда «зангори экран» орқали Хрушчев ё Брежнев табрикларди. Кремль куранти ўн икки марта занг уриши билан телеэкранда қорақош Брежнев кўринарди. Москва вақти билан соат ўн икки, Тошкентда эса кечаси соат уч. Табрикни ёзиб олиш керак, таржима қилиш керак, машинкада кўчириш керак, босмахонага бериб тердириш керак. Ўша кечаси редакцияда ҳеч ким ухламайди. Ҳамманинг уйида базм, ҳамма ширакайф, аммо редакция ходимлари туғруқхона доясидек хушёр туришади.

Ўша табрик босилган газета эртасига пешиндан кейин чиқарди. Айниқса, собиқ иттифоқ даврида газетада ишлаш ниҳоятда оғир эди. Газеталар расмий материаллар, узундан-узоқ нутқ, докладлар, қарорлар билан тўлиб чиқарди. Маҳаллий мақолаларга жой йўқ эди. Ёзган ҳикояларимиз ойлаб ётарди, негаки газета расмиятчиликдан бўшамасди.

Хрушчев деган раҳбаримиз узундан-узоқ доклад қиларди. Унинг нутқи босилган газета саккиз саҳифа бўлиб чиқарди.

Миллион ҳарфда терилган газетани қайта-қайта ўқиб чиққунча, уни босишга имзо чеккунча ходимлар кўзи ёриган аёлдек шалпайиб қолишарди.

Мана шу мураккаб, ўта масъулиятли вазифани бажарар экан, Мақсуд Қориев юридик фанлари номзоди деган даражани олиш учун ҳам вақт топа олди. Гоҳ ошқора, гоҳ пинҳона ҳикоялар ёза бошлади. Битта-яримта эълон қилинганлари ўқувчилар назарига тушди.

Етмишинчи йиллари Мақсуд Қориев учун сермахсул йиллар бўлган эди. У ўша йилларда «Ойдин кечалар», «Жийда гуллаганда», «Афросиёб гўзали». «Турналар баланд учади», «Қиз узатиб борганда» қиссаларини эълон қилди. Республика радиоси бу қиссалар асосида радиопостановкалар тайёрлади. У олим сифатида она юртимиз озодлиги учун курашган аждодларимиз ҳаётига қизиқиб қолди. Тарихий мавзудаги «Спитамен» романи ҳам илмий, ҳам ижодий изланишлар натижаси бўлиб дунёга келди. Муаллифнинг бу китоби ўқувчиларга манзур бўлди. Бошқа тилларга ҳам таржима қилиниб, қардош китобхонлар жавонидан ўрин олди. Кейинчалик ёзувчи бу романни бугунги кун назари билан кўриб чиқди ва «Суғд ўғлони» номи билан қайта нашр қилди.

Истиқлолимизнинг беш йиллиги арафасида адиб буюк бобокалонимиз, жаҳон табибларининг отаси, қомусий олим Ибн Сино тўғрисида янги роман яратди.

Мақсуд Қориевнинг қиссалари асосида «Ўзбекфильм»да «Қиз узатиб борганда» ва «Қалдирғочлар баҳорда келади» бадиий фильмлари яратилди.

Мана шу ажойиб инсон билан эллик йилдан бери дўстман. Акаси кўшиқчи шоир Маъруф Қориев билан адабиётга бирга кириб келганмиз. Маъруф ўта камтар, агар қўлидан келса чумолига ҳам озор бермайдиган инсон эди. Фашизмга қарши олиб борилган жангнинг охиригача қатнашиб, кўкраги нишонларга тўлиб қайтди. Уруш йиллари фронт газеталарида, Ўзбекистон матбуотида унинг ватанпарварлик ғояси билан суғорилган шеърлари, ҳикоялари босилган. Мен қаламга олаётган укам Мақсудни кўрганимда акаси билан ҳамдардлашиб юрган ўша саодатли дамлар ёдимга тушади. Маъруфдан ўнлаб ажойиб кўшиқлар қолган. Мамлакатимизнинг энг машҳур бас-

такорлари билан ҳамкорликда яратган дилбар кўшиқларини мумтоз ҳофизларимиз ҳали-ҳали ижро этиб келадилар.

Мақсуднинг машқ ҳикояларидан то катта романлари, қиссаларигача менга таниш. У кўз олдимда ёзувчи бўлиб шакланди. Унинг ўзи дилбар инсон сифатида ҳурматга лойиқдир. Агар қай бирингизнинг дўстингиз кўп, деб сўрасалар, албатта, мен Мақсудни кўрсатардим. Унда қандайдир одамни ўзига тортадиган оҳанграбо бордек.

Қайғунгизга қайғудош, дардингизга ҳамдард бир инсон сифатида ҳам мен уни қадрлайман. Мақсуд Қориев ҳар қандай шароитда суянса бўладиган вафодор дўстдир.

ШЕЪР ҲАВОСИ

Шундай кишилар бўладики, улардан биронтаси даврада пайдо бўлса, суҳбатга файз киради. Давра кенгайиб бораверади. Бу хил одамларнинг кўксига оҳанграбоси бўлади, шекилли. Уларни тортими кучли, суҳбати жонон, деб атайдилар. Устозларимиз Фафур Фулом, Абдулла Қаҳҳор, Шайхзодалар ана шундай файзли инсонлардан эдилар.

Гапни сал олисроқдан бошламоқчиман. Қадим ипак йўли водий оралаб Ёзёвонда чегарани кесиб ўтади. Уёғи Андижоннинг Бўз тумани. Чегаранинг бу томонида менинг ўт-олов ёшлигим қолган. Ўн беш йил шу тўқайларда Сарсонқумнинг аёвсиз бўронларида адашиб, кунига неча бор жойини ўзгартирадиган қум тепаликларида эчкиэмарларнинг совуқ нигоҳидан сесканиб, илонларнинг хунук вишиллашларидан ҳушёр тортиб «Уфқ» қаҳрамонларини излаганман.

Шу ерда кичкинагина хизматимни қадрлаб ёзёвонликлар чегара остонасидаги ўрта мактабга менинг номимни қўйишган. Қуллуқ, сизларга қадрдон китобхонларим.

Энди чегарадан ўтамиз. Бобуру Машраблар қадам изи қолган, Нодирабегим ажиб хаёлларга толган, Чўлпон кўксига оташин сатрлар гулханини ёққан Андижоннинг пойи остонасига қадам қўямиз.

Бу гўша мен учун бениҳоя қадрли, бениҳоя ардоқлидир. Чунки чегарадан ўтишингиз билан ипак йўлининг ўнг томонида Саидахоним номидаги билим юртига рўбарў келасиз.

Саидахон билан бу йўллардан йилига икки-уч марталаб ўтардик. Бу кўҳна карвон йўлида Саидахон қанчалаб шеърлар тўқиган. Мен неча-неча ҳикояларни дилимга тугиб ўтганман. Энди ёлғиз ўзим йўл юриб келяпман. Билим юрти ҳовлисидаги хиёбонда тошга айланган Саидахон мени интизорлик билан кутмоқда. Шоиранинг метин бюсти мени маънос кутиб олади. Бирдан ўзимни унутаман.

Тошкентдаги ҳовлимизга Саидахоннинг ўзи эккан гуллардан бир дастасини олиб келганман. Уларни ҳайкал пойига

қўяман. Шунда тош қотган лаблари бир жилмайиб қўйгандек бўлади.

Бу жойда шоирлар хиёбони бор. Унда жаҳонгашта шоир шох Бобур, шеърят маликаси Нодирабегим, истиқлолнинг толмас курашчиси — шеърларини қони билан битган мумтоз шоир Чўлпон, бугунги шоирларимизнинг меҳрибон устози, ҳар бир сатри юрак-юракларга сингиб кетадиган шоир Миртемир бюсти бор.

Улар гўё хиёбонни тўлдирган талабаларнинг қувноқ суҳбатларига жимгина қулоқ тутадилар. Азамат дарахтлар соя ташлаган хиёбонлар, капалаклар лип-лип учиб ўйнаётган гулзорлар уфураётган шеър ҳавосидан нафас олаётгандек бўладилар.

Шундай кишилар бўладики, улардан биронтаси пайдо бўлса даврага файз киради. Бундай суҳбати жонон кишиларни шоир одам деб атайдилар.

Билим юртининг директори шоир Тўлан Низом ана шундай тортими кучли, ҳар қандай даврага сиғиб кетадиган ёқимтой инсондир.

Андижонда Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмасининг бўлими бор. Унга расман уюшма раҳбарлик қилади. Аммо Бўзда ўз-ўзидан ташкил топган уюшма бўлимининг муҳри бўлмаса ҳам уни Тошкентда тан оладилар. Ўтказиладиган турли тадбирларга таклиф қиладилар.

Водийга сафарга чиққан шоирлар, олимлар, албатта, билим юртига бир қўниб ўтадилар. Эркин Воҳидов билан Абдулла Орипов, Озод Шарафиддинов билан Умарали Норматов, Турсуной Содиқова билан Носир Фозилов, Абдуқодир Хайитметов билан Бегали Қосимов каби шоиру олимлар билим юртига тез-тез келиб талабалар билан гаштли суҳбатлар ўтказиб турадилар.

Буларнинг бари Тўлан Низомнинг тортимлигидан, одамийлигидан. У бор жойда ижод аҳли ўз-ўзидан тўпланиб қолади.

Тўлан Низом — номи чиққан шоир. Унинг йигирмадан ортиқ шеърый тўплами, дostonлари аллақачон ўқувчи қўлига теккан ва зукко шеърхонлар меҳрини қозонган.

Айниқса, кейинги ўн йил Тўланбой учун сермаҳсул ижод йиллари бўлди. Бобур, Чўлпон, Усмон Носир, Саида Зуннунова ҳаётини ниҳоятда гўзал тасвирлаган дostonларни яратди.

Кўлимда Тўланбойнинг қалингина, жуда чиройли нашр қилинган «Ватан сурати» китоби. Унда бир чиройли ғазаллар, рубойлар, дostonлар бор. Шеърга унча-мунча қўли келишиб қолган ёшлар пойтахтга интиладилар. Пойтахт адабий муҳитидан умид қиладилар. Нашриётларга, редакцияларга ва ниҳоят Ёзувчилар уюшмасига яқин бўлиш ижодий ўсишга ёрдам беради, деб ўйлайдилар.

Шу хил ҳали «данак қотирмаган» ёшлар пойтахтга келиб редакциялар, нашриётлар оstonасида сарғайиб кунларини ўтказадилар.

Уйку ўрин танламас, дегандек, ижод ҳам жой танламайди. Хоразмда яшаб ижод қиладиган шоир Матназар Абдулҳакимнинг, наманганлик Ҳабиб Саъдулланнинг, самарқандлик Душан Файзийнинг, бухоролик Тошпўлат Аҳмаднинг, фарғоналик Охунжон Ҳакимларнинг пойтахтда ижод қиладиган шоирлардан қаери кам?

Андижоннинг Бўз туманида муқим яшаб ижод қиладиган шоир Тўлан Низомни бунга мисол қилса бўлади. Юқорида номлари тилга олинган шоирларимиз пойтахтга интилмадилар. Туғилган юртларидан кўнгил узмай қадрдон манзараларни, ҳар бир тоши, ҳар бир кўчаси ардоқли бўлган жойларнинг шеърий сувратини чиздилар.

Тўлан Низомнинг каттакон шеърий мажмуасига «Ватан суврати» деб ном қўйиши ҳам бежиз эмас эди.

Ҳозир ҳамма вилоятларнинг ўз телевидениеси, радиоси, нашриёти ва бир нечадан газетаси бор. Демак, ҳадеб пойтахтга ишқаланаверишга ҳожат қолмаган.

Самарқанд, Андижон нашриётларида босилган маҳаллий авторларнинг романларини кўрдим. Кўп вилоят ва туманларда босилган шеърий тўпламларни ўқидим. Вилоят ва туманларда яшайдиган ижодкорлар учун китоб чиқариш муаммоси аста-секин ҳал бўлиб келяпти экан.

Гап Бўз туманида яшайдиган шоир Тўлан Низом тўғрисида кетаётган эди. Тўланнинг китоблари Андижонда ҳам, Тошкентда ҳам бот-бот босилиб туради.

Республикамизнинг атоқли адабиётшунос олимлари Тўлан ижодига қизиқиб қолдилар. Айниқса, профессор Озод Шарафиддинов, профессор Наим Каримовлар унинг ижодини кузатиб турадилар. Ундан дўстона маслаҳатларини аямайдилар.

Озод Шарафиддиновнинг «Ватан суврати» китобига ёзган жуда жиддий мақоласи Тўлан Низом ижоди тўғрисида холи-

сона фикрларни баён қилади. Профессор Наим Каримов эса унинг дostonларини таҳлил қилади.

Тўланбой қишлоқда яшайди. Аммо у водий вилоятларида яшайдиган ижодкорлар билан тез-тез дийдор кўришиб туради. Улар янги шеърларини бир-бирларига ўқиб беришади. Хуллас, мушоира авжига чиқади.

Тўлан шубҳасиз талантли шоир. Баъзи шоирлар тўғрисида гап кетганда: «Ўзи яхши шоиру одамгарчилиги бундайроқ-да, жуда чиройли ёзадию, ўзининг тортими йўроқ, шеърлари гўзалу ўзи файзсизроқ», деган гапларни эшитамиз.

Бу гапларнинг Тўланбойга алоқаси йўқ. У яхши шоир бўлиши билан бирга тортимли, файзли одам.

Бўз тумани Тўлан Низом туфайли вилоятнинг адабий марказига айланиб қолди.

Ўзининг олтмиш ёшини нишонлаётган шоир Тўлан Низомга дил-дилдан ижодий муваффақиятлар тилайман.

Азизим Тўланбой! Сизни яхши инсон сифатида қадрлайман. Бизнинг оиламизга кўрсатган ҳурмат-эҳтиромингиз учун ҳам чин қалбдан миннатдорчилик билдираман. Саидахоннинг хотирасини абадийлаштиришда кўрсатган саъй-ҳаракатларингиз учун, билим юрти ҳовлисига ўрнатилган бюст учун сизга чин инсоний ташаккурларимни изҳор қиламан.

ЁҚИМТОЙ ИНСОН, БИЛИМДОН ОЛИМ ОЗОД ШАРАФИДДИНОВНИНГ КИТОБСЕВАРЛИГИ ТЎҒРИСИДА БИЛГАН ВА БИЛМАГАНЛАРИМ

Подшо бир одамни ўлимга буюрибди. Тумонат оломон олдига маҳқумни олиб чиқибдилар. Тахтиравонда ўтирган подшо маҳқумга дебди:

— Подшо боболаримдан бир удум қолган. Ўлимга буюрилган маҳқумга: тила тилагингни, дейилади. Сен ҳозир сўнгни нафасингни оляпсан, шу дақиқаларда нима истайсан, айт, бажо келтираман.

— Подшойи олам, илтимос, мени шу жаллод сўймасин. У илмсиз, оми. Маҳқумни қандоқ сўйишни ҳам билмайди. Дуч келган жойидан, оёғиданми, тирсагиданми сўяверади. Жон томири қаердалигини билмайди. Илтимосим шуки, мени тажрибали, истеъдодли, ҳунарвон жаллод сўйсин.

Подшо бошқа бир суюкли жаллодини чақриб дебди:

– Истагингни бажо келтираман. Сени тишимнинг ковагида асраб юрган, сўйган одами тўппа-тўғри жаннатга тушадиган бир инсонпарвар, қўли гул жаллодим сўяди. Аммо-лекин маза қиласан...

Агар менга газета муҳаррири «Китобингга фалон адабиётчи тақриз ёзпти», деса, албатта, ранжийман.

– У адабиётчи китобнинг томирини тополмайди, – дейман. – Бир чеккадан варақлаб, тўғрими, нотўғрими, деб ўтирмай ўраверади. Китобни жуда қийнаволади. Дурустроқ, тажрибалироқ, китобнинг қон босимини тез аниқлайдиган, китобсевар танқидчи топсанглар дуруст бўларди. Китоб сўярдан Худо асрасин.

Унга Озод ёзсин, деб айтолмадим. Айтсам, мени мақтайдиган олимни топинглар, деган маъно чиқмасин, дедим-да.

Ўзингиз биласиз, кўпчилик ёзувчиларнинг хусусий машиналари бор. Улар бирон жойга сафар қилмоқчи бўлсалар, Озод уларга ҳамроҳ бўлади. Бу дилкаш, истарали олимнинг ҳамсафар бўлишидан хузур қиласиз. Йўл-йўлакай ундан оҳори тўкилмаган гапларни эшитасиз. Айниқса, жиндек отиб олса жуда қулфи-дили очилиб кетади. Дунёда шу бола ўқимаган китоб қолдимикан, деб ўйлайсиз. Вой, бунинг билафонлиги, вой унинг топафонлиги. Шуни ҳам айтиб қўяйки, Озод билан сафарга чиқиш роҳат, сафардан бирга қайтиш азоб.

Албатта, машинада сафарга чиққан ёзувчига хотин, болачақалари Марғилоннинг оқ луччагидан олакелинг, дейишади. Бири Ғирвоннинг аноридан кўпроқ олиб келинг, деса, бири Косонсойнинг ноки эсингиздан чиқмасин, дейди. Яна бири Андижоннинг девзирасини биладиган одамга кўрсатиб олинг, деб тайинлайди. Бирови Олтиарикдан ғириллаб ўтиб кетмай, турупидан бирон қоп, албатта, олинг, дейди.

Озод билан сафарга чиққан одамга бу гаплар хайф. Чунки сафардан наинки унинг ўзи, ҳатто уни сафарга олиб кетган машинали дўстлари ҳам икки қўлларини бурунларига тиқиб, куп-қуруқ қайтадилар.

Сабаб?

Йўлда қандоқки китоб дўкони кўринса, Озод тўхтат, деб шофернинг билагига ёпишади. У, албатта, дўконга киради. Икки соат чамаси китоб титади. Кейин икки қўлтиғи тўла

китоб, орқасида ўшанча китоб қўлтиқлаган сотувчи чиқиб машинанинг юкхонасига тапиллатиб ташлайди. Шунақа дўконларнинг тўрттасига киргандаёқ машина тўлади. Шундан кейин Озод бошқа машинага ўтади. Уни ҳам китобга тўлдиради. Иккала машинанинг гилдираги юк оғирлигидан ерга қапишади. Кўзгалганда мотор инграб юборади. Нечта машина билан йўлга чиққан бўлсак, ҳаммаси китоб билан банд бўлади.

Бу китоб «жинниси» дўстимиз охириги тийинигача китобга сарфлаб, охири бизга қарам бўлиб қолади. Хотини Шарофатхон билан қизи Муҳаббат атлас олиб келинг, деб берган пул ҳам қулоғини ушлаганча кетади. Тошкентда бола-чақалари, келину куёвлари, неваралари дадамиз уни олиб келади, дадамиз бунди олиб келади, деб чучварани хом санаб ўтираверишади.

Озод билан сафарга чиқиш бир дунё қувонч. Аммо сафардан бирга қайтишни Худо ҳеч бир мусулмон бандасининг бошига солмасин. Чунки бирга сафарга чиққан ёр-биродарлар машинада жой қолмаганидан кўпчилиги поезд ё самолётда қайтиб кетса, пули қолмаганлари ноилож китоблар орасида бир пой думбаси билан ўтириб, инсон боласи кўрмаган азобларда уйга вергулга ўхшаб қийшайиб етиб келади.

Озод машҳур китобсеварлардан ҳисобланади. Китобсевар бошқа, китобсўяр бошқа, китобсуяр бошқа.

Адабий танқидчилигимизда УЧЧОВИ ҳам бор. Китобсевар китобни муқаддас биледи. Унинг муаллифига ҳурмат билан қарайди. Китобсуяр қўлёмани ўқиб, бунда бир гап бор, сал туртки билан яхши китоб бўлиши мумкин, деб суяб қўяди. Китобсўяр эса китобнинг ичак-чавоғини ағдариб сўяди. Унинг маъносини, бадиийлигини сариқ чақага ҳам олмайди.

На чора, гул битган жойда тикан ҳам, янтоқ ҳам битеди. Янги китоб қўлёмалари муҳокамаларига Озодни ҳам чақириб туришади. Маълумки, бу китобларни ё бирон врач, ё бирон инженер, ёки бўлмаса пенсияга чиқиб, нима иш қилишини билмай ўтирган, мен ҳам биттагина роман ёзиб қўяй, деган «ҳаваскорлар» ёзган. Ёзган нарсасини кўпчилик бўлиб эринмай муҳокама қиладилар. Натижада, бўлмайди, бошқа тирикчилик қилинг, деган гап айтилади. Озод ўз фикрини назокат билан, муаллифнинг дили оғримайдиган қилиб айтади. Яъни олдин сўз айтган ўртоқларнинг фикрига қўшилган бўлади. «Лекин дўстларимиз айтган камчиликлар қунт билан тузатил-

са, жуда яхши асар бўлиши мумкин». Олдинги гапирганлар «асар»нинг турган-битгани нуқсондан иборат, уни янгитдан ёзиб чиқиш керак, деган хулосага келишади. Озод ҳам аслини олганда худди шу гапни айтяпти. Фақат йўли билан, жуда чиройли қилиб айтяпти.

Бир воқеа эсимга тушди.

Девонафеъл шоир бўларди. Бир гапни айтатуриб, бошқа гапларни ҳам аралаштириб юборарди. У ҳар кун редакцияга келиб, битта жойни эгаллаб ўтирар, алмойи-алжойи гапларни айтаверарди. Бир кун гапи жуда айниб кетганда унга, жиннилик қилманг, дедим. Шунда у мени урганди. Эртасига Фафур Фулом келди. У билан бирпас гаплашиб, унинг мияси айниб қолганини сизди. Елкасига кўлини қўйиб, дўстим, жинни бўлсанг ҳам, жуда ширин жинни бўпсан, деди. Бу гап шоирга малол келмади. Қайтага ёқди. «Раҳмат», — деб Фафур аканинг кўлини қисиб қўйди. Қаранг, аслини олганда Фафур ака билан икковимизнинг гапимиз бир маънода эди. Аммо Фафур ака малол келмайдиган, ҳатто унга ёқадиган қилиб «жинни» деди.

Гапнинг йўғон томирини ушлаб туриб гапиришни Фафур акага чиқазганди.

Озод ҳам гапнинг қон босимини томир ушламай туриб билади.

Ёзувчилар уюшмасига китоб олиб келадиганларнинг баъзи «асарлари» бадийликдан узоқ, тузатиб, эпақага келтириб бўлмайдиган нарсалар бўлади. Аммо уларга тушунтириб бўлмайди. Ўзларича қойил қилганман, деган фикрда бўладилар. Минг марта ишлаган билан эпақага келтириб бўлмайдиган «асар»нинг муаллифини Озод қайта ишласа яхши асар бўлади, деб умидвор қилиб кузатиб қўяди. Нега ундай қилдинг, минг ишлаган билан ундан ҳеч вақо чиқмайдику, деганда у, қўявер, дунёи бо умид, шу билан овора бўлиб кун ўтганини билмай қолади, дейди.

Бир ривоят.

Афанди бас бойлашиб шайтонни энгибди. Шарт бўйича энгилган энгганга қул бўлиб хизмат қилиш керак. Шайтон, нима иш буюрасиз, дегандек ишшайиб турганда, Африкага бориб она-бола туяқуш олиб кел, деб буюрибди. Афанди оғзидаги носни тупурибди. Нос ерга тушгунча шайтон она-бола туяқушни ҳовлига олиб кирибди.

– Оббо, – дебди Афанди, – бу бедаво махлуқ энсамни қотириб қачонгача тўғримда ўтиради. Бирон қийин иш топшириб бироз дам олмасам бўлмайди, дебди ўзига-ўзи Афанди ва бошидаги қорақўл қалпоғидан битта тола юлиб, шайтонга берибди.

– Жуда қийшайиб, буралиб кетибди. Шуни текислаб, тўппа-тўғри қилиб бер, – дебди.

Орадан неча юз йиллар ўтиб кетибди ҳамки, шайтон ҳамон қорақўл тукини тиззага қўйиб, кафти билан ишқаб ўтирган эмиш...

Юқорида айтганим «асар»и муҳокама бўлган йигит соқоли кўксига тушибди ҳамки, бели букчайиб ҳассага таяниб қопти ҳамки, ёзувчи бўламан, деб шайтонга ўхшаб ҳамон уриниб ётибди.

Озод шунақалар тўғрисида гапирганда, ҳар ким ўзи билган, биладиган ишни қилиши керак, дейди. Ёзувчиликни осон иш деганлар, майли, ёзиб азобини татиб кўрсин, адабиёт қанақа мушкул иш эканини билиб қўяди.

Озод ўттиз йилдан ортиқ Тошкент давлат дорилфунунида ўзбек адабиётидан муаллимлик қилди. Минг-минглаб шоғирдлар тайёрлади. Йигирмадан кўп шоғирди унинг илмий раҳбарлигида фан номзоди даражасига эришди. Улар орасида фан докторлари, профессорлар бор. Профессор Умарали Норматов, доцент Ортиқ Абдуллаев, Абдуғафур Расулов, Раҳмон Қўчқоров ҳамон устоз Озод Шарафиддинов билан илмий-ижодий алоқаларини узмайдилар.

Профессор Озод Шарафиддинов илмий педагогик фаолиятдан узилмаган ҳолда адабиётимизнинг чирсиллаб турган масалалари тўғрисида юзлаб мақолалар эълон қилди. У яратган «Замон – Қалб – Поэзия» китоби адабиётшунослигимизга сарин бир шабада олиб келди. «Адабий этюдлар», «Биринчи мўъжиза», «Адабиётимиз байроқдорлари», «Абдулла Қаҳҳор» китоблари унинг нақадар теран фикрли, мулоҳазаси кенг, услуби равон олим ва публицист эканини намойиш қилди.

Чумчуқ сўйса ҳам қассоб сўйсин, деб шуни айтадиларда.

Озод тиниб-тинчимайдиган, ҳар бир воқеага шахс сифатида муносабатини ўз вақтида билдира оладиган ҳозиржавоб олим, ёзувчи, педагогдир. Шу безовта қалб эгаси, дўстларига меҳрибон, шоғирдларига қаттиққўл дўстимиз етмиш ёшга кирди. Ҳаётнинг жами аччиқ-чучукларини татиб кўрган, жарроҳ

пичоғига танини мардона тутиб берган дўстим Озод ҳамиша дўстлар ардоғида. Шогирдлар қуршовида. Ихлосмандлар қошқабоғидадир.

Салкам олтмиш йил бирга йўл юрган, бирга ажиб чиройли хаёллар сурган, гўзаллар хуснига бирга маҳлиё бўлган дўстим ва укам Озодни шу муборак ёш билан дил-дилдан қутлайман.

Унинг ҳурмати ўз йўлига, у учун ҳамма нарсани қиламан. Аммо у билан сафарга бормайман ва у билан сафардан бирга қайтмайман.

Хафа бўлса бўлар. Гапнинг очиғини айтдим.

Менинг ушбу мақолам кимга маъқул келган бўлса қўлини кўтарсин! Раҳмат, туширинглар. Аксарият.

1998

ОҚ ЙЎЛ СЕНГА, ҲОШИМЖОН!

Болаларга китоб ёзмоқ учун болаликка қайтиб бормоқ керак. Бошлаган китобингга охири нуқта қўйгунигча бола бўлиб яшашинг зарур.

Болалик орзулари бир нуқтада турмайди. Ҳар дақиқада ўзгаради. Бир куни милиционер бўлгинг келса, эртасига учувчи бўлгинг келади. Кўнгилга туккан бу ниятларинг сал фурсатдан кейин ўзгаради-ю, бирдан жосус тутадиган аскар бўлгинг келиб қолади. Полвон бўлиб ҳаммани қойил қолдиргинг, масхарабоз бўлиб циркда юзлаб одамни кулдиргинг, ўрмонлару тўқайларда йўлбарс овлаб терисини шилиб келгинг, сенга икки қўйган ўқитувчингни лол қолдиргинг келади.

Афсуслар бўлсинки, мен мана шундай беғубор болалигимни йўқотганман. Болалигим давр тўлқинларида қирғоқларга урилиб ўтиб кетган. Қулоқларни фош қилиш, уларни туғилиб ўсган юртдан қувиш, қишлоқларни коллективлаштириш, хотин-қизлар бошидан паранжисини тортиб олиб, ўт қўйиш биз болаларнинг «сиёсий» вазифамиз бўлиб қолганди.

Октябрят бўлдик, пионер бўлдик, комсомол бўлдик.

Ўйлаб қарасам, туғилибмизу болалигимиз устидан ҳатлаб ўтиб кетибмиз. Ўша давр болалари тўғрисида ёзилган ҳикояларни ўқиганимда гўё бизнинг авлод туғилиб, ўрдакнинг жўжасидек тухумдан чиққан сузда сузиб кетаверган.

«Том Соьернинг саргузаштлари» қиссасини ўқиганимда, нега мен Томга ўхшаган бўлмадим, деб ўзимдан ўзим сўрайман. Мен Томнинг ёшига етганимда тепасида тешиги бор тунука банкани бўйнимга осиб бозорларда, ҳукумат идораларида, магазинларда капитализм исканжасида инграган сиёсий маҳбусларга ёрдам пули йиғардим. Қизил алвонга ёзилган «Ҳамма колхозга, якка хўжаликлар шўро ҳукуматининг душманидир» деган шиорни кўтариб, қишлоқма-қишлоқ кезардим. Қишлоқ хонадонларининг деворларига «Қулоқларга шафқат йўқ, уларнинг жойи узоқ Сибирия» деган ёзувларнинг қанча-қанчасини бўй билан ёзганмиз.

Энди ўйлаб қарасам, болалигим сиёсат дарёсида оқиб кетибди.

Пионерлик, комсомоллик бизни «Сиёсий хушёрлик»ка ўргатиб қўйган экан. Отасини «халқ душмани» сифатида қаматганлар, таълим берган ўқитувчисини фош қилиб, судда гувоҳлик берган «Павлик Морозовчилар» бизнинг авлод вакиллари эди.

Йигирманчи-ўттизинчи йиллар гўё хотинлар чақалоқ туғмаган, овози дўриллаб қолган йигитларни туққан эдилар. Уша йилларда яратилган адабий асарлар орасидан биронта болаларга бағишланган дурустроқ асар тополмадим. Биргина Фафур Ғулломнинг «Шум бола»си нурсиз китоблар орасида ярқираб турибди. Бунга сабаб қиссада соф болалик ҳаёти акс этгани эди. Ер куррасининг у томонида Том Соьер, бу томонида давр сиёсатини, партия чақирқиқларини тан олмаган Шум бола дунёга келган экан. Адабиётимизда болалар ҳаётидан ёзилган ҳикояларни инкор қилмаймиз. Аммо улар партия чақирқиқларига жавобан ёзилган «қизил» ҳикоялар эди.

«Сабр қилсанг ғўрадан ҳолва пишур» деганларидек, эл-лигинчи йилларнинг охирига келиб болаларимиз бахтига Худойберди Тўхтабоев деган истеъдодли бир ёзувчи адабиётимиз эшигини очиб кирди.

Болалар адабиётига, албатта, шундай бир ёзувчи келади, деб интиқлик билан кутган эдик. Унинг биринчи ҳикоялариданоқ болалар оламини яхши билган, улар психологиясини, ўй-хаёлларини, фавқулодда ифодаларга бой бийрон тилини, қилиқларини, хулласи, симобдек беқарор ҳаётини синчковлик билан ўрганган, ўзи ҳам боладек ҳар нарсага қизиқадиган меҳнаткаш ёзувчи сафимизга келганидан қувондик.

Худойберди димиқиб қолган болалар адабиётига мусаффо ҳаво олиб киргандек бўлди. Унинг «Сариқ девни миниб» деган туркум қиссаларига дебоचा бўлган «Сеҳрли қалпоқча» қиссаси катта шов-шувга сабаб бўлди. У тез кунда болаларимизнинг қўлдан қўймай, севиб ўқийдиган китоби бўлиб қолди.

«Сариқ девни миниб» деган қиссалар туркуми оз фурсатда дунёнинг 22 мамлакатада 22 тилда жуда кўп нусхаларда нашр қилинди. Кейинги маълумотларга қараганда, ҳамон қайта-қайта босилапти. Биргина Германияда 50000 нусхада босилгани синчков немис китобхонларига қиссанинг қанчалик манзур бўлганига гувоҳлик бериб турибди. Украина ва Россияда босилган нусхалари миллиондан ҳам ошиб кетди.

Яхши китоб ўзига йўл топади. Қулоғидан чўзиб, бўйнидан ип боғлаб адабиётга олиб кирилган китоблар аллақачон аравадан тушиб қолган.

Машҳур адиб Марк Твен туғилган куни Американинг Миссури штатида Том Соьер яшаган ҳовлининг тахта деворини оқлаш маросими бўлишини кўпчилик билмаса керак. Болалар бу маросимни тантанали бир вазиятда нишонлашади. Девор оқлаш мусобақасини ўтказишади. Мусобақа ғолибларига Марк Твен китоблари соврин сифатида топширилади.

Худойбердининг бу ажойиб қиссаси Чипполино ватани Италияда икки бор нашр қилингани жаҳонга буюк ёзувчиларни берган Италия халқи, синчков китобхонлар назарига тушгани адибимизнинг бахти эди. Англияда, Францияда китоб қадрига етадиган зукко китобхонларга манзур бўлган бу асар бутун Ўзбек адабиётининг обрўси бўлганини тан олишимиз керак.

Нима бўлдию, олтмишинчи йилларга келиб Худойберди ёзишдан бир муддат тўхтаб қолгандек бўлди. Қиссалар ёзмай қўйди. Ўзини фельетончиликка урди. Республика газеталарида кунора фельетони босиладиган бўлиб қолди. Мен бу болага меҳр қўйган эдим. Ундан янги-янги қиссалар кутардим. Аммо у фельетон ёзишдан бўшамасди. Бу орада болалар адабиётидан бир қадар файз кета бошлаганга ўхшарди.

Уни қидириб редакцияга бордим, папирос тутатиб аллақандай суд ҳукмлари, милиция тузган актларга кўмилиб фельетон ёзаётган экан.

Худойберди мени устоз деб қўл берган, ёзганларини назаримдан ўтказиб турадиган шогирд эди. Кейинги икки йилда

негадир мендан ўзини олиб қочадиган, учрашиб қолган пайтларимизда қандайдир бир гуноҳ иш қилиб қўйган боладек кўзини яширишга жой тополмай қоларди.

Бу ҳолат менга жуда таниш. Чунки менинг ўзим устоз Абдулла Қаҳҳор олдида худди шундай аҳволга тушгандим. Бу воқеа бир умр эсимдан чиқмайдиган сабоқ бўлган эди.

Минг тўққиз юз қирқ олти, қирқ еттинчи йилларда ҳикоя ёзишни ташлаб, фельетон ёзишга берилиб кетгандим. Назаримда, ўша йиллар бутун Ўзбекистонда мендан машҳур, мендан обрўли ёзувчи йўқдек эди.

Сартарошхоналарга мени бенавбат киритиб юборишарди, ресторанларда менга мутлақо нотаниш кишилар емак-ичмак ҳақини тўлаб қўйишарди. Меҳмон-изломга борсам, дастурхоннинг энг тўрига мени ўтқозишар, то ўтирмагунимча қўл қовуштириб «одоб» сақлаб туришарди. Ўзимга ўзим «ҳикоя ёзиб вақтимни ўтказиб юрган эканман, фельетончилик ғирт маза экан», деб ўзимдан кетган пайтларим эди. Ана шундай учиб-қўниб юрган пайтларимда редакцияга Абдулла Қаҳҳор келиб қолди.

Ҳе йўқ, бе йўқ, «Ёзувчилар союзидан чиқишга ариза ёзиб берасизми ё ўзимиз ўчириб юбораверайликми?» деб қолди.

Нима учун бунақа деяётганига тушунмай ҳайрон бўлиб қолдим. Нима учун ариза ёзиб беришим керак? Тилимга гап келмай чайналиб қолдим.

— Нега унақа деяпсиз, домла? — дедим қўрқа-писа.

— Союз аъзоларининг ҳаммаси асар ёзишяпти. Уч йилдан бери бирорта ҳикоянгизни ўқимадим. Демак, сиз ёзувчиликни ташлагансиз. Ундай бўлса, союзни бўшатиб қўйиш керак.

— Фельетонларимни ўқимаяпсизми?

— Фельетон адабиёт эмас, у журналистикага киради.

— Икки ойча бўлди битта ҳикоям босилганди. Ўқимаган-мисиз?

— Ўқиганман, — деди домла. — Ҳикоянгиздан қамоқхонанинг хиди келяпти. Фельетон ёзавериш одамлардан фазилат эмас, нуқсон қидирадиган бўлиб қолгансиз. Адабиёт ўқувчи қалбига нур олиб киради. Гўзаллик, одамийлик, раҳм-шафқат, ҳаётга, одамларга муҳаббат туйғуларини уйғотади. Сиз эса одамларда фақат ёмонликни, ёвузликни кўряпсиз. Аттанг, аттанг, сиздан қанчадан қанча умидларимиз бор эди.

Абдулла Қахқор бошқа гап айтмади. Хайр ҳам демай чиқиб кетди. Ўтирган жойимда бир замбар лой бўлиб қолавердим.

Домланинг гаплари қанчалик аччиқ, қанчалик «сассиқ» бўлмасин, ҳақиқат эди.

Бу гап, бу хил муомала жон-жонимдан ўтиб кетди. Фельетончиликни мутлақо ташлаб юбордим. Мана эллик беш йил бўлибдики, домла айтган гапларнинг заҳри танамдан кетмайди. Шу эллик беш йил давомида атиги учта фельетон ёзибман. Очигини айтсам, ҳикоядан анча кўлим чиқиб қолган экан. Ўзимни ўнглаб олишим анча қийин бўлди.

Шу топда ёшлигим, фельетон «қироли» пайтимга рўбарў келиб турибман.

Худойберди менинг ёшлигим эди, мен қилган хатоларни айнан такрорлаб турган пайти эди. Унда жиндак ҳаво пайдо бўлган, ғурури ҳам анчагина баландда эди.

— Аҳволлар қалай, укам? — дедим нимадан гап бошлашимни билмай.

У стол тортмасидан ўнтача ҳар хил ёрликларни, даст-рўмолга тугилган қўзичоқнинг илигидек бир нарсани аллақандай мақтаниш билан столга қўйди.

— Биласизми, бу нима? Бу кумуш ҳуштак.

У шундай дея туриб рўмолчани ечиб, ичидан чиндан ҳам кумуш ҳуштак олиб менга узатди.

— Буни ички ишлар ходимлари тўғрисида ёзилган энг яхши материал учун эълон қилинган танловда биринчи ўринни олганим учун мукофотлашган. Чалиб кўринг, битта пуфлаб кўринг, овози ҳам бошқача.

Худойберди бир вақтлар яхши ёзувчи бўлишни орзу қилган, ёзган-чизганлари эртага яхши ёзувчи бўлишга кафил бўладиган талантини битта кумуш ҳуштакка алмаштирмоқчи. У ҳали данаги қотмаган, эртақларда айтилган уч кўча бошида қаёққа боришини билмай ҳайрон турган «ёзувчи» эди.

Унга қанча тушунтирма, қанча насиҳат қилма, ҳамма гапларингдан кумуш ҳуштак афзалдек эди.

Уни адабиётга қандай қайтариш мумкинлигини ўйлаб ўйимга етолмадим. Бу йўлдан қайтаришнинг бирдан бир йўли Абдулла Қахқор услуби эди.

Худойберди жуда одобли, маданиятли, майин йигит. Дилини оғритгим келмади. Менда Қахқор домланинг қаҳри йўқ.

Боядан бери унинг жон-жонидан ўтиб кетадиган гапларни ўйлаб ўтирган эдим. Айтишга тилим бормади. Узундан узоқ лекция бошладим.

— Газета бир кунлик ахборот воситаси. Эртасига унинг ўрнига бошқа газета чиқади. Демак, сен ёзган фельетон ҳам бир кунда ўтмишга айланади. Биласанми, мен икки юздан ортиқ фельетон ёзганман. Қани улар? Ҳамманинг ёдидан чиқиб кетди. Фақат фельетонда урилган, журналистлар тили билан айтганда фош қилинган одамлар хотирасидагина қолган. Бадиий асар бутунлай бошқа гап. Юз йиллаб, минг йиллаб яшайверади. Бу гапларим билан фельетонни ёмон демоқчи эмасман. Жамиятни поклаш учун унинг аҳамияти катта. Аммо ҳар соҳанинг ўз мутахассиси бўлиши керак. Ҳаётга мафтун, инсонлардан гўзал фазилатлар қидирадиган, уни завқ-шавқ билан тасвирлайдиган, қўшиқдек куйлайдиган истейдодли ёзувчиларни йўлдан тойдириши ҳам мумкин. Ҳадеб ўғрилар, порахўрлар, пиёнистлар, хотинбозлар тўғрисида ёзаверсанг, яхши одамлар ҳам кўзингга шубҳали кўринадиган бўлиб қолади.

Ҳали узоқ гапирмоқчи эдим, гапларимнинг даромадини сезган Худойберди безовталаниб қолди.

— Тушундим, домла. Нима демоқчилигингизни тушундим. Фельетон ёзавериб ҳикоядан қўлим чиқиб кетибди. Бир ҳикоя бошлаган эдим, сира тугатолмаяпман. Фельетонга ўхшаб қоляпти.

— Тушунган одамга тушунтириб ўтиришнинг ҳожати йўқ. Энди буёғи ўзингизга ҳавола.

Ўртамизда бошқа гап бўлмади. Совуққина хайрлашиб чиқиб кетдим. Шундоқ дилбар бир йигитнинг дилини оғритганимдан койиндим. Кимдир бу гапни айтиши керак эди. Мен бўлмасам, бошқа бир киши айтарди. Ўзим айтганим дуруст бўлди.

Шу воқеадан кейин газетани кузатиб юрдим. Ўша кунни ёзаётган фельетонини газетада кўрмадим. Демак, ярмини ёзганидан кейин бу ёғига қалами юрмаган. Гапларим таъсир қипти.

Кейинчалик эшитишимга қараганда, у газетадан бўшаб кетибди. Менга ҳам кўринмайди, матбуотда ҳам.

Орадан бирор йил ўтиб, унинг Фарғона кишиларига бағишланган очерклар туркуми эълон қилинди. Унда «Конизар»

қишлоғининг ажойиб кишилари ниҳоятда самимий бир кайфиятда тасвирланган эди.

Мен Конизар қишлоғига икки-уч марта борганман, содда, самимий боғбонлари, деҳқонлари билан кўп гаплашганман. Шунинг учун ҳам очерк қанчалик самимий ёзилгани менга аён эди.

1965 йилда бошлаган олти қиссадан иборат «Сариқ девни миниб» романи 1972 йилда яқун топди. Худойберди бу асар устида етти йил тер тўкиб меҳнат қилди. 1975 йилда эса «Беш болали йигитча» романини ёзиб тугатди.

Устоз Абдулла Қодирий бир суҳбатда халқ қаҳрамони Намоз ботир тўғрисида бир роман режалаштириб қўйганини айтган эди. Афсуски, ўша даврдаги зиёлиларга бўлган ҳужум, қатагонлар устозимизга бу режасини амалга ошириш имкони берилмади.

Худойберди Абдулла Қодирийга насиб қилмаган мавзуга қўл уришга қарор қилди. Самарқанд, Каттақўрғон шаҳарларига бориб Намоз ботирни кўрган кишилар билан суҳбатлашди. Архив ҳужжатларини ўрганди. Охири синчковлик билан қилинган меҳнат ўз самарасини берди. 1981 йили «Қасоскорнинг олтин боши» номи билан ниҳоятда ўқишли бир роман дунёга келди. Кўп вақт ўтмай «Ўзбектелефильм» ижодкорлари роман асосида бадиий фильм яратдилар.

Худойберди ўзини ижодга урди. Йилора биттадан роман ё қисса ёзар, ёзганлари эса нашриётларда туриб қолмасди.

Нашриётлар Худойберди бу йил қандоқ роман олиб келаркин, деб кутадиган бўлиб қолди. Худойберди эса уларни кўп куттирмасди. Нашриётга албатта қуруқ келмасди, қўлтиғида янги романнинг қўлёзмаси билан кириб келарди. 1983 йилда «Йиллар ва йўллар» романини олиб келган бўлса, 1985 йили «Ширин қовунлар мамлакати» романини олиб келди. 1987 йили нашриётга «Мунгли кўзлар» романини топширган бўлса, 1995 йили «Жаннати одамлар» романини топширди.

Шуни ҳам айтиш керакки, унинг романлари бир йил, икки йил ичида бошқа тилларга таржима қилиниб, қардош халқлар болаларининг ҳам сеvimли китоби бўлиб қолади.

Кейинги ўн беш йил давомида мамлакатда туризмнинг ривожланиши бошқа мамлакатлар ҳаёти билан танишишимизга катта имкон яратди.

Олимлар, ёзувчилар, журналистлар, албатта, борган мамлакатларидаги китоб дўконларига кирадилар. Жаҳон ада-

биётининг нодир асарларини харид қиладилар. Ана шундай саёҳатларга борган ёзувчи дўстларим, албатта, Худойбердининг романини Римдаги катта китоб магазинида «Чипполино», «Пиноккио» китоблари қаторида сотилаётганини айтдилар. Ёки Германияда «Сариқ девни миниб» романи «Гулливер», «Мюнхаузен» китоблари қаторида сотилаётганини сўзлайдилар. Бу, албатта, Ўзбек адабиётининг чет элларда ҳам машҳур бўла бошлаганидан дарак беради.

Худойберди Тўхтабоев бугунги кунда Ўзбек болалар адабиётининг забардаст вакилига айланди. Уни мамлакатимиздаги жамики китобсевар болалар яхши билишади. Унинг катта-кичикка баробар манзур бўлган китобларини қўлдан қўймай ўқийдилар.

Худойберди болалар адабиётигагина эмас, катталар адабиётининг ҳам ривожига қўшган катта ҳиссаси учун «Ўзбекистон халқ ёзувчиси» унвонига сазовор бўлди. Давлат мукофоти билан тақдирланди. Худойбердининг ижоди, асарлари мактабларда ўрганилмоқда. Ҳозир 5—6—7-синф дарсликларида бир неча соат мобайнида болалар ўзларининг сеvimли ёзувчилари, унинг ажойиб-ғаройиб қаҳрамонлари билан учрашиб турибдилар. Унинг ҳозир авжи кучга тўлган пайти, у қанчадан қанча ижодий режалар билан яшаётган истеъдодли заҳматкаш ёзувчидир.

Кўзичоқнинг илик суягидек кичкинагина кумуш ҳуштак энди Худойбердига ижодининг бошланиши давридан бир эс-далик бўлиб қолди.

«Сариқ девни миниб» асарининг қаҳрамони машҳур Ҳошимжоннинг бир армони бор. У дунёнинг ярмини айланиб чиқди. Миллион-миллион дўст орттирди. Том Соьер уйини зиёрат қилиш нияти унга кўпдан уйқу бермайди. Томнинг уйи жуда олисда. Ер куррасининг нариги томонида. Ҳошимжон уммонлар ошиб Америка деган сеҳрли мамлакатга бориши керак.

Бу Ҳошимжон учун унчалик қийин эмас. У сеҳрли қалпоғини кияди-ю, сариқ девни минади. Кўз юмиб очгунча Кўшма Штатларнинг Миссури вилоятида Томнинг тахта деворли ҳовлисида пайдо бўлади.

Оқ йўл сенга, азамат Ҳошимжон!

КЎЧАНГДАН ЯНА ЖОНОН ЎТЯПТИ

(Ўзбекистон Халқ шоири Ҳабиб Саъдулланинг
сўзда чизилган суврати)

Наманган баҳори авжида. Субҳон ўриклар гулини тўкиб бўлди. Хандон писта мағзидек оч яшил ғуралар кўриниб қолган. Ой-куни яқин онадек бодомларнинг кўкси сутга тўляпти. Энди навбат нок билан беҳига. Дилафрўз нокларнинг энг охирги гунчасигача очилган. Тагидан ўтган одам йўталса ҳам, бошига оқ танга сочилади.

Йўл ёқаларида қийғос гуллаган тани чайир беҳиларни асалари жонидан безор қилади. Уларни ҳайдашга имкон йўқ. Сал қимирласа, гуллари дув тўкилади. Мажнунтолларнинг сочлари ерга етган. Эпкин тегса, силкиниб янги қиёқ чўзган майсалар бошини силайди.

Гул юрти Наманганда баҳор авжида. Чумчуқлар чўп тишлаб терак учига интилади. Қиш бўйи пусиб ётган хўрозларнинг овози чиқиб қолган. Тонг отгунча фарёд уриб, маҳалланинг нариёғидаги хўрозга бахтсиз муҳаббатидан ҳасрат қилади.

Йўл ёқасида бир жингала соч йигит паришон турибди. Унинг ҳуши ўзида эмас. Икки кўзи кўчанинг нариги бетидан келаётган келинчақда. Келинчақ икки ўрим сочи ерда судралмасин учун пахта пилик қўшиб ўрилган учини жемперининг икки ён чўнтагига солиб қўйган. Унинг юракка ўт ташлайдиган кўзлари...

Бунақа кўзлар фақат Навоий замонидаги мусаввирлар чизган аёллар сувратидагина бўлади. Сувратдаги аёлларнинг битта кўзига икки жуфт лаб жо бўлади.

Автобус бекатидаги эрмакталаб йўловчилар йигитнинг девонавор туришига ажабланиб қарайдилар.

– Қиличдек икки ўғил кўрган одамнинг аёл кишига тикилишини қаранг! Шунинг учун наманганликлар қизларини кўчага ёлғиз чиқармайдилар-да, – деди бир йўловчи гаши келиб.

– Ундай деманг, биродар, бу йигитнинг аёлларга шунақа тикилиб қарашга рухсатномаси бор. Ёзувчилар уюшмасидан берилган. Шоирларга ҳамма жойда йўл очиқ. Аёлларга тикилиб қарайдиган бир шоирнинг ғазалидан байт ўқиб берайми? Эшитинглар:

Ул санамким сув ёқосида паридек ўлтирур,
Гояти нозиклигидан сув била ютса бўлур.

Биласизми, бу ғазал қачон битилган? Ғазал Навоий бобомиздан ҳам олдин ўтган Атоийи деган шоирники. У сув бўйида ҳаёл суриб ўтирган ғўзал аёлга тикилиб ўтириб ёзган. Шу ғазал олти юз йилдан бери одамлар оғзидан тушмайди. Не-не хону беклар, қилич яланғочлаган подшоларнинг номи ўчиб кетди. Аммо сув бўйида ўтирган ғўзал аёл суврати одамларнинг кўз ўнгидан кетмайди. Эркақдир, аёлдир шоирнинг тилига тушди-ми, тамом, у тарих одами бўлиб қолади. Катта Фарғона канали қурилишига Фафур Фулом ҳам қатнашган. У Учқўрғондаги медпунктда бир доктор хотинни кўриб, маҳлиё бўлиб қолган. Унга тикилиб тураверган, тураверган, охири бирдан шеър тўқиб юборган:

Юз қизил, лаблар қизил,
«Бармоқ» учи ҳам қип-қизил.
Қош қаро, кўзлар қаро,
Ҳеч бўлмасин бахтинг қаро.

Шоирнинг шу шеърни тўқиганига олтмиш бир йил бўпти. Ўша доктор хотин ҳозир борми-йўқми, худо билади. У тўғрида буюк шоир тўқиган тўрт сатр шеър ҳалигача давраларда ўқилади. Кўрдингизми, шоирларни худо ошиқ қилиб яратган. Ким билади, ҳозир кўча бетидан таманно билан келатган келинчакка девонавор тикилиб турган шоир йигит ғазал тўқийётгандир. Унинг ҳусни жамолини дилига кўчираётгандир.

Ҳаммаёқ гулга, қушлар чуғурига тўлган. Уйқуси бузилиб қовоғи салқиган бўй қизлардан муҳаббат ҳиди келяпти. Айни шундай кезларда шоирларнинг ҳам «мов маҳали» бошланади.

Келинчак шундоққина шоирнинг ёнидан ўтиб, сал наридаги ўнг кўчага бурилиб кетди. Кўчаю бекатда қалампирмунчоқ ҳиди қолди.

Ушбу тарихга дахлдор санани эслаб қолинг, азиз ўқувчи! Бу 1973 йилнинг авжи баҳори. Пешин пайти.

Орадан тўрт кун ўтиб «Наманган ҳақиқати» газетасида шоир Ҳабиб Саъдулланинг «Кўчамдан жонон ўтганда» деган ғазали босилди. Газета қўлма-қўл бўлди. Чойхоналарда, саргарошхоналарда, автобус бекатларида ғазалхонлик қизиб кетди.

Туғуруқхонада тўлғоқ тутиб, инграб ётган хотинларнинг газета талашишларини айтмайсизми! Ҳатто кар-соқовлар мактабида ўқитувчи бармоқ ҳаракатлари билан болаларга шу ғазални ўқиб бераётганини айтсам, хоҳ ишонинг, хоҳ ишонманг — ўзингиз биласиз.

Орадан яна бир ҳафта ўтиб шу ғазални Камолиддин Раҳимов телевизорда завқ-шавқ билан куйлаб берди. Ўлгирганлар кўшиқни магнит тасмасига ёзиб олдилар. Шу кўшиқдан кўп нусха кўчириб олган «лентафуруш» уларнинг ҳар биттасига отасининг нархини кўйиб Наманган бозорида пуллай бошлади.

Шу тарихий санага бугун йигирма етти йил бўлди. Узоқ сафарга отланган ғазалнинг дастлабки йигирма етти қадами эди бу.

Шоирни маст-аласт қилган, юрагига чўғ ташлаган Наманган гўзали тарих пиллапояларининг йигирма етти поғонасига қадам кўйди.

Бу юрт шеърият майдонида наъра тортган Бобораҳим Машрабнинг юрти. У то дорга осилгунча ғазал ўқишдан тўхтамади. Дор сиртмоғи тортилгандан кейингина бўғзида ғазал узилди. Машраб Наманганни Фазлийга қолдирди. Водий шоирларини лол қилган Фазлий энди шеърият боғини Нодим Намангонийга, Нодим эса олим ва зукко шоир Исоқхон Ибрат кўлига топширди. Неча юз йиллардан бери Наманган шоирлари шеъриятни ерга туширмай, каптарнинг боли паридек авайлаб, унга гард юқтирмай бизнинг кунларга етказиб келдилар. Буюк салафларимиз ардоқлаган шеърият муносиб ворис Сўфизода чекига тушди. Сўфизода уни губорлардан тозалаб, бутун вужудидан шеър ёғилиб турган оташнафас Усмон Носирга узатди. Ҳар бир сатри ушлаган кўлни куйдирадиган лахча чўғдек шеърлар ижодкори Усмон бутун Ўзбекистон ёшларининг энг сеvimли шоирига айланди. Ёш умри Сибирь ўрмонларида хазон бўлган шоирнинг етим қолган қаламини буюк ҳурмат ва эътиқод билан ҳамюрти Набихон Чустий кўлига олди.

Чустий қанчадан қанча ўйноқи ғазаллар битди, у ҳофизлар севиб куйга солган ғазалларининг муносиб давомчисини кутарди.

Учратса Намонгон ила Қашқар йўлагинда
Айлангай эди Машраби девона кўзингдан,

деган бетакрор сатрлар соҳибидан мерос олувчи унинг ўзидек истеъдод эгаси бўлиши керак эди.

Оққан дарё оқаверади дегандек, шеърият ўзани куриб қолмади. Ҳабиб Саъдулла деган дарёдил бир шоир майдонга чиқди.

Бу юртнинг баҳорию олис тарихидан то шу кунгача яшаб ўтган шоирлари тўғрисида шошилмай хўп гапирдим. Энди шу гул юрти, гўзаллар масканининг булбулзабон шоири Ҳабиб Саъдулла тўғрисида гапирмоқчиман.

Ҳабибнинг отаси Сайдуллохон почча ҳеч кимнинг эси-га келмайдиган ғалати ишларни ўйлаб топадиган жиндак ҳазилкаш, жиндак қувгина одам бўлган.

Ҳабибнинг онаси Мукаррамхон аяни мухбирларга ўхшаб гапга тутаман.

— Аба, почча пича чўтир бўлганлар, дейишади, шу гап ростми? — дейман.

— Раҳматлини чўтир демаса ҳам бўларди. Сал будирроқ бўлганлар. Аммо будирлари ўзларига жуда ярашган эди. Соддалигим курсин, будирликларини бир йилгача сезмабман.

— Почча билан ЗАГСдан ўтмаган экансизлар, деб эшитгандим.

— Мулла ўқиган никоҳ билан яшагандик.

— Сайдуллохон почча жуда қизиқчи одам бўлганлар, дейишади.

— Шундоқ, у кишининг қилган ишларини тайёр миниатюра деса бўлади. Фирвонлик бир чўтир киши ёнимиздан ҳовли олиб кўчиб келганди. Бечора фирвонлик бўлганда ҳам ҳаддан ташқари фирт фирвонлик эди. Уни ҳатто фирвонликларнинг ўзлари ҳам, содда бўлмай кетинг, нима бало, фирвонликмисиз, деб эрмак қилишарди. Бир куни Сайдуллохон почча ишга шошилиб кетаётсалар, фирвонлик эшиги олдида турган экан. Сайдуллохон унга, нима қилиб турибсиз, қочмайсизми, дебдилар.

— Нега қочаман, кўшни? — дейди у ҳайрон бўлиб.

— Э, хабарина йўқми, Наманганда жами чўтирларни тутиб, поездга босиб, узоқ юртларга обориб ташляпти. Қочинг, тезроқ қочинг, ҳукуматнинг кўли етмайдиган узоқроқ жойга қочинг. Мен ҳам бола-чақа билан хайрлашиб, бошим оққан томонга қочиб кетяпман, деб йўлларига кетаверибдилар. Бечора кўшнимиз шу куниеқ ғойиб бўлади. Бир ярим йилдан

кейин неваралари уни Попнинг тоғлар орасидаги Чодак деган қишлоғидан топиб келишади.

Ҳабибулла битта бўлса ҳам ўнта боланинг ўрнини босадиган эсликкина, эркагина, инжиққина ва лекин қувгина бўлиб вояга етади. Мукаррамхон аба уни ер-қўкка ишонмай, кўзига тикилиб ялагандек қилиб ўстиради. Китоб кирмаган шу хонадондан шоир чиққанига ҳеч ким ажабланмади. Чунки отаси Сайдуллохон почча суҳбати ширин, сўзамолгина, ҳар қандай гапга чечан одамни ҳам оғзига қаратадиган, шоир бўлмаса ҳам шоирдеккина одам эди. Бу жиҳатлари билан Ҳабиб отасига тортди. Бўлғуси шоир бутун Наманган вилоятига машҳур 5-мактабда ўқиди. Зеҳни ўткирлиги, китобга ўчлиги билан ўқитувчилар назарига тушди. Ҳабиб ўқиган мактабни дуо теккан мактаб дейишади. Билимдон ўқитувчилар тасодифан йиғилиб қолганми ё атайлаб шу мактабга сара ўқитувчилар юборилганми, ҳарқалай бу мактабни битирганлар Наманган вилоятининг кўпчилик шаҳар ва туманларида раҳбарлик лавозимларида ишлаб келмоқдалар. Бу мактабни раҳбар тайёрлайдиган «академия» деб таърифлашади. Қайси туманга борманг, ё ҳоким, ё ижроқўм, ё маориф мудири, ё бошқарма бошлиғи 5-мактабнинг собиқ ўқувчиси бўлиб чиқади.

Бу мактабдан бутун мамлакатда ном таратган санъаткорлар, олимлар етишиб чиққан. Шоир Ҳабиб Саъдулла ҳам ана шуларнинг биридир. Мен ижод ишлари билан вилоятларга кўп бораман. У ерларда дўстларим кўп. Айниқса, адабиёт аҳли билан ака-ука, ота-бола бўлиб кетганмиз. Улар орасида ниҳоятда талантили ижодкорлар бор. Эртанги адабиётимизнинг устунлари бўладиган шоирлар, носирлар навбат кутиб турибдилар. Лекин улар орасида адабиёт дастурхонидан ризқнасибасини териб, ғимирсираб юрганлари ҳам бор. Бунақалар ҳамма вақт бўлган. Навоий бобомиз даврларида ҳам, ундан кейин ҳам адабиётга адашиб кириб қолганлар бўлган. Уларга, сен ёзма, деб бўлмайди. Қалам уники, қоғоз ўзиники, майли, ёзаверсин. Вилоятимизда қалам аҳлига эътибор кам, бизни қадрламайдилар деб нолийдиганлар ҳам шулар.

Гапнинг очигини айтсам, ҳеч бир вилоятда Ҳабиб Саъдулладек ўз юртида шу даражада қадрланган шоирни кўрмадим. Юрт ғамига ғамгузор бўлган, қувончига қувонган инсонгина бундай ҳурматга сазовор бўлади.

Уч келин, икки куёвнинг қайнотаси, ўн неваранинг бу-
васи Ҳабиб рўзгор ишларига ўралашиб хонанишин бўлиб
қолмади. У ҳамма вақт халқ ичида бўлди. Унинг ташвишларига
шерик, дардига ҳамдард бўлди. Мушкулини осон қилиш
учун бир фидойи фуқаро бўлиб хизматини қилди.

1991 йилнинг декабрида бўлган Наманган воқеаларини
бир эсланг. Тоҳир Йўлдош деган бир худо қаргаган боши
бузуқ бола Отавалихон масжидида галаён кўтариб, халқ
кўнглига қутқу солмоқчи бўлди. Онги етилмаган лақма киши-
лар унинг ёлғон-яшиқ гапларига ишониб орқасидан эргашди-
лар. Ўша кунлари Ҳабиб уйида пусиб ётмади. Ҳокимият тепа-
сига чиқиш нияти тушида ҳам, ўнгида ҳам безовта қилаётган
телбаларни фош қиладиган дoston ёзди. Шу воқеалар авж
олиб турган пайтда «Тазарру» дostonи дунёга келди. Дoston
ўша кунгидеъ вилоят радиосида, телевидениесида қайта-қайта
ўқилди. Вилоят газетасида босилди. Эртасигаёқ алоҳида ки-
тобча қилиб тарқатилди. Ҳали қони совумаган, жазаваси бо-
силмаган жангариларнинг муштга айланган панжалари ёзи-
либ кетди. «Тазарру» бир тиниқ ойна бўлиб ўзларини ўзларига
кўрсатиб кўйди.

Ношукурлар қилган бад корлар сабаб,
Кўнгилларга етган озорлар сабаб,
Эътиқодлар тушган бозорлар сабаб,
Ер ютмаса эди бизни, Оллоҳим!

Ё, раб, биз иймонни бозорга солдик,
Диёнат, виждонни бозорга солдик,
Каломинг – Қуръонни бозорга солдик,
Ўзинг кечиргайсан бизни, Оллоҳим!

Оқибат нима бўлди? Тоҳир Йўлдошга эргашган лақмалар
ўзларини четга тортдилар. Қўлда ясалган сунъий «йўлбошчи»
яккаланиб қолди. Тоҳир Йўлдош аллақайси омбур тешиги-
дан думига бойланган патнисни даранглатиб чет элга «сафар
қочди» қилди. Унинг ёлғон-яшиқ гапларига ишонганлар уят-
дан бошларини кўтаролмай, юзлари шувут бўлиб, ҳамюртлари
кўзларига қараёлмай қолдилар.

«Тазарру» дostonи наманганликларни ўзларини ўзлари
англаш жараёнига муносиб ҳисса қўшган ва Ҳабиб Саъдулла-

нинг жасур, матонатли шоир эканини намоиш қилган асар эди.

Ҳабибнинг ўтган йили 16 февралда Тошкентда бўлиб ўтган кўнгилсиз воқеа тўғрисидаги «Жароҳат» достони қурбон бўлганларнинг хонадонларида мотам маъракалари ҳали давом этаётган пайтда яратилган эди.

Ватан, сенга отилган ўқ
Менинг кўксим тешиб ўтгай,
Сенинг жисмингдаги оғриқ
Менинг жонимни оғритгай.
Агар ёш оқса чашминдан
Оқур икки кўзимдан қон,
Оҳ урсанг гар, менинг оҳим
Шарори дунёни тутгай.

Ҳабиб вилоят ижтимоий ҳаётига фаол аралашадиган шоирдир. У қўлга киритган мустақиллигимизни янада мустаҳкамлашга қўшаётган ҳиссаси билан ҳам халқ меҳрини қозонган ижодкордир. Унинг турли йиғинларда, маъракаларда гоётада муҳим масалалар тўғрисида сўзлаган нутқлари чинакам эл шоири эканини намоиш қилган.

Унинг элликдан ортиқ бири-биридан таъсирли шеърларига қуй басталаниб Камолиддин Раҳимов, Нуриддин Ҳамроқулов, Ўринбой Нуралиев, Боқижон Сатторов, Турдиали Сайдуллаев каби машҳур ҳофизлар ижро қилаётган кўшиқларини халқ жон қулоғи билан тинглапти.

У нашр қилдирган ўн бешдан ортиқ шеърини тўпламлари китобхонларнинг жавонларидан ҳамишаликка жой олган.

Халқимизни буюк келажак томон собитқадамлик билан етаклаётган муҳтарам Президентимизнинг қайта сайлови арафасида Наманган вилояти бўйича унинг ишончли вакили бўлиш бахти шоир Ҳабиб Саъдуллага насиб қилди.

Мен боя ҳеч бир вилоятда шу даражада қадрланган шоирни кўрмадим, деб айтган эдим. Ҳабиб бундай иззат-ҳурматга фидойи меҳнати билан, халққа, мустақил мамлакатимизга меҳри-муҳаббати билан эришган ижодкордир. Наманган халқи ўзи ардоқлаган шоирини мамлакат Олий Мажлисига депутат қилиб сайлагани ҳозиргина айтган гапларимизнинг рад қилиб бўлмас исботидир.

Давлатимиз эса суюкли шоиримизни «Халқ шоири» деган шафақли унвон билан тақдирлади...

Яна баҳор келди. Жанубдан қайтаётган лайлақлар омон-мисизлар, дегандек Наманган устида бир айланиб, Мингбулоқ тарафга ўтиб кетди.

Бошига каттакон тугун қўйиб мураватдан қайтаётган (никоҳ тўйи арафасида келиннинг уйида ўтказиладиган муборақбод зиёфат) кайвони хотин кўча супуриб турган келинчак олдида тўхтади:

— Баракалла, қизим! Ҳовли супурган келин қайнота билан қайнонанинг, кўча супурган келин эл-юртнинг дуосини олади. Ия-ия, ёқаси йўқ қўйлақ кийибсила-да! Этагинг болага тўлгур, энгашиб кўча супураётганингда бир қўлда супургини, бир қўлда ёқани жуфтлаб ушлана, маммаънага номаҳрамнинг кўзи тушутти. Гапимга хафа бўлмаъсилла. Янги тушган келинга етти маҳалланинг хотинлари қайноналик қилади. Бўлди, бошқа гапирмаъман.

Хотин сал нари кетиб яна тўхтади:

— Энгашиб, кейин қад ростлаганда орқа этакни бир томонга сал тортиб қўйуна. Шунда бегонага кулги бўлмаъсила.

Келинчак унинг орқасидан кулибгина қараб қолди.

Яна ўша бизга таниш автобус бекати. Яна ўша оппоқ бўлиб гуллаган беҳи. Унинг тагида хаёлга толиб яна ўша шоир паришон турибди. Орадан кўп йиллар ўтган. Шоирнинг жингала сочларига оқ оралаган. Лочиннинг кўзидек кўкимтир кўзлари атрофга хаёлчан боқади.

Кўчанинг нариги бетидан яна ўша йигирма етти йил аввал шоирнинг шеърига тушган аёл таманно билан, битта-битта босиб келяпти. Ажаб, аёлларни ўттизда ўтин бўлади, дейишарди. Бу аёл ҳамон ўша-ўша. Шеърдек яп-янги.

Шоир устози Миртемирнинг водийда гўзал бир аёлга ногаҳоний рўбару келиб қолганида ёзган шеърини эслади.

Сен баҳорги тушсан, булоқда сувсан,
Бунақа чиройга арзир чўксанг тиз.
Фақат найлай, ҳануз кўркинг пардалик.
Салом берар бўлсам олмасдинг алик,
Эй, олтин водийнинг жаннат чечаги.
Ҳатто қуёшга ҳам севги солгудай,

Юз шоир хаёлин бандга олгудай...
Мен ҳануз йўлингда саргардон овчи.
Сен асов жайрондай ғойиб бўлдинг
Ҳамон сўроқлайман: қайдасан, сулув?

Бу шеър Ҳабиб Саъдулланинг юрагида кўп йиллардан бери муҳрга ўйилгандек қолиб кетган эди.

Аёл кўчанинг бу бетига ўтиб шоир томон кела бошлади. Бекатда ўтирган шумгина бола чўнтагидан совун қутисидек магнитафонни олиб, тугмасини босиб қўйди. Унда Камолиддин «Кўчамдан жонон ўтганда» кўшиғини хониш қиларди. Шоирга яқин келиб қолган жувон ялт этиб бекат томонга қаради. О, унинг кўзлари! Бунақа кўзлар фақат Навоий замонидаги мусаввирлар чизган келинчаклардагина бўлади. У кўзларнинг ҳар бирига икки жуфтдан лаб жо бўлади.

Аёл шоир олдига келиб:

– Ғазал учун раҳмат, – деди паст товушда.
– Ўзгармабсиз, ўша кўрганимдексиз, – деди шоир унга.
– Қаримабсиз, демоқчисиз шекилли. Энди мен қаримайман. Шеърга айланган аёл асло қаримайди.

У шундай деятуриб кўксига босиб олиб келган чуст дўппини унга кийдирди.

Дўппи иссиқ эди. Унга тенгсиз гўзал аёл кўксининг ҳарорати ўтган эди.

Дўппидан қалампирмунчоқ аралаш аёл ҳиди келарди.

2000 йил 7 март.

ЖОМДАН ЧИҚҚАН ЁЗУВЧИ

Ёзувчи Мурод Муҳаммад Дўст 50 ёшга кирибди. Албатта, бу – одамни ҳайрон қолдирадиган янги гап эмас. Яшайвергандан кейин элликка эмас, етмиш-саксонга ҳам кираверади. Мана, биз ҳам саксонни уриб қўяй деб турибмиз-ку. Гап унинг қандоқ яшаб, нималар қилиб, юртига, одамларга қандоқ хизмат қилиб эллик ёшга кирганида.

Муродни яхши биламан. У экологик тоза бола. Чаққонгина, гапдонгина, оз-моз «айёргина» укагинам тўғрисида, албатта, яхши гапларимни айтаман.

Менинг ҳам ўзимга яраша дўст-душманларим бор, улар «Қариганингда ўзингдан ўттиз йил орқада қолиб кетган одам (Мурод мендан ўттиз йил кейин туғилган) тўғрисида ёзишинг шартми?» дейдилар. Шарт! Биродарлар, шуни ёзмай, кимни ёзаман. Мен боя Муродни «айёргина» бола дегандим. Айёр бўлмаса, уруш тугасин, шу уруш етказган жароҳатлар битсин, кейин туғиламан, деб пайт пойлаб ўтирмасди. У 1949 йилда, тинчлик замоннинг дастлабки фуқаролари қатори дунёга келган.

У пайтларда Сталиннинг чирмандаси роса тобига келган, чертсанг-чертмасанг, тарақлайдиган пайтлар эди. Мактаб болалари «Сталин менинг дадам» дейишарди. Галатепалик бир мактаб боласи «Менинг дадам иккита» деб шеър ёдлаётганда дадаси эшитиб қолиб, э, ҳали шунақами, деб хотини билан бир ҳафта гаплашмай қўйганди.

Худонинг меҳрибончилигидан ўргилай, Муроднинг тили чиққанда Сталин нариги дунёга равона бўлганди. Омади келган Мурод битта, ўз дадасининг боласи бўлиб катта бўлди.

Мен Мурод туғилган Жомга, у ўйнаб катта бўлган Галатепега ҳам бормаганман. Лекин кўрганман. Галатепалик ажойиб покиза инсонлар билан суҳбатлашмаганман. Аммо танийман. Ўттиз-қирқ одам орасида битта галатепалик бўлса, дарров таниб оламан.

Умрида холва емаган бир одам бозорда холвани татиб кўриб, сотувчига «Жуда ширин экан, эси йўқ, шундоқ нарса-ни сотиб, пулига нима олиб ейсан» деган экан.

Жомдек, Галатепадек сўлим, жаннатнинг филиалини ташлаб бошқа юртларга қочганларга қараб, шундоқ юртни ташлаб қандоқ юрт топдинг, бу тоғлар, яшил ўрмонлар, шарқираб, тошдан-тошга урилиб тушаётган жилғалар тушларингга кирмайдами, нодон, дегинг келади.

Мурод аввал Тошкентда, кейин Москвада ўқиб юрган кезларида бир он бўлсин қадрдон она қишлоғи кўз олдидан кетмади. Боши булутни салла қилган чўққилари, ҳаммаёқни қор босганда дон тополмай, эшиги очик қолган ошхоналарга,

қўйхоналарга емак излаб келган какликларнинг маънос овозлари, саҳар пайти хонадонларда пиширилаётган сут ҳиди, арча шохлари ёқилган тандирларга ёпилган хамири сутга қорилган нонларнинг димоқни қитиқловчи ҳидлари унга уйқу бермасди. Галатепа томон талпинарди. Қувликни билмаган, дўлвор, меҳнаткаш ҳамқишлоқларининг соғинчи... Уни ана шу соғинч ёзувчи қилди. У сўз билан юрт сувратини чиза бошлади.

Шу соғинч «Галатепага қайтиш» деган қисса бўлиб қоғозга тушди. Шу соғинч «Дашту далаларда» бўлиб, «Мустафо» бўлиб, «Галатепа қиссалари» бўлиб адабиёт дарёсига келиб қўйилди.

Машҳур созанда Абдуқодир найчи шогирдларига: най чалаётганинда қўшиқ сўзларини ичингда такрорлаб тур, қўшиқда тасвирланаётган манзараларни кўз олдинга келтир, деб ўргатар эди. Мурод ҳам бу қиссаларни ёзаётганда Галатепа манзараларини, содда, қувликни билмайдиган ҳамқишлоқларининг чехраларини кўриб турарди. Нон ёпаётган Гулсара момонинг тандир яллиғида қизиб кетган зирагига кафтида тез-тез муздек сув босаётганини, онасини эмаётган бузоқнинг елинни ийдириш учун дўнг пешонаси билан туртишини, йилига энг камида икки мартадан, керак бўлса бўлмаса лой қордирадиган, бирор йигирма йил қўйиб берса, бутун бошли қишлоқдан минг-минглаб гувала қуйдириб Галатепани теп-текис қилиб қўядиган Мустафони, салтанатини сабабсиз сотиб қўйиб, пулига иккита оқ эшак олганидан пушаймон бўлиб юрган Ғуччи чавандозни, қўчқор сўйганда керакли жойини ўзига олиб қўядиган Болта қассобни, Ибодилла Маҳсумдан тортиб Пиримқул молиягача ҳамма-ҳаммаси кўз олдида, мени ёз, мени ёз, деб тургандек бўларди.

Буларнинг ҳаммаси тирик одамлар. Улар Галатепа деган мамлакатнинг фидойи фуқаролари эди.

Муроднинг қиссаларини, айниқса Давлат мукофотига сазовор бўлган «Лолазор» деган гўзал романини ўқиганда Галатепа тарафларга кўчиб кетгинг келади. Ибодилла маҳсум, Мустафо, Райимали оқсоқол, Файбаров, Ғуччи чавандозлар билан дўст тутингинг келади.

Адабиётнинг, тўғрироғи, ёзувчининг энг буюк вазифаси ўз халқини бошқа халқларга кашф қилиб бериш, уларнинг

меҳрини уйғотиш. Агар шу нуқтадан туриб қарасак, Мурод Муҳаммад Дўст ўз вилоятдан нарига йўл тополмайдиган баъзи маҳаллий «классик»лардан кескин фарқ қилади. У мулло ёзувчи, кенг ва қамровли фикр қилади. Зарур гапларни билиб-билиб айтади.

Илгарилари ўрисчага уста ёзувчиларга ҳавасим келарди. Негадир улар XX аср охирига келиб тутдек тўкилиб қолишди. Чунки улар бошқа тилда ўйлаб, бошқа тилда фикр қилиб ўзбекчага ўхшатиб ёзишарди. Ёзганлари гўё бошқа тилдан ношуд одам таржима қилган жўнгина бир нарса бўлиб қоларди. Ўз халқининг ёзувчиси бўлиш учун Фафур Фуломдек сўзни ўйнатадиган, файласуф Ойбекдек ўзбекона фикр қиладиган, Қодирийдек ўз тилининг энг майда зарраларигача кўра оладиган ва уни ўқувчисига рангин бўёқларда етказа оладиган, Қаҳҳордек тўппончанинг ўқи каби қисқа ва ўткир тил эгаси бўлиши шарт. Тил билмаган ёзувчи орқа этагини ёпиб адабиётдан ўз ихтиёри билан чиқиб кетгани маъқул.

Бу жиҳатдан Мурод ўта миллий ёзувчи. Айниқса унинг «Мустафо» қиссасида тасвирланган кишилар ўқувчининг хотирасига маҳкам ўрнашиб олади.

Қиссада тасвирланган кишилар бир-бирига ўхшамайди. Ёзувчи уларнинг ҳар бирига алоҳида тил, алоҳида хулқ-атвор берган. Уч ака-ука Пиримқул молия, Эшмамат, Мустафо — улар бошқа-бошқа олам. Пиримқул молиянинг хотини Саломат — ёши анча қайтган хотин. Лекин у чимилдиқдан чиққан келинчакдек ясан-тусанни канда қилмайдиган, андакки-на беҳаё жувон. Мустафонинг хотини Гулсара эса фақат ва фақат меҳнатни билади. У Мустафо учун яшайди. Ҳар ишда унга тиргак. Мол-қолга қарайди. Экинларни суғоради. Керак бўлганда чопиқ ҳам қилади. У ҳавойи гапларни билмайди. Уйим, жойим деган хотинлардан.

Муроднинг деярли ҳамма қиссаларида Ибодилла Маҳсумнинг ҳовузи тасвирланади. Бу ҳовуз ҳаммага керак. Ҳамма ундан бирдек сув ичади. Ҳовуз шундоққина Мустафонинг уйи тўғрисида. Бу ҳовузни Галатепанинг «Оби замзами» деса арзирди. Бу ҳовуз Галатепанинг Қора денгизи, Иссиқ кўли, Каспий денгизи. Бу ернинг одами қай юртга борса, даставвал шу ҳовузни соғинади. Ибодулла маҳсум ҳадеб экинига сув очади-

ган, бўлар-бўлмасга лой қорадиган Мустафога, ҳой, бу ҳовуз энангни маҳрига тушганми, сувга қачон тўясан, бунақада ҳовузни Оролга ўхшатиб қуритасан-ку, деб ҳазил қилади.

Дарвоқе, Галатепанинг номи тўғрисида. Аслида у Галатепи эмас, бу номни ёзувчи Мурод Муҳаммад Дўст қўйган. Бу жойни биров Галлатепа деса, бошқаси Фалватепа дейди. Ким қандоқ хоҳласа, шундоқ атайверади.

Мақоламнинг аввалида Муродни ўттиз йил орқада қолган дегандек гап қилган эдим. Тавба қилдим, хато қилган эканман. Боласи тушмагурнинг оёғи узун экан, ўзидан катта кўп ёзувчиларга етиб, баъзиларидан ўтиб ҳам кетибди. Фафур Фулом айтгандек, «Ҳаётда ташланган қадам эътибор» экан.

Ҳозир Мурод Муҳаммад Дўстда эллик ёшли йигитнинг қуввати, олтимиш ёшли оқсоқолнинг ойнак тақмайдиган синчков кўзи, етмиш ёшли отахоннинг донолиги барқ уриб турибди.

Энди саксон ёш масаласига келсак, мени ҳамма вақт «отахон, отахон» деб юрган Муродга айтинглар, шошмасин. Мендан ўтиб кетаман деб уринмасин, агар шундоқ қилса, иллобилло рози эмасман. Эски китобларда «Атодин олдин юрмоқ хатодир» дейилган. Шу гап эсидан чиқмаса бўлгани.

ФАРҒОНАДА БИТГАГИНА

(Кулиб-кулиб, жилмайиб ёзилган мақола)

Қовун танлашни билмасанг, хунугини ол, чиройли қовун кўпинча бемаза чиқади, дейишади.

Мен ҳам шогирд танлашда шу усулни қўлладим. Фарғона томонлардан келган ёзувчи Анвар Обиджон жуда менбоп шогирд чиқиб қолди. Ўхшатмасдан учратмас, деганларидек, хуснда ойни уялтирадиган бир чиройли устоз-шогирд бўлдик.

Анваржон — Олтиариқнинг боласи. Бу юрт тўғрисида қанчадан-қанча ичакузди латифалар тўқилган. Футбол ўйинида тўп бегоналар дарвозасида қолиб кетмасин, деб фақат ўз дарвозасига тўп туширадиган, қопимни ўғри олиб кетмасин, деб елкасида бир қоп бодринг билан дарёда чўмиладиган, эша-

гимни чўмилтираман, деб ҳаммомга олиб кириб, ходимгардан калтак еган, товуклари тухум туғмай қўйганда хўрозни хезалак, деб сўккан йигит Олтиариқнинг Полосонидан эди. Ана шу хўрозни, қирқта хотинни олиб қўйиб, Худоёрхонга ўхшаб ётаверасанми, жувонмарг, дон топиб келмаганингга яраша анаву очофат товукларингнинг кўнглини олсанг-чи, қирилгур, деб қаргаган шу полосонликнинг заифаси эди.

Мен шогирд танлашда худди идораларнинг кадрлар бўлимига ўхшаб иш тутаман. Бўлғуси шогирд қаерда тўғилган, қандай муҳитда ўсган, дўстлари ким, қариндош-уруғлари қандоқ одамлар, ҳамма-ҳаммасини билиб олишим шарт.

Шогирдимнинг таржимаи ҳоли билан танишганимда қуйидагиларни аниқладим. Анваржон туғилган Полосон қишлоғида сурункасига ҳамма одамлар доно бўлган экан. Шунча дононинг бир жойга тўпланиши кўп безовталикларга сабаб бўларкан. Насиҳат қиладигани кўп-у, бошини эгиб, кулоқ соладиган кам. Ана шундан жанжал чиқиб, қишлоқ иккига бўлиниб кетди. Наманганнинг Фирвон деган қишлоғидан бир доно вакил келди. Бу одамни бутун Фирвон аҳли астойдил ҳурмат қиларди. У донолиги, билагонлиги билан, одам таниши билан машҳур бўлиб кетган. Худди мана шу доно одам ажралишиб кетган хотинини танимай, унга ошиқи беқарор бўлиб, яна икки марта уйланган, ҳар гал уйланганда, энди хотинга ёлчидим, деб қувонган пишиқ-пuxта одам эди.

Шундоқ одамнинг вакил бўлиб келишидан полосонликларнинг бошлари осмонга етди. Шу доно вакилнинг маслаҳати билан ҳар ўттизта донога биттадан нодон қўшиб рўйхат тузилди. Рўйхат ёзилган қоғоз қоқ ўртасидан қайчи билан қийилиб, буниси Шақарқишлоқ бўлсин, мана буниси Ширинқишлоқ бўлсин, деди. Фирвонлик меҳмон ниҳоятда доно бўлганидан унинг гапини икки қиладиган бошқа доно топилмади. Қўйилган шартга ҳамма жон-дили билан рози бўлди.

Кечқурун фирвонлик доно эшагини қўйган жойидан тополмайди. У эшагини Олтиариқ-Кўқон йўналишида қатнайдиган автобуснинг орқасидаги илгагига боғлаб қўйган экан. Шундай қилиб, фирвонлик доно эшагидан айрилиб, қишлоғига пиёда қайтиб кетади.

Анваржон тўғрисида жиддийроқ бир гап айтишим мумкин эди. Бироқ Олтиариқликларнинг жиддий гапга унча ҳуши йўқ. Ушбу мақолани уларнинг илтимослари билан ҳажвийроқ қилиб ёзипман.

Олтиариқда ким кўп, шоир кўп. Улар Тошкент бозорига бодринг олиб борганларида, нашриётларга, редакцияларга шеърий тўпламларини ташлаб келадилар. Кузда турп сотгани борганларида, қўлёзмаларини қайтариб олиб келадилар.

Фақат қўлёзмалардан иборат бўлган Полосон кутубхонаси жавонларига ана шундай «босиб бўлмайти», деб нашриёт печати босилган қўлёзмалар сизмай кетди. Шакарқишлоқ доноларининг маслаҳати билан кутубхона иккига бўлинмади. «Халқ бойлиги» талон-тарож бўлмасин, деб «қўшма кутубхона» номи билан сақлаб қолинди. Кутубхона фонди йилдан-йилга бойиб борапти. Афсуски, олтиариқнинг фахри бўлган Анвар Обиджоннинг бирорта қўлёзмаси фондда йўқ. Фондга олиш учун устида «босилмайти» деган печат бўлиши керак.

Шундай қилиб, келажак авлод Анваржоннинг ижоди билан танишиш имкониятидан маҳрум бўлди.

Ҳозир икки қишлоқ доноларининг келишувига биноан, қўшма кутубхона «Қўлёзмалар институти» деб номланади.

Шакарқишлоқ ҳам, Ширинқишлоқ ҳам жуда обод жойга айланди. Агар бу гапларга ишонмасангиз, бориб кўришингиз мумкин.

Кирза этикнинг тағчармини ҳам тешворадиган қиррали шағал тошлар тўкилган йўл бошига «СТОП! ОЁҚ КИЙИМИНГИЗНИ ЕЧИБ КИРИНГ!» деган огоҳлантирувчи белги қўйилган бўлса, албатта, Шакарқишлоқ шу жойдан бошланади, деб билинг.

Агар гупроғи тўпикқа урадиган, мусича кўнса қанотининг шамолдан тўзон кўтариладиган йўл бошига «СТОП! ОЁҚ КИЙИМЛАРИНГИЗНИ АРТИБ ТОЗАЛАБ КИРИНГ ВА ЯНА ЭШАГИНГИЗНИНГ ОРҚАСИГА ТЎРВА ОСИБ ҚЎЙИНГ!» деган огоҳлантириш белгиси қўйилган ёзувга кўзингиз тушса, бу, албатта, Ширинқишлоқ бошланиши, деган гап.

Ҳар иккала қишлоқнинг байрамларда кўтариб чиқадиган ўз байроғи бор. Шакарқишлоқнинг байроғи оқ, Ширинқишлоқники оппоқ.

Шакарқишлоқликлар Ширинқишлоқда тўй бўладиган кунни уйига меҳмон чақиради ва меҳмонни, албатта, ўша тўйда яхшилаб едириб-ичириб жўнатади. Шакарқишлоқликлар йиғилиб қолган эски калишми, махсими, ковушми, латта-путталарми – барисини шамол Ширинқишлоқ тарафга қараб эсаётганда куйдиришади. Шакарқишлоқликлар гўрковларига тилла тиш қўйдириб беришган. Ширинқишлоқликлар юғувчилари-гассолларига японский соат олиб беришган...

Анваржоннинг таржимаи ҳоли ва анкета саволларига берган жавобларидан унинг қандай муҳитда вояга етганини, кимлардан тарбия олганини аниқ билиб олдим. Ва қаноат ҳосил қилдим.

Анвар Обиджон ўзи туғилиб ўсган Олтиариққа шу қадар муҳаббат қўйганки, бутун ижоди давомида ўз юртини эҳтирос билан, буюк ҳурмат билан куйлаб келади. Айниқса туғилиб ўсган Полосон қишлоғи дунёдаги энг гўзал, энг бебаҳо юрт бўлиб туюлади унга. Бу жойнинг хилма-хил қиёфадаги дўлвор, шу билан бирга, танги, ҳар бир гапининг тагига яна бир маъно жойлайдиган кишилари, ниҳоятда ширали, ҳазилга мойил, эшитган одамнинг юзига табассум пуркайдиган образли сўзлари...

Анваржон шу она қишлоғи, қувноқ ва жиндек қув ҳамқишлоқлари тўғрисида қанчалаб ҳикоялар, латифалар, ўқиганнинг юзидаги ажинларини дазмоллаб қўядиган серҳанда ҳажвлар яратди.

Очигини айтганда, Полосон қишлоғи, унинг хилма-хил табиатли одамлари Анваржонни ёзувчи қилган.

Халқда, аравасига тушсанг, ашуласини ҳам айтасан, деган гап бор. Олтиариқ ҳақида ёзаётганимда, ашуласини ҳам айтаётганимни сезмай қолибман. Теша тегмаган латифалар, турли қиёфадаги қувноқ кишилар, бошқа бирон жойда учрамайдиган воқеалар жилмайиб, гоҳо ҳандон ташлаб кулишимга сабаб бўлди.

Шу хандалардан бир миқдори мақолага сачраган бўлса, ажабланманг.

Мана, ниҳоят, Анваржон Тошкент қайдасан, деб йўлга отланди. Повулгону Файзобод, Арабтепаю Қапчиғай, Хонқизу Янгиқўрғон унинг орқасидан мунғайиб қараб қолгандек бўлди.

Назаримда, унинг ижоди буёғига тошкентчасига жиддий бўлди-ёв деб ўйлайман. Унинг кейинчалик жуда машҳур бўлиб кетган ушбу ғазалидан бир нечта байтни эътиборингизга ҳавола қиламан:

Шоирингни йўлга бошла, ямоқ тушган чориққинам,
Вале, сарой шоиридан пешонаси ёруққинам.
Ўтиб Риштону Бағдоддан Қўқонга шом кириб борсам,
Кутиб олгай Собир малла, соч-соқоли сариққинам.
Бекобод ҳам бўлур ишғол, қолур ортда Бўка, Пискент,
Кирурмиз Шошга биз мағрур, мадор берса Холиққинам,
Жангга телба ёғоч отда кирганидек, далли Гулмат,
Кутар ёғоч қаламдан ризқ... хайр, Олтиариққинам.

Юртидан чиқиб кетган шоирларнинг тақдирини жуда яхши биладиган олтиариқликлар:

– Бобур Андижондан чиқиб кетди, қайтмади. Машраб Намангандан чиқиб кетди, қайтмади. Фурқат Қўқондан чиқиб кетди, қайтмади. Ана энди Анваржон ҳам шундай жаннатнаво Олтиариқдан чиқиб кетди. Қайтиб келадими, йўқми, бир худонинг ўзига аён. Қозондек қайнаб турган серташвиш Тошкентда бу лаллайган, бўшашган шоир адашиб-улоқиб қолиб кетмаса гўрга эди, деб кўп афсус-надоматлар чекдилар. Шунда олтиариқлик машҳур тадбиркор Маматожи ота Иброҳимов (худо раҳмат қилсин у кишини), хотиржам бўлинглар, ҳақиқий олтиариқлик бўлса, ўтда ҳам куймайди, сувда ҳам чўкмайди, деб ғамбода бўлган юртдошларини юпатган эди.

Аммо Анваржон пойтахтда довираб қолмади. Асли киришимли бўлганидан, ижод аҳлига маъқул бўлди. Битта кичкинагина хонани ижарага олиб, ишдан қайтгач, Олтиариқни, полосонлик қадрдонлар соғинчини шеърга солиб, тунни оппоқ тонгларга улади.

Кетганига бирон йил бўлиб-бўлмай, Анваржон телевизорда лоп этиб кўриниб қолди. Сочлари «попиратка» қилинган, икки чаккасига Пушкинникига ўхшатиб пат қўйган, бўйнида галстук, кўзида ойнак, завқ-шавқ билан ғазал ўқиди.

Телевизор кўриб ўтирган полосонликлар, ёпирай, ўзимизнинг Анваржонга ўхшайдими, деб бир-бирларига қарашди.

У жуда бошқача бўлиб кетибди. Яхшилаб тикилиб қарамасанг, танимайсан. Аммо олтиариқликлигини тасдиқлайдиган испарапкаси, яъни бурни Полосоннинг бодрингидек мағрур кўринарди.

Орадан тўрт ой ўтиб, Полосоннинг қўшма кутубхонасига Анваржондан ўзи ёзган «Безгакшамол» деган китоби келди. Ҳамқишлоқлар бу китобдан ҳайрон бўлишди. Китоб муқовасига Анвар Обиджон деб ёзилган. Ичидаги шеърлари Уста Гулматники.

Олтиариқда Гулмат деган одам ўтмаган. Анваржон ўзига Уста Гулмат деб тахаллус қўйганмикин, деб ўйлашди.

Тошкент Анваржоннинг ижод булоғини қайнатди. Саксон учинчи йилдан то тўқсон тўққизинчи йилгача ўн еттита китоби босилиб чиқди. Бу унча-мунча шоирга насиб қилмайдиган бахт эди.

Асли таги олтиариқлик бўлган шоир Эркин Воҳидов нашриётда бош муҳаррир бўлиб ишларди. Полосонлик қитмирлар, бу китобларни Эркин Воҳидов ёзиб берган, деб гап қилишди.

Қитмирларнинг гапи гаплигича қолиб кетди.

Бу орада Анваржон қаторасига учта пьеса ёзиб, республика Ёш томошабинлар театрида қўйдирди. Албатта, телевизорда кўрган одамлар бўлса керак.

Олтиариқликлардан биттаси Анваржонни қидириб Тошкентга борди.

— Указон, темир йўл бошлиғи билан гаплашиб, битта вагон олиб берсанг. Америкага турп обормоқчиман. Шу бечораларнинг ҳам турпга оғзи тегсин.

— Юкни вагонга ортиб, ундан кейин пароходга юклаб, шунча овора бўлиб борсангиз-у, у олифталар турп емаса, нима бўлади?

— Емаса нима бўлади, дейсанми? — деди у белбоғидаги қиндан пичоғини суғуриб. Шаҳрихон усталари ясаган пичоқ электр нурида ярқираб кетди. — Емай кўрсин-чи, жон керак бўлса, ейди. Емай қаёққа борарди!

Анваржоннинг ҳикоялари, ҳажвлари, фақат ва фақат полосонликлар тўғрисида. Битта кичкинагина қишлоқ одамларининг қанчалаб адабий асарга мавзу бўлиши, шунчалик хилма-хил, бири-бирига ўхшамайдиган характерлар бўлиши

мени ҳайрон қолдирди. Балки водийнинг бошқа туман ва қишлоқларида буларга ўхшаган одамлар бордир? Албатта, бор. Лекин, уларнинг Анваржони йўқ-да!

Бу одамларнинг қиёфасини яратиш учун алоҳида кўз, алоҳида қулоқ, алоҳида фаросат керак. Айниқса, Анваржон-никидек олисдан ҳид билувчи алоҳида бурун керак. Мана шу шартларга жавоб Анвар Обиджоннинг ўзидан топилади.

Назаримда, Олтиариқда қанча одам яшаса, Анваржон ҳаммасини танийдигандек, уларнинг сувратларини дилига чи-зиб олгандек.

Унинг «Олтиариқ ҳангомалари»ни ўқимаган бўлсангиз, албатта, ўқинг. Ҳузур қиласиз. Китобни ўқиб бўлгандан кейин бирдан ўша томонларга боргингиз келиб қолади. Ўша дўлвор, содда, қувноқ одамлар билан бир пиёла чой устида суҳбатлашгингиз келади. Ердан уч марта ҳосил оладиган — кўкламда бодринг, ёзда макка, кузда турп экиб, киссасини пулга тўлдирадиган асл деҳқонларнинг қувноқ давраларида бўлгингиз келади.

Ҳар битта донаси курка товукнинг тухумидек келадиган Олтиариқнинг хусайни узумини емабсиз, дунёга келмабсиз. Пайкалларда ястаниб ётган, совлиқ қўйдек келадиган, якка ўғри эплаб олиб кетолмайдиган оқ қовунларини, лабидан шарбат томиб турган, гижда нондек қаҳрабо анжирларини, ҳар бири чойнакдек келадиган ёқут доналари ичидан туртиб пўстини ёрворадиган анорларидан татиб кўрмаган одам, шиша банкага қамалган компотни ичиб, оҳ-оҳ, деб юраверсин.

Анваржон торгина ижара хонада мевалари фарқ пишган юртини соғиниб, аламини қоғоз билан қаламдан олади. Ҳазаллар битади.

Уй эгасининг чуғурлашиб, бир-бирини қувлаб ўйнаётган болаларига қараб, ўз болаларини эслаб кетади. Уларга атаб қизиқ-қизиқ шеърлар битади. Қиссалар ёзади.

Соғинч онлари битилган шеърлар нақадар таъсирли. Унинг болаларга атаб ёзган шеърлари нақадар масъум. Худди капалакка ўхшайди. Қўл теккизсанг, бирон ерига шикаст етадигандек. Унинг «Жуда қизиқ воқеа» деб аталган бениҳоя гўзал, қувноқ, ўйноқи шеърлар китоби болалар адабиётининг

энг нодир асарлари қаторидан жой олиб турибди. Беш юздан ортиқ шеър жамланган бу тўплам болаларнинг энг севимли китоби, десам, асло адашмайман. Олтиариқлик юртдошларининг ҳаётини акс эттирадиган 300 дан ортиқ катта-кичик ҳажвий ҳикоялари бугунги ҳажвиётимизнинг сара асарлари қаторида ялтираб турибди.

Булардан ташқари, «Мешполвоннинг жанги», «Аламазон ва Гулмат ҳангомаси» қиссалари, «Қоринботир» достони ва қатор пьесалари Анвар Обиджоннинг ҳам катталар, ҳам болалар адабиётига меҳр билан хизмат қилаётганига кафилдир.

Анвар Обиджон кўшиқчилигимизга ҳам баҳоли қудрат ҳиссасини қўшмоқда.

Тошкентдаги бир маросимда ҳофиз «Фарғонада биттагина» деган кўшиқни ижро этаётганда, бир шинаванда шеърни оҳангга, оҳангни ҳофиз овозига ниҳоятда мос келганини қаранг, шеърни қайси барака топкур ёзган экан, деб қолди.

Ҳамроҳи имлаб, даврада ўтирган Анваржонни кўрсатди.

— Бай, бай, бай, ўзиям биттагина экан, — деди шинаванда маъноли илжайиб.

Ўзбек адабиётининг ривожига қўшган катта ҳиссаси учун Анвар Обиджонга «Ўзбекистон халқ шоири» деган фахрли унвон берилди.

Ўша куни Олтиариқ бозорларида турп текин бўлди. Қопи билан тўкиб, ким қанча хоҳласа, олиб кетаверсин, биз чойхонада ош дамлаб, Анваржоннинг унвонини ювамиз деб, «бит тўкилди» қилиб бир яйрашди олтиариқликлар.

Бир ошпаз ниҳоятда ҳафсала билан дамлаган ошни ўртага қўйганда, ошхўрлардан бири, бу ош маза қилиб ейишдан бошқа нарсага ярамайди, деганини эшитган эдим. Энди шу гапни Анваржонга қаратмоқчиман.

Анваржон ёзган асарлар маза қилиб ўқишдан бошқа нарсага ярамайди.

Ҳазилкаш ёзувчилар биз тўғримизда, шогирди чиройли, устози чип-чиройли, деган гап тарқатишибди. Хайрият, шуни биладиганлар бор экан, деб хурсанд бўлдик.

2000 йил, 15 апрель.

ЖАЖЖИ ВАТАН СУВРАТИ

Ўзбекистоннинг хонадони. Бу нима?

Ўзбекистон деб аталган каттакон мамлакат ичида ихчамгина, ўз қонун-қоидалари, ўз зиддиятлари, оламга кўз-кўз қилса арзигулик урфларию удумлари бор, ичида бўлиб ўтадиган тўқнашувларию «жанг»лари бор бир жажжигина мамлакатдир.

Яқинда, атиги саккиз йил олдин ўз хоҳишимиз билан қурган мамлакатимизга фуқаро бўлмоқ учун, аввало, ихчам, атир гулининг бағридек пок шу мамлакатчада имтиҳондан ўтамиз.

Минг йиллаб орзу қилиб, энтикиб-энтикиб етиб келган беҳишт мисол, эрки ўз қўлида бўлган кўздек ватанга қандоқ фуқаро бўлишимиз мана шу она бағридек иссиқ хонадонда қай тариқа тарбия топганимизга, унинг жуда жиддий имтиҳонидан қандоқ ўтганимизга боғлиқдир.

Турсуной Содиқованинг қўлингиздаги китобини ўқирканман, мана шу ўйларимнинг тасдиғини топгандек бўлдим. Аёллар тўғрисида бундай китоб ёзиш учун аёл киши бўлишдан ташқари, албатта, Турсуной бўлиш керак эканига иқроп бўлдим. Қуш тилини қуш биледи, дейдилар. Қуш бўлганда ҳам Турсунойдек сайроқи қуш бўлиши керак.

Яқин ўн йил ичида «қора сўз» билан ёзилган иккита шеърий китоб ўқидим. Бири темирчи Амин бобонинг «Темирчидан қолган тиллолар» китоби бўлса, иккинчиси Турсуной Содиқованинг «Ҳазрати аёл» китобидир.

Китоб асосан аёллар тўғрисида. Унда кўздан яширин, бир қарашда кўринмайдиган ойнак бор. Унда эркаклар олами баъзи-баъзида бир ялт этиб кўриниб қолади. Китобнинг шунақа жойларида муаллиф бир кесак билан икки қарғани уради. Ёки «Қизим, сенга айтаман, келиним, сен эшит» қабилида иш тутади.

Шоира болалик оламини тарк этиб, дунёни идрок қила бошлаган кунлардан буён ўз хонадониде кузатган турли аёллар тақдирини, уларнинг эркак зоти ҳеч қачон тушуниб етмайдиган ўй-хаёлларини, баъзан қувонч тўла, баъзан аччиқ аламлар ўртаган ҳаётини хотирида жонлантирган.

Китобни ўқийтуриб, қатрада олам акс этади, деган иборанинг мағзини чаққандек бўлдим. Бир оилада бутун халқ ҳаёти

жуда тиниқ акс этиши мумкинлиги зеҳнимга жойлашиб қолди. Турсуной менга ўзбек аёлини кашф қилиб бергандек бўлди.

Қадимда «Қобуснома», «Насиҳатнома» каби жуда кўп китоблар бўлган. Турсуной ҳам ўша китоблар удумига берилиб, жиндек насихат қилишни лозим кўради ва тўғри қилади. Негадир халқимиз насихатни хуш кўради. Ҳатто кексаларимиз тўй-ҳашамларда ҳофизлардан насихат кўшиқларидан айтишини сўрайди. Шоира шу эҳтиёжни зийраклик билан илғайди. У нима тўғрида гапирмасин, айтар сўзини билиб-билиб айтади. Юракка бориб етадиган қилиб айтади.

Бу ажойиб китобдан атайин мисоллар келтирмадим. Ноёб сўзларнинг оҳорини тўкмоқдан ўзимни тийдим. Уларни ўзингиз ўқиб мағзини чақасиз, деган умиддаман.

Турсуной жуда нотик аёл. Фикрини қоғозга тушириш олдидан уни оғзига солиб мазасини татиб кўради, жумлани ўнгдан чапга, чапдан ўнгга ўқиб, ортиқча жойларини кертиб ташлайди. Овоз чиқазиб ўқийди, бирон жойида оҳанг бузилган-бузилмаганини сезади. Ҳар бир жумласи ўқишли, тинглашли бўлмагунча қоғозга туширмайди.

Китобга кирган мақолами, суҳбатми, ўй-хаёлларими, ички монологими, насихатларию маслаҳатларининг барчаси зукко тингловчилар назаридан ўтган, «тасдиқланган» асарлардир.

Турсуной тингловчиларнинг кўнглини топадиган зийрак шоира. У шеър ўқиётганда ва ё нутқ сўзлаётганда одамлар чеҳрасига боқиб туриб жўшиб кетади.

Кейинги пайтларда Турсунойнинг мухлислари кўпайиб кетди. Айниқса, радио орқали сўзлаётганида аёллар қилаётган ишларини тўхтатиб, унинг гапларига жон қулогини тутиб тинглайдилар.

Аввалги йили кўпчилик бўлиб Фарғонага борганимизда икки ойча олдин оламдан ўтган ажойиб хонанда, халқимиз қалбида кўшиқлари муҳрланиб қолган Таваккал Қодировнинг хонадонига кириб фотиҳа ўқимоқчи бўлдик. Шунда ҳофизнинг рафиқаси Рисолатхоним бизга пешвоз чиқди. Орамизда Турсунойни кўриб шундай деди:

– Сизни бизга худо етказди. Болаларим дадасига куйиб, эзилиб кетишяпти. Шуларга таскин сўзлари айтиб юпатсангиз яхши бўларди.

Турсунойнинг сўзларини лентага ёзиб олишди.

Қаранг, ҳамда қолган одамлар ҳам унинг сўзларидан таскин топар эканлар.

Бўз туманида адабий кечага ниҳоятда кўп одам йиғилди. Зал гала-говур бўлиб кетган. Шовқин-суронни босишнинг сира иложи бўлмади. Милиция бошлиғи ҳам, туман ҳокими ҳам шовқинни боса олмади. Учрашувни қолдиришдан бошқа илож йўқ эди. Шунда Турсуной саҳнага чиқди. Залга бир зум қараб турди. Айтар сўзи ҳали оғзида эди. Бирдан зал жимиб қолди. Пашша учса овози эшитиладиган сукунат ҳукм сурарди.

Билмадим, бу шоирамизнинг кўзида жоду борми, мингдан ортиқ одамни сеҳрлаб қўйдими – билмадим.

Шоира булбулигўё бўлиб кетди. Бу қуюқ, ширага тўлган, бир-биридан маъноли, ҳикматга мойил сўзлар тилига қайдан куйилиб келяпти, деб ўйлайман.

Шунда ушбу китобга кирган асарлари тўппа-тўғри, тингловчи билан юзма-юз пайтида туғилганига, минглаб одамнинг назаридан ўтиб китобга кириб келганига амин бўлдим.

Жуфтлик ҳаётига отланган қизларим, сингилжонлар, келин аялар, эгачию қайноналар, ушбу китоб сизники, сизга атаб ёзилган. Шуни яхши билингки, бу китоб оёқ чиқазиб уйингиздан қўшниникига, ундан нари томонларга ўтиб бирикки ойда муқовалари титилиб қайтиб келади. Шунинг учун китобдан икки-уч нусха олиб қўйинг. Биттаси уйчилик, биттаси кишилик бўлади. Яна биттасини қайнонангизнинг ёстиғи тагига бостириб қўйинг. Ўқимаса ҳам ичидаги гаплар зора тушига кирса.

Бу гапларим муболаға эмас. Шоира синглимиз чиндан ҳам ноёб китоб яратган. Уни ўқинг, ўқиб хаёлга толинг.

«Ҳазрати аёл» китоби ҳамешалик ҳамроҳингиз бўлиб қолишига ишонаман.

ЎМИРБЕК ЛАҚҚИНИНГ НЕВАРАЛАРИ

Менга вилоятлардан қўлёмалар келиб туради. Уларнинг кўпчилигини ўз касбидан омади келмай, ҳажвчилик осон ишга ўхшайди, деб қўлига қалам олган кишилар юборган. Бу «ижод» намуналарини босиб бўлмайди. Уларга ҳажвчилик осон иш эмаслигини тушунтириш қийин. Бундай қилмоқ учун ҳажвчилик тўғрисида каттакон бир дарслик ёзиб юбориш керак. Ойига ўн-ўн бештадан дарслик ёзишга вақт қайда дейсиз. «Асарингиз бўлмайди» деган жавоб билан чекланиб қўяқоламан.

Мана, бугун қўлимда қорақалпоқлик икки ёзувчининг қўлёмаси. Яна ўша илгаригидек илимилиқ гаплар бўлса керак, деб ҳафсаласизлик билан варақлайман...

Муродбек Низанов ҳажвларидан бир-иккитасини ўқишим билан бу «писмиқ» ёзувчига меҳрим тушиб қолди. Тутган жойини қўйвормайдиган, тишлаган жойини узиб оладиган тишлиртирноқли ҳажвчига рўбарў келганлигимни сезиб қолдим.

Ҳажвчининг қулоғи динг, кўзи рентген бўлиши керак. Муродбой мўлжалга олган бюрократга, порахўрга, ваъдабозга бир кўзини қисиб, мерганга ўхшаб қарайди. Милтиқ тепкисини дарров босмайди, мушкани киндигига тўғрилаб, кейин босади. Бунақа отилган ўқ хато кетмайди. Муродбойнинг тўпламида хато кетган ўқни деярли кўрмадим.

Менга маъқул бўлган ҳикояларини бирма-бир санаб ўтирмайман. Китобча мана, қўлингизда. Ўзингиз ўқиб баҳо берарсиз.

Иккинчи қўлёмма тўплам эгаси Сайловбой Жумағулов дегани туф деса тупуги чаённи тил тортмай ўлдирадиган, тили «заҳар искалати»га айланиб кетган ҳажвчи чиқиб қолди. Тўпламдаги «Нағал» ҳажвини бир ўқинг. Илтимоc, бир ўқинг! Ҳажв дегани мана бунақа бўлади! Битта ҳажв шунчалик бўлади-да! Агар Абдулла Қаҳҳор билан Ғафур Ғулом тирик бўлганида, ҳой, қорақалпоқ болам, бери кел, манглайингни бир силаб қўяй, дерди. Ўлай агар, шундай дерди.

Сайловбойнинг ҳажвларини жуда яхши, десам кўнглим тўлмайдиганга ўхшайди. Сапсем яхши, деганим маъқул.

Қорақалпоқ адабиётида поэзия жуда яхши ривожланган. Проза ҳам баландга чиқиб олган. Аммо ҳажв оёқ остида

ўралашиб юрган эди. Энди у ҳам учирма бўлиб келяпти. Сайловбой билан Муродбойлар янги қорақалпоқ ҳажвиётининг икки ишончли қаноти бўлиб қопти. Бу навқирон қанотлар уларни ижодининг баланд чўққиларига учириб олиб боришига ишонаман.

Қорақалпоқ ёзувчиларининг сув ичадиган булоқлари кўп. Шу шаффоф булоқларнинг бири Ўзбек, бири Қозоқ, бири Туркман ҳажвиётидир.

Ўмирбек Лаққининг бу икки истеъдодли невараси ҳажв майдонида кўп «қиличбозлик»лар кўрсатади, деб умид қиламан.

ШЕЪР ВУЛҚОНДЕК ОТИЛСА...

Шеърятга ёниб кирганлар бор, ҳўл ўтиндек тутаб кирганлар бор. Ёниб кирганлар шеърхон бағрини иситиб, дилини ёритиб ижод қиладилар. Тутаб кирганлар умр бўйи тутун қайтариб, шеърхонга игна учидеккина нур беролмай, умрларини зое ўтказдилар.

Ана шундай санокда бор, сонда йўқ «шоирлар» анчагина. Улар ёзувчилар уюшмаси атрофида ғимирсиб юришибди.

Адабиётга кириб келаётган, шоирликдан умидвор ёшларнинг шеърларини кузатиб бораман. Энг аввало, бошловчи шоирнинг юрагида милт этган учкун бор-йўқлигига эътибор бераман.

Машҳур актер Аброр Ҳидоятлов: «Овозни кекирдақдан эмас, киндикдан тортиб чиқариш керак, шунда пичирлаб айтган гапинг ҳам томошо залининг охиригача етади», — деган эди. Бу гапни шеърятга ҳам алоқадор деб биламан. Шеър шиор эмас. У қувонч, у фиғон, у дилни яйратувчи кўшиқ, у шодлик овози, у йиғи, фарёд...

Шоир қалбидан вулқондек отилиб чиққан шеъргина ўқувчининг юрак-юрагига киради.

Ижод ниҳоятда қийин, мураккаб жараён эканини ёш шоирга олдиндан айтиб қўйиш керак. Навоий бобомиз айтганларидек, «Эмас осон бу майдон ичра турмоқ»лигини билишлари керак.

Бу гаплар эндигина кўлига қалам олган ёш шоирни чўчитиб қўймасмикин, йўлдан қайтармасмикин, деб ўйлашлари мум-

кин. Йўқ, айтиш керак. Қандай ишга қўл ураётганини, олдинда қанчалар қийинчиликлар борлигини билиши шарт.

Бундан ўн беш йиллар олдин Паркентга борганимда бир ҳаваскор шоир билан учрашиб қолган эдим. Унинг кўзига, ҳар бир шоир авлиё, ҳар бир ёзувчи Ҳазрати Хизр бўлиб кўринадиган шайдойи бир шоирча эди. Ён дафтарига чиройли қилиб ёзилган шеърларини ўқиб берганди. Ҳар тўртликдан кейин қойил қилибманми, дегандек менга қараб қўярди.

Бу шеърлар хали данаги қотмаган шоирчанинг машқлари эди. Вазни ҳам, қофияси ҳам тўкилиб кетаман, деб турган шеърнамо нарсалар эди. Шунга қарамай, ёзганлари бағрида қандайдир милт этган учкун кўринарди. Шу ожиз учкун бир кун келиб аланга оламан, шоир юрагини ёритаман, деяётганга ўхшарди.

Кечгача шеър тўғрисида, шоирлар тўғрисида гаплашдик. У Усмон Носир билан Миртемир шеърларини ёд биларкан. Ажиб бир шавқ билан ўқиб берди. Фафур Фуломнинг «Вақт» шеърини жуда паст овозда, сатрларни қўли билан силаётгандек, чирқиллаб сайраб турган қушчани хуркитишдан кўрқаётгандек пичирлаб ўқиди.

Ана шунда бу боланинг шоир бўлишга астойдил киришганига амин бўлганман.

Орадан йиллар ўтди. Онда-сонда унинг шеърлари республика газеталарида кўриниб қоларди. Дарров олиб, етилди-микин, пишдимикин, деб ўқийман. Очигини айтсам, унинг уринишлари бекор кетмабди. Ўрганиш, машқ, ўқишлар уни ҳаваскорликдан шоирлик даражасига етаклаб келибди.

Унинг тўртта шеърини тўплами босилиб чиқди. Муқоваси тепасидаги Маҳмуд Тоиров деган ёзувни ўқийман. Шошиб китобни варақлайман. Шеърларини шошилмай, синчковлик билан ўқийман. Ажабтовур шеърлар. У ҳар бир сатрга маъно юклайди. Юк кўтармаган биронта сатрни учратмадим. Уларда ҳам маъно, ҳам шоир нафаси бор эди. Маъно билан нафас, нафас билан маҳорат бир-бири билан топишиб, ўқувчига хуш ёқадиган нималарнидир уфуриб турарди.

* * *

Инсонсан, ҳар жонга вафолар қилгин,
Тошни тош билмагин, садолар қилгин.
Дуо ол, ўзинг ҳам дуолар қилгин,
Ҳаммадан қолади бу кўҳна дунё...

* * *

...Қуёшнинг юзида пардалар,
Чақмоқлар сўзида зардалар,
Капалак лабида хандалар,
Ҳар товушни тинглагим келар,
Дунё, сени англагим келар.

* * *

Қиёсингиз ахтариб дафтарим қаро бўлди,
Жонимни қалам қилдим, минг жойи яро бўлди.
Изингиздан эргашдим, дедилар «гадо бўлди»,
Малагим, шу гадонинг дуолари ёр бўлгай...

Маҳмуд Тоиров тоғ боласи. У тоғлар билан қуршалган
Паркент туманида туғилиб шу ерда вояга етган.

Кўлимдаги китоб унинг деярли янги шеърларидан даста-
ланган. Ўқиб ҳузур қилдим. Азиз китобхон, ўйлайманки, шеър
сеҳри сизни ҳам бефарқ колдирмайди.

1997 йил.

*Бавримни ўртаган
аламлар...*

ҚИЛМАГАН ИШИМ ҚОЛМАГАН

Мен Тошкентнинг Самарқанд дарвоза маҳалласида 1920 йилнинг 10 июнь куни туғилганман.

Дадамнинг дадаси Дадахўжабой Тошкентнинг энг катта бойларидан бўлган. У бойлигининг кўпчилик қисмини юрт ободонлигига, ўзбек ёшларини ўқитишга сарфлаган.

Онам Зулфияхон саводли, хуснихати чиройли аёл эдилар. Фузулий, Ҳувайдо, Машраб газалларидан ўқирдилар. У кишига негадир Ҳувайдо газаллари кўпроқ ёқарди. Ҳувайдо бу газалларини худонинг жамолига ошиқ бўлиб битган, деб айтардилар.

Бу китобларнинг ҳаммасини 1950 йилнинг 10 май куни мени қамоққа олганларида КГБ ходими йиғиштириб кетганди. Онам йиғлаб-йиғлаб, болам, Каломи Оллога тегманг, унда дадамнинг муҳрлари бор, деб ёлборганларидан кейин Қуръонни ташлаб кетганди.

Дадам Ҳусанхўжа Дадахўжа ўғли рус тилини мукамал биларди. Русча хатни мутлақо бехато ёзарди. Ҳатто ўрислар ҳам хат ёзсалар, дадамга бир кўрсатиб олардилар.

Дадам машҳур педагог олим Исмоилбек Гаспринский билан яқин дўст бўлган экан. Дадахўжабой рус-тузем мактабларини очганда, у билан кўп маслаҳатлашган экан.

Дадам инқилобдан кейин турли Шўро идораларида ишлади. Жумҳурият озиқ-овқат комитети раисига ўринбосар бўлди. Марказ Самарқандга кўчганда бир этак болани кимга ташлаб кетаман, деб Тошкентда қолди. Тошкентдаги паровоз-вагон ремонт заводи директориға муовин бўлиб ишлади. Муовиннинг вазифаси маҳаллий ишчилар билан ўрис инженер-техниклар ўртасида таржимонлик қилиш, уларға рус тилида аризалар ёзиб бериш, директор, бош инженер билан маҳаллий ишчилар ўртасида воситачилик қилиш эди.

Ташқари ҳовлимиздаги меҳмонхонада Бўстонлик томондан кўчиб келган Мирмашриқ Юнусов деган киши турарди. Элбек деган машҳур шоир шу киши эди. Жума кунлари унинг

олдига Абдулла Қодирий, Фулом Зафарий, Ғози Юнус, Ғафур Фулом, Ойбек, Хуршид, Комил Алиев, Тавалло, Хислат, Маннон Уйғур, Наби Ғани деган ижодкорлар, рассом Искандар Икромов келиб туришарди. Адабиёт, дунё ишлари тўғрисида узоқ-узоқ гаплашишарди. Мен уларга чой таширдим. Бизни-кидан граммафон опчиқиб Ғамроқул қори, Ғожи Абдул Азиз, Тўйчи ҳофизларнинг пластинкаларини қўйиб эшитиларди. Ўша пайтда Тошкентда фақат икки кишининг уйида граммафон бўлган. Бири Илҳом самоворчи деган кишиникида, бири бизникида.

Дадам овга қизиқарди. Жуда яхши овчи эди. Уйимизда икки-учта қўшоғиз милтиқ бўларди. Ғозирги Чилонзор Оқтепасидан сал нари юрилса, Қангли деган мавзе бўларди. Атрофи тўқайзор эди. Дадам куз пайтларида эрталаб милтигини елкага ташлаб чиқиб кетиб, кечқурун бир қоп қирғовул, ўрдак уриб келарди.

Дадам йигирманчи йилларнинг охирида Чорсу кўприги тепасидаги овчилар дўконига мудир бўлганди. Ўттизинчи йилда Тошкентда сув тошқини бўлган. Дўконни сув босмасин, деб кечаси милтиқларни, тўппонча, ўқ-дориларни бир тепаликка ташиб чиқаришган. Ўшанда тўрт-бешта милтиқ, билмадим, нечтаям тўппонча йўқолган. Бунинг учун дадамни қамаб, тўрт ойдан кейин қўйиб юборишган.

1938 йилнинг эрта баҳорида дадамни НКВД қамоққа олиб кетди. Мен ўшанда унинг кўрпа-тўшагини кўча бошига-ча кўтаришиб чиққандим.

Ана шундан кейин дадамни кўрмадим. Унинг тергов пайтида қазо қилганини йигирма икки йил ўтгандан кейингина билдим.

Бутун умрим халқ душманининг ўғли, деган тамға билан ўтди. Мени пионерликка ҳам, комсомолликка ҳам, партияга ҳам олишмади.

Катта акам Имомхон Ғусанхўжаев олтмиш йил олий мактабларда педагогликдан дарс берди. Ўттиздан ортиқ дарслик ва кўлланма китоблари босилиб чиқди. «Навоийнинг педагогик қарашлари» мавзуида кандидатлик диссертациясини ёқлади. У 1926 йилда ўзбек стенография ёзувини ижод қилди. Махсус курс очиб, стенографлар тайёрлади. Шу курсни битириб чиққан ўртанча Зухриддин акам билан Аҳмад Шораҳмедов («Ота» романининг авторларидан бири) то уруш бошлангун-

га қадар бўлган жами қурултой ва кенгашлардаги докладларни, нутқларни ёзиб олишган. Ўзбекистоннинг ўн беш йиллик ҳужжатли йилномасини шу икки киши яратган, десам хато бўлмайди.

Зухриддин акам эллик йилдан ортиқ Тошкент ирригация институтида сув иншоотлари қурилишидан дарс берди. Унинг йигирмага яқин дарслиги ҳозир ҳам олий мактабларда ўқитилади.

Мен дурустгина таълим ололмадим. Қаерга борсам, Дадахўжа дўма билан Фуломхон қозининг невараси, халқ душманининг ўғли, деб кўкрагимдан итаришди. Қилмаган ишим қолмади. Рассомлик қилдим, сураткашлик қилдим, артистликка уриниб кўрдим, бирортасидан қўнглим тўлмади. Дилимга ёзувчилик ишқи тушди. Таржимаи ҳолимни яшириб, газета-журналларда ишладим. Мақолалар, очерклар, фелъетонлар ёздим. Ҳикояларим оғизга тушиб қолди. Фафур Фулом, Ойбек ва Абдулла Қаҳҳорлар ёзганларимга эътибор бера бошладилар. Тўртта китобим чиқди. Шоира Саида Зуннуновага уйландим. Тўйимизга олти ой бўлганда мени қамоққа олишди. Беш йил сарсон-саргардон бўлиб, Жезқозғон деган қонда тош қазиб, силлам қуриб қайтиб келдим. Сталин ўлган бўлса ҳам, Берия отилган бўлса ҳам, ҳадеганда ишим ўнгланавермади. Мени ҳеч қаерга сайлашмасди. Орденлардан, унвонлардан ўчиришарди.

Саидахонни халқ душманининг хотини деб хор-зор қилганларини айтишга тилим айланмайди. Уни Ёзувчилар союзидан ўчиришди. Икки олий ўқув юртни битирган бўлса ҳам (Саидахон Андижон пединститутини ва Ўрта Осиё Давлат университетини тугатган эди), уни ҳеч қаерга ишга олишмади. Ёзган шеър-ҳикояларини редакциялар, нашриётлар қайтариб беришарди. Олдига битта шарт қўйишарди. Эрингдан кечсанг, шеъринг ҳам, китобинг ҳам чиқади.

Саидахон бу шартларни рад қилди. Уйда ўтириб машинисткалик қилди. Икковимиз учун фақат битта йўл бор эди, бу — ёзиш. Яхши ёзиш. Китобхон далдасига таяниш.

Редакциялардан қайтгулик бўлмасин, деб ёздим, ўчирдим, ёздим. Танқидчиларнинг, муҳаррирларнинг ғазабига учрамаслик учун ёздим, ўчирдим, ўқидим.

Худоба минг марта шукрим, бирон жойдан ҳикоям қайтмади. Нимаики ёзган бўлсам, ҳаммаси босилди. Аммо... аммо жуда кечикиб босилди. Муҳаррирларнинг қаерларгадир

телефон қилиб, боссак майлими, деб сўрашаётганларини билардим.

Хрущевнинг отасига минг рахмат, кофир бўлса ҳам, бир мусулмоннинг ишини қилиб кетди. Неча-неча миллионлаб кишининг оёғидан кишанни олиб ташлади. Менга ўхшаганларнинг кўкрагига шамол тегди.

«Халқ душмани»лигим ҳукуматнинг эсидан чиқди. Қатор-қатор китобларим босилди. Ўқувчилардан, адабиётшунослардан яхши гаплар эшитадиган бўлдим, «Жимжитлик» деган романимни жуда катта (150000) нусхада босиб чиқаришди. «Келинлар қўзғолони» комедиям ҳатто чет элларда ҳам намоиш қилиняпти. «Куёв» комедиям, Худога шукр, ўйналиб турибди. Учта кинога сценарий ёздим.

«Буюк хизматлари учун», «Дўстлик» ва бошқа орденлар билан мукофотландим. Халқ ёзувчиси деган унвонга сазовор бўлдим. «Уфқ» учун лауреат бўлдим.

Афсус! Минг афсус! Саидахон бу кунларни кўролмай оламдан ўтиб кетди. У менинг юрагимда бир армон бўлиб қолди.

Эҳ, бу мукофоту унвонлар менга жуда қимматга тушган.

1992 йил, 26 ноябрь

«ЧЎЛ БУРГУТИ»

Минг тўққиз юз эллик еттинчи йилнинг эрта кўкламида Фарғонага боргандим. Қадрдоним, ёзувчи Адҳам Ҳамдам менга Марказий Фарғона чўлларини кўрсатмоқчи бўлди.

Ўша кезларда водий ўртасида пўстакдек бўлиб, минг-минглаб гектар ерни эгаллаб ётган чўлни ўзлаштириш авж олиб кетган эди.

Бир вақтлар қамишлар орасида пайдо бўлган Эшон тўпи қишлоғи томон борардик. Сарижўта ариғидан отини суғориб чиқаётган бир кишига рўпара келдик. Унинг оти ҳам, кийган тўни ҳам, ўзи ҳам қоп-қора эди. Худди чўяндан қуйилганга ўхшарди. Фақат бошидаги дўпписининг каштасигина оқ эди, холос.

У қамчисини кўксига қўйиб, сал эгилганча салом бериб ўтиб кетди. Мен Адҳамдан бу киши ким, деб сўрадим.

– Уни чўл бўриси дейишади. Бу тўқайларда кечалари ҳам милтиқсиз бир ўзи юраверади. Жуда довюрак одам. Уч марта бўри билан олишиб бўғиб ўлдирган. «Қора қишлоқ»нинг этагидаги тўқайдан ер очган. Икки йилдан бери шоли экарди. Бу йил пахта экмоччи...

Адҳам билан тўрт кун чўл кездик. Қаерга бормай, нима қилмай, чўл бўриси кўзимдан кетмайди. Шу одамни бирон-та ҳикояга қаҳрамон қилиб олсаммикан, деган ният туғилиб қолди. Номи жуда хунук-ку, дейман ўзимга ўзим. Одамни бўри деб ёзиш қанақа бўларкин? Бирдан миямга лоп этиб, уни бўри эмас, бургут деб қўяқолсам бўлмасмикин, деган фикр келиб қолди.

Ана шундан кейин уни бургут қиёфасида тасаввур қила бошладим. Ўзидан ўзи воқеалар, деталлар туғилаверди.

Тошкентга келиб ҳикояни ёздим. «Ўзбекистон маданияти»га бердим. Газетада чиққанда кўрсам, ҳикояга менинг номимни ёзишни унутишипти.

Редакциядагилар, келинг, тузатиш бериб ўтирмайлик, давомини ёзиб бера қолсангиз, боши ўтган сонда босилган, деб чиқазамиз, дейишди. Тўлиб турган эканман, ўша куни кечасиёқ давомини ёздим. Эртасига яна битта, индинига яна битта ҳикоя ёздим.

Ҳикоялар кетма-кет босилаверди. Ким билади, газета хато қилмаганда ўша битта ҳикоядан кейин бошқалари ёзилмай қолиб кетармиди.

Чўл мавзуи мени жуда қизиқтириб қолди. «Саодат» журналининг илтимоси билан «Лочин» деган ҳикоя ёздим.

Адҳам Ҳамдам Фарғонада мени бир олим билан таништирган эди. У киши Фарғона пединститутотида биологиядан дарс бераркан, ўрик ҳақида кандидатлик диссертациясини ёқлаган экан. Энди калламда ўрик, деган гап айланаверди. Ўша одам тўғрисида нимадир ёзгим келаверди. Ҳикоянинг номи албатта «Ўрик домла» бўлиши керак.

Ўрикнинг турли навлари, қандай пайванд қилиш, найча пайванд, куртак пайвандлар тўғрисида сўраб-суриштириб, анча нарсаларни билиб олдим. Ниятим бир фидойи боғбон образини яратиш эди. Шу боғбоннинг фаолияти бевосита Ёзёвон чўлларига алоқадор бўлиши керак.

Ҳикоя, менимча, ёмон чиқмади. Ҳам кулгили, ҳам одамни ўйлатади. Уни кўтариб «Совет Ўзбекистони» (ҳозирги «Ўзбе-

кистон овози») газета редакциясига олиб бордим. Ўқиб, тезда чиқаришга ваъда бериб, олиб қолишди. Лекин орадан қанча вақт ўтса ҳам, чиқаравермади. Нега бундай бўлаётганини билиш учун редакцияга бордим. Ҳикояни қайтиб беришди. Босиша олмасмиш. Партия матбуотига бунақа кулгили нарсалар тўғри келмасмиш.

Улар билан сан-манга бориб ўтирмай, ҳикояни қайтариб олиб кетдим. Ўша куниеқ уни «Ўзбекистон маданияти» газетаси редакциясига обориб бердим. Ўқиб, роса кулишди. Редактор ҳикоянинг биринчи саҳифаси тепасига навбатдаги сонда босилсин деб ёзиб имзо чекди. Мен шунда «Совет Ўзбекистони»дагилар ҳикояни тушунмай қайтиб берганини айтиб қолдим. Редакторнинг ранги ўзгарди. Нега, деб сўради. Билмадим, деб жавоб қилдим.

– Бўлмасам, мундай қилайлик. Мен улардан нимага босишмаганликларини сўрай.

– Сўраб нима қиласан? – дедим ажабланиб. Редактор билан бирга катта бўлган ўртоқ эдик. Бир-биримиз билан сенлашиб гаплашардик.

– Сўраган яхши-да, ҳар қалай, отахон газета. Тажрибаси ҳам катта. Балки, бирон сиёсий томонини кўзда тутиб босишмаётгандир ?..

Кўрқиб кетдим. Сиёсий, сиёсий хато деган сўзлардан юрак олдириб қолган одамман.

– Ундай бўлса, қайтариб берақол, – дедиму кулишимни ҳам, йиғлашимни ҳам билмай, ҳикояни қайтариб олиб кетдим.

Орадан икки-уч ой ўтиб бахтсиз муҳаббат тўғрисида бир ҳикоя ёздим. Биттагина ҳикояни обораманми, деб ёнига «Ўрик домла»ни қўшиб «Шарқ юлдузи»га олиб бордим. Асқад Мухтор редактор эди. У иккала ҳикояни ҳам ўқиб, маъқул топди. Албатта босамиз, деди.

Мен унга «Ўрик домла» иккита газетадан қайтганини кўрқа-писа айтдим. Агар Асқад ҳам ланжлик қилса, ҳикояни йиртиб ташламоқчи эдим. Йўқ, Асқадга ёқди.

– Уларга ёқмагани бизга фойда бўлди, – деди у жиддий.

Орадан бир ярим ой ўтиб журналда «Икки ҳикоя» умумий сарлавҳаси остида «Пойқадам» ва «Ўрик домла» босилиб чиқди. Ҳикоя кўпчиликка маъқул бўлди.

«Совет Ўзбекистони»нинг адабиёт бўлими мудири Рамз Бобожон телефон қилиб қолди:

– Ҳў, мен ўқиган ҳикоянг бор эди-ку, опкел босамиз.
– Нега бирдан ўзгариб қолдинглар? – дедим ажабланиб.
– Кечирасан, оғайни, ашипка бўпти. Редакция каттала-
ридан бирининг лақаби «ўрик» деб эшитгандим. Кейин бил-
сам лақаби ўрик эмас, «Луччак» экан. Обкел ҳикояни.

Мен ҳикоя журналда босилганини айтдим.

– Э, аттанг, яхши ҳикоя эди-я...

Ҳикоя тез орада турли тилларга таржима килинди. Аммо тожик тилидагиси босилмай қолиб кетди. Душанбедаги энг катта тожик ёзувчиларидан бирининг лақаби «Зардолу» (Ўрик) экан.

Шундай қилиб, «Чўл бургути»нинг сўнгги ҳикояси шу тариқа дунё юзини кўрган эди.

«ЧЎЛ ШАМОЛЛАРИ»

Ёзёвон чўллари тўғрисида ҳикояларни кўп ёздим. Олти-миш биринчи йилнинг эрта баҳорида Миртемир домла билан Фарғонага бордик. Дўстим Адҳам Ҳамдам, баҳорда чўл жуда чиройли бўлади, деб бизни яна Марказий Фарғонага олиб борди. Айтганича бор экан. Ҳаммаёқ кўм-кўк. Толларнинг чўғдек қизил навдаларида хандон пистанинг мағзидек оч яшил куртаклар ана ёриламан-мана ёриламан деб турибди. Тўрғайлар бошингиз тепасида муаллақ туриб чулдирашади. Яланғочланиб қолган сап-сариқ тўқайларда ўрдаклар ғағиллайди. Бақа қурилламай туриб келган лайлаклар хувиллаб қолган шолিপояр тепасида айланиб емак излашади.

Ёзувчи ва журналист Йўлдош Шамшаров билан «Янги ҳаёт» колхозида учрашиб қолдик. У туғилган кишлоғи Олмосга олиб бораман деб туриб олди. Олмосни парилар юрти деб эшитардик. Бу ерликлар бошқа томонга қиз беришмасди. Ёзувчилик экан, париларни кўргимиз келиб қолди. Олмос бутунлай тесқари томонда, Чустнинг тоғли кишлоғи.

Адҳам билан шу ерда хайрлашиб, йўлга тушдик. Боришимиз билан Миртемир домланинг инжиқлиги тутиб қолди. Қарасам, иситмаси баланд. Доктор чақирайлик, десам, кўнмайди. Кетаман, Тошкентга кетаман, деб икки оёғини бир этикка тиқиб туриб олди. Бир пиёла чой ичиб-ичмай орқага қайтдик. Попдан ўтиб Сирдарё кўпригига яқин қолганимизда бўрон бошланди. Кўқоннинг машҳур тўнка кўчираш шамоли

авжига чиқди. Машинанинг орқа эшиги қулфланмас экан. Ҳадеганда очилиб кетаверди. Бир қўлим билан тортиб ушлаб келяпман. Кўприкдан ўтишимиз билан қум бўрони бошланди. Чала ёпилган эшикдан шитир-шитир қилиб ичкарига қум киради. Ташқарида бўрон қумларни шопириб гувиллайди. Қоронғи тушган, учаётгай қумлар қуюнидан йўл кўринмайди. Мақсадимиз — тезроқ Қўқонга етиб олишу домлани Андижон — Тошкент поездига ўтқазиб юбориш. Машина эмаклаётгандек имиллайди. Бу имиллашда поездга илинмай қолиб кетишимиз мумкин. Моторнинг шовқинига бўроннинг гувиллаши кўшилиб бўридек увиллайди.

Домла иситма аралаш инқиллайди. Данғара гузаридан тахминан беш километрларча ўтганимиздан кейин қум ҳамласидан қутилдик.

Қўқон станциясига минг азоб билан етиб келдик. Хайрият, Андижон поезди ҳали кетмаган экан. Йўлдош ака билан Миртемир домлани поездга ўтқазиб, ўзим Қўқонда қолдим.

Қўқон театрида менинг «Ҳасан билан Ҳусан» деган комедиям кўйилаётган эди. Премьерага чақиритилганда келолмаган эдим. Шуни кўриб кетмоқчи бўлдим. Меҳмонхонадан театрга телефон қилган эдим, эртага уни Ганжиравон қишлоғининг маданият саройида кўрсатишларини айтишди.

Ганжиравон. Шу сўзни эшитганимда болалигим эсимга тушади. Ён кўшнимиз қўқонлик эди. Хотини — ёшгина келинчак, бостирма йўлакка шолча тўшаб, тиззасида кашта тикиб ўтирарди. У жуда шикаста овозда, ғалати бир қўшиқ хиргойи қиларди.

Кўшни хотинларнинг гапига қараганда, у қишлоқи бир йигитни яхши кўриб қолган экан. Отаси бошқа бир кишига эрга берган, эри уни Тошкентга кўчириб олиб келган экан.

Мен унинг қўшиқларига қулоқ солиб, ҳайрон бўлиб ўтирдим.

Мен сени кўрдим бугун
Ганжиравон кўчасида...

Театр эртага Ганжиравонда томоша кўрсатишини билганимдан кейин келинчак ошиқ бўлган йигитнинг юртини кўргим келди. Бироқ меҳмонхонада ётиб ётолмадим, туриб турулмадим. Ёзёвон тўғрисида ҳамма нарсани ёзиб бўлдим,

деб ўйлаганим бекор экан. Эрталабгача у ёнбошимдан бу ёнбошимга ағдарилиб бугун чўлларда кўрган кишиларни, манзараларни ўйлаб кетдим.

Бояги қум бўрони қаттиқ таъсир қилган экан, сира кўз олдимдан кетмади. Шу бўрон тўғрисида бир нима ёзсам бўлмасмикин, деб ўйладим.

Шошма, дедим ўзимга ўзим, инсон ва стихия деган мавзуни олсам қандай бўларкин. Ахир, Ёзёвон чўлларида дўл-селлар кўп бўлади. Бўрон турганда кўчма қумлар ҳар куни неча марта лаб жойдан-жойга кўчиб юради. Чўлнинг ҳали у ерида, ҳали бу ерида қум тепалар пайдо бўлади. Ҳозирги дўмпайиб турган қумтепа бирпасда қайгадир ғойиб бўлади.

Бўлғуси ҳикоянинг мавзуи топилгандек бўлди. «Одам ва бўрон». Қаҳрамоннинг номини Кўзивой қўяман, деб мўлжалладим.

Чўл ўртасида қурилган янги уйлардан бири яқинда армиядан қайтиб келган Омонтой деган йигитга берилади. У ҳомиладор хотини, яқинда йўлга кирган ўғли билан шу уйга келади. У хотини билан боласини шу ерда қолдириб, юқларини олиб келгани Чустнинг Симсор қишлоғига кетади.

Колхоз раиси Кўзивой қоқ ярим кечада бўроннинг гувиллашидан уйғониб кетади. Симсорга кетган Омонтой келди-микин? Хотини кимсасиз чўлда ёш боласи билан не аҳволга тушаётганикин, деб хавотир олади.

У шошиб кийинади. Отни эгарлайди. Хотини Кокила уни ёлғиз юборгиси келмай отга мингашиб олади...

Ҳикоянинг бу ёғида эр-хотин икковининг қум бўронида бўриларга йўлиқиб, минг хил азоблар билан чўлдаги янги уйга келиши тасвирланади.

Эрталабгача ўйлаб, ҳикояни калламда пиширдим. Нонуштадан кейин ёзишга ўтирдим. Ўйлашдан ёзиш қийин. Ёзаман, ўчираман. Кечгача овора бўлиб, охири ҳикояга нуқта қўйдим. Қолган қинғир-қийшиқ жойларини Тошкентда таҳрир қиламан, деб ҳикояни чамадонга ташладим.

Театр Ганжиравонга кетиб бўпти. Э, аттанг. Неча йиллардан бери орзу қилиб хаёлимда эртаққа айланган бу гўшани кўролмайдиган бўлдим. Бир томондан бундан севиндим ҳам. Чунки хаёлимда ўзим яратган Ганжиравоним бор эди-да. Унда адирларга чинакам яшил бахмал ёпилган, сойларидаги тошла-

ри садафдан, қизлари париларга ўхшайди, йигитлари тулпор миниб, учиб юради.

Агар борсаму ҳозиргина тасвирлаб берган манзараларни тополмасам, тасаввурим яратган оламдан айрилиб қоламан, деб қўрқдим.

Кечки поездга ўтириб Тошкентга қайтдим. «Одам ва бўрон»дан кейин ҳикоя сандиғим очилиб кетди. Қўзивой, Омонтой, Кокилалар тўғрисида анча ҳикоялар ёздим. Бирининг номи «Бўстон», бирининг номи «Ер уйғонди» бўлди. «Тўйбоши» ҳам шулар жумласидан.

«УФҚ» ТРИЛОГИЯСИ

«Уфқ»ни ёзишдан олдин «Чўл ҳикоялари»ни яна бир марта ҳафсала билан, синчиклаб ўқиб чиқдим. Адабий асар талабларига жавоб бера оладиган дуруст асар бўпти.

Бирданига хаёлимга, ахир бу ҳикояларда инсон дарди, изтироблари йўқ-ку, деган ўй келди.

Биз ҳаммамиз, жами ижодкорлар офтобда куйиб, кечалари чивинга таланиб, қум бўронларида юз-кўзини дока билан ўраб ишлаётган юпун одамларни юрак амри билан, ватанпарварлик бурчини адо этгани келган, чинакам фидойи, онгли, илғор совет граждандари, азамат чўлқуварлар, деб таърифладик.

Аслида шундаймикин? Дўппини олиб қўйиб, бир ўйлаб кўрсам, уларни бу худо қарғаган чўлларга эҳтиёж, муҳтожлик бошлаб келганлиги маълум бўлмайдими? Ким бекордан бекорга иссиқ ўрнини совутади? Ҳа, улар ўзим емасам ҳам, болаларим нон есин, усти бут бўлсин, велосипед минган болаларга қараб ўксинмасин, бу ҳам «морожний» есин, магнитофони бўлсин, телевизор кўрсин... деган илинжда бунда ишламоқда-ку!

Бу тўғрида бирон дақиқа бўлсин ўйлаб кўрмадик. Қайтага уларни бахтиёр, тўкин совет оиласи, деб таърифладик. Ҳатто чўл шамолларидан қорайиб сополга ўхшаб кетган юзларини гўзаллик тимсоли деб тасвирладик. Кетмондан қадоқ бўлиб кетган қўлларини олтин қўллар дедик.

Ичингда шунча гап бор экан, нега миқ этмай юрибсан, деб ҳеч ким сўрамади.

Бизга Гоголлар керак, Шчедринлар керак дейишди. Ўша Гогол бўладиган, Шчедрин бўладиганларни бешигидаёқ гумдон қилишарди.

Ижоднинг онаси изтироб. Ижод изтироб фарзанди. Биз буни жуда яхши билардик. Билиб туриб куймай, ёнмай ёзардик. Чунки пролетар адабиётига шеър эмас, шиор керак эди. Социалистик реализм методи қўл-оёғимизни, ҳатто тилимизни ҳам боғлаб қўйганди. Бизда очлар йўқ, очлар чет элда, деса ишонганмиз. Бизда камбағал йўқ, камбағал инқилобнинг нариёғида қолиб кетган, деса, чиппа-чин ишонганмиз. Ўғриликка, талончиликка муҳтожлик сабаб эканини очиқ айтишга тилимиз боғлиқ эди.

Етмиш йил мобайнида қайси валлават ёзувчи халқ дардини, изтиробини ёзипти. Ўққа учганлар, ертўлалардаги яккахоналарда офтоб кўрмай оламдан ўтганлар, Сибир қаҳратонларида умрини поёнига етказганлар тўғриси ёзган ҳаққўй ижодкор эканини жуда яхши билардик.

Ҳурматли ўқувчиларимиз бизни кечирингиз. Биз ана шунақа забун ижодкорлар эдик.

Энди мен бўлғуси «Уфқ»ни бошқача ёзишим керак. Одамларнинг ичидаги дардини, юрагини ўртаётган армонларини рўй-рост кўрсатишим керак.

Ёзаётганимда темир кишанлар суяк-суякларигача эзиб ташлаган қўлларим қалтирамасмикин? Ёзаётганимда беш йил кийимларимнинг беш жойига эзиб қўйилган «СЯ-928» рақами кўзларимга кўриниб турмасмикин? Сут ичиб оғзи куйган қатиқни ҳам пуфлаб ичади қабилдан бўлмасмикин? — деб кўп ўйладим.

Биринчи саҳифанинг бошига, бисмиллаҳир роҳманир роҳийм деб ёздиму, негадир атрофга бир аланглаб олдим...

Романда нималар ёзилганини, азиз ўқувчи, ўзингиз яхши биласиз. Дунёга фақат азоб чекиш учун келган Икромжоннинг ҳаёти сизни жиндак ўйлантириб қўйдими, йўқми, шуни билмоқчиман. Оғир меҳнатдан ўзининг бутун аёллик хислатларини йўқотиб қўйган, эркакка айланиб кетган, Иноят оқсоқол «от қиз» деб атаган Асрора, ёлғиз фарзандининг доғида куйиб, ёниб, ўртаниб, фарёд уриб жон берган Жаннат хола, халқ ризқидан юлиб йиққан бойликлари алангасида ўзи ёниб жизганак бўлиб ўлган Иноят оқсоқол, севгилисини тортиб олган сурбет акасидадан безган, туғилган уйдан мосу-

во бўлган, ота қарғиши бир умр қулоғида қолган Низомжон, балоғат ёшига етиб, бутун вужудидан муҳаббат ҳиди анқиб турган ва лекин севгиси саробга йўлиққан Дилдор, йигитлик умрининг сўнги тўқайларда бир ваҳшийдек яқунланган, бу ҳам етмагандек, шон-шарафсиз кўмилган гўри ловиллаб ёнган Турсунбой...

Кимсасиз сокин кечада ана шуларни ёзаётганимда гўё ел-камдан орган вакили қараб турганга ўхшарди. Гўё у:

— Икромжон коммунист, ўғлининг хоин бўлиши мумкин эмас. Коммунистни ҳақорат қилма. Она деганда Ватан тушунилади. Жаннат холада ватанпарварлик туйғуси йўқ. Хоин боладан юз ўгирсин. Шу жойларини қайтадан ёзасан. Асрорани Ленин комсомоли тарбия қилган. У Ленин партияси ғояларига содиқ комсомол. Сен уни ҳақорат қиляпсан. Нега китобингда улуғ рус оғамизнинг вакиллари кўринмайди? Фронтда жанг қилиб келган Аъзамжонни нега бетайин одам қилиб тасвирляпсан, уни ҳаммага намуна қилиб кўрсат. Низомжон «Пўлат қандай тобланди» китобидаги қаҳрамонлардек бўлиши керак. Хушёр бўл, келган жойингга яна обориб қўймайлик... — деяётгандек бўларди.

Шундай пайтларда бир вақтларда кишан сиққан билакларимнинг суяклари зирқираб оғриб кетади.

Кўпинча роман ва қиссаларнинг воқеалари боғларда, шарқираб оқадиган сой бўйларида, гулзорларда ўтади. Роман қаҳрамонлари гуллар ҳидидан маст бўладилар, булбуллар хоиншидан хаёлларга толадилар.

Мен тасвирляётган жой тақир чўл. Бунда эчкиэмарлар вишиллайди, чиябўрилар увиллайди. Инсон кўзини яшнатадиган бирон нарса йўқ.

Бунда фақат осмону сап-сариқ ер.

Гулсиз, булбулсиз романимда гўзалликни одамлар юригидан топишим керак эди. Кучим борича шундай қилмоқчи бўлдим. Қандоққи детал топсам, Икромжоннинг руҳий изтиробларини кучайтиришга сарфладим. Романда бир детал бор. Бир одам Икромжоннинг деворига оҳак билан «хоиннинг уйи» деб ёзиб кетади. Икромжон аввал кўрса ҳам, сезмайди. Хўл оҳак аста-секин қуригандан кейин ёзув оппоқ бўлиб кўриниб қолади. Икромжон ўзини тутати. Аммо ичида унсиз йиғлайди. Военком тумонат одамлар олдида орден топшираётганда кимдир уни, хоиннинг отаси, деб овоз беради. Икромжон бир

қалқиб кетади. Кейин машаққат билан ўзини ўнглаб олади. У қамишлар орасида ваҳшийга айланган ўғли билан учрашган пайтидаги ҳолатини ёзаётганимда ўзим ҳам титраб кетгандим. Ҳар жумлани ёзганимда ўрнимдан туриб кетардим.

Турсунбойнинг гўри ёнаётган тўқай тасвирини роман битганда бошқатдан ёзганман. Ростини айтсам, аввал қамишзорларнинг ёнишини сира кўрмагандим. Шу бўлимни тахминан ёзгандим. Журнал романни боса бошлаганда Мирзачўлдаги Крупская номли колхозга бориб тўқайга ўт қўйганман. Қайтиб келиб, ўша бобни қайтадан ёзиб чиққандим.

Ўқувчилар нега романнинг биринчи китобини кейин ёздингиз, деб сўрашади.

Катта Фарғона канали қурилиши худди плакатга ўхшаш тантанали бир ҳодиса эди. Унда инсон изтиробларини, аламандуҳларини топиб бўлмасди. Гўё қирқ беш кун давомида Фарғона водийсида Ленин айтган коммунизм қурилган эди. Ҳамма нарса бор. Ҳеч ким ҳеч кимга ишла, деб айтмайди. Ҳар ким ўз хоҳиши билан ишлайди. Ишлаганда ҳам қотириб, қойил қилиб ишлайди. Ҳатто кечалари ҳам машғал ёқиб иш-лашади. Бу ерда пул ҳеч кимга керак бўлмайди. Ҳамма нарса текин. Одамларга зўрлаб овқат едиришаётганга ўхшаб кетарди. Водийликлар араваларда қўй, қопда гуруч, сабзи-пиёз, сават-сават нон олиб келиб, трасса бўйларига ўчоқ қуриб, дастурхон ёзардилар. Чоллар ўғилларини, невараларини эргаштириб келиб, одамларга аралашиб кетмон чопаверадилар. Чанг-тўзонлар орасида раққосалар ўйинга тушардилар. Кечалари минг-минглаб машғалалар ёруғида Халимаҳонлар, Жўрахону Маъмуржонлар патнис ашула қилардилар. Бир томонда аския, бир томонда қўшиқ.

Шу воқеалардан роман чиқазиб бўладими? Ҳадеб ер қазиди, ҳадеб план бажарди, деб ёзган билан роман бўлмайди-ку. Бунда инсон тақдири, изтироблари бўлиши керак. Ҳатто фожеалар содир бўлиши керак.

Ана шунинг учун ҳам трилогиянинг икки китобини ёзиб озроқ тажриба орттиргандан кейин бунисини ёзмоқчи бўлдим.

Роман воқеасидан қандайдир кўринмас чизиқ ўтиши керак эди. Шунини кўп ўйладим, Норин дарёси жуда асов дарё. Далаларга сув бермай пастликларда оқади. Бир жини кўзиганда тошиб далаларни пайҳон қилади.

Ана шу дарё инсон ҳукмига бўйсуниси керак. Роман учун бу етарлимас. Ўйлаб-ўйлаб, худди шу дарёдай ўжар бир қаҳрамон яратишим керак, деган фикрга келдим. Бу – Азизхон.

Унда енгиб бўлмас бир ёввойи куч бор. У ўтганнинг ўроғини, кетганнинг кетмонини оладиган бежилов дулдуд.

Мен уни Норин билан параллел тасвирламоқчи бўлдим. Норин инсон иродасига бўйсуниси керак. Азизхон фойдали меҳнат оқимига тушиши керак.

Фожиасиз роман бўладими? Албатта, уни сунъий равишда яратиб бўлмайди. Каналда биронта ҳам одам ўлмаган, биронта ҳам одам қамалмаган, биронта ҳам маст тўполон қилмаган.

Ҳужжатлар билан танишганимда, канал иштирокчилари билан гаплашганимда Тошкент театрларининг биридан келган артисткани эри рашқдан сўйиб қўйгани маълум бўлди.

Мен уни артистка деб тасвирламадим. Азизхоннинг севгилиси, қишлоқдаги тўйдан олиб қочиб келган Лутфиниса деган келинчак, деб тасвирладим. Азизхон билан икковлари ўртасидаги ишқ можароларини бутун роман оқимига ёйиб чиқдим. Лутфинисодан ажралиб қолган куёвнинг каналга келиши, Акбаралининг ҳалок бўлиши манзараларини жиндак детективнамо сюжет билан қориштирдим.

Кўп чиройли воқеалар топгандим. Ёзгани кўрқдим. У пайтларда тазйиқнинг қони совумаган, нафас олиб турган пайтлари эди. Яна қамаб қўяди, деб кўрқдим.

Ниҳоят, ўн беш йиллик меҳнатим поёнига етди. Китоб ҳам ўқувчи қўлига тегди. Яхши-ёмон гаплар эшитдим.

Бироқ роман қаҳрамонлари ҳалигача тушларимга киради. Телбага ўхшаб кечалари улар билан гаплашиб чиқаман. Ўн беш йил тўлғоқда тукқан фарзандларимни унутишим осонми?

Биласизми, романга сўнги нуқтани қўйганимда кўнглим бирдан бўм-бўш бўлиб қолган. Ҳозир ўйлаб қарасам, ўша пайтдаги ҳолатим қизини узатган бева отанинг уй остонасида мунгайиб, қараб қолишига ўхшаркан...

ОТ БИЛАН СУҲБАТ

Ургутда адир тепасидаги Наврўз байрами ўтказиладиган ялангликка чиқадиган тик сўқмоқ ёнбошида бир қабр бор. Андак тўхтаб, унга эътибор беринг. Бу жангчи, қаҳрамон отнинг

қабри. У фронтда яраланган эгасини олиб кетаётган санитар вагони орқасидан югуриб поезд тезлаб кетганда етолмай, йўлда қолиб кетган. Неча ойлаб тоғ-тошлардан, дарёлардан ўтиб, чўлларда саргардон бўлиб, охири Ургутни топиб келган. Бу вафодор от эгасини кўриш илинжида ойлаб Самарқанд вокзалидаги поездларни бошдан-оёқ айланиб чиқади. Ўзига таниш санитар вагонини тополмай, келгуси поездни кутади. Ургут билан Самарқанд оралиғида қатнайвериб, туёқлари емирилиб, юришга имкон бермай кўяди. У охири қадрдон чавандозига илҳақ бўлиб жон беради.

1960 йилда кончилар тўғрисида бирон нима ёзиш ниятида Оҳангаронга бордим. Юз метрча чуқурликдаги шахтага тушганимда ғаройиб воқеага дуч келдим. Бу воқеа мени ҳали-ҳали ларзага солади. Илгари бошимга қора кунлар ёғилганда Жезқозғон мис конлари шахталарида ишлаганман. Ер қаъридаги бунақа ҳаёт менга таниш эди. Боя айтганим мени ларзага солган нарса — кўмир конида 17 йилдан бери ёруғлик кўрмай, тоза ҳаводан нафас олмай яшаётган от эди.

Бу от қирқ биринчи йили фронтга жўнатилади, икки йил жанг қилади. Яраланган отлар қатори «брак» қилиниб, кўмир конлари бошқармаси ихтиёрига юборилади. Шу тариқа у фронтдош дўстлари билан Оҳангаронга келиб қолади. Ўша пайтларда электр қувватининг етишмаслиги туфайли техникани ишлатиб бўлмасди. Электр қуввати фақат шахта ичини ёритиш ва ҳавони тозаловчи вентиляторни айлантиришга зўрға етарди. Отлар ер тагига туширилди. Кўмир ортилган вагончаларни тортиш шулар зиммасига тушди. Яраси битиб, асил ҳолига келган от исён кўтариб, юк тортмай кўйди. Шунда ер устидан бир яҳудий мол дўхтири тушиб, уни ахта қилиб кўйди. Ана шундан кейин у юввош тортиб, итоатли бўлиб қолди. Кўп отлар ҳаво етишмаслигидан, оғир меҳнатдан бирин-кетин ўла бошладилар. Юқори қувватли электр линиялари тортиб келтирилгандан кейин отлар керак бўлмай қолди. Улар ишдан озод қилиниб, ер бетига чиқазилади. Аммо, ёруғликка чиққач, қорачиқлари кенгайиб кетгандан кучли ёруғликка чидамай, ҳаммаси кўр бўлиб, бадбўй, ифлос ҳавога ўрганган ўпкалари тоза ҳавога дош беролмай қолди. Шахтада қолган уч-тўрт от ҳам ўлиб кетди. Фақат шу биргина от ҳамон ер қаърида яшапти.

Бошимдаги каска чироғини отга тушираман. У жимги-на тураверади. У ахта қилинганидан буён ана шунақа бепарқ, лоқайд бўлиб қолган экан.

Менга ҳамроҳ бўлган кон муҳандисига қарайман.

– Буни нима қилмоқчисизлар? Юқорига чиқазилса, кўр бўлиб, ўлиб кетади. Бечора шу ерда яшайверадими?

– Бошқа илож йўқ. Худо қанча умр берган бўлса, шу ерда поёнига етказади.

Ўз ўлимини сокин, итоат билан, исёнсиз кутаётган бахтсиз жониворга қараб, юракларим зирқираб кетди. Қанчалар раҳмсиз бўлиб кетганмиз-а, дейман ўзимга ўзим. Динга қарши тинимсиз ташвиқотлар ўз ишини қилмаётганмикин? Дилимиздан имон кўтарилмаётганмикан? Наҳотки Худони унута-ёздик? Йўқса, бу шафқатсизлик бизда қайдан пайдо бўлди?

Қамоқ лагерларида умрини ўтказаятган маҳбуслар уйини, бола-чақаларини соғиниб мушук боқишарди. Ўзлари тўймаган овқатдан юлиб мушукларга беришарди. Лагер сиёсий раҳбари шу мушукларни қопга солиб, олов гуриллаб ёнаётган нонвойхона печига ташлаганини кўрганман. У алангада жизғанақ бўлиб ёнаётган мушукларни завқ билан томоша қилганди. Бу шафқатсиз одам ибодат қилаётган насронийларни, номоз ўқиётган мусулмонларни аямасдан калтакларди. Бу хил шафқатсизликлар ўшанақа имонсизлардан ўтмаганмикан?

Шундай изтиробли хаёллар билан отдан узоқлашдим.

Гоҳ эмаклаб, гоҳ букилиб, вагончаларга, электр симларига тегиб кетишдан кўрқиб минг бир хавотир билан шахта йўллари айланиб чиқдим. Тепамда ким билсин, неча миллион тоннали ер қатлами. У тинимсиз қисирлайди. Ҳар бири уйдек-уйдек келадиган кўмир харсангларининг дарзидан қурум тўкилади. Вагончаларнинг тарақа-туруқ товушлари, тепадан ёмғирдек қуйилаётган сувларнинг шовқини, сув тортаётган насосларнинг тинимсиз гувиллаши, пармаларнинг пулемёт товушини эслатувчи овози, улар кўчирган кўмир харсангларининг пастга қарсиллаб тушишидан ҳосил бўлган момоқалдиروقдек ваҳимали товуши мени довдиратиб қўйди, қулоқларим битиб, чиқиш жойига келдим. Ҳамроҳим юқорига чиқиб кетган экан. Лифтчи чол аҳволимни кўриб, темир курсини мен томон суриб қўйди.

– Бирпас дам олинг. Анча уриниб қопсиз. Шахтага биринчи тушган одам шунақа эсанкираб қолади.

Ўтирдим. Икки кўзим отда. Унинг бадани ҳаракатсиз эди. Ер бетигаги отлар танасига қўнган пашшаларни думи билан ҳайдайди. Думи етмаган жойларига қўнганларини терисини дириллатиб учуриб юборади. Бу жойда на пашша, на чивин бор. У отнинг ўзи эмас, гўё ҳайкали эди.

От ҳам ўйлармикан, дейман ўзимга ўзим. Кўрган кунларини эслармикин? Толстой ҳам, Айтматов ҳам от ўйлаш, эслаш қобилиятига эга жонивор, деган. Шундай бўлса бу от ҳам болалигини эслай олади. Шаталоқ отиб яйраган яшил яйловини, онасининг тўлиб, тирсиллаб турган елинини боши билан туртиб-туртиб ийдирганларини, илиқ хушбўй она сутини мириқиб эмганларини эслаётгандир. Чақмоқ чақиб, момақалди роқ гумбурлаб, ёмғир қуйганда онасининг иссиқ пинжига суқилганларини хаёлидан ўтказаётгандир. Авжи ғунон бўлган пайтида рақибларини доғда қолдириб, қўнгли хушлаган сулув бияни эргаштириб уор орасидан ғолибона олиб ўтган пайтларини наҳотки эсламаса!

От хўрсинса, кўзидан ёш оқса бир фалокат юз беради, эгаси ўлади, дейишади. Хўрсинган отни албатта сўйиб юборишади.

1952 йили шу отнинг кўзидан мўлт-мўлт ёш оққанди. Ним қоронғи шахтада бунини ҳеч ким сезмаганди.

Ўша йили олис Жезқозғон конида мис харсангларини кўчирадиган маҳбуслар орасида бир маҳбус, собиқ қаҳрамон отлиқ аскар Эрмат чавандоз оламдан ўтди. Мис тўзонлари унинг ўпкасини чиритган эди. Эрмат чавандоз умрини ватан хоини деган «унвон» билан якунлади.

От ўз чавандозининг оламдан ўтганини сездимикан? Унинг хўрсиниши, кўзида мўлтираган ёш балки шундандир? У жонворлик ҳиссиёти билан фожиани олисдан туриб сезган бўлиши мумкин.

Бу руҳий ҳолат, бу эрк соғинчи менга таниш.

Йигит ёшим барқ урган, уйланиб, ҳаёт нашъасини сураётган, ёниб ижод қилаётган пайтимда мени зиндонга ташладилар. Ёруғ тушмайдиган, ташқаридан тиқ этган товуш келмайдиган якка зимистон хонада (одиначкада) ётганимда худди шу отга ўхшаб кўрган-кечирганларимни эслаб ўтирдим. Қизик, негадир фақат баҳор пайтларини эслардим. Ўрик гуллаган, шаббода шафтоли гулларини тўзғитарди. Мажнунтолларнинг узун яшил сочлари янги уйғонган майсаларнинг бошларини

силарди. Жаннатга бермагулик ўзбек боғларида баҳор бир неча ҳафталик меҳмон эди.

Ўйигитлик ҳам ана шундай меҳмон. Шу ганимат, кейин ҳеч қачон қайтиб келмас дамларни қоронғу зиндонда ўтказиш нақадар аянчли, нақадар армонли...

Шу топда, ер тагида от ўйлаяпти, мен ўйлаяпман.

От яшил яйловларни кўряпти. Она бағрида яйраганларини эслаяпти. Мен биринчи китобим чиққан, қувончим оламга сизмас бахтиёр дамларни кўз юмиб хотирамда жонлантиряпман.

Беихтиёр отга қарайман. У ҳамон бош экканча лоқайд турарди.

— Э, биродар, не гуноҳинг бор эдики, сени шу алфозга солишди?

От тилга киргандек бўлди:

— Менда қандай гуноҳ бўлсин. Бир безабон жониворман. Одамларнинг юкини енгил қилдим, узоғини яқин қилдим. Ўзимни инсоннинг дўсти дегандим... Ҳайронман. Олис юртларда жангларга кирдим. Одамлар менга ўқ уздилар. Яраланиб, узоқ юртлардан ватан деб билган манзилга етиб келдим. Мана, кўриб турибсан, ўша соғиниб келган ватанда офтоб кўрмай турибман...

— Биламан, биламан, жонивор. Халқлар отаси ҳўлу қуруқни баробар ёндирган эди. Сендан бирон зурёд қолмадими? — деб сўрайман ундан. У бош чайқайди.

— Мени бундай бахтдан мосуво қилганлар.

Кўксимда бир дунё ғам билан ер бетига чиқиб кетдим. Осмон кўм-кўк, уқпардек оппоқ булутлар беозор сузади.

От пастда, қуёшсиз, ойсиз, юлдузсиз маконда мунг тўла кўзларини юмганича қора тақдирини поёнига етказиш учун зимистонда қолди. Ўттиз етти йилдирки уни эслайман. Баъзан у тушларимга киради. Бирон ерда от кўрсам шу ғариб, бахти чопмаган жонивор эсимга келади. Шундай пайтларда доҳий «падари бузрукворимиз»га қарата: «Зулмингни, жабрингни тортмаган ким қолди? Одамларга қилган зулминг каммиди, жониворларни ҳам бахти қора қилдинг-ку!» деган бир нидо ич-ичимдан отилиб чиқади.

Ўтган йили водийга машинада кетаётганимда ёмғир қуйиб юборди. Олмалик йўлидан Оҳангарон томон бурилишда ҳассага таянган бир кекса одам ёмғирда ивиб, ўтган-кетган

машиналарга қўл кўтариб, олиб кетишларидан умид қилиб турарди. Унинг ёнгинасига келиб, машинани тўхтатдим. У эшикни очиб, Ангренгача олиб кетишимни сўради. Олиб кетдим. У менга икки-уч марта қараб олгач:

— Сизни танийман, биродар,— деди. — Эсингизда борми, ўттиз етти йил олдин сизни шахтага олиб тушгандим.

Тасодифни қаранг, шунча йилдан бери хаёлимни банд қилган одамни топдим. Ундан шошиб сўрадим. «Эсингиздами, ху, шахтадаги от? У нима бўлди?» дедим. У ички бир изтироб билан, паст овозда «ўлди» деди.

— Сиз келиб кетганингиздан бирон йил ўтиб жонивор қазо қилди. Жасадини Жигаристондаги фронтчи дўстлари дафн қилинган жойга кўмдик. Жуда баҳаво жой. Баланд адир пойида. Кон ветеранлари маслаҳатлашиб, шу отларга ёдгорлик ўрнатмоқчи бўлдик. Бироқ ўзингиз биласиз, Жигаристон воқеасини бутун дунё билиб кетди. Бемаҳал келган ёмғир селга айланиб кўприкларни бузди. Дарахтларни қўпорди. Адирнинг таги нам тортиб, сурила бошлади. Охири ўпирилиб одамларнинг уйларини босди. Эҳ-ҳе, қанча одам тупроқ тагида қолди. Ўшанда отларнинг мозори ҳам тупроқ тагида қолиб кетди.

Бу гапдан инграб юбордим.

Тақдирни қаранг, бу бахти қора отнинг ўн етти йил ер тагида яшагани, ер тагида жон бергани камлик қилгандек қабри ҳам ер тагида қолиб кетибди. Ўзи айтгандек «ватанини топибди».

Ҳамроҳимни Ангренда қолдириб, тоғ томон кетдим. Ёмғир тинган, лекин тоғ бошида булутлар ғужғон ўйнади.

Довонга кўтариламан. Ёнбағирларда уюр-уюр йилқилар ўтлаб юришибди. Улар орасида мен билган отнинг зурриёди йўқ. У дунёдан ном-нишонсиз кетган...

«От кишнаган оқшом» қиссасининг сўнгги сатрларини ёлдан ўқийман: «Аё Тарлон, сен менинг акамсан. Ука деса дегулик мендайин уканг бор... Аё Тарлон, сен менинг қиёматлик биродаримсан, қиёматлик...»

Бу сўзлар инсоннинг энг яқин дўсти, вафоли жўраси — от шаънига айтилган мадху таронадир.

МЕНГА ЕТИБ КЕЛМАГАН ХАТ

Эллик тўртинчи йили Саидахондан бир хат олдим. Унда аввал ҳам хат юборганини айтган эди.

«Билмадим, бу юбораётганим хатми, ҳикоями ё бошимдан ўтган савдоларми? Ўқиган бўлсангиз, ўзингиз бирон нима деб номларсиз...»

Саидахон айтган ўша хат менга етиб келмаганди. «Бошимдан ўтган савдолар» деганидан хат етиб келмагани аён бўлди.

Қайтиб келдим. Саидахон билан дийдор кўришдик. Бир куни у ўша хатдан гап бошлади. Олмаганимни айтдим.

— Хатда анча гап бор эди. Нималар ёзганимни ҳозир айтиб беролмайман. Уйма-уй кўчиб юрганимдан хатнинг қораламаси ҳам йўқолиб кетган. Афсус, юрагимдаги бутун дард-ҳасратларимни қоғозга тўкиб, кўнглимни бўшатиб олган эдим...

Яқинда иш кабинетимни таъмир қилиш учун китобларни, асарларимиз босилган газета-журналларни, қўлёзмаларни айвонга олиб чиқдик. Шунда Саидахон кўпдан тополмай юрган, йўқолиб кетган деб гумон қилган хатнинг қоралама нусхаси чиқиб қолди. Бундан қирқ тўрт йил муқаддам ёзилган бу хат анча хиралашиб, қора қалам билан ёзилгани учун кўп жойлари ўчиб кетган эди. Мук тушиб ўқий бошладим.

«...Мен учун ҳамма йўллар бекилган. Радио, газета-журналлар, нашриётларга йўл йўқ. Ёзганларимни редакциялар олмайди. Радиода биттагина «Кокилинг» деган кўшиғимни баъзан эшиттириб туришарди. У ҳам тўхтади. Шу кўшиқнинг куйига Уйғун бошқа шеър ёзиб берибди. Рўзгорнинг ҳам таги кўриниб қолган. Қайнона-келин бир-биримизга қараб мунгайиб ўтирамиз. Бирор жойга иш сўраб бораё деса, Уйғун ҳамма ташкилотларга, ишга олманглар, деб хат юбориб қўйган. Нима қилишимни билмайман. Ўйлаб-ўйлаб 15 ёшга тўлганимда дадам совға қилган тилла соатимни сотиб, бир эски ёзув машинкасини олдим.

Нашриётдаги машинисткаларга кўчиртириш учун тез-тез қўлёзмалар олиб келишади. Лекин, ўзларининг ишлари кўп бўлганидан гоҳида қайтариб беришарди. Энди келган қўлёзмаларни менга юборишяпти. Сал ишларим юришгандек бўлди. Оз бўлса ҳам қўлим пул кўрди. Бир қисмига рўзғор қилиб, яна бир қисмига у-бу олиб, сизга посилка юбораман.

Ойим саҳар пайти бомдод намозини ўқишга туради. Мени уйғотиб юбормаслик учун жойнамоз устида паст товушда Куръон тиловат қилади. Тиловатдан сўнг мени узоқ дуо қилади. Ястикдан бош кўтариб қулоқ соламан. «Э худойим, шу мусофиргинани ўзинг қўлла! Шу фариштагинага тикилганларнинг юзини тескари қил! Бола бечора келин бўлиб нима ҳаловат кўрди... Келин бўлиб яйраб-яшнамади. Борса келмасда банди зиндон бўлиб юрган боламнинг мушкулини осон қил! Қаҳри қаттиқ Исталиннинг кўнглига инсоф солгин! Келин бўлиб рўшнолик кўрмаган, ўйнаб-қуладиган, яйраб-яшнайдиган пайтида азобларда ўртанган шу бегуноҳ келингинамнинг йўлларидан ғовларни олиб ташла! Рўшнолик кўрсин шу болагинам... »

Ойимнинг майин, хаста овоз билан қилаётган илтижоларидан ўпкам тўлиб, кўзларимга ёш қалқийди. Ойимни бағримга босиб, бақириб йиғлагим келади. Ўзимни босаман. Кўрпани бошимга тортиб, эзилиб-эзилиб йиғлайман. Кўзим тўла ёш билан ухлаб қоламан. Уйғонганимда деразадан тушган офтоб стол устидаги биллур кўзада чақмоқдек ял-ял ёнади. Унинг акси деворда нурли шакллар пайдо қилади. Ойим кириб пешонамни силайди.

— Туринг, болам, чой дамладим. Тамадди қилиб олинг, — дейди.

Андижондаги ҳовлимиз эсимга келади. Бувим худди шунақа маҳал ариқ бўйида пиёла ювади. Бармоғидаги узуги пиёлага текканда чиқ-чиқ этиб овоз чиқазарди. Кейин чой дамлаб, сочиққа ўраб қўяди. Бошимга келиб: «Тур, тура қол, Саида», деб бошимни силайди. Шу топда бувим ҳам чой дамлаб, сингилларимни уйғотяпти. Қандоқ беозор, беармон кунлар эди Андижондаги кунларим! Мени Тошкентга нима боғлаб турибди? Шу меҳрибон, шу покиза кампир билан тақдиримиз бирлашиб кетганиданми? Унга беҳад меҳр қўйганимданми? Айрилиқ доғида ўртанган шу мусичадек беозор хотинни ташлаб кетиш менга худди хиёнатдек бўлиб туйилишиданми?

Шу мунглиг, кичкинагина жуссасида тоғдек юкни инграмай, фарёд урмай кўтариб юрган жаннати хотинни ташлаб кетиш мумкинми? Биз ойим билан иккимиз битта вужуд бўлиб кетганмиз, ахир! Отилган тошлар икковимизга баробар тегади. Овсиним ҳам, эгачиларим ҳам ойимни мендан қизганишади. Бизни Фотима-Зухралар деб пичинг қилишади.

Чарчаб, диққат бўлиб қолган пайтларимда ойим: «Юринг, овсинингизникага борамиз», деб қолади. Меҳмон қиладилар. Ошга уннайдилар. Шунда овсинимнинг бирон гапи ойимга тегиб кетади. Анжанча гапимними, «р»ни айтолмаслигимними эрмак қилса, ойим дарров ўрнидан туриб, тугунини қўлга олади. «Туринг, Саидахон, кетдик!» дейди. Мени ҳеч кимга чўқиттириб, эрмак қилдириб қўймайди. Энг ширин таомни олдига қўйганда ҳам, «юринг, Саидахон, кетдик», дерди-да йўлга тушиб кетаверарди.

— Ойи, бекор қилдингиз, овсиним хафа бўлиб қолди, — дейман йўл-йўлакай.

— Хафа бўлса бўлар! Тилига эҳтиёт бўлсин-да! Билиб қўйинг, сизни уларга талатиб қўймайман. Сиз Андижондек шаҳарни, онангизни, бир этак укаларингизни ташлаб, ёнимда гамғуззорлик қиялпсиз. Ҳар саҳар сизга худодан умр тилайман. Бу кунлар ҳам унут бўлар, болам ҳам келиб қолар. Шунда икковимиз бир-биримизнинг пинжимизга суқилиб яшаганимизни эртақдек эслаб юрамиз.

Биз уйга етиб келганимизда овсинимнинг ўғли велосипедга суяниб, кутиб турган бўлади. Овсиним ошни сузиб, бир тоғорачада бериб юборади.

— Катта ойи, бирпасдан кейин адам билан ойим келишади, — деб жиянингиз велосипедига миниб жўнаб кетади.

Ойим гиналарни унутиб, уй йиғиштиришга киришади.

— Сиз самоварга ўт ташланг! Пиёлаларни кул билан ювинг. Биласиз-ку, Зухурхон доғ бўлган пиёлада чой ичмайди, — дейдилар.

Зухурхон акани жуда яхши кўраман. Тўғри сўз, ҳалол, бировни ялаб-юлқашни билмайди. Бор гапни тикка бетига айтади.

Билиб турибман, Зухурхон акам бизнинг аразлаб кетганимиздан ранжиган. Эр-хотин жиндек чўқишиб олишган. Бу нохушликни тарқатиш учун эр-хотин келишяпти.

Тахминим тўғри чиқди. Шайхонтоҳур бозорчасидан майда-чуйда харид қилиб келишибди. Ҳеч нарса бўлмагандек ойим уларни хандон-хушхон кутиб олди. Алла-паллагача гаплашиб, ўтириб кетишди.

Кеч кириб, ўз хонамга кирдим. Сизнинг тўнингизни кийиб, машинка босишга ўтирдим. Азиза опа деган яхши бир машинистка бор эди. Ўзига олган кўлёмаларнинг тенг ярмини менга берарди. Ҳақ берилса, баробар бўлишиб олардик. Яқинда у Мухтор Аvezовнинг «Абай» романини кўчиришга олганди. Роман жуда катта ҳажмда бўлиб, Азиза опа: «Ҳаммасини ўзингиз босинг, кўлимда иш кўп», деган эди. Мен ичкари уйда чиқиллатиб машинка босаман. Бир томонига ип боғланган кўзойнагини тақиб, ойим Ҳувайдо ғазалларини овоз чиқариб ўқийди. Баъзан ишимни тўхтатиб кулоқ соламан. Ойим шикаста овоз билан ғазаларни жуда равон, майин ўқийди. Гоҳида олдига чиқиб, пинжига суқилиб эшитаман. Ойим Ҳувайдони негадир аёл киши деб ўйлайди.

— Болам, биласизми, Хувайдо бу ғазаларни худонинг жамолига ошиқ бўлиб битган, — дерди ойим.

Ўзингиз биласиз, уйда ойимнинг тўртта китоби бор. Бири Каломи Аллоҳ. Эсингиздами, уйимизни тинтув қилган терговчи Қуръонни олиб кетаётганда ойим йиғлаб-йиғлаб унинг қўлидан тортиб олганди. Фузулий, Машраб, Ҳувайдо ғазаллари ойимнинг овунчоғи.

Бир куни ишлагим келмай дангасалигим тутди. Ойимдан ғазал эшитгим келди. У Фузулий ғазалларини ўқиди. Бир жойда тўхтаб, байтни икки-уч марта қайтарди. Мағзини чаққандан кейин менга тушунтира бошлади.

— Фузулий чиройли аёлларга бағишлаб кўп ошиқона ғазаллар биткан. Манави байтни эшитинг:

«Маҳшар куни кўрам дерам ул сарви қоматин,
Гар анда ҳам кўролмасман, кел, кўр қиёматин».

Биласизми, бу нима дегани? Ёрнинг жамолини қиёматда кўраман, агар қиёматда ҳам кўролмасам қиёматнинг ҳам қиёматини чиқазаман, дегани!

Ойим Машраб ғазалларини кам ўқийди. Ўқиган тақдирда ҳам, албатта: «Э худо, ўзингга тавба!» деб қўяди.

— Нега тавба қилиясиз? — деб сўрайман.

— Болам, шоҳ Машраб сал девонароқ бўлган эканлар. Баъзан оғизларидан куфр сўзлар ҳам чиқиб кетади. Ҳатто Мак-

кайи мукаррамани писанд қилмаган пайтлари бўлган. Бир ғазалларида: «Иброҳимдан қолган у эски дўконни на қилай», дейдилар. Ёки «Этагимнинг гардидан юз минг Хизр пайдо бўлур» дейдилар. Шунақа байтларни ўқисам, охиратим куймасин, иймоним сусаймасин деб, Аллоҳга тавба қиламан.

Ойим тасаввуф фалсафасини билмайди. Учала китобдаги май тўғрисида ғазаллар бор бўлган саҳифаларга хатчўп ташлаб қўйган. Шу саҳифаларни менга ҳам ўқиб бермайди. Ўқинг, десам, қўйинг, болам, охиратимиз куймасин, дейдилар.

Бундан ташқари, ойим бу қама-қамаларни Сталин билмайди деб ўйлайди. «Сталин билса, ҳамма маҳбусларни қўйиб юборарди», деб умид қилади. Сталин ўлганда ойим ниҳоятда хафа бўлди. Сквердаги ҳайкали атрофидан бир неча марта айланиб ўтди.

Сталин ўлди, Берия отилди. Аммо, бирон енгиллик бўлишидан дарак йўқ. Жуда диққат бўлиб кетдим. Усмон Юсупов Министрлар Советига раис бўлиб келди, ойимнинг номидан унга ариза ёздим. Аҳволимизни тушунтирдим.

– Ойи, манави аризани Усмон Юсуповга олиб чиқиб берасиз. У киши ўғлингизни яхши танийди, – дедим.

– Вой болам, у кишини қайдан топаман?! Борсам, олдига киритишмайди. Ундан кўра, ўзингиз опчиқиб берсангиз яхши бўлармиди, – деди ойим.

Жаҳлим чиқиб кетди. Қайнона-келин ўртасида гап қочди.

– Агар опчиқиб бермасангиз, мен Андижонга кетаман! Ўғлингизни кутиш керак бўлса, Андижонда ҳам кутавераман! – деб шарт қўйдим.

Ойим мунғайиб қолди. Кўзларида ёш айланди. Унга таъсир қилиш учун янада қаттиқроқ гапирдим. Ўша гапларимга ҳалигача пушаймон қиламан. Ўзимни ўзим кечиролмайман. Хуллас, ойим рози бўлди. Эрталаб вақтли икковимиз «Қизил майдон»га бориб, дарахт тагида қимирламай ўтирдик. Соат тўққизларда Юсуповнинг машинаси узоқдан кўринди.

Аризани ойимнинг қўлига бердим.

– Югуринг! Анави милиционер турган эшикка қараб югуринг! – дедим.

Ойим қўлида ариза билан ўқдек отилиб кетди. Юсупов машинасидан тушаётган пайт ойим анча берида эди.

– Ҳой, болам! Ҳой, Юсупов болам! – деб қичқирди ойим. Ичкарига кирмоқчи бўлиб турган Юсупов орқасига

ўгирилиб қаради. Бу кампир ким экан деб, бир-икки қадам ойим томон юрди.

– Келинг, ая. Келинг!

– Мен ёзувчи Саид Аҳмаднинг онасиман. Шу қоғозни сизга олиб келдим. Ҳамма гап шунда ёзилган. Адолат қилинг, болам! Сиздан бошқа ҳеч кимдан умидим йўқ.

Юсупов қоғозни олиб, бир нима деди. Ойим бошини тебратди.

– Қаерга борасиз? Ана, машина элтиб қўяди.

– Йўқ-йўқ!

Ойим шундай дедию зудлик билан орқасига қайтди. Ойим кўздан йироқлашгунча Юсупов орқасидан қараб турди.

Шу воқеадан ўн кунлар ўтиб, Навоий кўчасида Собир Абдуллани учратиб қолдим. Юсупов бир нечта атоқли ёзувчилар билан суҳбат ўтказган экан. Шунда Юсупов Уйғунни тикка турғизиб қўйиб, қаттиқ-қаттиқ гапирибди.

– Ёшларни турмага тайёрлаганмизми?! Қаёққа қараб ўтирибсан?! Агар Саид Аҳмад душман бўлса, сен билан мен ҳам душманмиз! Чунки уни биз тарбиялаганмиз.

Уйғун жавоб беролмай, лавлагидек қизариб-бўзариб, жойига ўтириб қолибди.

Бу гапларни Собир Абдулла айтиб берди.

Билмадим, Усмон Юсупов аралашдими, ҳартугул, мени Бирлашган нашриётга корректор қилиб ишга олишди. Бу нашриётда асосан сиёсий адабиётлар босилади. Пленумларда ўқилган докладлар эрталабгача босмадан чиқарилиб, тарқатилиши керак. Кечаси соат икки-учларгача ишда қолиб кетаман. Муҳаррир ўринбосари Рихси Саҳибоев, ЎзТАГ таржимони Яҳё Йўлдошевлар билан қайтишим керак. Улар сизнинг уйингизда яшаётганимни билиб қолмасинлар деб, олдинроқ пиёда уйга жўнайман. Кўчалар хавфли. Ўғрилар, йўлтўсарлар кўп. Тонготарга яқин уйга яқинлашганимда катта кўчанинг бошида ойим қимирламай кутиб турган бўлади.

– Ҳа, ишингиз ҳам бор бўлсина!

У менинг соғ-омонлигимни билгач, пилдираганча олдимга тушиб кетади. Орқасидан ҳовлига кираман. Дастурхонга ўраб қўйилган илиқ овқатни олдимга қўяди. Мудраб-мудраб бир-икки қошиқ овқат ёйману ечинмасдан кўрпача устида ухлаб қоламан.

Шу ухлаганимча соат ўнларда уйғонибман. Чой ичиб ўтирган эдик, кўча томондан машина товуши эшитилди. Бир оздан кейин эшигимиз тақиллади. Ойим бориб эшикни очган эди, битта ўрис хотин ичкарига кирди.

– Зуннунова Саида шу ерда яшайдими? – деб сўради у.

– Издес, издес, – деб жавоб берди ойим. Мен ҳовлига тушдим.

– Зуннунова мен бўламан, – дедим.

– Москвага ариза юборган эдингизми?

– Ҳа, – деб жавоб бердим.

– У ёқдан сизнинг ишингизни текширгани одам келди.

Соат тўртда Марказий Комитетга боринг. Сиз билан гаплашишади.

У кетгандан кейин шошилиб кийиндиму нашриётга чопдим. Нашриёт директори Василий Фёдорович Архангельский бир ажойиб инсон эди. Унга мени юқорига чақириваётганини айтдим.

– Хабарим бор, – деди у. Кеча кечкурун мен билан гаплашишди, сен тўғрингда билганларимни айтиб бердим. Бежиз келмаган. Яхшилик бўлишини сезиб турибман. Кўпам ҳаяжонланмасдан, ўзингни босиб гапиргин. Ортиқча гап араштира...

Қирқ тўрт йил муқаддам ёзилган ушбу хатнинг охириги саҳифаси йўқ эди. Парткомиссия вакили нима деди, билмадим. Шуни яхши биламанки, 1954 йилнинг ўрталарида Саидахондан ҳамма айблар олиб ташланди. Ёзувчилар уюшмасининг аъзолигига тикланди. Газета-журналларда асарлари бирин-кетин чоп этила бошланди. Ўша йили «Гуллар водийси» номли шеърини тўплами ҳам босилиб чиқди.

Ойим қазо қилганда Саидахон ҳамма маросимларини бир фарзанддек адо этди. Ўзи ҳам то умрининг охириларигача, ойим ундоқ эдилар, ойим бундоқ эдилар, деб эслаб юрди.

Қирқ тўрт йил кўздан яширилган хат бугун кўлимда. Кичкинагина жуссасида шунча ғамларни филдек кўтара олган Саидахоннинг мунис чехраси кўз олдимга келди. Ичимдан алам-ли бир хўрсиниқ отилиб чиқди-ю бўғзимни куйдирди.

Дунёнинг ишлари шунақа экан-да, чидамай иложинг қанча, деб ўзимни ўзим овутаман.

ҲАЖВЧИНИНГ ИЗТИРОБЛАРИ

КЕКСАЛАРИ ГҶДАГУ ГҶДАКЛАРИ КЕКСА ЮРТ

(Муаллиф билан суҳбат)

– Домла, таржимаи ҳолингиз билан яхши таниш бўлмаган киши сизни қишлоқда туғилган, деб ўйлайди. Далани, қишлоқ ҳаётию одамларини шундай ишонч ва муҳаббат билан тасвирлайсизки, асарларингизни ўқиган киши муаллифнинг катта шаҳарда туғилган «оқ билак» инсон эканлигини ҳаёлига ҳам келтирмайди. Ё ростдан ҳам қишлоқда туғилганмисиз?

– Йўқ. Мен Тошкентнинг қоқ марказида Самарқанд дарвоза маҳалласида туғилганман. Адабиётга, рассомликка жуда эрта қизиқдим. Уйимизга Ойбек, Фафур Гулом, Абдулла Қодирий, Зиё Саид, Комил Алиевлар тез-тез келиб туришарди. Чунки шоир Элбек ташқари ҳовлимизда яшарди. Унинг исми фамилияси Мирмашриқ Юнусов бўлиб, асли Бўстонликдан эди. Дадам у киши билан Чимён тарафларга овга борганда танишиб қолган ва Тошкентда бошпанасиз қийналаётганини билиб, ташқари ҳовлимизга кўчириб келган эди. Шоиру ёзувчиларнинг адабий гурунглари бу ерда ўтарди. Мен уларга чой ташиб, бир четда ўтирганча, суҳбатларига кулоқ солардим.

Элбек ака ҳар гал қишлоғига борганда, менга қурт олиб келарди. Энди менинг «қишлоқи»лигимнинг сабабларини айтмай. Болалигимда расм чизишга жуда уста эдим. Ўртоқларим мени «рассом» деб чақирарди. Ўша йиллари ўзбек алифбоси биринчи бор ўзгарган, араб алфавитидан лотин графикасига ўтиш жараёни кетаётган эди. Колхозлар, идоралар ва турли ташкилотларда пешлавҳалар (вивескалар) ўзгараётган эди. Айниқса, шиор ҳаддан ташқари кўп бўларди. Булардан ташқари, чойхоналарда, клубларда «Ленин бурчаги» деган жой бўлардики, у ерни ҳам безаш лозим эди. Хуллас, рассомга иш ошиб-тошган замон. Онда келишиб мени шиор ёздирарди ўчун қишлоққа олиб кетишарди.

– Демак, мактабингиз қишлоққа яқин жойда бўлган экан-да?

– Унчалик яқин бўлмаса ҳам, отда, пиёда бемалол борса бўларди. Ҳозирги Янги ТошМИнинг ўрни колхоз эди. Унга Ҳайитвой оқсоқол деган гўдақтабиат бир киши раис эди. У мактабимга, уйимга тўп-тўп қизил алвон ташлаб кетарди. Кечаси билан ухламай шиор ёзиб чиқардим. Кундузи эса мактабимиз деворига алвон тортиб яна ёзардим. Бошқа болалар дарсга кирмай, ҳовлида «маза қилиб» шиор ёзаётган «рассом»га ҳам ҳавас, ҳам алам билан қараб ўтиришарди.

Шиор, айниқса, байрамларда жуда кўп ёзиларди. Октябр байрами, 8 Март, 1 Май... Эҳ-ҳе, мен шиор ёзган алвонларни бир-бирига улаб, кўрпа қавилса, Оролга ёпқич бўлар-ов!.. Баъзан раислар ўртасида талаш бўлиб кетардим. Уйимизга аравада картошка, сабзи-пиёз ҳам олиб келишарди.

– Демак, пул ҳам беришар экан-да?

– Дадам пул олмайсан, деб тайинлаганди. Сабзи-пиёз менинг «иш ҳақим» эди.

– Расмлар ҳам чизармидингиз?

– Ҳа-да. Ўша пайтда халқнинг ташқи сиёсатдан билгани Англия Бош министри Чемберленнинг, Хитой Бош министри Чан Кай Шининг, Италия Бош министри Муссолинининг номи эди. Улар Шўро ҳукуматига нима ёмонлик қилган, айби нимада билишмасди. Мажлисларда гап маккажўхори экиш тўғрисидами, қисир қолган сигирларни сотиш тўғрисидами, кимни «Қизил тахта»га, кимни «Қора тахта»га ёзиш тўғрисидами, нотик, барибир, сўзини Чемберленни сўкиб тугатиши керак эди. Ҳатто мана бундай кўшиқ ҳам чиққан:

Чемберлен, Муссолини
Билмас ўнгу сўлини.
Хўп яхшилаб тузиблар
Фашистлар усулини.

Бу кўшиқни парадларда кўпчилик бўлиб айтардик.

Колхозларга борганимда деворларга ҳам Чемберленнинг сувратини чиздиришарди. Юзлаб одамлар келиб бу сувратни томоша қиларди, ҳатто Ҳайитвой оқсоқол колхоз идораси деворига ўзининг Чемберленни кетмон кўтарганча қувлаб кетаётган сувратини ҳам ишлатган эди.

Хуллас, мендаги далага, қишлоққа бўлган меҳр ўша пайтларда туғилган бўлса ажаб эмас. Гўдакфеъл Ҳайитвой оқсоқолни эса ҳалигача меҳр билан эслайман.

«ҚИЗЛАРНИ ЁМОН КЎРАРДИК»

Адабиётга, санъатга берилган ўспирин кўнглига муҳаббат эртaroқ келади, дейишади. Сиз ҳам бундан мустасно бўлмагансиз, чоғи?

Аксинча. Қизларни жуда ёмон кўрадим. Уларни қий-қиртириб қувиб юрадим. Ҳатто урардим ҳам. Ниҳоятда шўх, тизгинсиз бола бўлган эканман. Бир қарасанг, артист бўлгим, бир қарасанг, дарбоз бўлгим, бир қарасанг, масхарабоз бўлгим келарди. Қаерда бирон қизиқ одамни кўрсам, ўшанга ўхшагим келаверарди. Самарқанд дарвоза маҳалласига дор келганда бир масхарабоз қопдаги шиша синиқларини бўйрага тўкиб устида ялангоёқ ўйин тушган. Мен ҳам ўнчача шишани синдириб, устига девордан сакраганман, сўнг икки-уч ҳафтача қўлтиқтаёқда юрганим эсимда. Дор ўйнаб йиқилиб оёғим синган. Дарахдан, томдан қулаб беш мартача қўлим чиққан. Ҳар гал қўлим чиққанида, Лабзақдаги Маҳсум табибга олиб бориб, қўлимни тахтакачлатиб келишарди.

— Гапларингизга қараганда, ўтганнинг ўроғини, кетганнинг кетмонини олиб қочадиган бевош бола бўлган экансиз. Оилада нечта фарзанд эдингизлар?

— Уч акам, уч опам бор эди. Мен кенжатой эдим. Дарвоқе, биринчи муҳаббат тўғрисида гапираётган эдик. У пайтларда қизларда ҳам, йигитларда ҳам ибo, шарм-ҳаё баланд эди. Кўчада қиз кишининг ўғил бола билан гаплашиб туриши катта айб саналарди. Оврупонинг беҳаё одатлари ҳали биз томонларга етиб келмаганди. Ўпишиш қаёқда, қўлтиқлашиб юриш қаёқда, ҳатто қўл бериб кўришиш ҳам гуноҳ саналарди. Бечора йигитлар яхши кўрган қизлари ўтган кўчаларнинг ҳавосини ҳидлаб, фингшиб юришарди. Худога минг қатла шукрки, мен вояга етганимда баъзи қизлар унча-мунча «беҳаё»лашиб, йигитлар билан кинога бориш, ҳилват боғларда сайр қилиш айб бўлмайд қолганди.

Эндигина бўйга етиб, қизларга гап ташлайдиган пайтим келганда, уруш бошланиб кетди. Кийим-бошим тўзиган, ранг-рўйим бир алпозда... Менда қизларнинг кўзини ўйнатадиган

хусн ҳам йўқ. Унақа нотавонни қизлар бошига урадим. Шу алпозда ёшлигим ҳам ўтиб кетди. Бирон қизни ўпмаганман, десам, албатта ишонмайсиз. Ишонмай тўғри қиласиз. Насибамга яраша худо етказганини ўпган бўлсам, ўпгандирман. Эсимда йўқ. Хотирамнинг мазаси қочган, склероз бошланяпти, шекилли...

— Болалик чоғларингизни эслаганингизда, энтикиб кетадиган бирон воқеани айтиб бера оласизми?

— Болалигим, ёшлигим оғир йилларга тўғри келган. Катталар тортган кўргиликларни биз, болалар ҳам татиб кўрганмиз. 1933-йилда уйимизни тортиб олиб, детдом қилишди. Кесак кўрғондан бир чолдевор ҳовли топиб кўчиб бордик. Барибир тинч қўйишмади. Уйимизни тез-тез тинтув қилишиб, қўлларига илинган нарсаларни олиб чиқиб кетаверишарди. Ана шундай кунларнинг бирида уйимиздаги ёзув столини молия идорасига керак, деб опчиқиб кетмоқчи бўлишди.

— Кимлар?

— Молиячилар—да. Онам дод солиб, столга ёпишди. Молия агенти уни туртиб юборган эди, онам бечора столга урилдию, ҳушидан кетди. Кейин билсак, биқини эзилиб кетибди. Сал кундан кейин бир оёғи узилиб кетган қиз туғди. Синглим жуда чиройли қиз эди. Беш ёшга етар-етмас оламдан ўтди. Эсласам, бутун вужудимга титроқ киради.

«ҚАЧОН ҚУРУЛТОЙ БЎЛАР ЭКАН?»

Бир умр йиртиқ-ямоқдан боши чиқмаган чорикорнинг уйида энди дутор, танбур каби кўнгилочар асбоблари бор. (Йўлдош Охунбобоевнинг грампластинкага ёзилган нутқидан.)

— Сиз бир суҳбатда, машҳур Дадахўжабойнинг неварасиман, деган эдингиз. Бобонгиз тўғрисида нималарни биласиз?

— Билганим шуки, бобом инқилобдан олдин Тошкентда иккита рус-тузем мактаби очган, маърифатпарвар киши бўлган. 20-йиллардаги ўзбек зиёлиларининг кўпчилиги шу мактабларда таълим олишган эди. Дадахўжабой муаллимларнинг маошини, ўқувчиларнинг стипендияларини ўз ҳисобидан бериб турган. Мактабнинг барча сарф-харажатларини ўз зиммасига олган.

Дадам, амакиларим ҳам шу мактабда таълим олишган эди. Дадам Хусанхўжа рус тилини мукамал биларди. Ҳатто айрим ўрислар ҳам хат ёзишса, дадамга ўқитиб, тузаттириб олишарди. Раҳматли, айниқса, овни яхши кўрарди,

Яна бир бобом, онамнинг отаси Тахтапул даҳасининг қозиси экан. У кишининг хусусий тошбосмаси бўлган.

Бобомнинг номи «Мулла Гулом Расул» муҳри босилган Жомий, Сўфи Оллоёр, Ҳувайдо китобларини кўрганман. 1913 йилда қози бувамнинг муҳри билан нашр қилинган Куръондан бир нусхаси жавонимда сақланади.

Онам Зулфияхон Гуломхон қизи саводхон аёл эдилар. Кечалари Ҳувайдо ғазалларини ўқиб ўтирардилар, эшитиб йиғлагим келаверарди.

Катта акам Имомхон Хусанхўжаев биринчи ўзбек стенографиясини ижод қилган. Мактаб очиб, ўзбеклардан стенографлар тайёрлаган. Аҳмад Шораҳмедов, кейинчалик халқ артисти бўлиб етишган Назира Алиева ва ўртанча акам Зухурхон Хусанхўжаев шу мактабда таълим олишган. Улар йигирманчи-ўттизинчи йилларда бўлиб ўтган жами қурултойларда, пленумларда Акмал Икромов, Файзулла Хўжаев, Йўлдош Охунбобоевнинг докладларини, нутқларини сўзма-сўз ёзиб олишган. Ўша йилларнинг тарихини ёзиб қолдиришган, десам хато бўлмайди.

Мен қачон қурултой бўларкин, деб сабрсизлик билан кутардим. Чунки акам қурултойдан конфет, печенье ва сувратли китоблар олиб келарди.

«БАҒРИ БУТУН ЁЗУВЧИМАН»

– Отангиздан Сизга қандай фазилатлар ўтган?

– Қизиқувчилик. Отам раҳматли гул «жинниси» экан. Ҳовлимизда, боғимизда хилма-хил гуллар бўларди. Боғимизни шаҳарликлар «Гулбоғ» деб аташарди. Дадам темир-терсақка ҳам ўч эди. Овчилик жон-дили эди. Шундан бўлса керак, чап кўзини қисиброқ қарашга одатланиб қолганди. Кейинги пайтларда у серзарда, жаҳлдор, тажанг бўла бошлаган. Дарсдан қочган пайтларимда бир-икки марта калтаклаган ҳам. Ўша кезлари мол-дунёси қўлдан кетган, ўзи қатори зиёлилар бирин-кетин қамалаётган эди. Бир нохушликни кутиб, тажанг бўлаётгани билиниб турарди. Мени етаклаб кинога, паркларга

олиб борганда ҳам бировга қўшилмас, салом берганда алик олиб, индамай қайтиб келарди.

Уни 1938 йилнинг эрта баҳорида олиб кетишди. Лабзак кўчасигача кўрпасини кўтариб чиққандим. Юк машинаси орқасидан кўнглим вайрон бўлиб қараб қолганман. Дадам қийноқларга чидолмай, Тошкент турмасида жон берди.

– Невараларингизга қайси фазилатларингиз ўтишини истайсиз?

– Қандай фазилатим борлигини ўзим ҳам билмайман. Аммо меҳмонсиз яшай олмаслигимни биламан. Одамларга яхшилик қилгим келади. Элликка яқин ёш ёзувчига оқ фотиҳа берган, газета, журналлар орқали «оқ йўл» тилаган эканман. Китобларига сўзбоши ёзибман. Нетьмат Аминов, Ўлмас Умарбеков, Ўткир Ҳошимов, Носир Фозилов, Худойберди Тўхтабоев... шуларсиз туролмайман. Кунда бўлмаса ҳам, кунора учрашиб турамиз. Баъзан ҳазиллашиб: «Мабодо, ўлиб-нетиб қолсам, остонамда бел бойлаб турадиганларим кўп», деб қўяман. Бағрим бутунлигидан қувонаман. Невараларимнинг ҳам атрофида шунақа вафодор дўстлари кўп бўлсин, деб ният қиламан.

ФЕЛЬЕТОНЧИННИНГ БИР ПОЙ БОШМОҒИ

– Илк ёзган асарларингизни эслай оласизми?

– Эслайман. Фельетончилар сардори Комил Алиев «Муштум»да ишларди. Унга «Ишқибоз» деган биринчи ҳикоямни олиб боргандим. Комил ака ҳикояга кўз югуртириб, бир пой туфлисини еча бошлади:

– Туфлимни Ўрдага обориб яматиб келсанг, ҳикоянгни мана шундай қилиб (у бош бармоғини кўрсатди) тузатиб бераман.

Мен ҳўп дедиму устознинг «табаррук бошмоғи»ни кўтарганча Ўрдага қараб кетдим. Қайтиб келсам, домла ҳикоямни таҳрир қилиб қўйипти. Ўқидим. Ниҳоятда зўр бўпти. «Биров итга, биров беданага ишқибоз...» деб ёзгандим. Хўрознинг ҳам таърифи бор эди. Комил ака уни мана бундай қилиб тузатибди: «Кал чуччи, қора томоқ, тепса деворни йиқитади, чўқиса, тошни узук қилиб қўяди».

Ҳикоя босилиб чиққач, Абдулла Қаҳҳордан бошқа ҳаммага ёқди...

«БАДАВЛАТ КЕЛИН»

— Бир ҳикоянгиз тўғрисида «Қизил Ўзбекистон» газетасида танқидий мақола босилган эди. Қайси ҳикоя эди, у?

— «Бадавлат келин» деган ҳикоям.

Ўзбекнинг қиз узатиши қурсин. Умр бўйи йиққанинг бир кунга етмайди. Қиз бола ўғри бўлади, деб бекорга айтишмаган. Шунинг учун ҳам қиз туғилган кундан бошлаб онаси мол йиғади. Урушдан тутдек тўкилиб чиққан оила, қандоқ қилиб қиз узатади?

Ҳикояда эрга теголмай юрган қизнинг заёмдан катта пул ютиб олиши-ю катта тўй қилиб, куёвга чиқиши тасвирланган. Ҳикоя хомгина, ночоргина, бўшгина чиққан, аммо газетага урилишнинг сабаби бошқа ёқда. Танқидчи ҳикоядан сиёсий хато топмоқчи бўлган: яъни, Совет оиласи тўқ, бадавлат яшайди. Заёмдан пул ютишга зор эмас. Бу совет воқелигига туҳмат. Зарарли ҳикоя...

«Ҳой, инсофинг борми, уруш кеча тугади. Ҳали биринг икки бўлишига қанча қовун пишиғи бор. Товуқ сўйиб уйланган ўртоғимизнинг тўйига борганимиз эсингдан чиқдими? Фронтдан қайтиб келган қанча йигитлар уйланомай юрганини, қанча қизлар эрга теголмай, қари қиз бўлиб қолаётганини кўриб турибсан-ку!..»

Ана шундай изтиробли ўйларга бориб турсам, Фафур Фулом келиб қолди:

«Нима бўлди? Сал бошқачароқсан?»

Мен унга газетани кўрсатдим. У елкамга қўлини қўйиб деди:

«Оббо тентаг-е, шунга хафа бўлиб ўтирибсанми? Қўй, хафа бўлма, бу эндиги ейдиган калтакларингнинг биринчиси. Эҳ-ҳе, ҳали қанча калтаклар сени кутиб турибди. Биласанми, ўттиз еттинчи йилда мени урмаган газета қолмаган. Ҳатто Ачавотдаги лўлилар ҳам газетасига «Ғапир Филом вираг народ» деб ёзган. Юр, пиво олиб бераман».

Қаранг, Фафур Фулом каромат қилган экан. Газета танқиди кейинги кўргиликларим олдида ҳолва бўлиб қолди.

БИРИНЧИ ҚОР

— Сталин қамоқлари, уруш, қаҳатчилик... сизни ҳам четлаб ўтмаган. «Халқ душмани» бўлиб қамалгансиз. Бундай кулфатларга шерик бўлган айрим тенгдошларингиз «қайта қуриш» деб аталган жараён бошланиши билан кечмишлари ҳақида хотиралар, ҳатто қиссалар ёздилар. Аммо Сиз негадир жимсиз. Ноҳақликни кўрмагандек, билмагандек юрибсиз.

— Ёзгим келмайди.

— Ҳеч бўлмаса, ўша кунлар тўғрисида гапириб беринг.

— Уйланганимга олти ой бўлганда қамашган. Одамлар, нимага қамаган экан, деб сўрашади. Очиғини айтсам, ўзим ҳам ҳалигача билмайман. Назаримда, айбимни терговчиларнинг ўзлари ҳам билмасалар керак. Фақат ўзинг айт, ўзинг айтсанг, суд иқроор бўлганингни ҳисобга олади, дейишарди. Қанча қийнашмасин, айбим йўқ, деб туриб олганман. Охири шоир Ёнғин Мирзони гувоҳликка олиб киришди. У кўзимга қараб туриб: «1949 йилнинг 5 ноябрь куни Рамз Бобожоннинг уйида «Ўрислар яхши яшайди, айниқса ленинградликлар маза қиляпти. Ўзбеклар хор», деб айтгансан. Ўша куни биринчи қор ёққан эди», — деди.

Эсладим. Ҳақиқатан ҳам, биринчи қор бешинчи ноябр кечқурун ёққан эди. Мен ўша пайтда Ўрта Чирчиқ райониغا, Қаҳрамон пахтакор Замира Муталова тўғрисида очерк ёзгани боргандим. У билан гаплашиб ўтирганимда қор ёға бошлаган эди. Ўша кеча райком котиби Қаҳҳор Пўлатовнинг уйида тунаб қолдим. Кечаси ўша ердан редакцияга телефон қилиб, стенограф Аҳмад Шораҳмедовга очеркни диктовка қилдим. Эрталаб нонуштадан кейин Пўлатов мени Тошкентга машинада опкелиб қўйди.

Биринчидан, 5 ноябрь куни Тошкентда эмасдим. Иккинчидан, Ленинград блокададан чиқиб, ҳали ўзини ўнгламаган, одамлари ҳам вайроналарда яшарди. Улар қандай қилиб «маза қилиб» яшашлари мумкин? Бу даъвода мутлақо мантиқ йўқ эди. «Гувоҳ» эса айтгансан, деб туриб олди. Терговчи менинг гапларимни ёзмади, фақат унинг гапларини ёзди. Терговчи ундан, Саид Аҳмад тўғрисида яна нималарни биласан, деб сўради. У оғзига келган гаплар билан мени айблай бошлади. Терговчи мендан ҳам сўради: «Ёнғин Мирзо тўғрисида, унинг аксилинқилобий ишлари тўғрисида нималар биласан?»

Мен унга Ёнфин тўғрисида бир ёмон гап билмайман, у билан фақат Ёзувчилар союзида, редакцияларда кўришганман, деб жавоб қилдим. Шунда Ёнфин бирдан жазавага тушиб қолди. Ўзини муштлаб, додлай бошлади: «Мен сени агент, мени сотган, деб ўйлаган эдим. Шунинг учун сенга тухмат қилдим. Айтганларимнинг ҳаммаси ёлгон, ҳаммаси бўҳтон», – деб бўкириб йиглаб юборди. Бу гапларнинг биронтасини ёзиб олишмади. Ёнфинни сўкиб-сўкиб, камерасига тушириб юборишди.

– Сизни терговчилар урганми?

– Урмаган. Уганда минг марта яхши эди. Ухлатмасди. Баъзан кечаси-ю кундузи кабинетда олиб ўтираварди.

Уйига жўнаётганида ёнимга соқчи кўйиб кетарди. Икки оёғим шишиб, туфлимга сиғмай қоларди. Бошим гувиллаб, қандай қоғозларга имзо чекканимни ҳам билмасдим. Тўғри, бир марта урган. Пўлат линейка ўралган газета билан. Нега урасан десам, «Правда» («Ҳақиқат») қаттиқ тегдими, деб масхара қилган.

Мени суд қилишмаган. «Дело»ми Москвага юборишган. Тройка (Особое совещание) ўн йилга ҳукм чиқарган. Шундай қилиб судсиз, прокурорсиз, оқловчисиз, гувоҳларсиз ўн йилни «бўйнимга олиб» кетганман.

ҲЕЧ КИМ АЙТМАГАН ГАП

– Ҳеч йиғлаганмисиз? Гўдаклик пайтингизни айтаётганим йўқ. Вояга етиб, эсингизни таниганингиздан кейин йиғлаганмисиз, демоқчиман. Кўп кўргуликлар бошингизга тушган, замон зарбаларига дуч келгансиз. Шундай пайтларда, хўрлигингиз келиб, йиғлаган пайтларингиз бўлганми?

– Мен ҳам инсонман. Энг азиз, энг қадрдон кишиларимни йўқотганимда ўкириб-ўкириб йиғлаганман. Аммо ҳар қандай ноҳақликка кўз ёшсиз туриб берганман. Фақат... Фақат бир марта ўксиб йиғлаганман.

1950 йили қамоқхонанинг бир кишилик камерасида тўққиз ой ўтирганимдан кейин Саидахон билан ўн минутлик учрашувга рухсат бўлган. Сиёсий маҳбуслар қамоқхонада ётмас, ўтирарди. Академик Иван Павловнинг итига ўхшаб, хуштак чалганда ётиш, хуштак чалганда туриш рефлексга айланарди. Бу жойда деворга суйанишнинг ҳам иложи йўқ, фақат ўтириш

мумкин эди. Кўзим қоронғига мослашиб қолганиданми, Саидахон жуда узун, новча бўлиб кўринди. Ранги бир ҳол бўлиб қолганга ўхшайди. У менинг кўнглимни кўтариш учун бўлса керак, «Сизга яхши пижама олиб қўйдим» деди. Бу гапни эшитиб, томоғимга нимадир тикилгандек бўлди-ю, овозим чиқмай қолди. Шунча уринаман, қани овозим чиқса. Бир оғиз ҳам гапиролмадим. Кўзимдан дув-дув ёш оқаверди. Учрашувга ажратилган 10 минутлик вақт ҳам тугади. Гапларим ичимда қолиб кетди. Якка жой камерада ўй ўйлаб ўтирибман. Нега йиғлаганимнинг сабабини билмоқчи бўламан, билолмайман. Саидахон менга атаб олган пижама тушимга кирибди. Ажойиб, ҳеч кимда йўқ ҳаворанг пижамани кийиб Союзга борган эмишман. Ёзувчи ўртоқларим қаердан олдинг, деб сўрашар эмиш.

Саидахон олиб берди, деяр эмишман. Ўшанда Саидахон менга ҳеч ким айтмаган гапни айтди. Эсимни таниганимдан буён бунақа илиқ гапни ҳеч кимдан эшитмаган эдим. «Халқ душмани»нинг ўғлига биров меҳрибончилик қилмаган, бошини силамаган. Болалигини боладек ўтказмаган. Болалигини тирикчилик кўйида исроф қилган киши учун бундай сўз жаҳоннинг жами хазинасидан қимматроқ, ўксик қалбга оқиб кирган шаффоф тоғ ҳавосидек қадрли эди...

Ўша замонларда қамоқхона остонасидан ҳатлаб ўтган бирон кишининг қайтиб чиққанини кўрмаганман. Энди мен ҳам қайтиб келишим гумон йўлга кетаяпман. Саидахоннинг илтифотида, бардам бўл, дийдор кўришамиз, бу кунлар ўтиб кетади, деган маъно бор эди. Бу сўзнинг йўқлик қаърига сингиб кетаётган одамга қандай таъсир қилишини биласизми? Дийдаси қаттиқ одамни ҳам йиғлатадиган сўз эди у.

МУШУК БОЛАЛАРИ

Лагерда кечган ҳаётингизни эслаш Сизга жуда оғирлигини биламан. Шундай бўлса-да, кўрган-кечирганларингизни гапириб беришингизни илтимос қилардим.

— Жезқозғонда дунёга машҳур мис конлари бор. Маҳбуслар очиқ карьерлардан, ер остидан руда қазиб чиқарадилар. Тутқунларнинг кўпи мис гардидан ўпка касалига мубтало бўладилар. Мис самоварни кўрганмисиз? Зангдан кўкариб кетади. Коннинг атрофи ҳам баҳорда кўм-кўк бўлади. Бу кўкат

эмас, занглаган тупроқ. Рассомлигим иш берди. Лагерда ким кўп, ўғри-ю каллакесар кўп. Аввалига ўшаларнинг кўкрагига, билагига игна билан ҳар хил наколкалар (суратлар) ишладим. Улар «Не забуду мать родную» (туққан онамни унутмайман) деган ёзувни яхши кўришарди. Кейин кўкракларига бир шиша ароқ, карта ва аёл суратини ишлатиб, тагига «мана шулар бизни хароб қилади», деб ёзишимни буюришарди. Рассомлигимдан хабар топган бошлиқлар маҳбусларнинг кийимларига номер ёзадиган қилиб қўйишди, ҳар бир маҳбуснинг ўз номери бўларди. Тутқунлар ҳам исми фамилияси билан эмас, номери айтиб чақириларди.

Хуллас, оч қолмадим. Рождество, пасха байрамларида маҳбуслар уйларига откритка жўнатишарди. Ўша откриткаларга суратлар чизиб берардим. «Даромадим»ни ҳамшаҳар маҳбуслар билан баҳам кўрардим.

Бошлиқларимизнинг айримлари ҳаддан ташқари шафқатсиз кишилар эди. Кимдир мушук олиб келиб боқа бошлади. Баракдаги қолган саксон маҳбус ҳам топган-тутганини олиб келиб шу жониворнинг оғзига тутадиган бўлди. Мушук уларга узоқда қолган, унутилаёзган оила аъзоларини, болачақаларини эслатарди. Бир куни мушугимиз етгита бола туғди. Улар сал кунда кўзга кўриниб қолишди. Барчага эрмак, барчанинг қувончи эди улар! Кутилмаганда, навбатчи офицер кириб, ҳаммасини халтага солиб олиб чиқиб кетди ва новвойхона ўчоғида ловуллаб ёнаётган алангага уларни навбати билан битта-битта отиб, ёнишини томоша қилди!..

Лагердаги бараклар қулфлаб қўйиларди. Бир тонг баракдан ёнғин чиқди. Олов печь ёнига қуритиш учун ёйиб қўйилган пайтавага илашиб, қатор териб қўйилган пийма (валенка)ларга ўтибди.

Мен кутубхонада янги йил плакатини ишлаётган эдим. Ёнаётган баракка югуриб келдим. Назоратчига, очмайсанми, десам, бошлиқлар буйруқ бермагунча очмайман, деди.

— Одамлар тутундан бўғилиб ўлади-ку! — дейман ялиниб.

— Ўлса ўлаверсин, менга нима. Менга санаганда тирикми, ўликми, 200 та куйган калла билан 400 та оёқ чиқса бўлди. Қолгани билан ишим йўқ.

Бундай даҳшатли манзаралар узоқ вақтгача хаёлимдан ўчмади. Эсимга тушганида сесканиб кетардим...

«МАЖРУҲЛАР ОНАСИ»

— Ана шу кўрган-кечирганларингизни китоб қилиб ёзсангиз бўлади-ку?

— Бўлади. Лекин мен ёзмоқчи эмасман. Ёзаман, деб бир-икки марта уриниб ҳам кўрдим, юрагим кўтармайдиганга ўхшайди. Биласизми, Мопассаннинг «Мажруҳлар онаси» деган машҳур ҳикояси бор. Ўқиганмисиз?

— Йўқ.

— Бир аёл ҳар гал бола туғиши олдидан қорнини чандиб, сиқиб боғлаб олади. Кейин мажруҳ бола туғади. Қийшиқ-қинғир туғилган болаларни ажойиботлар ишқибозларига сотади. Улар эса мажруҳларни ажойибхоналарда намоёиш қилишади. Хотин ўз азобларини, изтиробларини пулга сотади. Азоблардан келган даромаддан бойимоқчи бўлади.

Лагерда кўрган-кечирганларимни, тортган азобларимни ёзмоқчи бўлсам, хаёлимга мажруҳлар онаси келаверади. Мен ҳам унга ўхшаб азобу изтиробларимни пулга сотадигандек бўлавераман. Ёзишга қўлим бормайди.

...Кўксимда аламлар қалашиб ётибди. Болалигим ўқиб ўтди. Отам, акам, ўзим «халқ душмани» бўлдик. Деярли бир умр бўйнимни қисиб, ўқиб яшадим. Оқланиб, қайтиб келганимдан кейин ҳам бахтим очилмади. Ёзувчилар союзида бирон хайрли иш бўлса, рўйхатдан ўчиришарди. Мажлислардан бошимни эгиб чиқиб кетардим. Бошимдан ўтганларни ёзиш учун хаёлан бўлса-да, яна қамоққа боришим, жами изтиробларни яна руҳан тортишим керак. Буни энди юрагим кўтара олмайди, деб кўрқаман.

ЭРКАКЛАР ХАММОМИ

— Сизни Фарғонача аскияга жуда уста дейишади... Аския халқ ижодида энг мураккаб жанр. Бу тез фикр қилиш мусобақаси. Рақиб томонидан берилган зарбага бир-икки лаҳзада ундан ўтказиб жавоб қилиш керак. Жавоб мавзудан чиқмаслиги, кишини ҳайрон қолдирадиган даражада мантиқли, сўз тагига рақибни «фош» қилувчи сўз яширинган, айни пайтда жуда ақлли, кулгили бўлиши шарт. Жавоби қандоқ бўларкин, деб тикилиб турган юзлаб кўзлар қаршисида довдирамасдан, ўзини йўқотмасдан, рақибининг «саломига

шундай «алик» олиш керакки, давра аҳли бомба портлагандек, гумбурлаб кулиб юборсин.

– Фаргона томонларда уста аскиячилар кўп. Мен ҳам йигитлик пайтларимда, ишқибозлик қилиб, улар билан аския айтишганман.

Аммо аския фақат эркаклар даврасида айтишга мўлжалларган жанр. Абдулла Қаҳҳор бир мақолачасида, «Аския гўнг устида очилган гул»деб айтган эди. Бу -жуда аниқ ва тўғри баҳо.

Аския замирида аёллар олдида айтиб бўлмайдиган уят гап ётади. Баъзан телевизорда аския мусобақаларини кўрсатишади. Унда аёлларнинг ҳам гурра-гурра кулишаётганини, баъзан уларнинг ҳам аскияга аралашиларини кўриб ҳайрон бўламан. Аския бамисли эркаклар ҳаммоми, унга аёлларнинг кириши мумкин эмас.

УМР ҲИСОБИ

Каноатда Саида
филча бўлуруму ҳай-ҳай.

(Кўшиқдан)

– Домла, севимли адибимиз, рафиқангиз Саида Зуннунова қазо қилганларига 20 йилдан ошди. Ёлғиз ўзингиз қийналиб қолмаяпсизми. Иссиқ-совуғингиздан кимлар хабар олиб турибди?

– Боя айтганимдек, уйимдан меҳмон узилмайди. Қизим, куёвим, невараларим ҳолимдан хабар олиб туришади. Ёлғизликка кўникиб ҳам кетдим.

– Шундай бўлса-да, уйланганингиз маъқулмиди? Ёш бир жойга борганда ётиш бор, туриш бор, дегандек, қийин-да?

– Уйланиш.... Бу гапни иккинчи оғзингизга олманг. Энди турмушга чиқиб, уйнаб-куламан, деган келинчакнинг навқирон умри қийноқларда ўтди. Бу азобларга у мен туфайли гирифторм бўлган. Мен қамалганимда унга газета, журналлар, нашриётлар эшиги беркитилди. Союз аъзолигидан ўчирилди. Икки дипломли бўлатуриб, ишсиз, саргардон бўлиб юрди. Эрингдан кечсанг, ҳамма йўлларни очиб берамиз, дейишди...

Бунақа кўргуликларга у аёл боши билан бардош берганда, наҳотки мен — эр киши чидамасам?..

Дунёда ҳар бир ишнинг ўз ҳисоб-китоби бор. Ҳар бир айтилган сўзнинг жавоби бўлади. Дунёдан кўз юмиб кетгунча ҳисоб-китоб қилиб қўйиш керак. Айтилган гапга жавоб бериб қўйиш керак.

Бундан ташқари Худодан тилаб олган биттагина қизимиз бор. Ёлғиз боламнинг дили оғришини истамадим. Саидахоннинг кино ленталарига олинган қиёфаси, суратлари, грампластинка ва магнитофонга ёзилган овозлари, жавон тўла китоблари, қўлёзмалари менга қолган қимматбаҳо хазинадир.

«СУЯНАДИГАН ЧИНОРЛАРИМ БОР»

Бир куни Сиз устозингиз Фафур Фуломдан, тенгдошларингиздан қайси бирининг асарларини яхши кўрасиз, деб сўраганингизда у киши, гапни ҳазилга буриб юборган эканлар. Энди шу саволни ўзингизга берсам, нима дейсиз?

– Қариганимда тенгдошларимнинг бири яхши, бири ёмон деб балого қолмай. Яхшиси шогирдбаччалардан сўранг.

– Майли, шогирдларингизни айтинг, бўлмаса...

У «безобразний»ларни шогирд дейишга тилинг бормайди. Қолаверса, уларнинг ўзи энди катта устоз бўлиб қолишган. Эркиннинг қанчадан-қанча шогирдлари бор. Ўткирнинг ортидан қанча ёш талантлар эргашиб юрибди. Неъматни айтмай қўя қолай. У ҳажвчиликда ўзига хос мактаб яратяпти.

– Пенсияга чиққан кишининг бирон эрмаги бўлиши керак. Масалан, Айний домла бўш вақтларида нишолда пиширган эканлар. Сиз-чи?

– Мен эллик йилдан бери сурат оламан. Қаерга бормай, елкамда фотоаппарат осиглиқ. Темир-терсакни яхши кўраман, радио, магнитофон, телефон аппаратларини кавлаб-кавлаб охири бузиб қўяман. Устага тузаттириб келгандан кейин ҳам кавлайвераман. Ичида нима борлигини билгим келади-да.

– Абдулла Орипов билан девор-дармиён қўшни экансиз. Кўришиб турасизларми?

– Ҳа, албатта. Абдулла болалари каникулга чиққанда боққа кўчиб чиқади. Боғимизни гулдор панжара ажратиб туради. Уникига шоирлар, меникига носирлар келишади. Дам олиш кунлари уникида шеърхонлик, меникида аския, латифагўйлик бўлади.

– Ўртадан ўша панжара олиб қўйилса бўлмайдимиз?

– Бўлмайди. Назм билан наср ўртасида чегара бўлиши керак. Тақдир тақозоси билан Ёзувчилар союзи икки ижодий уюшмага бўлиниб қолган. Барибир ижодкорлар бир-бирларини соғиниб қолишади. Яқиндагилар тишлашади, узоқдагилар кишнашади, деганларидек, улар кишнашиб қолган пайтларда менинг боғимда учрашиб дилларини ёзиб кетишади.

– Демак, боғингиз «пом» чиққанларни яраштирадиган жой экан-да?..

– Шундай десангиз ҳам бўлади.

– Шогирдларингиз билан қандоқ тил топишасиз?

– Уларнинг феъл-атворлари менга маълум. Ўткир донолик қилиб куйдиради. Носир гапни чимчилаб-чақиб айтади. Неъмат гуноҳ қилиб қўйганда Бухоро лаҳжасида иккита латифа айтиб, кулдириб кутулади. Худойберди «пора» беради. Узоқ келмай кетса, бирон пақир шафтолими, шотут мураббосими олиб келади. Еган оғиз уялар, деганларидек уни койишга тилим бормай қолади. Дўст сафарда билинади. Бу шогирдбаччалар кўп сафарларда синалганлар. Шундай суйансам бўладиган чинорларим борлигидан қувонаман.

МАШҲУРЛИК МАРТАБА ЭМАС

– Домла, Сиз жумҳуриятимизнинг машҳур ижодкорларидан бирисиз. Қаерга борманг, олдингиздан мухлисларингиз чиқиб келаверади. Бу Сизга еқадими?

– Устоз Абдулла Қаҳҳор ҳазиллашиб, «Мен қилган меҳнатни маймун қилганда у ҳам ёзувчи бўлиб кетар эди» деган. Нимагаки эришган бўлсам, фақат меҳнат орқали эришганман. Машҳурлик масаласида бир нима дейишим қийин. Ким билади, у балки масъулият деганидир. Машҳур киши халқнинг кўзида бўлади. Ҳар гапи, ҳар бир ҳаракати эл назарида туради.

Худо мени меҳнатдан жудо қилмасин.

Қулмон ОЧИЛ суҳбатлашди. 1994 йил.

ТАЪЗИМ

(Президентимиз Ислом Каримов қўлидан «Буюк хизматлари учун» орденини олаётганимда кўнглимдан кечган ўйлар)

Минг тўққиз юз эллигинчи йилнинг 10 май куни қўлимга кишан солиб ҳайдаб кетаётганларида баланд иморатларнинг пештоқларига, азамат теракларнинг учларига эндигина офтоб туша бошлаган тонг маҳали эди.

Туғилган юртим, она шаҳрим Тошкентим билан видолашмадим. Чунки қачондир қайтиб келишимга, саҳар кезлари оҳиста тебранаётган шу дарахтлар тагида сайр қилишимга ишонардим.

Эҳ-ҳе, қанча йўллар юрдим. Қанча хўрликлар кўрдим. Она юрт соғинчи бир дам бўлсин мени тарк этмади. Олис юртларда илинж билан умид билан меҳригиёси тинимсиз ўзига тортиб турган Ўзбекистонимга қараб талпиндим.

Ўзбекистон, менинг Ўзбекистоним! Қуёшнинг ердаги яхлит бир парчаси, жаннат деса дегулик юртим, шўрлик юртим, топталган юртим, таланган юртим!

Бағрингдан мени юлқиб олиб кетяптилар. Чўлпонлар, Қодирийлар, Фитратлар кетган йўлдан олиб кетяптилар...

Минг тўққиз юз тўқсон еттинчи йилнинг бешинчи декабри. Ҳукумат уйининг тантаналар, маросимлар қасрида ўтирибман. Сал фурсатдан кейин менга мукофот топширадилар. Шу ҳаяжонли дамларда хаёл қурмагур кўрган кунларимни кўз ўнгимда гавдалантиради. Атрофга қарайман. Кошонани тўлдириб ўтирган юртдошларимнинг гулгун чехраларини кўраман. Улар — истеъдодини, ҳалол меҳнатини елкасига офтоб теккан Ўзбекистонимизга бағишлаган юртдошларим. Улар - ўтган қисқагина вақт ичида ҳусни-жамолини, камолини жаҳонга кўрсатган мамлакатимиз учун тер тўккан, эркин меҳнати туфайли рўшнолик кўраётган, ўзи вояга етказган юртининг мукофотиغا сазовор бўлган ватандошларим.

Мукофот топшириш маросими бошланди. Қаттиқ ҳаяжондаман.

– «Буюк хизматлари учун» ордени билан...

Бу мен. Мени чақиршияпти. Ўрнимдан туриб, Президентимиз томон юра бошладим. Юряпманми, ҳавода сузаяпманми, идрок қилолмасдим. Ўзимни қўлга олишга ҳаракат қиламан. Президент мухаййир лентага бириктирилган ордени бўйнимга осиб қўяётганда мижжаларимда ёш қалқиди. Бир киприк қоқсам дув тўкилади. Чидадим. Мукофотни олиб то жойимга бориб ўтиргунимча киприк қоқмадим. Кўзим тўла ёшни юзимга томдирмадим. Нималар дедим, эсимда йўқ. Ўтирганлар гуррос кулишди. Нима деган эканман ўшанда? Ишқилиб бирон жўяли гап айтган бўлай-да! Ёнгинамда ўтирган, ҳозиргина қаҳрамонлик Олтин юлдузини олган хоразмлик пахтакор – Машарип Қувоқов қўлимни қисиб «Дим яхши сўзладингиз, гапни аппаратингиз, ёшулли», деди. Шундагина хотиржам бўлдим.

Мукофот топшириш маросими телевизор орқали кўрсатилганда нималар деганимни билдим. Гапларим маъқул бўлган экан, Президентимиз билан сувратга ҳам тушдик. Шунда буюк Фафур Фуломнинг «Ким эдигу ким бўлолдик, не бор азиз жонингда, эй дил, бергил сарҳисоб», деган сатрлари эсимга тушди.

«Буюк хизматлари учун» орденини қўлимга олиб қарайман. «Буюк» сўзини ўқиганимда етмиш етти йиллик губорларим тарқаб кетгандек бўлди. Кўрган жабру жафолар тумандек ғойиб бўлди.

Жез конлари тагида мис кукунларини ютиб, ўпкаси занглаб оламдан ўтган, жасадлари занглаган тупроққа қўйилган юртдошларим ҳаққи, Сибирнинг қаҳратон совуқларида музлаб қолган, умрини ўрмонларда поёнига етказган беқиёс доно устозларимиз ҳаққи сенга таъзим қиламан, Ўзбекистоним.

Шу оғир йўллардан мени омон қайтарган сенинг меҳринг, сенинг иссиқ бағринг, менинг эътиқодим, Тангрининг беадад меҳридир.

Ўзбекистоним! Жоним, жаҳоним! Мен сенинг ўғлингман. Буюр, она бўлиб буюр, ота бўлиб буюр! Жабҳаларга йўлла! Тоғлардан ошай, дарёлардан кечай, саҳроларни кезай. Буюр, буюр!

Мана шу ёруғ кунлар учун, бу тенгсиз ҳурматлар учун халқимга, улуг йўлбошчимизга қуллуқ қиламан.

МУНДАРИЖА

ЙЎҚОТГАНЛАРИМ

Ойбек:

Шуъла	4
-------------	---

Фафур Ғулом:

Кутлуғ даргоҳ	24
Назм чорраҳасидан репортаж	26
Йигитлар туғилган тонг	26
Тошкент таронаси	30
Ижодкор обрўси	35
«Шум бола» нинг давоми	41
Шоирнинг рафиқаси	47
«Вақт» нинг туғилиши	53
Севинч кўзёшлари	59
Қорхат	64
«Занжирланган қуён»	67
Елкасини пайғамбар силаган шоир	72

Абдулла Қаҳҳор:

Елкасини ҳақиқат силаган ижодкор	93
Минг бир жон	130
Йўқолган китоб	135
Ижод ва жасорат дарси	140
Сабоқ	146

Мақсуд Шайхзода:

Дилбар шоир эди у	154
-------------------------	-----

Миртемир:

Уйқудаги маликалар	161
--------------------------	-----

Шухрат:

Уч мунгли кўшиқ	172
Сўнгсиз имтиҳон	172
Рўшнолик кўрмаган шоир	176
Тилда қолган нутқ	178

Саида Зуннуова:

Шоиранинг феруза олами	182
Йўллардан терилган сатрлар.....	183
Биз шундай яшадик.....	190
Қаноатда Саида филча бўлурми, ҳай-ҳай.....	202

Темирчи Уста Амин бобо:

Тарихнинг тирик шохиди	215
------------------------------	-----

Асқад Мухтор:

Асқад билан ёнма-ён.....	225
--------------------------	-----

Туроб Тўла:

Етмишинчи бекат	228
-----------------------	-----

Ўлмас Умарбеков:

Ёшлик кўчаларига саёҳат.....	232
------------------------------	-----

ТОПГАНЛАРИМ

Ўткир Ҳошимов:

Ижод ва жасорат.....	236
----------------------	-----

Неъмат Аминов:

3001-суварак.....	243
-------------------	-----

Тоғай Мурод:

Тоғай Мурод кўшиқлари.....	250
----------------------------	-----

Носир Фозилов:

Икки халқ боласи	254
------------------------	-----

Мақсуд Қориев:

Ҳаётим битта ҳарф устида	258
--------------------------------	-----

Тўлан Низом:

Шеър ҳавоси	262
-------------------	-----

Озод Шарафиддинов:

Ёқимтой инсон, билимдон олим Озод Шарафиддиновнинг китобсеварлиги тўғрисида билган ва билмаганларим 265

Худойберди Тўхтабоев

Оқ йўл сенга, Ҳошимжон! 270

Ҳабиб Саъдулла

Кўчангдан яна жонон ўтяти 278

Мурод Муҳаммад Дўст

Жомдан чиққан ёзувчи 286

Анвар Обиджон

Фарғонада биттагина 290

Турсуной Содиқова

Жажжи ватан суврати 297

Муродбек Низонов, Сайловбой Жумагулов

Ўмирбек лаққининг неваралари 301

Маҳмуд Тоиров

Шеър вулқондек отилса 302

БАҒРИМНИ ЎРТАГАН АЛАМЛАР

Қилмаган ишим колмаган 306

От билан суҳбат 319

Менга етиб келмаган хат 325

Ҳажвчининг изтироблари (муаллиф билан суҳбат) 332

Таъзим (муаллиф дил изҳори) 347

САИД АҲМАД

ЙЎҚОТГАНЛАРИМ ВА ТОПГАНЛАРИМ

Хотиралар. Адабий ўйлар

Муҳаррир:

А. Тилавов

Техник муҳаррир:

У. Саидов

Саҳифаловчи:

О. Исмаилов

Наш.лиц. АІ 245, 02.10.2013.

2015 йил 9 февралда босишга рухсат этилди.

Қоғоз бичими 60x84 1/16.

«Таймс» гарнитураси. 20,92 шартли босма табоқ.

16.5 нашриёт ҳисоб табоғи. Адади 10000 нусха.

Баҳоси шартнома асосида. Буюртма № 15-84 .

«Sano-standart» нашриёти.

Тошкент шаҳри, Юнусобод-9, 13/54.

Телефон/факс: (371) 228-67-73.

Ўзбекистон Матбуот ва ахборот агентлигининг
“Ўзбекистон” нашриёт-матбаа ижодий уйи ва
“Sano-standart” Маъсулияти чекланган жамияти билан
ҳамкорликда чоп этилди.

100129, Тошкент ш., Навоий кўчаси, 30-уй.

100069, Тошкент ш., Широқ кўчаси, 100-уй.